

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

**M. ANTONI
NI IMPERATORIS**

ROMANI, ET PHILOSOPHI

De seipso seu vita sua Libri XII, Græcè &

Latine nunc primum editi, GUILIELMO XY

LANDRO Angliæ interprete

qui etiam Annotationes adiecit.

MARINI NEAPO-

LITANI DE PROCLIVITA

ET FOELICITATE LIBER:

Græcè Latineq; nunc primum publicatus,

Innominato quodam interprete,

adiectis iisdem Scholijs.

IN BIBLIOTHECA ILLVSTRISSIMÆ

principis Othonis Henrici.

CVM PRIVILEGIO IN TRIENNIVM.

TIGVRI APVD ANDREAM

Gesnerum F. M. D. LIX.

BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS

VERE NOBIL
LI VIRO GEOR-
GIO A STETTEN IV-
NIORI, PATRICIO AVGVSTA-

no, summa tibi observantia colendo,

*Guilielmus Xylander Augu-
stanus . S .*

*VM opusculum hoc M. AN-
TONINI Imperatoris Ro-
mani, eius qui Philosophus est ap-
pellatus, instinctu CORRADI
GESNERI, Medici & Philosophi prae-
stantissimi, mihiq̃e summa amicitia cuncti, de
Græco Latinum fecissem, eiusq̃e iam opusculi
adornaretur editio, ut id laudatissimo tuo, vir
Ornatissime, nomini inscriberem; non una me
impulit ratio. Nam & quàm grato animo tua
in me venevolentia (quam & aliàs & superos
ri præsertim Maio coràm in patria sum exper-
tus summam) memoriam colerem, publicè re-
statum facere me posse uidebam: & haud pa-
rum gratia tui nominis splendorem huic ipsi edi-
tioni conciliaturum iudicabam. Tam cùm satis
apud me constaret, quis esset tuus de studio sa-*

pientia, deſine iſs quæ ad humanitatem ſpiciant
 Etant diſciplinis ſenſus, quantaque cum diligenti-
 tiaque ab inuente ætate in iſs verſata, & boni-
 tate earum cultores ſectatoresque complexus
 ſemper eſſes: non verebar, ne non gratum hoc
 qualecunque meum haberes officium. Ipſe qui-
 dem certe liber cum auctoris dignitate, tum eius
 quam tractat rei præſtantia, facile apud te im-
 petrabit, ut eum tua dignere tutela: de meo labo-
 re dicam poſtea. Scriptum eſſe ab ANTONI-
 NO Philoſopho Imperatore hoc opusculum,
 id in annotationibus noſtris demonſtraui-
 mus: ut hinc ea repetere, quæ ibi diximus, nihil atti-
 neat. Potiſſima verò Philoſophia capita ſecum
 meditatum eſſe hunc tantum Imperatorem,
 commentatumque diligenter, vel noſtris ver-
 bis, vel ſi mauis, Græca ubi legeris, ipſe depre-
 hendes. Etenim tamenſi verum eſt, libellos hos
 ANTONINI (ut quidem in noſtras iſ manus
 peruenerunt) eſſe mutilos, miſereque & maio-
 re ſui parte decurtatos: nihilominus id im-
 præptum eſt, grauiffimas in his ipſis exiſtare de fe-
 renda conditione humana, de contemnenda
 morte, de ſocietate humana tuenda, de uera bea-
 titate, de cauſis miſeriarum humanarum, alijsque id genus compluribus Philoſophiæ capi-
 tibus

ribus disputationes, easdemque iuxta argutas,
 & exemplis comparationibusque appositissi-
 mi perpolitae. Nec absimile est nostri auctoris
 genus philosophandi ei, quo usum esse Epicte-
 tum (qui aetate ANTONINVM non ita mul-
 tum antecessit, cuiusque se usum praeceptis no-
 ster ingenuè praese fert) Arrhianus memoria
 prodidit. Floruit enim circa illud tempus ut-
 cunque studium sapientiae cum ipsi Impera-
 tores aut colerent philosophiam, aut certè eius
 sectatores non aspernarentur. Quo factum est,
 ut extiterint permulti doctrina & gravitate
 praestantes viri: quorum partim nomina tan-
 tum & dicta factaque aliquot apud historiae
 scriptores extant, partim scripta etiam doctissi-
 ma & prudentia plena nostrum ad aures per-
 durauerunt. Enimvero ANTONINVM ego
 iudico (neque aliter sentire doctos existimo) non
 id modo hoc voluisse in Commentarijs explica-
 re, quibus ipse in rebus animum suum occupas-
 set, quibusque praeceptis, exemplis, & ratio-
 nibus sese ad hominis, cuius, Imperatoris, adeo-
 que Philosophi nomen cum dignitate tuendum
 informauisset: Sed vnà demonstrasse, quae esset
 vera atque expedita ad tranquillitatem animi,
 & eam qua homini in hac vita contingere po-

est felicitatem consequendam via: tum quia
nam rei esset, cur plerique hominum adeo de vi-
tuta, suaeque sorte immerito conquererentur.
Quippe hoc modo philosophia neglecta & spre-
ta vlciscitur illos: quorum questus & indigna-
tionem sapientissimus Poeta Euripides sane
quam scite & (ut omnia) eleganter expressit,
senem calamitate ictum in scenam producens:
qui, cum parum recte rationes ad vitam tum,
cum maxime debuerat, subduxisset, ut incidit
in res aduersas, non sua imprudentia culpam a-
gnosceret, sed (qui est mos vulgi) ad futilia &
inutilia vota confugeret. Cuius de inscitia hi
extant versus, quos adducam, Latine tamen
a me redditos, ne in hoc orationis generi peregrini-
um sermonem interseram:

Eheu, datum non esse & hoc mortalibus,
Iuvenes ut esse bis queant, iterum & senes?
Nam si domi quid secius forte euenit,
Corrigimus illud consilio tamen nouo:
Aenum retractare haud licet, quod si redux
Iuuenilis aetas esset, & senium duplex,
Peccata vita corrigeremus istius,
Vita instituto providi melius noua.
Capitalis profecto Iphis, et quouis dignus infor-
tunio, qui non praesentem vitam praeceptis ex-
emplisque

emplisq̃ue rectè informandam moneret, sed aliam optet, quā huius errata emendari possent. Quantò rectius Thesens ille Euripideus? cuius hanc suam Cicero aliud refert.
Nam, qui hæc audita à docto meminissens uir,
Futuras mecum commentabar miseras:
Aut mortē acerbā, aut exitij mæstam fugam,
Aut semper aliquam molem meditabar mali.
Vi si qua inuecta diritas casu foret,
Ne me imparatum cura laceraret repens.
At enim è philosophia petendam hanc vitæ institutionem, neque obscurum est. Et ab alijs multis grauibꝫq̃ue autoribus ita demonstratum, ut meis verbis hoc quidem loco Et tempore res non egeat. Id quidem haud reuerè videor addere, eam philosophandi rationem, quā hic noster tenuit (hoc est, quæ breuibus præceptis, exemplis, comparationibusq̃ue propositum absoluit) maiori hominum parti cum ad intelligendum faciliorem, tum ad tenendum memoria commodiorem esse altera illa, quæ exquisitis disputationibus, ingeniosisq̃ue conclusionibus veritatem eruit. Quod ipsum eò spectat, ut intelligatur, quid præsens liber communi hominum vitæ formandæ conducere possit. sed præterito librum commendare, præsertim cum se

mihi inceptus legi, facile lectorem retinearum ne
 rē fore hac loco nō dubitem, id quod est scitē ab
 eodem Poēta dictum, gustu percepto emptō-
 rem allici. De meo labore, & opera quam in
 convertendo adhibui, superest ut dicam: etsi si-
 dem diligentiamque meam malo doctis collatio-
 ne facta Græci cum Latino libro æstimandam
 relinquere, quā me aut mea iactare. Neque
 verò metuo ne quis hāc editionem sit infectam
 rui, nisi si ij sint exituri, qui librum mutilam
 & plerisque locis interruptum interpolatum-
 que indignē sint laturi lectoribus offerri. Quos
 ego tum denique audiendos censeo, si integrio-
 rem ipsi proferant: alioquin si secundum eos iu-
 dicaturi sint docti, efficiant ut reliquæ bono-
 rum librorum, quas ipsas meritō gratas habe-
 mus, negligamus: imō si maioribus nostris idem
 fuisset iudicium de fragmētis librorum, aut ma-
 nilatis voluminibus, bone Deus, quos & quā
 præclaros utilissimosq; libros non haberemus
 hodie? Sed valeāt iniqui isti. sanē mihi hoc in-
 modo convertendi labor mirum in modum est
 auctus: atque hanc sciq; an ab incepto destituis-
 sem, nisi me & verecundia fallenda quam de-
 deram fidei, & propositi mei (id autem est pro-
 desse Reip. literariae pro virili, eamq; ob rē nulli
 labori

labori uelle succumbere) tenendi necessitas que-
 dam confirmassent. Latinitati quàm fieri potu-
 it maxime in hoc negotio studui: nisi quòd vo-
 ces quasdam, tritas illas, & aptas, non tamen
 usitatas apud antiquiores, perspicuitatis causa
 non contempsì. Verba appendere ad trutinam
 neque volui, neque verò debui. sensum quidem
 secutus sum, an autem affecutus sim ubique a-
 liorum opto iudicium: cur difficile hoc fuerit,
 multa sunt, neque non manifesta causa. Eisi fa-
 teor, in quibusdam me vel ut diuinarem opus
 habuisse, vel audacter à codice Græco aut usu
 communi discessisse: quibus loci etsi annota-
 tiunculis (eram enim occupatior, quàm com-
 mentandi orium suppeteret) aliquando consu-
 lui, tamen si cui secus videbitur, nihil moror:
 est enim (ut Bacchylidis utar proverbio) lata
 uia. Tibi autem, uir præstantissimè, & cur de-
 dicauerim hunc librum, meumque ei impen-
 sum laborem, & cur utrunque tua amplitudi-
 nis patrocinio non indignum fore duxerim, cõ-
 memorauì iam antè. Supererat, ut orarem te,
 ut ne hoc meum tui nominis exornandi studi-
 um, gratique animi erga te declarandi uolunta-
 tem aspernareris: sed tanta est tua humanitas,
 tãtusq; in rei literaria defensores amplificatio-

resque (inter quos me vel extremo loco haberi
 i perualim) amor, ut cetis mihi de se polliceri,
 non obsecrando in dubium uocare suam ho-
 nitatem debeat: Itaque labore tu deprecandi
 superfluum mihi animaduerto. Ego me ti-
 bi, quem singulare patria nostra inclitissimum
 ornamentum, Musarumque benignissimum
 hospitem nobis, studiaque mea commendo, ef-
 ficiamque profecto, nisi uacariis nobis aliquis
 cuniet humanitas, ut ne tuare erga me
 possit pœnitere beneuolentia. Vale.
 le. Heidelbergæ Calendis Octo-
 bris. Anno salutis

1739

ESVD AE LEXICO

M. Antoninus, laudatus per omnia
Philosophus: auditorem se prabu-
it alijs primùm, deinde Sexto Boe-
oto Philosofo Romæ: cuius etiam
fores frequentare voluit. eundem uerò etiam Ly-
cius quidam Herodi Atheniensi Rhetori fami-
liaris adire solebat. Hic aliquando Marcum ad-
uentantem, quoniam & cuius causa se con-
ferres, interrogauit. Respondit Marcus: Deco-
rum est etiam senibus addiscere. quamobrem ad
Sextum Philosophum eo, ut ea discam quæ non
dum scio. Tum Lycius in cælum sublatis mani-
bus: O Sol (inquit) Romanorum Rex iam se-
nex, librum gestans doctorem frequentat. ac
meus rex Alexander duos & triginta natus
annes obiit. Condidit hic Marcus de vita sua li-
bros XII.

ET RVRSVS

MARCVM

MARCVM regem Romanorum
 silentio admirari, quàm pro di-
 gnitate laudare facilius est: cum
 nulla eius virtutes consequi &
 verbis exprimere eloquẽtia pos-
 sit. Ab ineunte enim ætate mox vitam tran-
 quillam stabilemque adeò sibi instituit, ut nun-
 quam uel timore uel uoluptate uultum mutasse
 uisus sit. Stoicos præ cæteris Philosophos lau-
 dat, eosque non uiuendi tantum genere, sed e-
 tiam doctrinæ opinionumque studio sectaba-
 tur. Tam luculentum autẽ eius admodum adole-
 sceniæ adhuc ingenium fuit, ut sæpenumero A-
 drianus de transferenda in ipsum imperij succes-
 sione cogitaret. Sed cum Pium iam antea sibi le-
 gitimè adoptasset, suam illi successionem serua-
 uit: Marcum uerò affinem ei & familiarem ef-
 se uoluit, ut ita generis successionem ad imperium
 perueniret. Vixit autem Marcus priuatus ad-
 huc adeò modestè, ut nemini popularium Romæ
 se anteferret, nec adoptione generis ingenium
 mutaret. Et ad imperium euectus, cum omnia
 iam solus gubernaret, & summa meraque pote-
 state frueretur, nullum unquam arrogantiæ si-
 gnum edidit. sed & beneficijs collocandis libe-
 ralis ac copiosus fuit: & in gentium ac provin-
 ciarum gubernatione bonus ac moderatus.

EX EPITO

ME SEXTI AV

RELI VICTORIS.

ANTONINVS imperavit ānos
 XVIII. Iste uirtutum omnium coe-
 lestisq̃ue ingenij exstitit, arumnis-
 q̃ue publicis quasi defensor obie-
 ctus est. Etenim nisi ad illa tempora natus es-
 set, profectò quasi uno lapsu ruissent omnia sta-
 tus *Romani*. Quippe ab armis quies nunquam
 erat: perq̃ue omnem Orientem, *Illyricum*, *Ita-*
liam, *Galliam*q̃ue bella feruebant: terramotus
 non sine interitu ciuitatum, inundationes flumi-
 num, lues crebra, locustarum species agris infe-
 sta: prorsus ut propè nihil, quo summis angori-
 bus atteri mortales solent, dici seu cogitari
 queat, quod non illo imperante senierit. Is pro-
 pinquum suum *L. Annium Verum* ad imperij
 partem nouo beneuolentiæ genere asciuit. Qui
Verus inter *Altinum* atque *Concordiam* uer-
 faciens ictu sanguinis quem morbum *Græci*
 ἀπὸ πλῆθους

ἀπὸ πλεῖς vocant, undecimo imperij anno ex-
 tinctus est, carminum maximè Tragicorum
 studiosi, ingenij asperi atque lascivi. Post cuius
 obitum M. Antoninus Rempublicam solus re-
 nuit, à principio vita tranquillissimus, adeò ut
 ab infantia vultum nec ex gaudio, nec ex mæro-
 re mutauerit, philosophia studens, literarum-
 què Grecarum peritissimus. Hic permisit uiris
 clarioribus, ut conuiuia eodem cultu, quo ipse,
 & ministris similibus exhiberent. Hic cum æ-
 rario exhausto largitiones, quas militibus im-
 penderet, non haberet: neque indicare pro-
 vincialibus aut Senatui aliquid uellet, instru-
 mentum regij cultus, facta in foro Traiani se-
 ctione distraxit, uasa aurea, pocula crystallina
 & murrhina, uxori ac suam sericam &
 auream uestem, multa ornamenta gemmarum:
 ac per duos continuos menses uenditio habita
 est, multumquè auri redactum. Post uictoriam
 tamen emptoribus precia restituit, qui reddere
 comparata uoluerunt. Molestus nulli fuit, qui
 maluit semel empti retinere. Huius tempore
 Cassius tyrānidem arripens, extinctus est. Ipse
 uite anno LIX. apud Vendobonam morbo
 consumptus est. De eius obitu nuncio Romam
 peruecto, confusa luctu publico urbe, Senatus
 in

19
in Capris nescit tetra indutus, lachrymans conu-
lit. Est quod de Romulo agere creditum est, u-
nantes pari sensu praesumpserunt, Marcius
caelo receptum esse: ob cuius honorem
templa, columna, multaque al-
lia decreta sunt.

1. 1940-1941
 2. 1942-1943
 3. 1944-1945
 4. 1946-1947
 5. 1948-1949
 6. 1950-1951
 7. 1952-1953
 8. 1954-1955
 9. 1956-1957
 10. 1958-1959
 11. 1960-1961
 12. 1962-1963
 13. 1964-1965
 14. 1966-1967
 15. 1968-1969
 16. 1970-1971
 17. 1972-1973
 18. 1974-1975
 19. 1976-1977
 20. 1978-1979
 21. 1980-1981
 22. 1982-1983
 23. 1984-1985
 24. 1986-1987
 25. 1988-1989
 26. 1990-1991
 27. 1992-1993
 28. 1994-1995
 29. 1996-1997
 30. 1998-1999
 31. 2000-2001
 32. 2002-2003
 33. 2004-2005
 34. 2006-2007
 35. 2008-2009
 36. 2010-2011
 37. 2012-2013
 38. 2014-2015
 39. 2016-2017
 40. 2018-2019
 41. 2020-2021
 42. 2022-2023
 43. 2024-2025
 44. 2026-2027
 45. 2028-2029
 46. 2030-2031
 47. 2032-2033
 48. 2034-2035
 49. 2036-2037
 50. 2038-2039
 51. 2040-2041
 52. 2042-2043
 53. 2044-2045
 54. 2046-2047
 55. 2048-2049
 56. 2050-2051
 57. 2052-2053
 58. 2054-2055
 59. 2056-2057
 60. 2058-2059
 61. 2060-2061
 62. 2062-2063
 63. 2064-2065
 64. 2066-2067
 65. 2068-2069
 66. 2070-2071
 67. 2072-2073
 68. 2074-2075
 69. 2076-2077
 70. 2078-2079
 71. 2080-2081
 72. 2082-2083
 73. 2084-2085
 74. 2086-2087
 75. 2088-2089
 76. 2090-2091
 77. 2092-2093
 78. 2094-2095
 79. 2096-2097
 80. 2098-2099
 81. 2100-2101
 82. 2102-2103
 83. 2104-2105
 84. 2106-2107
 85. 2108-2109
 86. 2110-2111
 87. 2112-2113
 88. 2114-2115
 89. 2116-2117
 90. 2118-2119
 91. 2120-2121
 92. 2122-2123
 93. 2124-2125
 94. 2126-2127
 95. 2128-2129
 96. 2130-2131
 97. 2132-2133
 98. 2134-2135
 99. 2136-2137
 100. 2138-2139
 101. 2140-2141
 102. 2142-2143
 103. 2144-2145
 104. 2146-2147
 105. 2148-2149
 106. 2150-2151
 107. 2152-2153
 108. 2154-2155
 109. 2156-2157
 110. 2158-2159
 111. 2160-2161
 112. 2162-2163
 113. 2164-2165
 114. 2166-2167
 115. 2168-2169
 116. 2170-2171
 117. 2172-2173
 118. 2174-2175
 119. 2176-2177
 120. 2178-2179
 121. 2180-2181
 122. 2182-2183
 123. 2184-2185
 124. 2186-2187
 125. 2188-2189
 126. 2190-2191
 127. 2192-2193
 128. 2194-2195
 129. 2196-2197
 130. 2198-2199
 131. 2200-2201
 132. 2202-2203
 133. 2204-2205
 134. 2206-2207
 135. 2208-2209
 136. 2210-2211
 137. 2212-2213
 138. 2214-2215
 139. 2216-2217
 140. 2218-2219
 141. 2220-2221
 142. 2222-2223
 143. 2224-2225
 144. 2226-2227
 145. 2228-2229
 146. 2230-2231
 147. 2232-2233
 148. 2234-2235
 149. 2236-2237
 150. 2238-2239
 151. 2240-2241
 152. 2242-2243
 153. 2244-2245
 154. 2246-2247
 155. 2248-2249
 156. 2250-2251
 157. 2252-2253
 158. 2254-2255
 159. 2256-2257
 160. 2258-2259
 161. 2260-2261
 162. 2262-2263
 163. 2264-2265
 164. 2266-2267
 165. 2268-2269
 166. 2270-2271
 167. 2272-2273
 168. 2274-2275
 169. 2276-2277
 170. 2278-2279
 171. 2280-2281
 172. 2282-2283
 173. 2284-2285
 174. 2286-2287
 175. 2288-2289
 176. 2290-2291
 177. 2292-2293
 178. 2294-2295
 179. 2296-2297
 180. 2298-2299
 181. 2300-2301
 182. 2302-2303
 183. 2304-2305
 184. 2306-2307
 185. 2308-2309
 186. 2310-2311
 187. 2312-2313
 188. 2314-2315
 189. 2316-2317
 190. 2318-2319
 191. 2320-2321
 192. 2322-2323
 193. 2324-2325
 194. 2326-2327
 195. 2328-2329
 196. 2330-2331
 197. 2332-2333
 198. 2334-2335
 199. 2336-2337
 200. 2338-2339
 201. 2340-2341
 202. 2342-2343
 203. 2344-2345
 204. 2346-2347
 205. 2348-2349
 206. 2350-2351
 207. 2352-2353
 208. 2354-2355
 209. 2356-2357
 210. 2358-2359
 211. 2360-2361
 212. 2362-2363
 213. 2364-2365
 214. 2366-2367
 215. 2368-2369
 216. 2370-2371
 217. 2372-2373
 218. 2374-2375
 219. 2376-2377
 220. 2378-2379
 221. 2380-2381

M. ANTONINI IMPERATO-
ris de uita sua,
LIBER I.

Guliel. Xylādro Augustano interprete.

Auo meo Vero didici placi-
dis esse moribus, et iræ absti-
nens. Existimatione parētis
mei, eiusq; recordatione ad
uerecundiam & uiro dignos mores usus
sum. Matrē in studio pietatis erga deos
iiberalitateq; imitatus: præterea in absti-
nendo à nō perpetrandis modò, sed &
cogitādis flagitijs: tum in frugalitate ui-
ctus, ab opulentiā comitāte luxu remo-
tissima. A proauo id habui, ut ne in pu-
blicos ludos cōmearem, sed bonis præ-
ceptoribus domi meæ uterer, intellige-
rēq; nullis hac in re parcendū sumptib.
Ab educatore, ne auriga Praefinus, aut
Venetus, ne uel palmularius aut scutarius
fierem: ab eodē tolerare labores, esse cō-
tensus paruo, operari, non immiscere
me multis negocijs, haud facilè calum-
niam admittere, didici. A Diogneto, stu-
dium in res inanes non conferre, fidem
abrogare ijs quę de incantationibus, de

monūq; p̄fligationib. ac id genus alijs reb. p̄stigiatores & impostores referūt: neq; animi causa coturnices alere, aut si miliū rerū studio & cupiditate teneri: itē liberē dicta ferre æquo animo, philosophiæ me addicere, audire primò Bacchiū, deinde Tandafidē ac Marcianum, scribere dialogos, pueriliætate, grabatū, pellem, aliaq; ad Grēcā disciplinam pertinentia, usurpare. Rustici monitu in eā deueni cogitationē, mores meos correctionē ac cultu opus habere: nō esse imitandos Sophistas, nō esse instituendas de contemplationibus scriptiones, neque oratiunculas adhortatorias declamandum, neq; speciem uiri exercitijs dediti, ac laboriosi ostentādam: ad hæc Rhetorica, poësi, & Astrologia abstinēdum, domi neq; uestitu, neq; alijs huius modi reb. utendum: epistolas scribendas simpliciter, quo modo ipsius ad matrem meam est epistola Sinuessam missa: insuper placabilitatem esse, & in alloquio facilitatem exhibendam ijs qui stomachū nobis mouerint, aut aliquid deliquerūt, simul atq; ij redire ad officiū uelint:

uelint: diligenter etiam legendum, neq;
 omaino considerationem accuratam
 satis putandum, neq; celeriter adfenti
 endum loquaciter conuersantibus: cõ-
 mentarios Epicteti legendos, quorum
 & è domo sua mihi copiam fecit. Apol-
 lonius me docuit, ut libertatem secta-
 rer, certamq; constantiam, neq; aliò un-
 quam, ne minimum quidem, quàm ad
 rectam rationem respicerem, ac semper
 mei similis essem in grauib. dolorib. a-
 missione prolis, morbisq; diuturnis: ut
 què in uiuo exemplo euidenter cõtem-
 plarer, posse eundem & durissimum es-
 se, & remissum quã maximè. Tum etiã,
 ut in percipienda doctrina me non mo-
 rosum præberem, sed circumspicerem
 de homine qui palàm experientiam, &
 in tradendis scientijs facultatem mi-
 nimum suorum bonorum putaret. Præ-
 terea modum beneficia (ut ijs uidetur)
 ab amicis accipiendi, ne uel accepta ea
 nos uiliores redderent, uel stupidè ne-
 gligeretur atq; p̃termitterent. In Sexto
 depræhēdi comitatē, & exemplū dom⁹
 ad arbitriū patrisfamiliās institutę, uiuē

di secundum naturam, grauitatem non simulatam, inq̃ consulendo amicorum commodis sagacitatem, facilitatem erga priuatos, * moresq̃ omnibus accommodatos. Quo fiebat, ut eius consuetudo omni adulatione suauior, ipseq̃ eodem tempore in summa apud eos quibus cum agebat ueneratione esset. Porro autem expeditam uiam ac rationem inueniendi & disponendi præcepta ad usum uitæ necessaria. item quòd neque iræ neq̃ alijs cuiusq̃ animi commotionis ullum indicium dabat, sed simul & quàm maximè affectibus uacuus, & humanissimi erat ingenij. In eodem honestam famã sine iactatione, multarumq̃ rerum scientiam citra ostentationem. Alexandrum Grammaticum obseruabam ab increpationibus sibi temperare, neque ignominiose castigare si quis barbarum, solœcũ, aut absconum quippiam protulisset, sed ciuilitè id modò, q̃ dicendũ fuerat, pronũciare: perinde ac si respondens uel suam sententiam interponeret, aut rationem re ipsa, nõ uerbo, cum altero conferret: aut omni

no alia quadam solerti & occulta correctione idē efficiebat. A Frontone didici, ut scirem quæ consequeretur tyrānidem inuidia, quæ uarietas, simulatio: & quòd omnino qui nobis patricij dicunt, inhumaniores quodā modò sint reliquis. Ab Alexandro Platonico, ne crebrò, nèue nisi necessitate coactus cuiquam dicerem scriberemue me esse occupatum, nèue identidem impendētia negocia prætendendo debita familiaribus officia detrectarē. A Catulo, ne parui facerem si quid amicus conquere retur, etiam si nulla id ab eo fieret ratione: Sed anniterer eum in pristinam gratiam reducere. Item ut summa animi cōtentione præceptorum laudem prædicarem: uti de Domitio & Athenodoro traditum est. Vtq; liberos uerè diligerē. A fratre meo Seuero amorē familiariū & ueritatis, iusticiæq;. Per eundem cognoui Thrascā, Heluidium, Catonem, Dionem, Brutum. Idem mihi autor fuit ut animo conciperem formam reipub. in qua æquis legibus eodemq; iure omnia administrarent, ac regni, cui nihil ef

set libertate subditorum antiquius. Eundem observans curis esse vacuum, constantiam in honore philosophiæ habendo, beneficentiam, & liberalitatem perpetuam servare, bene sperare, ac de amicorum in amore certò sibi polliceri, à quibus animo esset factus alieno, id ijs non occultum ferre: neque amicis eius opus esse, ut de ipsius voluntate coniecturam facerent, sed eam apertam esse. Maximus adhortatus me est, ut suo exemplo me ipsum regerem, neque ulla in re precipitarem, animo bono cum alijs in casibus, tum in morbis essem: Vt moribus uterere temperatis, blandis, ac grauibus, ut quæ instituissem, expeditè nec magna cum molestia perficerem. Dicebat sibi verba faciendi aut agendi quicquid, neminem non fidem habuisse, ex animi ipsum sententia loqui vel agere. Nullius rei admiratione se obstupuisse, nunquam aut festinasse, aut cunctatum fuisse, neque trepidasse, neque moestitiæ, neque gaudij nimium fuisse, neque iracundum, neque suspiciosum: sed beneficum, placabilem, veracem, magisque constantem erroris securam, quam erratorum correctionem præ se tulisse. Neminem fuisse, qui se

ab ipso cōtēptū, aut ipso pstantiorē putaret. Liberaliter quoq; facerē fuisse. Patris notavi humanitatē, & in ijs, quæ semel essent accuratē deliberata, pman-
sionē, uanæ gloriæ, & corū q putant, ne
que sunt tñ, honorū cōtēptū, studiū
laborū, assiduitatēq;. Libēter audiebat
eos, q aliquid reip. utile poterāt adducere.
In tribuēdo unicuiq; p dignitate suū fir-
miter pseuerabat, pītus ubi intēdēdū es-
set, ubi remittēdū. Amores adolescētū-
lorū coërcebat, utilitati publicæ oēs co-
gitationes intēdebat. Amicis secū co-
nādi, aut iter faciēdi necessitatē remit-
tebat, & q necessitate aliqua impediti
eū nō cōitati fuerāt, eundē semp ipsum
inueniebāt. In cōsilijs accuratē qd cōdu-
cere posset iquirebat, ac cōstāter, neq; ob-
uijs quibusq; cogitationib. cōtent⁹ finē
cōsultādi faciebat. Amicitiam cōserua-
bat, neq; uel fatietatē amicorū capiebat,
neq; ad eos parādos furore aliquo fere-
bat. In oīb. reb. oīa sua ī se reposita habe-
bat, læto uultu. Lōge futura pvidebat:
atq; et minima antē pparabat, idq; citra
tumultū. Acclamatiōes, oēm q; adula-
tionē cōpescibat.

Quæ ad magistratum erāt necessaria, semper custodiebat, sumptus procurabat, neq; detrectabat de ijs reb. causam dicere. Deos citra superstitionem colebat, homines neq; demerebatur, neque auram popularem captabat: in omnib. his sobrius, cōstans, nusquam ineptus, aut nouitatis studiosus. Has porrò res, quæ ad uitę commoditatem aliquid cōducunt, quas fortuna suppeditat, liberaliter, simulq; sine fastu tractabat, ita ut & si adessent, haud sollicitè ijs uteretur, neq; desideraret, si deessent. Nemo fuit, qui eum aut sophistam, aut uernam, aut hominem de schola esse diceret. Sed uirum maturum, absolutum, adulatione superiorem, qui & seipsum regere, & alios posset. Iam philosophiam ueram profitentes in honore habēs, reliquis nihil exprobrauit. Cæterum in consuetudine familiari commodus graciosusq; extra fastidium erat. Corpus suum moderate curabat, nō ut qui uitę cupidus, aut cui formę elegancia curæ esset, non tamen interim negligenter: itaq; suæ diligentię causa paucissimis medicorum phar

pharmacis et fomentis opus habuit. Id in eo præclarissimū fuit, quod facultate alicuius rei præditis concedebat absq; inuidia, ut oratoriz, historiz, legum, cōsuetudinū, aliorumq; id genus: quin etiam ut gloriam ijs rebus quibus excellabant, adipiscerentur, operam suam ipfis nauabat. Et cum ageret omnia secūdū instituta maiorū, ne hoc ipsum quidem studebat consequi, ut uideretur à maioribus accepta obseruasse. Ad hæc non erat uagus aut leuis, sed locis & negocijs ijsdem solebat immorari. Post intentissimos capitis dolores, recens atque alacer ad consueta opera redibat. Præterea pauca admodum habebat arcana, & hæc quoq; tantum de rebus publicis. Prudēs porrò erat, moderatusq; cū in spectaculis exhibendis, tum in operū extructionibus congiarijsq; & alijs huiusmodi negocijs: quippe uirq; ex usu foret potius, quam quæ gloria factum sequeretur, reputans. Non utebatur alieno tempore balneis, non erat ædificandi cupidus, non de ciborum, non uestium texturæ aut infecturæ, nō

formæ corporis elegãtia anxius. Comitatus ei è prædio qui eum ab inferiori casa deduceret: inter Lanuinos plerunq; Tusculano publicano utebatur, etiam deprecante. Omnino in eius moribus nihil inerat inhumanum, nihil inuerecundum, nihil procax, ne (quod dicitur.) ad sudorem usque: Sed omnia ita apta & cõcinna, ut si per ocium cogitata fuissent, cõpositè, placidè, firmiter, & sibi inuicem conuenienter. Accommodari posset ei id quod de Socrate memoratur, quòd & abstinere potuerit, & frui reb. istis, quibus & carere pleriq; per infirmitatem, & in fruendo cõtinerere se nequeunt: at temperare sibi ab utroque uitio posse, & sobrium permanere, id uerò uiri est animo integro inuicitoq; præditi: quod ille in morbo Maximi præstitit. A dijs bonos auos, bonos parentes, bonam sororem, bonos præceptores, familiares, necessarios, amicos bonos accepi, ferè omnia bona: tum q; in nullum eorum quicquã deliqui, quãquam ita affectus, ut, si occasio incidisset, atq; aliquid tale admissem: uerum
benefi-

beneficio deorum euenit, ne res ita caderent, ut hoc in me depræhenderetur. Id quoque ijs acceptum refero, quod non diutius apud concubinam aui sum educatus, quod ad pubertatem castus perueni, neque ante eam uir sum factus, sed tempus expectaui. Quod principi & patri subditus fui, qui erat omnem mihi superbiam excussurus, ostensurusque posse eum qui in aula uiuat & stipatoribus carere & uestibus pictis & facibus, statuisque certi generis, reliquoque luxu: Sed licere ei proximum priuato homini habitum sumere: imò uerò eum splendorem eos, qui principes reipub. gerere uelint, demissio, res segnioresque efficere. Itemque eum fratrem sum nactus, qui moribus suis me ad curam mei ipsius habendam posset excitare, honore autem & amore in me suo delectare. Quod liberi mihi neque indole, neque corpore prauis nati sunt. Quod magnos in Rhetorica, poetica, reliquisque studiis progressus non feci, quod me fortassis planè detinisset, si me feliciter perficere sensissem.

Quòd maturè eos à quibus sum enutritus in dignitate constitui, quod mihi videbantur cupere, quodq; id iuuenib. adhuc præstiti, neq; diu eos futuri spe laetari. Quòd Apollonium, Rusticū, Maximum cognoui. Quod perspicuè atq; sæpenumerò naturalem uitam cum animo meo reputavi, qualis nam ea esset: nimirum quod ad deos attineret, & eorum munera, cogitationesq; inde conceptas, nihil iam obstare, quin aut secundum naturam uiuerem, aut non: atque hoc quidem fore mea culpa, qui deum monitus, ac tantum non præcepta non obseruassem. Quòd in tali uita meum corpus tandiu durauit. Quòd neque cū Benedicta, neq; cum Theodoto rem habui, sed & postea amore cōcitus, rectæ rationi parui. Quòd Rustico sæpius indignatus, nihil prætereà admiserim, cuius me poenitere potuisset. Quòd mater, cum esset adhuc iuuenis moritura, reliquos tamen uitæ suæ annos mecū exegit. Quòd quotiescunq; pauperi aliqui, aut alias indigenti opitulari statuisssem, nunquam audiui, pecuniam mihi
non

nō esse, unde id facerē: & quòd mihi nūquam usu uenit, ut alterius ope indigerem. Quòd uxorem ita obsequentem, me iamantem, ac simplicē habui. Quòd alumni quibus liberos meos crederē idonei non defuere. Quòd in somnis cū alia mihi remedia sunt data, tūm cōtra sanguinis excreationem, ac contra uertiginem, hocq; Caietę. Sicut Chreſę.
 * cūq; animū ad philosophiā adiunxiſsem, nō incidi in sophistā aliquē, aut scriptorē, uel q; syllogismos dissolucere doceret, aut metecora traderet. Oīa hęc
 * Deorū auxilio, fortunaq; indigent. Hęc in Quadis ad Granuā.* Solebatis sibi prædicere, erit ut incidam in curiosum, ingrātū, cōtumeliosum, dolosum, inuidum, dissociabilē. Omnia hęc ijs euenerunt ignoratione bonorum & malorū. Ego uerò, qui naturam boni perspectā habeo, quòd honestū sit, & mali, quòd turpe, ipsamq; eius qui peccat naturā, quòd mihi sit cognata (non quia eiusdem carnis est aut seminis, sed mentis, & diuinę particulę particeps) à nullo eorum lædi possum. Neque enim in me

turpitudinem aliquam quisquam con-
ijciat. Ei porrò quòd mihi cognatū est,
neq; irasci possum, neque infensus esse:
ut enim unus alterum iuaret in suo o-
pere, cò nati sumus, ut manus, ut pedes,
ut palpebræ, ut superiorū inferiorumq;
dentium ordines. quare contra naturā
est, ut inuicē nobis repugnemus: atqui
succensere & auersari se inuicem, id qui-
dem est repugnare: Quidquid ego sum,
id omne constat caruncula, animula &
mente. Proinde missos fac libros, neq;
stude, non enim licet. Quin tu, ut mox
uitam cum morte commutaturus, cor-
pus sperne, quòd est tabus, ossicula, &
reticulí muliebris instar plexus neruo-
rū, uenarū arteriarū. Animā quoq; con-
sidera, qualis ea sit: Spiritus nimirum, ne-
que is idem semper, sed qui in horas ali-
us efflatur, alius sorbetur. Restat tertia
pars, principatum obtinens. Proinde sic
tecum reputa. Senex es? ne patere hanc
principem partem ulterius seruire, neq;
alieno impetu raptari, neq; fatū uel præ-
sens iniquè fer, uel impédēs subterfuge.
Res Deorum plenæ sunt prudentiæ: for-
tuitæ

tute aut nō carent natura, cōplexū
 eorum quæ à prudentia administrātur.
 Inde omnia fluunt: necessitas etiā ac-
 cedit, & totius uniuersi (cuius tu pars
 es.) utilitas. Porro autem quōd natura
 uniuersi fert, quod quicquid eam facit con-
 seruandam, id bonum est unicuius uni-
 uersi particulæ. Conseruant autem
 mundum, quemadmodum elementorū,
 ita & ex ipsis concretarum rerum
 mutationes. Hæc sufficiant tibi, ac sem-
 per præceptorum locum habeāt. Libro
 rum uerò sitim proijce, ne mur-
 murans moriari, sed uerè pla-
 catus, atq; ex animo grā-
 tiam dijs a-
 gens.

M. ANTONINI IMPERATORIS
de uita sua.

LIBER II.

Gulielmo Xylandro Augustano
interprete.

Emento quandiu hætenus
ea distuleris, ac quoties pro
rogato tibi à dijs tempore,
eo non usus sis. Certè aliquã
do te animaduvertere oportet, cuius mû
di pars sis, & à quo mundi gubernatore
deflexeris: tum finem præscripti tibi tẽ
poris futurũ. Quod quidẽ tẽpus si ocio
sus intra parietes consumpseris, elabet̃,
neque redibit unquã tibi defuncto. Sin
gulis horis animo in id incumbe, ut for
titer, quemadmodum Romano & uiro
conuenit, id quod præ manibus est, per
agas, accurata & non ficta grauitate,
humanitate, liberalitate, iusticiaq; adhi
bitis. Interea animum tuum ab omnib.
alijs cogitationib. abduc: quod ita fiet,
si unum quodlibet negocium, eorum
quæ in uita tua exequenda tibi sint po
stremum esse iudicans, ita conficias, ut
ne

ne quid uanitatis, affectuum à consilio auertētium, simulationis, amore sui, aut earū rerū quæ fato quodam ei negotio adiunctæ sunt improbationis admittat. Cernis, quàm pauca sint ea, quorum cōpos uitam felicem ac diuinæ similem uerè homo potest? nam eā qui adserua rit, ab eo dii nihil ultrà exigunt. Ignomi nia te ipsum affice anime, contemne te ipsum inquā, ut enim honore te ipsum afficias, non tibi præterea tempus sup petet. Vita enim unicuique id præbet: quæ tibi propemodum iam exacta est. Non igitur te ipsum uenerare, sed felici tatem tuam aliorum in animis repositā habe. Nō patere ab ijs quæ extrinsecus accidunt, te circūagi, sed otium tibi pa ra ut boni aliquid addiscas, ac uagari de sine. Est & alter declinandus error: nō nulli enim actibus uitæ suæ confecti de lirant, quòd scopum nullum habent, ad quē omnes suos conatus & cogitatio nes dirigant. Haud temerè quisquam re pertus est infelix ea de causa quòd non inquireret quid aliorum animis accide ret: qui uerò sui ipsius animi motib. non

obsequitur, necessariò miser est. Horù
semper oportet recordari, quæ sit uni-
uersi natura, quæ mea, quomodóque
hæc ad illam sit affecta, qualis pars ea cu-
ius totius sit: adhæc neminem esse qui
obstet, quo minus semper ea, quæ natu-
ræ (cuius tu pars es) sint consentanea, &
agas, & dicas. Theophrastus in com-
paratione peccatorum, ubi ostendit
communioem ea inter se conferendi
rationem, philosophicè, inquit, ea quæ
per cupiditatem cõmittuntur peccata,
graviora esse ijs quæ per iram. Etenim i-
ratus uidetur cum dolore quodam, &
occultè correptus animo, à recta ratio-
ne diuertere: qui uerò per cupiditatem
peccat, uictus à uoluptate, intemperan-
tior altero censetur, magisq; effœmina-
tus. Rectè igitur, & ut philosopho di-
gnum erat: in maiori esse culpa pronun-
ciauit cui uoluptas, quàm cui dolor pec-
candi fuisset causa: ac omnino hic antè
læsus, & pròpter dolorè iratus, ille spon-
te sua ad delinquendum cupiditatis ex-
plēdæ causa fertur. Omnia tibi ita & a-
genda sunt, & dicenda, & cogitanda,
ut

ut si iam nunc uitam in exitu esse arbi-
 treris. Ceterum è uiuis discedere, si-
 quidem dij sunt, nihil habet incommo-
 di: neque enim ij te aliquo malo sunt af-
 fecturi. Sin autem, uel non sunt dū,
 uel res humanas non curant, quid atti-
 nebat uiuere in mundo deūm, ac pro-
 uidentiae uacuo? Enim uero & sunt dii,
 & rerum humanarum curam gerunt:
 & ut ne homo in ea, quæ re uera sunt
 mala, incideret, id quidem in eius pote-
 state posuerunt: in reliquis rebus si quid
 mali inesset, utique & hīc ei prospe-
 xissent, ne omnino in malum incideret.
 Quod uerò hominem deteriore non
 efficit, quónam id modo uitam eius
 posset reddere peiorem? Et quidem u-
 niuersi natura nunquam neq; per igno-
 rationem, neq; sciens quidem, non ua-
 lens autem cauere aut emédare illa, tan-
 tum errorem admiserit, neque imbecil-
 litatis, neque inscitiae causa, ut bona &
 mala bonis malisque hominibus pro-
 miscuè & ex æquo accidant. Atqui
 mors & uita, honor & ignominia, do-
 lor & uoluptas, opes & paupertas, o-

mnibus hæc uniuerſa eadem ratione hominibus cùm boniſtum malis contingunt, ſuntq̃ neque honeſta, neque turpia: ergo neque bona quidem, neque mala. Quàm celeriter omnia abolètur, in mûdo quidem corpora, in quo autemetiam eorum memoria. Omnia quæ ſub ſenſum cadût, ac præſertim ea, quæ uel uoluptate alliciunt, uel dolore terrèt, uel feſte ſuo clara ſunt, quàm uilia ſunt ea cœcunia, & contemptione digna, quàm ſordida, obnoxia interitui, & mortua? Intelligentiæ eſt, indagare quidnam ſint ij, quorum opiniones & uoces gloriâ. * Quidnã eſt mors? Certe ſi quis eã per ſe intueatur, cogitationeq̃ omnia ab ea ſeparet, quæ ei in eſſe uidentur, iſ iam nihil aliud exiſtimabit eſſe mortem, quàm opus naturæ. At uerò puer eſt, qui naturę aliquod opus formidat. Et quidem mors non opus ſolũ eſt naturæ, ſed & prodeſt ei. Quónam modo Deus hominem attingit, & qua hominis parte? præterea quomodo afficitur eo tactu pars illa? Nihil miſerius eſt eo, qui omnia circulando ſcrutatur,
&

& (quod aiunt) ea etiam quæ sunt infra terram rimatur, coniecturaq; ea quæ in aliorum animis eueniant inquirat, neq; sentit sufficere, ut suū quisq; qui in ipso inest genium obseruet, eumq; legitimè colat. Colitur autem, si quis seipsum ab animi perturbationib. à uanitate, ab indignatione eorum causa quæ à diis aut hominibus aguntur concepta, uacuum conseruet. Quæ enim dii agūt, uirtutis causa honorem, quæ ab hominibus, cognationis nomine amorem merentur: nonnunquam etiam miserationem, ratione ignorationis eorū quæ bona aut mala sunt. qui sanè defectus non uilior est eo, quo ne inter album & nigrum discernere possimus, impediunt. Quod si tria annorum millia tibi uiuenda foret, insuperq; triginta alia, tamen recordandum tibi est, neminē aliam ab ea quam uiuit uitam deponere, neq; aliam deponere quàm eam quam uiuit. Itaq; idem est longissimum spatium cum eo quod est breuissimum. nam quod presens est, id omnibus idem est, quanquā id quod perijt, non sit idem, atq; id quod amitti-

temporis punctum esse apparet. Etenim neque præteritum aliquis, neque futurum quicquā amittere potest: quī enim id ei adimatur, quod ne habet quidem. Duo itaque hæc memoria sunt tenenda, Vnum, omnia ab æterno esse eiusdē formæ, atque circulo reuolui, neque differre quicquam, eadēne cētum aliquis, aut ducentis annis, an uerò infinito uideat tempore. Alterum, quòd is qui diutissimè uixit, & is qui celerrimè moritur, tantundem amittunt: eo enim tantum priuantur, quod præsens est, quando id etiam solū habent: quod autem nō habet, ne id ne deperditur quidem.

Vniuersa esse sita in opinione: quod patet ex his quæ cum Monimo Cynico sunt disputata. Perspicua autem est eius quod dictum est utilitas, si quis cætenus eius suauitatem admittat, quatenus ueritati congruit. Anima hominis contumelia seipsam multis modis afficit. Primo, quum quantum in se ipsa situm est, abscessus quidam, & quasi ulcus mundi sit. Abscedit autem à natura, quando ea quæ fiunt, iniquo fere
an

animo: cuius quidem naturæ una in par-
 te reliquæ singulorum naturæ omnes
 continentur. Deinde, quum hominem
 aliquem auersatur, aut lædendi causa
 aduersatur: hoc est iratorum. Terriò,
 quum uoluptati aut doleti succum-
 bit. Quartò, quum simulat, fictèque
 aliquid aut facit aut loquitur. Quin-
 to, quum siquam actionem aut cona-
 tum ad nullum certum scopum diri-
 git, sed frustrà quicquam, nullaque con-
 sequentia agit: quum oporteat etiam
 minima quæq; ad certum finem refer-
 ri. Finis autem animanti ratione prædi-
 to propositus est ut rationem atque Le-
 gem ciuitatis uetustissimæ sequatur.
 Humanæ quidem uitæ tempus, momē-
 tum est, natura fluxa, sensus obscurus:
 totius corporis temperamētum putre-
 scit facilè, anima uaga est, fortuna quæ
 sit, difficile est colligere, fama incerta
 est. Atque ut summam rei dicam, o-
 mnia quæ ad corpus pertinent, fluuij
 naturam habent, quæ ad animā, insom-
 nij & fumi: uita bellum est, & peregri-
 natio, fama post mortem, obliuio est.

Quid ergo est quòd tutò hominem pos-
sit deducere? philosophia. Ea uerò in
hoc consistit, ut genium qui in te est, in-
contaminatum conserues, atq; illesum,
uoluptatibusq; & doloribus superiorē:
ut nihil frustra, nihil fictè aut falsò agas:
nihil cures, agatne quicquam alius, aut
omittat. Præterea, ut ea quæ accidūt, fa-
tòue eueniunt, ita accipias, tanquã inde
missa, unde tu quoque ueneris. Postremò,
ut placido mortē animo expectes, quip-
pe nihil aliud, quàm dissolutionem ele-
mētorum eorum, ex quibus unūquod-
libet animal concretum est. Iam si ipsis
elementis nihil mali euenit continenti-
bus istis mutationibus, quibus ipsa in-
ter se alia identidem in alia uertuntur,
quænam causa est, cur de mutatione u-
niuersi corporis, dissolutionēque fini-
strum quicquam suspicari debeamus?
cū ea secūdum naturam fiat. nihil ue-
rò malum est, quod natura euenit. Hæc
Carnunti disputata.

25

M. ANTONINI IMPERA-

toris de uita sua,

LIBER III.

Guilielmo Xylandro Augustano

Interprete.

On hoc tantum est conside-
randum, singulis diebus uitā
cōsumi, partēq; eius subinde
minorē relinqui: sed & hoc
cogitandum, petū quis diutius sit uictu-
rus, incertum tamen est, sitne suppedita-
tura eadem intelligentia ad cognoscen-
das res, & cōtemplationē, cuius finis est
peritia rerū diuinarū atq; humanarum.
Etenim si delirare ceperit homo, spira-
bit quidē nihilominus, nutritur, imagi-
nabitur, appetet, reliquasq; id genus fa-
cultates retinebit: ea uerò uis, qua se i-
pso uti queat, rationes officii subduce-
re accuratas, quæ animo præcepit in or-
dinem collocare, de eo ipso an iam tem-
pus sit uitam relinquendi deliberare, ac
si quæ alia sunt, ad quæ obeūda ratione
probè exercitata opus est, ea inquā uis
iam antè extincta est. Festinandum est i-
gitur, non ideò solū, quòd subinde mor-

ti propiores fimus, sed & quia rerum intelligentia nos ante exitum uitæ destituit. Id quoque obseruandum, ea quæ appendicis quasi loco adhærēt his quæ natura sunt, habere non nihil gratiæ & oblectationis. Vt quum panis pinfitur, uideamus quasdam particulas eius rumpi: quod ipsum etsi quodāmodo accidit præter institutū pistoriæ artis, habet tamen non nihil decoris, appetitumque cibi suo quodāmodo excitat. Ficus quoque quū maximè maturæ sunt, fatiscūt, itēque oliuis maturissimis quiddam putredini proximum, pulcritudinem peculiarē addunt. Iam spicas deorsum se flectentes, leonis supercilium, spumam a pro-
rū ex ore effluentem, multaque eiusmodi alia si quis seorsim consideret, intelliget ea etsi longè absunt à pulchritudine, tamen quia rebus naturalibus inhærent, & eas consequuntur, eo & ornatum his adferre, & delectare. Quam obrem qui attentius ea quæ in rerum natura sunt mente contemplatus fuerit, nihil non eleganter esse factum putabit, etiam eorum quæ appendicis loco res
natu

naturales consequuntur. Itaque ueros belluarum rictus haud minori cum voluptate aspiciet, quàm quos pictores & figuli effingunt: uetulae etiam & senis maturam aetatem, puerorumque amoris aptum florem castis oculis inuebitur: multaque alia cernet, non apud omnes fidem inuenientia, sed apud eos solum, qui naturam, eiusque opera rectè intelligit. Hippocrates quum multos sanasset morbo, ipse morbo decessit. Chaldaei multis finem uitae praedixerunt: post ipsos etiam fatum arripuit. Alexander, Pompeius, & C. Caesar, quum totas urbes toties deleuissent, commissoque praelio multa equitum peditumque millia cecidissent, ipsi quoque tandem uita excefferunt. Heracletus, multa de natura rerum, & incedio finem uniuerso allaturo quum disputasset, ipse intercute aqua distentus, stercore bubulo oblitus mortem obiit. Democritum pediculi, Socratem cicuta absumpsit. Quorsum haec? Ingressus es uitam, nauigasti, uectus es: discede. Quod si abeundum est

est in aliam uitã, equidem ne ibi quidẽ
erit quicquã dijs uacuum: sin omnis sen-
sus adimet, nõ iam præterea dolores ac
uoluptates ferẽdæ, neq; seruiẽdum uasi
tantò deteriori. Quinimo quod seruit,
id supererit, nimirum mēs & genius: cū
uas illud terra sit, & tabus. Proinde: reli-
quum uitæ tẽpus ne absume de alijs co-
gitando, nisi ad commune aliquod cõ-
modum id referatur: alioquin enim in-
terim ab alio negotio detineberis. Nam
cogitare, quid hic uel ille agat, quam ob-
rem, quid loquatur, quid cogitet, quid
moliatur, aut omnino de alijs esse solici-
tum, id uerò efficit ut euagemur, neque
obseruemus eam quæ principatũ in no-
bis obtinet partem. Itaq; in serie cogita-
tionũ declinanda est uanitas, omniũq;
maximè curiositas, & malitia. Ad suefa-
cere te ipsum debes, ut de his tantũ re-
bus cogites, de quibus si quis te subitò
interroget quid nunc mediteris, confe-
ssim liberè possis respondere, hoc aut
hoc: nimirum ut statim constet, cogita-
tiones tuas esse simplices, placidas, con-
sentaneas animali sociato alijs, ac ne-
gligenti

genti earum quæ ad uoluptatē oblationemue faciant cogitationum, uel uero contentionis, inuidiæ, suspicionis, aliorumue, quæ si te animo agitasse fasus esses, pudore suffundi oportuisset.

Vir ad hunc modum compositus, non est cur diutius expectet nomen eius, qui in optimorum sit numero. Est enim sacerdos quasi, & administer deum, utiturque eo, quod in ipso tãquam sacratio est positum. Id autem hominē præstat purum à uoluptatibus, inuiolatū à doloribus, intactum à libidine, inscium omnium malitiæ, certatorem maximi certaminis (ne scilicet ullus eum affectus deiciat) altè tinctum iustitia, ex animo contentum ijs quæ eueniunt, fatiue destinata ipsi sunt, non sæpe, neque nisi magna & publica necessitate urgente, de aliorum dictis, factis, aut cogitationib. meditantem: solis enim ijs quæ in ipso sunt ad agendum intentus est, ac quæ à fato uniuerſi ipsi sunt destinata, continenter considerat. Nam illa censet honesta & pulchra: quæ uerò sibi obtigerunt, ea bona esse persuasum habet: quippe unius-

cuiusq; factū & constat aliunde, & secū aliud adfert. Meminit etiam oīa ratione prædita esse inter se cognata, esseq; hominis naturæ cōueniens, ut omniū hominū curā gerat: existimationem autē non ab omnibus hominibus petēdam, sed ijs tantū, qui naturæ conuenienter uiuunt. Qui uerò aliter uiuunt, hi quales se domi & extra ædes, noctu atque interdiu gerant, ac quibus se hominibus admisceant, perpetuò memoria tenet: ab his igitur laudari se nihil curat, quum ij ne sibi quidem ipsis probentur. Ne inuitus accedas ad agendum, neque coetus humani immemor, neque non bene cogitata re, neque patere te retrahi: ne in cogitationibus tuis astutiam secteris, neque uerbosus sis, neque multa negocia suscipias. Enim uero Deus qui in te inest, præsit tibi, masculo animanti, seni, ciui, Romano, ac principi, qui se ita comparauerit, ut ad abitum instructus expectet quando receptui ex hac uita canat. Ne iuramento indigeas, neue hominis alicuius testimonio. Hilari esto uultu, ac qui exter-

no ministerio possit carere., eaq; quam
 alij suppeditent quiete. Rectū esse expe-
 dit te, nō qui lapsus se erigat. Si quid in
 vita humana inuenis potius iustitia, ue-
 ritate, temperantia, fortitudine, aut si
 quid aliud melius est, quā animum
 tuum esse seipso contentum, quatenus
 præstat ut secundum rectam rationem
 agas: si, inquam, in fato, & ijs quæ absq;
 tuo delectu tibi sunt destinata inuenis
 aliquid his quæ dixi præstabilius, eo ut
 fruaris toto animo incumbe. Sin eo qui
 in te est collocatus genio nihil præstan-
 tius inuenis, qui & appetitus sibi ipsi
 subiecit, & uisa examinat, & à persua-
 sionibus sensuum. (ut dicebat So-
 crates) seipsum abduxit, seque Deo
 submitit, & pro hominibus procurat:
 si hoc inferiora omnia, & uiliora de-
 prehendis, nulli alteri rei locum con-
 cede, ne semel ad eam inclinans, post-
 hac proprium illum tuum bonum præ-
 ferre omnibus reb; nequeas. Ne-
 fas enim est ullam aliam diuersi generis
 rem bono ratione prædito, & effectri-
 ci opponi: ut laudem popularem,

principatum, diuitias, uoluptatum perceptionem: hæc omnia, si uel parùm te iis accómodare uisum fuerit, confestim præualent, & à recta uia abducunt. Tu uerò, inquam, simpliciter ac liberè id quod est melius elige, eiq; inhære: melius autem est id quod conducit. Atq; hoc ipsũ si ea ratione sit utile, quatenus mētem habes, serua: si quatenus es animal, repudia, & iudicium integrum retine. Id modò cura, ne quid p tuo cōmodo amplectaris, quòd possit aliquando te compellere ad fallendum fidem, prodendam uerecundiam, odium alicuius, suspensiones, imprecandum, simulandũ, appetendũ uel aliquid, quod parietes & uelamenta desideret. Etenim qui mēti ac genio suo, & sacris uirtutis eius primas defert, is tragoediam nullam excitat, non gemit, nō solitudinis, nō frequētiæ hominum indigebit: plerunq; uiuet neq; appetēs quicquā, neq; fugiens. diu ne an paruo tēporis spatio inclusa corpori anima utatur, nihil omnino curabit: nam etsi continuo migrandum sit, ita faciliè dissoluetur ut si ad aliam quandam

dam functionem uerecundè ac decen-
ter obcundam se conferat. Id unum si
per uniuersam uitam obserues, ut cogi-
tationes tuæ sèper sint de ijs rebus quæ
ad societatem ciuilem nato animali, ei-
que rationis compoti cõueniant, nihil
unquam in animo deprauatũ, nihil pu-
rulentum, nihil contaminatũ, nihil sug-
gillatũ inuenies: (Neq; uerò fatum uitã
imperfectã adhuc abruptit, quemadmo-
dum dici posset de tragædo fabula nõ-
dum peracta discedẽte.) præterea nihil
serulle, nihil fucatum, nihil alligatum,
nihil abscissum, nihil obnoxium, nihil
occultum. Venerare facultatem cogita-
tricẽ: in eo. n. sunt oĩa, ut pars tui prin-
cipatum obtinēs nihil unquam animo
concupiat quod sit naturæ inconueni-
ens, aut constitutioni animalis ratione
præditi. Illius autem constitutionis est
munus, ut à temeritate alieni, coetui hu-
mano adiuncti, dijsq; obsequentes si-
mus. Proinde omnibus proiectis, hæc
modo pauca comprehendere, ac memo-
ria tenere, q; unusquisq; tantũ, id quod
præsens est temporis punctum uiuit: re-

liquum uitæ aut iam exactum, aut in incerto positum est. Exiguū sanè tempus quod uiuit quisq: perexiguus etiā terræ, in quo uiuitur, angulus: etiā longissima post obitū fama, exiguum est, quæ & ipsa per successionem cōseruatur hominūculorum mox moriturorum, ac ne se quidem ipsos cognoscentium, nedū eum, qui iam pridem fato concessit. Ad dendum his quæ commemorauī præceptis unum, nempe eius quæ quouis tempore animo nostro cogitanda accidit rei, definitionem seu descriptionē esse faciendam, quo tecū ipse differere possis, quenam sit eius nuda & ab omnibus alijs separata natura, ac qualis: tū quod proprium eius nomen, quæ item appellationes eorum, è quibus ipsa conflata est, & in quæ dissoluet. Nihil enim perinde animum magnitudine extollit, ac uia & uerè posse singula, quæ in hac uita nobis occurrunt, examinare, atq; modo semper intueri, ut unā deprehendatur, cuīnam uniuersi parti unū quodque usui sit, quo in precio habendū ratione cum ipsius uniuersi, tū hominis, qui

qui ciuis est supremæ ciuitatis, ac cuius quasi domus sunt reliquæ ciuitates.

Quid est, quibus ex elementis concretum. & quandiu fert natura eius ut permaneat id, quòd modò cogitatione animo meo attulit? qua porrò uirtute ad id usus erit? scilicet, mansuetudine, fortitudine, ueritate, fide, simplicitate, ea qua totus ex me aptus sum, ceteris? de singulis ergo dicendum. Hoc diuinitus uenit, hoc fati connexio, casusq; aut fortuna attulit, hoc pfectum est à cognato meo & socio, ignaro quidem quænam esset eius natura: ego autem & noui, & eo secundum legem societatis naturalem utror æquo animo, iusteq; simulq; in medijs rebus coniecturam facio ut unicuique suum ut dignum est tribuam. Si rectam rationem sequens, id quod instat agas diligenter, firmiter, æquo animo, neque instituto negotio alia admisceas, sed tuum genium sincerum conserues, perinde ac si iam is dimittendus tibi esset, atq; ita si perseueres nihil expectās, nihil fugiens, sed eo quod secundum naturam agis, & heroica in dictis factisq;

ueritate cōtētus, bene uiues Nemo aut
est, qui hoc impedire possit. Quēadmo-
dum medici ad subita mala curanda, in
promptu sua instrumenta habent, atq;
ferramenta: sic tu ad res diuinas huma-
nasq; præcepta instructa habe, atq; para-
ta: omniaq; etiam minima ita age, ut me-
mineris hæc duo genera inter se esse cō-
nexa. Neq; enim rem ullam humanā re-
ctè perfeceris, nisi simul eam ad deos re-
feras: neq; contrā. Nō erra amplius. Nō
enim commentarios leges tuos, neque
priscorum Romanorum & Græcorum
acta, excerptaq; è libris, quæ tibi ipsi in
senectute utenda reposuisti. Itaq; ad fi-
nem propera, uanasq; spes missas faciēs,
tibi ipsi opem fer, siquidē (dum licet) tui
rationem habes ullam. Nesciunt quā
multa significet uocabulum furari, fere-
re, emere, quiescere, uidere quid sit agē-
dum: quorum hoc non oculis cernitur,
sed alio uisu. Corporis sunt sensus, ani-
mi appetitus, mentis præcepta. Imagina-
ri aliquid, & uisum concipere, nobis cū
pecoribus est commune. Moueri appe-
titus explendi causa, id quidē & belluis

cou

contingit, & Androgynis, & Phalaridi,
 & Neroni. Porro mentem ducē habere
 ad ea quæ apparent esse officiū, eorum
 etiā est, qui deos esse negant, qui patriā
 deserunt, qui simulacros claudere, ni-
 hil non turpe perpetrant. Si igitur reli-
 qua his quæ diximus omnibus sunt cō-
 munia, reliquum sanē est aliquid, quòd
 proprium sit viri boni: nempe æquo a-
 nimo ferre ea quæ accidunt, fatoque ei e-
 ueniūt, in pectore collocatum genium
 non commouere, neque turba uisorum
 perturbare, sed quietum seruare, ei que
 decenter tanquam Deo obsequi: nihil
 à ueritate alienum loqui, nihil præter iu-
 stitiam agere. Quòd si nemo hominum
 credat eum simpliciter, uerecundē, ac
 tranquillo animo uiuere, tamē neque
 succenscebit cuiquam, neque deflectet à
 semita ad finem uitæ ducente: ad quem
 finem uenire debet homo purus, quie-
 tus, ac dissolutu facilis, & qui nulla ui
 coactus ultrò suo se fato
 accommodauerit.

M. ANTONINI IMPERA-
toris de uita sua,
L I B E R I I I I.

Guilielmo Xylandro Augustano
Interprete.

VAE in nobis inest pars pri-
cipatum tenens, ea si secun-
dum naturam se habeat, ita ad
ea quæ accidunt comparata
est, ut quouis tempore facile ad id quod
possibile est & conceditur se adiungat.
Neque enim materiam aliquam sibi propriam subie-
ctam habet, sed ut cum exceptione qua-
dam ad ea fertur, quæ proposita sunt, ita
id quod offertur ei, pro materia sua ac-
cipit. Quemadmodum ignis, qui ijs quæ
incidunt preualet, à quibus exiguus ly-
chnus fuisset extinctus: at copiosiori
ignis statim ea quæ ipsi iniecta sunt, sibi
accommodat, atque consumit, atque ex ijs
ipsis augetur. Nihil agendum frustra, neque
aliter, quam secundum contemplatio-
nem, qua artis defectus compleatur. Se-
cessus uulgo quærunt hominibus, rura,
litto ra, montes: tu quoque soles maximè
ea desiderare. Atqui id planè est rudium
&

& abiecta fortis hominum. Tibi quacūq; uisum fuerit hora licet in teipsum recedere: nusquam enim neq; tranquillior, nec maioris otii secessus homini datur, quàm ad animum suum: præsertim ei qui intus ea habet, in quæ aspiciens, statim summam animi tranquillitatem reperit: bene nimirum omnibus intus compositis. Cōtinenter igitur te eò recipe, ac teipsum renoua. Breuia autē sint quædam, & elementorū uicem obinentia, quæ tibi statim occurrant, omniq; te molestia liberent, & remittent nihil indignè ferentem eorum ad quæ reuerteris. Quid enim fers indignè? nū hominū improbitatem? Reputa tecū, ita esse statuendum, ratione prædita animantia unum esse alterius causa natum: tum æquanimi-
tatem partē esse iustitiæ: item non sua eos peccare uolūtate: quā multi exercitis inimicijs, odijs, suspicionibus, confossi perierunt, ac in cinerem redacti sunt: itaq; desine tādē. At molestū tibi est fatum tuum? in mētem reuoca quomodo uniuersi partes distinxerit uel prouidentia, uel atomi illę, uel

quodcunq; illud fuit, ex quo demonstratum est, mūdum instar ciuitatis esse. At quæ corpus attingūt, ea te afficiūt? cogita intellectū, cū semel scriptum collegerit, suamq; uim perspexerit non permisceri Spiritui leniter aut asperè moto: præterea quæ de uoluptate & dolore auditu perceperis, repete, atq; illis adfētire. Sed fortitan gloriola te sollicitū tenet? respice quā celerrimè omnia oblivione deleantur, quod sit chaos infiniti utrinq; æui, quā inanis famæ sonus, quā ta inconstantia & incertitudo opinionum humanarum, quàm arcto includātur hæc omnia loco. Quippe punctum est terra, atq; huius ipsius quàm perexiguus angulus habitat? quot uerò sunt in ea ipsa, aut quales illi, qui te sint laudaturi? Proinde memento in hanc (quā demonstraui, particulam tui recedere: idq; præcipue cura, ne cupiditate traharis, sed liber mane, resq; ita intueri, ut uirum, ut hominē, ut ciuē, ut animal mortale conuenit. Cæterum ex his quæ tibi inspicienti quàm maximè in promptu esse debeāt, duo sunt: alterū, q̄ res ipsæ
ani

animā non contingūt, sed extra eam fixata persistunt. Perturbationes tātū ex internis opinionib. nascunt. Alterū, q̄ oīa hęc quę cernis, statim mutabuntur, neq; erunt amplius: perpetuoq; cōgita, quot iam eorū mutationib. ipse interfueris. Mundus quidē rerum in uarias subinde formas mutatio est, uita in opinione consistit. Si intelligentia esse pręditū, hominibus nobis inter nos est cōmune, erit & ratio, ob quam illud nobis adest cōmunis: sin hęc, etiam ratio quę pręcipit quid agendum sit, quid omitterendum, communis erit omnium: proinde & lex. Quod si ita habet, ciues sumus: ergo ciuitatis alicuius participes. Quo relīquit, mūdū ciuitatis loco esse: cuius .n. alius ciuitatis dicere possimus cōmunionē esse humano generi? utrū itaq; ex hac cōmuni ciuitate nobis esse capacib. intelligentiæ, uti ratione, & legi, datū est, an a unde? Vt enim terrenæ mihi à terra aliqua particulæ sunt tributæ, & humor ab alio quodā elemēto, itēq; spiritus, calor, & ignea natura, suis singula à fōtib. ad me derivata sūt,

nihil enim est, quod non alicunde & ueniat, & aliquò abeat.) ita & intelligētia nobis aliunde data est. Mors, perinde ac uita, arcanum est naturæ opus, ex iisdem elemētis in eadē confusio & mixtio. Deniq; non est cares, cuius pudere aliquem debeat: neque enim est contra causas animalis mente donati, neq; cōtra eius structuræ rationem. Hæc ita, hisq; de causis sūt necessariò: quod qui fieri nolit, perinde faciat, ac si ficum arborem succo uelit carere. Omnino autem memineris, intra breuissimum tempus & tibi fore moriendū, & alteri: paulo pòst, ne nomen quidem uestrum supererit. Tolle opinionem, simul etiam de accepto damno abolebitur cogitatio: hacq; sublata, ipsum etiam dānum non erit. Quod hominē seipso deteriores efficere nō potest, id neq; uitā eius peiorem reddit, neq; lædit, neq; extrinsecus, neq; intrinsecus. Natura utilitatis hoc necessariò fecit, ut quicquid accidat, iustè accidat: quod, si diligēter obserues, ita habere inuenies: atq; hoc dico, non tantū causarum consequen-
tia

tia ita fieri, sed etiam ratione iustitiæ, & ab aliquo, q̃ tribuat unicuiq̃ p̃ dignitate suū. Itaq̃, uti cœpisti, obseruare hoc perge, & quicquid facies, hoc modo age, adhibita bonitate, quo modo uerè bonus intelligitur: idq̃ in omnibus tuis obserua actionibus. Non ita tibi sentiendum est, quemadmodū is qui iniuriā facit, uel ipse sērit, uel te existimare uult: sed res ipsæ quid uerè sint, perspice. Semper hæc duo in promptu habenda sunt: alterū, ut ea tātū agas, quod ratio eius partis, quæ regnum in te, & potestatem obtinet legislatoris, te hortat, idq̃ propter hominum utilitatē. Alterum, ut si quis adsit, qui te corrigere, & ab aliqua opinione deducere uelit, sententiā mutet: modò ut ea mutatio fidē mereatur iustitiæ aut publicę utilitatis, aliūsc hu iusmodi causa, nō uoluptatis gloriæue gratia facta esse. Ratione præditus es: cur ea non uteris? quid enim præterea desideras, ea suum obeunte officium? Scis te, ut partē, interiturū in eo, quod te produxit uniuerso: imò potius facta mutatione, assumeris ad mentem eam,

quæ est reliquarum origo. Multa thuris
grana eidem aræ impolita, unum alte-
ro prius igni corripit, sed nihil interest.
Intra decimum diem, Deus uideberis
ijs, qui te nunc bestiam & simiam putât:
siquidem ad præcepta & uenerationē
mētis reflectas, neq; cogites uitam tibi
in immensos annos prorogatum iri.
Mors imminet, ergo dum uiuis, & li-
cet, bonus ut sis cura. Quantum otij lu-
cratur, qui non uidet quid proximus di-
cat, agat, aut cogitet, sed tantum quid
ipse agat, curatq; ut hoc iustū sit & fas.
At qui secundum Agathonem fortè bo-
num nō circumspicit nigros mores, sed
propositam lineam recto, non uago cur-
su tenet. Qui famæ post mortem cupidi-
tate ducitur, non cogitat quenlibet eo-
rum, qui ipsius mentionem sint facturi,
mox ipsum etiam moriturum: deinde
itidem eum qui huic succedit, idq; eo
usq; , dum omnis memoria per attoni-
tos inani fama, extinctosq; homines p-
pagatu aboleatur. Quinetiam finge im-
mortales fore eos, qui tui recordentur,
immortalemq; tui futurā membram.

quid

DE VITA SVA LIB. IIIL &
quid ergo id ad te, ne dicam, mortuum?
quid uel uiuo tibi laus proderit? nisi ra-
tione cuiusdam dispensationis: omittit
enim nunc naturæ munus, huic tempo-
ri non conueniens, & de quo suo loco
erit differendum. Omne quod pul-
chrum est, ex seipso tale est, atque in se
ipso absoluitur, nullamque sui partem
habet laudem. Ideo id quod laudatur,
eo ipso neque peius fit, neque melius. Idque
etiam de ijs intelligi uolo, quæ cõmun-
ori nomine pulcra aut bona dicuntur,
ut quæ ex materia fiunt, & artis opera.
Id autem quod reuera bonum est, non
magis alia quadam re opus ad id, ut sit
bonum, habet, quàm lex, ueritas, tran-
quillitas animi, uerecundia: quid heri
uel si laudetur bonum fit, uel uitupera-
tione corrumpitur? Smaragdus quidẽ
nisi laudetur, de bonitate sua aliquid a-
mittit? quid aurum, ebur, purpura, cul-
ter, flosculus, arbuscula? Si permanent
animi, quomodo eos ab æterno capit
aer: & quomodo terra ab æuo usque hu-
matorum corpora recipit? Quemad-
modum hîc corpora quum aliquândiu

in terra delituere, mutantur, dissipataq;
 spatium alijs cadaueribus præbent: sic
 animæ in aërem subuectæ, quum aliquā
 diu ibi perstiterunt, mutantur, fundun-
 turq;, & ad mentē omnium aliarum ge-
 nitricem adiungunt, eaq; ratione alijs
 aduentantibus locum cedunt. Hoc re-
 spóderi potest, posito animas esse cor-
 poribus superstites. Neq; uerò tantum
 multitudo sepulcorum eo modo cor-
 porum considerata est: sed & eorum
 quæ quotidie comeduntur à nobis, &
 bestijs animalium, & sic quodammo-
 do sepeliuntur magno numero, ac ni-
 hilominus suppeditat spatium alijs, p-
 pter eorum in sanguinem, aërem, calo-
 remq; mutationem. Ratio autem ueri-
 tatis constat, si materia & causæ inqui-
 rantur. Non est uagandum, sed in omni
 appetitu iustitiæ ratio habenda: omniq;
 in cogitatione, certitudinis. Quicquid
 tibi, ô Natura rerum, cōuenit, id omne
 mihi conuenit, nihilq; mihi uel immatu-
 rum est, uel tardū, quod tibi sit tépesti-
 uum: oē id fructum meum puto, quod
 tuæ ferunt horæ. Ex te sunt, & in una te
 omnia

omnia, ac in te unam omnia redeunt. Quidam dixit, ô chara Cæcropis urbs. ego autem de te cur non dicam, ô chara Dei urbs? Pauca age, inquit, sit tibi tranquillitas animi curæ est. Nihil eo plus cnoferet, quàm ea quæ necesse est, agere, & quæ ratio animalis ad civilem societatem nati, ac quo ea modo deligit. Id enim non modò rectè agendo, sed & pauca agendo animi tranquillitatem parit. Nam ex his, quæ plurima & agimus & loquimur, si quis ea quæ non sunt necessaria tollat, is & maiori otio utetur, & pauciores perturbationes experietur. Itaque singulis in rebus circumspicendum, ne quid non necessarium agamus: ac non modò actiones, sed & cogitationes inutiles sunt vitandæ. ita enim fiet, ut ne actiones quidem superuacaneæ consequantur. Fac periculum, ut tibi boni uita quadret: eius inquam, qui fato sibi destinata æquo fert animo, contentus est iustis suis actibus, & placido statu: uideisti illa, hæc quoque intueri. Non perturbat ipsum, sed simplex esto. Si quis

peccat, sibi ipse peccat. Tibi si quid boni obtigit, ab initio tibi id fato tuo fuit destinatum. Omnino autem brevis quum sit uita, curandum ut præsens tempus lucreris rectam rationem & iustitiam sequutus: ac in remissionibus animi sobrius sis. Aut compositus est certo ordine mundus, aut cõfusio quæ ram rerum temerè mixtarum, mundus tamen. An quum in te ipso possit ordo locum habere, uniuersum nullo ordine constare dicemus? præsertim omnibus in eo rebus ita digestis, diffusis, atque inter se affectis. Mores nigri uocantur mores effœminati, duri, feri, pecorum aut infantium similes, stolidi, fucati, scurriles, cauponarij, tyrannici. Si peregrinus in mûdo habetur, quæ in mundo sunt, non cognoscit: haud minus peregrinus erit, qui ea quæ sunt: non cognoscit: exul, qui ciuilem rationem fugit: cæcus, qui intelligentiæ oculos clausos habet: pauper, qui alio indiget, neque in se habet omnia quæ ad uitam conducunt.

Abscessus, siue ulcus mundi est, qui se
à com

à communis naturæ ratione sciungit, in
dignè ferendo ea quæ eueniunt: (ea em̃
quæ te produxit natura, omnia p̃fert.)
frustum à ciuitate amputatum, qui su-
am animam à communi & unica om̃-
nium ratione præditorum mēte rescin-
dit. Alius sine toga philosophatur, ali-
us absq; libro, alius seminudus, panesq;
se non habere, & tamen insistere rectæ
rationi dictitans, alius se disciplinis suis
non alere, & tamen perseuerare profi-
tens. Tu artem quam didicisti, dilige, in
eâq; acquiesce. Reliquam uitæ partem
ita exige, ut q̃ ex animo dijs omnia tua
commiseris, neq; ullius te hominis uel
seruum uel tyrannum constituas.

Cósidera (uerbi gratia) quæ Vespasia-
ni tépore euenerint: inuenies homines
tum nuptias contraxisse, liberos alui-
sse, ægrotasse, diem suum obiisse, bellige-
rasse, festos dies egisse, negociatos fuis-
se, agriculturâ exercuisse, adulatos fuis-
se, præfractos se gessisse, suspicionibus
indulisse, insidias fecisse, quosdam uo-
tis mortem uocasse, alios quiritatos de
præsentè rerum statu, amasse, thesauros

collegisse, consulatus et regna expetisse. Nonne eorum omnium uita iam abolita est? Rursus ad ætatem Traiani descendere inuenies eadem omnia, atque eius quoque ætatis homines mortuos esse, eodem modo si etiam reliquas ætates, & gentes totas consideres, uidebis quàm multum ad summum cõtendissent, paulò post ceciderint, & in elementa resoluti sint. Præsertim uerò hi memoria recolendi sunt, quos ipse cognouisti uana affectantes, cum agere secundum id ad quod natura erant facti, eis inhærere, & eo contenti esse cessarent. Id quoque opus est meminisse, in unaquavis actione tantum uersandum, quantum dignitas eius & modus permittunt: ita fiet, ut non diutius quum par sit reb. exiguis moratus, nullum fastidium cõtahas. Vilita quondã uocabula, nunc interpretationis loco sunt: ita et eorum qui fuerunt olim celeberrimi, nunc quodammodo sunt glossæ, ut Camillus, Cæso, Volefus, Leonnatus, tum paulò post Scipio, Cato, inde Augustus, Adrianus, Antoninus:

nus: omnia enim hæc euanida sunt, &
 mox in fabulam abeunt: mox obliuio-
 ne oīa obruuntur. Atq; hoc dico de ijs,
 qui ad miraculū usq; clari erant: reliq;
 enim simul atq; animam efflarunt, ob-
 scuri, & ignoti facti sunt. Quāquā quid
 est omnino, cuius sit memoria sempiter-
 na? Omnia sunt inania. Quid est igitur,
 in qd' sit studio incūbendū? Vnicū hoc,
 ut cogitationes sint iustæ, actiones so-
 cietatem humanam respiciant, ratio te
 nunq̃ fallat, itaq; sis aīo affectus, ut quæ
 cūq; accidūt, eatanq̃ necessaria, nota, ab
 eodē principio & fonte promanantia,
 approbes. Vltrò te fato submitte, pate-
 req; id te ijs quæ ei uisum fuerit reb. de-
 stinare: oīa in diē sunt, cū id q̃ recordat̃
 alicuius, tū id, cuius sit mentio. Nunquā
 nō considera, oīa per mutationes fieri,
 neq; uniuersū naturæ quicquā esse usita-
 tius, q̃ res mutare, & innouare. Omnia
 em̃ quæ in natura subsistūt, semina qua-
 si sunt eorum, quæ ex illis sunt nascitu-
 ra: est autem nimium rudis hominis exi-
 stimare ea tantū semina esse, quæ in ter-
 ram aut matricem deijciuntur.

Iam morieris, neque in posterum eris
is quinunc es, simplex, perturbationū
uacuus, nihil suspicans extrinsecus tibi
posse damni afferri, omnib. benignus,
prudentiam in eo tantum ut iustè agas
positam censens.

Intuere aliorum principem partem,
ac quænam fugiant, quæ sequantur pru-
dentes.

Tuum quidem malum non est in al-
terius animo positū, neq; in conuersio-
ne ulla aut mutatione cœli. Vbi ergo?
in opinione de malis tua. Nihil igitur
malum esse iudica, & omnia bene habe-
bunt. Quòd si corpus, quod animo tuo
est proximum, secetur, uratur, suppure-
tur, putrescat, tamen ea pars, quæ iudi-
care de his debet, quieta sit: hoc est, exi-
stimet nihil esse neque bonum, neque
malum, quod ex æquo potest bono at-
que malo accidere: nam quod ei qui se-
cundum naturam uiuit, ex æquo acci-
dit, id neque secundum, neque contra
naturam est,

A si duè tecum cogita, mundum esse
animal quoddam unum, unam naturā,
uno

uno animo præditum, quomodo omnia ad eius sensum unicum referantur, omnia ab eo unico appetitu mouēte agantur, ac omnes res omnium rerum causæ aliqua ex parte sint, tum quis earum inter se contextus & ordo.

Animula es, quæ cadauer gestat: ut Epictetus dicebat.

His qui in mutatione sunt, nihil est malum: ut neque bonum quicquā his qui è mutatione existunt.

Aeuum, fluctus quidam est rapidus earum quæ sunt rerū: simul enim unum quodq; & apparet & præterit, & aliud subsequitur, mox item aliud succedet. Omne quod nobis accidit, ita confectum est, & notum, ut rosa uere, fructus æstate. Eadem est ratio morbi, mortis, calumniæ, insidiarum, omniumq; eorū, quæ stultis uel gaudium, uel tristitiam afferunt. Quæ subsequuntur subinde, ea præcedentibus rite succedunt. Non enim numerus tantum certus est eorū, à sola necessitate dependens: sed & cōsentanea eorum inter se colligatio. ac quemadmodum certo ordine res inter

se sunt coaptatz, ita quæ fiunt, non successionem nudam, sed mirabilem etiam quandam inter se coniunctionem et necessitudinem ostendunt. Dictum Heracliti semper est memoria tenendum: terræ mortem scilicet esse aquam, aquæ aërem, aëris ignē, idq; uicissim. Eius quoque exemplum recolendum, quinesciat heret quorsum iter duceret. Et quod cum ratione quæ uniuersum administrat, continenter consuetudinem habentes, tamen ab ea discrepant: itaq; in quæ quotidie incidunt, ea noua ipsis & peregrina uidentur. Non tanquam si dormiremus, agendum nobis est & loquendum: in somnis enim tantum uidemur nobis sgerere aut dicere. Neque imitandi sunt nobis pueri, quæ a parentibus suis hoc ē, nudè, sicut accepimus, Quæ admodum si quis tibi Deorū diceret, moriendum tibi aut cras, aut ad diē tertiū: nō iā magnopere tertiū diē crastino præferres, nisi animi esses oīo abiectissimi. quātū em̄ est interuallum? Eodē modo iudica non in magno esse fouēdū discrimine, post mil lenos ne aonos, an uerò cras decodas.

Cre-

Crebrò reputa, quàm multi medici sint mortui, qui sæpenumero ægrotos inspicientes supercilia contraxerint: quot Mathematici, quialijs exitû è vita prædicèdo se iactauerint: quot philosophi, qui de morte & immortalitate multa afferuissent: quot re bellica laudati, qui multos occiderant: quot tyranni, qui magna cum insolentia tanquam immortales potestate sua usi erant: quot urbes mortuę (ut ita dicā) sunt, Helicę, Pompeij, Herculani, & alię innumere. Collige etiam, quos tu ipse nostionum post alium, cuius funus curasset mortuos: Et quod heri fuit piscis, cras erit falsamentum, aut cinis. Momentaneum itaq; tēpus à natura esse constitutum, considerandum est, æ quoq; animo è vita abeundum: perinde ac si oliua maturitatē cōsecuta si decidat, arborē q̄ ipsam tulit ac genuit, collaudet, & gratias agat. Similis esse debes promontorij, ad quod assiduò fluctus alliduntur: ipsum autem persistit, ut cunque undę æstuant es circum feratur. Diceret aliquis: infelicem me, cui hoc acciderit: quinimò felicem

me, qui hunc casum sine dolore perfectam, & nec presentibus frangar, nec futura extimescam. Nam unicuique tale quod potuit accidere: at non cuiusvis erat, si ne dolore eum casum excipere. Cur igitur illud potius infortunio, quam hoc felicitati adscribis? aut cur id infelicitatem hominis appellas, in quo nihil mali passa est hominis natura? an uero damnum tibi humanæ naturæ uideri potest id, quod non est contra uoluntatem naturæ eius? Quid ergo? Num casus iste efficere poterit, quo minus sis iustus, magnanimus, temperans, prudens, circumspectus, tutus ab errore, uerecundus, liber? aut adimere omnino quicquam eorum, quæ hominis naturæ sunt propria? Proinde quoties inciderit quicquam, quod ad dolorem te prouocet, recordare huius præcepti, non illud infortunium esse appellandum, sed felicitati tribuendum, quod id fortiter feras.

Est quidem ignobile, præsens tamen ad contemnendam mortem auxilium, memoria repetere eos, qui uitam in longissimum extraxerunt tempus. Quid enim
hi

hi amplius consecuti sunt, quàm ij, qui
 immatura morte sunt abrepti? Vtique
 ipsi etiam defuncti iacent, Cadicianus,
 Fabius, Iulianus, Lepidus, alijq; eorum
 similes, q; cū multos exulissent, ipsi de in
 de elati sunt. Omnino enī exiguū est spa
 cium, idq; per quot labores, inter quos,
 & quali in corpusculo exigendum? Ne
 igitur mortem pro re difficili accipe. In
 tuere eius quod retro est æui vastitatē,
 & eius quod restat, immensam longitu
 dinem: in tanto tempore quid præstat
 is qui tres ætates, ei qui vixit triduum?
 Semper breuiorem uiam ingredi: bre
 uissima autem est ea, quam natura præ
 scripsit. Itaq; in omni & sermone & a
 ctione id sectare, quòd est rectissimum.

Hoc propositum laboribus, militia,
 cura rei familiaris, & sollicitudi
 ne liberat.

M. ANTONINI IMPERATORIS
de uita sua.

LIBER V.

Guilielmo Xylandro Augustano
interprete.

Nunc cum grauatim à somno surgis, in promptu tibi sit cogitare, te ad humanum opus faciendum surgere. Ita que ergo (dices) grauatè accedo ad agēda ea, quorum causa natus sum, ac propter quæ in hunc ueni mundum? scilicet in hoc factus, ut decumbēs in lecto me ipsum calefaciam? Atqui hoc iucundius est. Ergo ne ad uoluptatem natus es, non ad agendum? non uides plantulas, passerculos, formicas, arcanas, apes, singula hæc suo intenta officio: tu uerò ea quæ sunt hominis obire recusas, neq; ad id te confers, quod naturæ tuæ conuenit? At uerò quiete opus est. Sane: sed & huic modū statuit natura, p̄inde, ut edēdi, bibēdiq;: atqui tu ultra modū & iā q̄ q̄ satis ē, p̄cedis: n̄ reb. uerò agēdis intro modū subsistis. Fit hoc eò, q̄a te ipsum nō diligis: alioqn em̄ &

na-

naturā tuā, eiusq; uolūtātē diligeres. Et enim alij qui suas artes amāt, operibus suis ita incumbunt, ut neque balnearū neq; cibi curā habeant. Tu naturā tuā non tanti facis, quanti aut tornator, aut histrio suam artem, quāti avarus argentum, & inanis gloriæ cupidus gloriolam. Hi enim quarum rerum studio tenentur, dum eas augere possint, cibū & somnum postponunt. At tibi actiones ad societatem spectantes humanā uiliores uidentur, minorib; operā dignæ? Quām facile est omnem cogitationem quæ animo aut perturbationem afferat, aut nō conueniat, reijcere, & dele re, statimq; esse in summa animi tranquillitate?

Omnem sermonem & actionemque sit secundum naturam, dignam te iudica: neq; te auertat ab ijs reprehensio aut sermones aliorum ea cōsequentes. Sed si quid facto dictūue pulchrum est, id te ne indignum putes. Alij enim aliam rationem, alios appetitus sequuntur: ad quos tibi non est respiciendum, sed recta uia eò pergendum, quò & tua, & cō

cōmunis omnium ducit natura: utriusque autem una eademq; est uia per ea quæ sunt secundum naturam progredior, donec morte finiam: expirans quidem eam, quā inspiro quotidie animā, cadens uerò in terram, ex qua & semen meum pater, & sanguinem mater, & lac nutrix collegit: quæ me terra tot iam annos quotidie alit cibo ac potu, quæ me calcantem fert, ac tot modis ipsa abutentem.

Austeritatem tuam ut admirētur nō est: Sit sanè, at multa alia ad quæ te non esse natura aptum, dicere non potes. Ea igitur profert, quæ tota sunt in te: integritatem, grauitatem, laborum tolerantiam, uoluptatum abstinētiā, animum sua sorte contentum, pauca desiderantem, placidum, liberum, à curiositate & nugis alienum, altitudine præditum. Non sentis, quam multa possis præstare, de quibus nulla est excusatio naturæ ad ea non aptæ: & tamē adhuc spōte tua inferius manes. Quid? ante te natura parum bene instructa cogit indignari, cūctari, adulari, corpusculum tuum incusa-

incusare, tuam sortem improbare, leue esse, animoq; uagari: non me hercle, sed his omnibus iam pridem ut liberareris malis, in tua fuit potestate. Hoc tantum erat uitij, quod tardioris ingenij, ac qui non facile assequeretur ea quæ traderetur, existimari poteras: Sed & hoc exercitatione erat corrigendum, ne subinde cogitares de tua tarditate, neue ea delectateris.

Eorum qui bene alijs faciunt, tria sunt genera: primum eorum, qui statim exhibito beneficio, statim etiam quam sint meriti gratiam reputant. Alterum eorum, qui id quidem non faciunt, tamen conscij quid fecerint, debitorem se iam habere cogitant. Tertij quodammodo ne hoc ipsum quidem quod fecere, norunt: uiti similes, quæ uuam cum protulit, ut semel suum dedit fructum, nihil præterea quærit.

Equus si cucurrit, canis si uenatus est, apis si mel fecit, satis est. Homo autem si bene fecit, non reuocatur, sed ad aliud negotium transit, quemadmodum uitis, ut rursus suo tempore uuam pro-

producat. In his ne igitur esse debent, quæ aliquomodo sine consequentia id faciunt? equidem. sed hoc ipsum debet consequi. Propriū enim est (inquit) animalis lege sociati, ut sentiat se & societatis causa egisse & ut uelit omnino id eū qui societatis est eiusdem, sentire. Verū est quod dicis: quod autem nunc dicitur, excipe. Propterea ex eorum numero eris, quorū antè feci mentionem. Hi enim uerisimilitudine quadam probabili abducuntur. Quòd si intelligere uis quid nā sit id, quod diximus, ne timeas, ne ob id actio aliqua societati hominū inferuiēs tibi sit omittēda. Atheniensū erat hoc uotū: plue, pluuiā ò chare Iupiter in agros & cāpos Athenienses demitte. Enim uerò aut nihil est optandū, aut omnino simpliciter, & liberaliter.

Quod dicimus Aesculapium huic equitationē, illi lotionē in frigida, alteri ut nudis pedib. ambulet, iniūxisse: nihil aliud est cū dicim⁹, natura uniuersū huic hoī morbū, defectū aut amissionē membri alicui⁹ imposuit. Nā ut illic cum dicimus iniunxisse, intelligit. Aesculapium
unam

unam rem ad alterā ordinasse, uerbi gratia, eam rem respectum habere ad sanitatē: ita hic id quod unicuique accidet, rationē habet & respectum ad fatū. Ita enim hęc nobis accidere & cōgruere dicimus, ut opifices quadratos lapides in muris aut Pyramidibus extruendis congruere asserunt, quippe certa eos collocacione inter se componētes. Omnino enim una quædam est harmonia: atque ut uniuersi huius corpus ex omnib. corporib. est compactum, ita ex omnib. causis Fatum suprema causa constat. Id quod dicto, etiam rudissimi intelligūt homines: dicūt enim, hoc fors eius tulit, hoc ei erat impositū. Accipiamus ergo hæc ita, ut illa quæ Aesculapius imposuit: nā & in illis multa sunt aspera, quæ tamen spe sanitatis ferimus. Tibi ergo eorū quæ cōmunis natura tibi iniūxerit perfectio, similis sanitati iudicet: atque ita æquo suscipe animo oīa quæ sūt (etiā si quid durius uideat.) quoniā ad id ducunt, quod ratione mūdi ē sanitas, nēpe ad felicitatē. Nihil enī accidisset tibi, nisi in re uniuersita esset: neque enim una quæuis natura

quicquam fert, sed id modò, quod respectum ad id quod ab ea administratur, habeat.

Quare duæ sunt rationes, cur ea quæ tibi cueniunt, & quod debeas animo ferre. Vna, quia fors tua sic ferebat, & tibi destinata erant ab antiquissima causa fatali, habentia ad te certum respectum. Altera, quòd ea faciunt ad profectum, & perfectionem, ac permanentiam eius, quòd uniuerso præest. Totū enim mutilatur, si etiam minimam partem continuitatis & coherentię ut membrorum, ita etiam causarum discindas. Id autem quantum in te est, facis, quoties ea quæ tibi obtigerūt, molestè fers, ac quodam modo tollis.

Fastidire, animum despondere, ac de terreri nō debes, si nō ubiq; tibi successus respondet, secundum recta præcepta agere singula cupienti: sed frustratus conatu, cum redintegrare, & æquo animo pleraq; humana ferre: neque debet te eius, ad quod redis, poenitere. Neque tibi est ad philosophiam tanquam ad pædagogum redeundum: Sed ut solent
qui

qui ex oculis laborant, ad spongiam & vinum, alij ad cataplasma & perfusionem confugere. Ita enim nō opus erit tibi ostendi, ut recte rationi obedias: sed in se ipse acquiesces.

Memento philosophiam ea tantum poscere, quæ natura etiam tua exigit: tu aut aliud quippiam volebas. Vtrum verò horum blandius est? an non hoc pacto decipit voluptas? Vide gratior ne sit magnanimitas, libertas, simplicitas, æquanimitas, sanctitas? Quid enim ipsa prudentia sit acceptius, ubi cum animo tuo reputes facultatem quæ scientiam certam, & certis consequentijs nitentem habet, nusquam labi, & ubique successum habere?

Res quidem ipsæ in tanta quodammodo versantur obscuritate, ut philosophorū plerisque, & ijs nō ignobilibus, omnino percipi posse nihil visum sit: Stoici tamē posse percipi, sed planè difficulter, censuerunt. Estque omnis nostra affectio talis, ut falli & mutari possit: quis enim se nō posse errare dixerit? Trāstet itaque cogitationes ad ipsas res subie-

etas, ac uide quàm breues, uilesq; sint, quæ etiam à cinædo, scorto, aut prædone possint teneri. Inde transi ad mores eorum, quibus cum uitam degis, inter quos uix est etiam gratiosissimum perferre, ne dicam, quod uix seipsum quis perpeti possit. Tanta igitur in caligine, sordibus, tâtoq; rerum, temporis, motuumq;, & rerum quæ mouentur fluxu, non uideo quid sit esse in honore, aut obseruantia hominum. Contrà præstat seipsum confirmare, ac mortem æquo animo expectare, neq; moram indignè ferre, sed in his modò acquiescere duobus: uno, quòd nihil mihi accidet, quod nò sit secundum naturam uniuersi: alterum, quòd licet mihi, nihil agere quod contra Deum geniumq; sit meum nemo enim ad hoc me còpellere potest. Subinde hoc te ipsum interroga: quam ad rem nunc utor animo meo? atq; examina te ipsum: ea pars, quam principem uocant, quomodo nunc habet? cuius aîo præditus sum? num pueri, num adolescētis, num mulierculæ, num tyranni, num iumentis, num feræ?

Qua-

Qualia sunt illa, quæ vulgò bona habentur, etiam hinc evidens fiat. Si enim animo concipias ea quæ sunt reipsa bona, ut prudentia, ut temperantia, ut iustitia, ut fortitudo, his iam antè reputatis; nihil porrò audies nominari bonum, quod nò sub hac referatur. Quæ uerò vulgus hominum bona putat, ea qui antè mente conceperunt, simul atq; nominari audiunt, perfacile accipiunt, perinde ut si quid à Comico appositè dictum est. Hæc est fere vulgi de differentia bonorum opinatio: alioquin enim haud eò peruentum esset, ut uera bona auerterent; diuitiarum aut, voluptatis aut gloriæ mentionem ita admitteret, ut scite atq; urbanè dicta. Progredere ergò, ac interroga, sintne in honore habenda et in bonis ducenda hæc, quæ si animo tuo imaginatus fueris, aptè quis dicere possit, cum qui ista possideat, propter hæc copiam ne ubi quidem cacet habere.

Ex forma & materia consto: horum uerò neutrum in nihil uertetur, ut neque ex nihilo extitit. Ergo omnis mei pars per mutationem redigetur

in aliquam mundi partem, atq; hæc rur-
sus in aliam uniuersæ portionē transibit,
idq; ad infinitum usq;. Huiusmodi autē
mutatione & ipse extiti, & parētes mei,
idq; in infinitum usq; retrò eunti licet
dicere: quāquam certis alioquin circui-
tibus mundus administratur.

Ratio, & rationalis ars, facultates
sunt sibi ipsæ sufficientes, suisq; operib.
Progrediuntur à suo principio, ac per-
gunt ad finem propositum: habent a-
ctiones earum à uia cui insistent illæ no-
men apud græcos, ut sint *κατὰ φύσιν*: nos
rectas effectiones dicere possumus. Ho-
rum nihil de homine dici potest, neque
enim ei conuenit, ea ratione, qua homo
est: Non hæc homo, neq; ipse natura
proficitur: non est ea in humana natura
perfectio. Proinde in externis rebus ne-
quaquam erit finis homini cōstitutus,
neq; id bonum, quod finem illum absol-
uit: Alioquin hominis partes non fuif-
set, ut eos despiceret, neq; laude dignus,
qui se ita parat, ut illis non indigeat: ne-
que qui illis rebus abstinet, bonus dici
mereretur, siquidem ex bona essent.
Nunc

Nunc uerò tanto qualisq; melior est, quā
 te magis seipsum ab illis rebus abstinet.

Talis erit intellectus tuus, quales sunt
 ea, de quibus subinde cogitas: nam à ui-
 sis seu cogitationibus illis animus im-
 betur. In hoc igitur cum assiduitate hu-
 iusmodi cogitationum, quales sunt: ubi
 eunque uiuere, ibi etiam bene uiuere li-
 cet: uiuere autem licet in aula, ergo etiā
 bene uiuere licet in aula. Item si cuius
 rei causa singula sunt facta cui? uerò gra-
 tia unūquodq; factū est, ad id fert, ad q̃
 aut fert in eo finis eius ē positus: ubi ue-
 ro finis, ibi ē bonū unicuiq;. Ergo finis
 animanti ratione prędito ppositus est,
 societas, natos enim nos esse ad eā, iam
 pridem est demonstratum.

An uerò non euident est, deteriora
 pręstantiorum, rursumq; ex his unum
 alterius causa esse. Pręstant uerò inani-
 mis animata, atq; inter hæc ipsa, ea quę
 rationem habent.

Insani est, sectari impossibilia. At fie-
 ri non potest, quin mali suo more agāt.

Nihil cuiquam accidit, nisi ita Natu-
 ra destinarit. Id quod alius iniquè fert,

alteri accidit, qui siue ignoratione eius casus, siue ut magnanimitatem ostēdat, cōstantiā tuetur, atq; illæsus manet. Iniquū est igitur admittere, ut inscitia et opinio prudētiā supent. Etenim res ipsæ animū nequaquā attingunt, non intrāt ad eū, neq; mouere, neq; uertere possunt. Solus ipse seipsum ciet, ac quale iudicium tulerit, talia ea quæ accidere, fiunt.

Alia rōe summa nobis est necessitudo cū hoīe cōstituta, qua ei benefacere, eumq; ferre iubemur: cū aut impedire conant nostras actiones, nō magis ad nos attinēt, q̃ Sol, uetus: bestia. Atq; hi qdē impedire effectū aliquādo possint: animi uero appetitionē, & affectum nequeunt, quia hæc exceptionē habēt, & conuersionem. Nā omne id quod impedimento fuit effectiōni, id animus ad ea qua præcellerūt, cōuertit, atq; eo modo id, quod instituto operi, uiceq; in ite obstitit, ei iam confert aliquid.

Id quod in mūdo est præstantissimū, cole. Est aut id, qd' oībus reb. utitur, oīa gubernat. Similiter id quoq; honora, q̃ ante cū priuū: nimirū illi alteri cognatum,

tum, quod & ceteris quæ interfunt omnibus utitur, & tuam vitam regit.

Quod ciuitati nullum affert detrimentum, id ne cui quidē noceat. Hæc regula recolenda tibi ē, quotiescūq; te latum aliquā esse cogitas. Sin ciuitas damno affecta est, ei qui ita sit, succedere nō debes. Quid neglectū est? Sæpe nūmerū cōsidera, q̄ celeriter oīa quæ & sunt & fiunt, abripiātur & euanescāt. Etenim & ipse naturę amnis instar in adfido sunt fluxu, & effectiones cōtinētib. mutationibus obnoxia, & causarū inñinitæ sunt uices: deniq; nihil ferē perstat, aut sui simile durat. Iā & præteriti, & uenturi quæ infinita ē, in qua oīa abolentur, uastitas. Quæ ergo stultitiæ nō damnet, q̄ in hoc tā exiguo tēporis articulo supbit, appetit, aut molestia se affectū quiritat. Vniuersæ rerū naturę recordare, cuius minimā partē tenes: totius xui, cui⁹ breue & momētaneū tibi ē attributū spacium: facti, cuius perexigua ad te portio ptinet.

Peccat alius q̄s aduersum me uiderit, suā habet affectionē, suū actum. Ego in præsentia id habeo, quod me habere

vult cōmunis natura: agoq; id qđ agere me iubet mea natura. Pars animi tui princeps ne inuertatur ullo uel leui uel aspero cānis motu, neq; admittat persuasiones quę in membris oriuntur, Sed circumscribat eas. Quod si ex ratione alterius consensus ad intelligentiam effertur, nimirum quatenus ea cum corpore copulata est, tum quidem sensui, cum is à natura proficiscatur, reluctandum non est: opinioni autem mali aut boni ad sentire mens non debet.

Viuendum est cum dijs. Vitam uerò cum dijs agit, qui continenter ijs suum animum ostendit probātem ea quę ipsi factum tribuit, agentemq; ea quę genio placerent: quem Iupiter suę quandam particulā naturę unicuiq; præsident, dūcēq; dedit, nimirū mentē atq; rationē.

Ne irascaris ei qui hircū olet, aut cui aīa foetet: nihil, n, ad te idē mali redibit. Alæ ipsius, & os ita sunt affecta, ut necesse sit hæc mala consequi.

Ratione, inquis, præditus est homo, ac si scrutari uelit, intelligere potest quā in re delinquat. Bene res habet. Pro
inde

Inde tu, qui & ipse præditus es ratione, mentem eius tuæ mentis motu excita, doce, commonefac: si enim obtemperas tibi, sanabis eum, neq; ira opus erit.

Non ita hic uiuendū est tibi, ut Tragedo aut scorto qui egrediēs uiuere cogitat. Quòd si tibi non cōceditur, tunc vita excedere, ita quidē, ut q; nihil mali patiatur, ac fumi instar abeat, Quid hoc rei esse putas? Dum uerò nihil me tale abducit, liber permaneo, neq; me quisquam prohibet agere, ut uolo: uolo autem, ut naturæ animantis ratione præditi, & ad cætrum nati conuenit.

Mens quæ mundum gubernat, societatis rationem habuit: itaq; & inferiora præstantiorum causa effecit, & præstantiorum unum alteri subdidit. Videt, ut subiecerit, cōiunxerit, ac unicuiq; secundū dignitatē suā tribuerit, eaq; quæ sunt præstantissima, mutuo cōsensu deuinxerit.

Quomodo usus es hætenus dijs, parentibus, fratrib. uxore, liberis, doctolibus, alumniis, amicis, familiaribus, famulis? an in hunc usque diem in neminem horreū uerbōue fuisti iniurius?

Reminiscere et quod superaueris, ac toleraueris: tum fabulam uitae tibi iam peractam, teque tuo ministerio defunctum esse. Quam multa uidisti pulcra? quot uoluptates quot dolores despexisti? quot peruersis hominibus. æquum te præbuiisti?

Quamobrem animi artis & disciplinae uacui arte & scientia præditum confundunt? quem uerò animum arte & scientia præditum uocas? eum, qui principium & finem cognoscet, et mentem, quæ per uniuersam rerum naturam penetrat, ac per omnes sæculorum cursus definitos atque statos mundum gubernat.

Iam cinis eris, & ossa nuda, nihil propter nomen (siquid id supererit) tui restabit. Nomen aut nihil est quod sonitus. At ea quæ magni in uita precij habent, uana sunt, putrida, exigua, atque instar catellorum mordicantium, aut puerorum inquietorum, qui modò rident, mox plorant. Cæterum fides, pudor, iusticia, & ueritas.

Climatibus terræ celsi petiere relictis.

Quid ergò restat, quod te hic detineat? sensiliæne tam fluxa, totque mutationibus exposita? an sensus, obscuro, & qui faci-

l'edecipiantur? in simulacris, quæ est ex-
halatio à sanguine? gloriæ autem huius-
modi homines, inanis illa? Quid ergo
aliud operiris, nisi vel extinctionem, vel
translationem, id quod æquo animo? Quid
interim dum ea occasio adducit, tibi
sufficiet? Quid aliud, quàm deos vene-
rari & collaudare, hominibus benefaci-
re, eosque & ferre, & ijs abstinere: quæ ex
tra tuæ carunculae & animulae sunt. po-
sita fines, ea meminisse neque possessionem,
neque potestatis tuæ esse? Semper potes
uti secundis successibus, si rectæ viæ in-
sistere vis, duoque hæc observare, quæ di-
vinæ menti communia sunt cum homi-
nis, omnisque ratione præditi animæ ani-
mo: unum, non posse te ab alio impedi-
ri: alterum, in iusta voluntate & actione
bonum esse collocatum, eumque ad finem
esse appetitiones dirigendas:

Si hoc neque mea sit malicia, neque actio
est à mea proficiscens malicia: neque com-
munitati dāno est, quid sollicitus de eo
sum? quod verò dānum est communis societatis?

Non debemus nos cogitationibus om-
nino abripiēdos præbere, sed opitulari

quātum eius fieri potest, & dignum est, etiam si in mediō sit defectus: neque id pro damno ducere, ea enim cōsuetudo mala est. Sed quemadmodū senex discedens rhombum alumni poscebat, memor rhombū esse. ita etiam hic: quoniam bonū aliquid fiat in rostris. Heus homo, oblitus es, qd hęc sint? sanē: Sed ea, in quibus hi studiū ponāt. Propterea tu quoq; stultus es factus? Aliquando utcunq; relictus, factus sum felix. Felicitas aut est, ut bonam tibi ipsi sortem uendices: id est, boni motus animi, bonæ appetitiones, bonæ actiones.

M. ANTONINI IMPERATORIS

de vita sua

LIBER I.

Guiljelmo Xylandro Augustano

interprete.

Atura uniuersis suis gubernatori obediens est, ac bene disposita: quæ uerò eam gubernat mens, nullâ in se ipsâ habet malè agendi causam: quippe nihil ei inest uitij, neq; peccat, neq; ab ea quicquam laeditur: omnia uerò secundum eam fiunt atq; perficiuntur.

Nullò pone in discrimine, algenusne, an calens, dormiturius an somniatur, malian bene audiens, moriens an aliud quid agens id facias, quod te docet: quando mors etiâ una est earum actionum, quæ ad uitam referuntur. Sufficit igitur ea etiam imminente, id quod instat, bene collocare.

Intro respice. Nullius rei neque propria qualitas, neq; id quod ei debetur, te fallat.

Omnia quæ subiecta sunt, celerimè mutantur, & aut in halitum resolvuntur, siquidem sit compacta eorum substantia, aut dissipantur.

Mens universi gubernatrix scit quò se habeat, quid agat, & quã habeat materiam subiectam.

Vlciscèdi ratio optima est, ne similis fias eius, qui iniuriam fecit.

Vno hoc te oblecta, inq; uno hoc acquiesce, ut ab una societatis humanæ tuendę causa suscepta actione, ad aliam transeas, dei memor.

Princeps hominis pars est ea, quæ se ipsam excitat atq; ciet, scq; talem, qualem vult, efficit, præstatq; ut ea quæ conveniunt talia, qualia ipsa vult, sibi videantur.

Omnia secundũ naturã universi fiũt: neq; enim possunt fieri secundũ aliã aliquam, siue extrinsecus circumdantem, siue inclusam, siue foris suspensam.

Vniuersum aut confusio quædam est, & cõtextus fortuitus rerum iterum à se diuellendarum & dissipandarũ: aut unitione ordine, & prudẽtia constat.

Si

Si prius illud uerum est, quid est, cur cupia inani huic colluuii & mixturæ immorari? quid aliud expectandum, quàm ut in terram ut cunq; redigar? quid perturbor? quicquid egero, tamen dissipatio me corripiet. Sin altero mō res habet, aenore eū, animoq; constāti sum, & gubernanti mundum confido.

Cum te rerum præsentium status nō nihil perturbat, celeriter ad te redi, neq; ultra quàm necesse ē, à modo eius quā instituisti cantilenæ discede. Nam eò facilius harmoniam tuerberis, si continenter ad eam reuertaris.

Si tibi simul & nouerca, & mater esset, illam quidem coleres, & tamen crebrò ad matrem te reciperes. Eadem est tibi ratio aulę & philosophiæ. Quare ad hanc sæpenuerò reuertere, & in hac acquiesce, quæ efficit, ut & res aulicæ tibi tolerabiles uideantur, & tu dominis uersaris, ferri queas.

Quid cogitandum est de cibis & id genus rebus? hoc esse piscis cadaver, illud auis, aut porci: item Falernum, succum esse exiguum uulæ

purpuram capillos esse ouiculæ, modico testudinis sanguine imbutos: tum coitum, intestini parui affricciónē, muciq; excretionem non sine cōuulsione. Cogitationes hæ præclarę sunt: nam rē ipsam attingunt, ac pertranseūt, ut qualis ea sit, cerni possit. His per omnem uitam utendum est: ac sicubi res quàm maximè uidetur comprobata digna, tegumentis est nudanda, ut & eius in cōspectum ueniat uilitas, & id, quo se ostentabat, ei adimat. Etenim fucus impostor est callidissimus, ac tum maximè in fraudem inducit, cum quis maximè se res serias & dignas tractare putat. Vide igit, quid de Xenocrate ipso Crates dicat: Pleraq; inquit, eorum, quæ uulgus admiratur, si sub habitu aut natura continerent, ad latissimè patentia genera reuocabat, ut lapides, ut ligna, ficus, uites, oleas. Quę sub arctiorib. aliquanto, ad animata, ut greges, armēta. Si qua paulò pl⁹ haberēt gratiæ, hæc ad ea reducebat q̄ cōpræhēdūtur sub aīa rōe prædita, nō quidē uniuersali, sed quatenus artes tractat, aut alias facultates: aut ipsa per se

se æstimabat, ut: quidnam esset, possidere multa mancipia. Qui uerò animū ratione præditum cū omnibus suis facultatibus, ciuilibusq; cœtus studio uenerat, reliquarum is rerum nullam curat: sed omnibus postpositis suum animum ita affectum, atq; ita se mouentem, ut rationi & ciuili societati cōgruit, conseruat: ijsq; qui sunt eiusdem generis, ut idem præstent, auxilio est. Quædam iam fiūt, quædā mox existent, quin & eius quod fit, pars iam nunc aliqua euauit. fluxus, & alterationes continenter mundū renouāt: quemadmodum infinitum æuum temporis adfido lapsu nouū sub inde reddit. In hoc itaq; flumine quis nā ea quæ præterferūt, ac quibus insistere non possit, honore aliquo dignetur? is quidem perinde sit, ac si quis unum de præteruolātibus passerculis diligere incipiat, atq; is iam ē conspectu eius abierit. Ita se & uita uniuscuiusque hominis habet, ut halitus a sanguine sublatus, & aër inspiratus. Quale. n. est quod semel animā attrahimus, & efflamus, id quod identidem facimus, tale etiam est, quod

omnem respirandi facultatem, quam heri aut nudius tertius nati accepimus, eò reddimus unde accepimus. Quod uegetamur more stirpium, respiramus more pecudū, & ferarū, quòd uisus afficimur, quòd appetitionis causa mouemur, q̃ congregamur, quòd nutrimur, omnia hæc non maiori sunt in pretio ponēda, quàm quòd excernimus cibi recremēta. Quid igitur honore dignū est? num plausus? nequaquā. Ergo ne laus quidē populi, quæ nihil est aliud quā plausus linguarū. Sublata igit̃ etiā gloriola, quid restat, quod suspiciamus & ueneremur? equidē hoc cenſeo, ut quemadmodū facti instructiq̃ à natura sumus, ita moueamur. Eò nos etiam diligentia opificum, & artes ducūt. Oīs. n. ars huc collimat, ut id quod paratū est, aptū sit & idoneū ad opus, cuius operis causa paratū est. Idē querit uinitor, idē qui pullos equorum domat, idē qui canes educat. Ergo & institutio primę ætatis & doctrina eò contēdunt: isq̃ finis est, quem expetere debeas. Hūc cōsecutus, nihil est in alijs rebus quod sis tibi quæsiturus. Quòd si
pergas

pergas alia etiā expectere, neq; liber eris,
 neq; tibi sufficiens ipse, neq; eris affectuū
 uacuus: necessariō. n. in uidebis, amula-
 beris, sinistra suspicaberis de his, qui illa
 tibi adimere possūt, insidiaberis ijs, qui
 id quod magni fit à te possidēt. Oīno. n.
 necesse est eū esse aīo p̄turbato, q̄ ista de-
 siderat: sepe etiā deos inculcare. Qui ue-
 rò mentē suam reueretur atq; colit, &
 sibi ipsi probabitur, & cum coetu homi-
 num bene ei conueniet, cūque dijs
 consentiet, id est, laudabit quæcūque
 ij distribuunt & ordinauerunt. Infrā,
 super, atque circum te motus sunt ele-
 mētorum. Motus uerò uirtutis in eorū
 nullo est, sed diuiniore quadā, & ad in-
 telligendum difficili uia procedit. Vide
 quid agant homines. Eos qui eodem
 cū ipsīs uiuūt tēpore, laudare nolūt: ipsi
 uerò à posteritate laudari magnū existi-
 mant: nimirū ab ijs quos neq; uiderunt,
 neq; uidebūt unquā. Id uerò haud mul-
 tō aliud est, quàm si dolerēt, non à prio-
 ris etiā ætatis hominib. se laudatos esse.
 Nō, si quid assequi intelligētia tua neqs, id
 à nullo posse apprehendi hominē existi-

ma: Sed quicquid homo potest, quicquid ei conuenit, id & tibi concedi iudica. In palæstra si quis unguibus aduersarium laniauit, aut capite incusso ferijt, non indignamur, neq; offendimur, neq; insidiarum suspectum habemus: caueamus quidem nobis ab eo, non ut abhoste, neque sinistrum quid de eo suspicamur, tantum placidè eum declinamus. Id fieri debet etiam in reliquis uitæ partibus, ut idem de alijs sentiamus, quod de ijs, cum quibus colluctamur: possumus enim (ut dixi) citra suspicionem & odiũ ab ijs cauere, & eos uitare. Si quis meredarguere potest, & demonstrare, quòd non rectè sentiam, aut agam, læto animo sententiã mutabo: ueritatem. n. quæro, quæ nemini unquam dāno fuit: damnum autem facit, qui in errore & ignorance sua pmanet. Ego, quod est mei officij, ago, cætera me non auellũt. Aut enim anima, aut ratione carent, aut uix ignara errant. Animantia rationis expertia, tũ omnes eiusmodi res & subiecta, magno & liberali animo sunt usurpanda tibi, nempe ratione prædito. Homi-
nibus

minibus uerò, ut ipsis quoque mente instructis, ratione societatis habita utere. In omni uerò negotio deos comprecare: neque sollicitus esto, quantum temporis spatium tibi ad agendum detur: suffi-
ciunt enim uel tres huiusmodi horæ. Alexander Macedo, agasque eius, mortui in idem sunt redacti: aut enim assumpti sunt ad mentem mundicam, qua fati sunt reliquorum animi, aut dissipati sunt in atomos, unus perinde atque alter. Cum animo tuo considera, quam multa unico temporis momento fiant in uniuscuiusque nostrum, cum animo, tum corpore: ita fiet, ut non mireris, quod longe plura, imò uerò omnia quæ in mundo hoc fiunt, simul extent. Si quis à te quærat, quomodo sit nomen Antonini scribendum: nonne singulatim omnes literas proferres? Quid ergo si qui irascuntur, num uicissim tu quoque stomachaberis? an potius numerum inibis placide singularum rerum? Itaque etiam hinc memeto suis omne officium quibusdam constare numeris: quos si imperturbatos seruaueris, neque indignatibus alijs ipse

quoq; indigneris, recta uia id quod pro-
posuisti, perficies. Inhumanum esse ui-
detur, hominem impedire, ne ad ea fera-
tur quæ ei utilia & cognata uidentur. At
quid tu ne faciant prohibes quodam-
modo, dū iniquo animo fers eos delin-
quere. Feruntur enim utique ad id, quod
naturæ suæ coniunctum, & utile putāt.
Sed res nō ita habet. Id itaq; ostēde eis,
& doce citra indignationē. Mors finem
imponit sensuum, motus, & cogitatio-
num officijs, animūq; à corporis mini-
sterio liberat. Turpe autē est in hac uita,
in qua corpus tuū labori nō succūbit,
animū tuū elāguescere. Vide ne à præse-
nti statu deiectus obruaris. Potest. n. hoc
feri. Itaq; cōserua te ipsum simplicē, bo-
nū, integrū, grauē, apertū, iustitiæ studio-
sum, piū erga deos, benignū, humanū,
ad officium tuendū fortē, annitere ut ta-
lis perman eas, qualē te facere uoluit phi-
losophia. uenerare deos, salutē homini-
bus affer. Breue est uitæ in terra degen-
dæ tempus, omnisq; eius fructus, sancta
animi constitutio, & actiones commu-
nitati hominum utiles. Omnia ut decet

Anto

Antonini discipulum. age. Quæ fuerit eius in agendo secundum rationem firmitas, quæ ubique æqualitas, quæ sanctitas, memento: quæ uultus serenitas, ac comitas. Quantus ille gloriæ contemptor, quod eius in percipiendis rebus studium, quum nihil prætermitteret, nisi prius accuratè perspexisset, ac cognovisset. Ut tulerit iniuste ipsum reprehēdentes, neque convitium his reposuerit: ut nihil properatè aut cupidè aggressus sit: ut calumnias nō admiserit, ut diligens fuerit morum actionūque examinātor: non obrectator, non meticulosus, non suspiciosus, non sophista. Quàm paucis fuerit contentus, ut domo, lecto, ueste, cibo, famulatu: quàm tolerans laborum, quàm leni animo: ut tempus neque ad vesperam propter uictus tenuitatē egerit, ita ut ne excernere nisi cōsuetā hora opus ei esset. Quæ eius in amicitia fuerit constantia, & æqualitas: quomodo tulerit eos, qui ipsius sententiā liberè impugnarent, gauisusque fuerit, si quis melius aliquid ostēderet. Qua ille deos religione coluerit citra

superstitionem, recordare, ut tibi quoque ultima hora perinde atque is fuit recte tibi cōscio adueniat. Expergiscere, & te ipsum reuoca, somnoq; discusso cogitans quæ te insomnia perturbarint, uigilās ea intueri, ut illa inspexisti. Ex corpufculo & anima consto. Corpufculo nihil interest inter res, neque enim potest discrimen statuere. Rationi autem inter ea discrimen habetur, quæ nō sunt ipsius actiones: has uerò oēs in sua habet potestate. Quod ipsum tantum est de præsentibus accipiendum, præteritę enim & futurę animi actiones, ipse quoque nullum habent iam discrimen. Manui ac pedi, dum suum agunt officium, nullus est præternaturam labor: ita homini quoque ea agenti quæ ipsius sunt partium, nullus est præternaturam labor: ergo ne malum quidē. Quot uoluptatibus, ac quantis frui contigit latronibus, cinædis, parricidis, tyrannis? Nōne uides ut qui sordidas profitentur artes, usque ad certum finem se priuatis hominibus accōmodent? nihilominus tamē suæ artis rationem retinēt,
neque

neque ab ea decedere uolunt. Nonne aut turpe sit, si architectus & medicus magis suæ artis ratione reueretur, quàm suam homo, quæ quidē ei est cum deo communis? Asia & Europa, anguli sunt mundi: uniuersum mare, gutta mundi: At hos, glebula mundi: omne instans tempus, pūctum est æternitatis. Omnia sunt parua, mobilia, interitui obiecta: omnia inde ueniunt, profecta à principe uniuersi, aut per consequētiam. Etenim rictus leonis, lethalia uenena, omniaq; maleficia, ut spina, coenū, pulcrarum & bonarum rerum sunt additamēta. Non igitur ea aliena ab eo quod colis imaginare, sed fontem omnium rerum considera. Qui præsentia cernit, omnia uidit, quæ ab æterno fuerunt, & in infinitum usq; erunt. Omnia enim sunt eiusdem generis, & conformia. Sæpenumero cogita de omnium in hoc uniuerso rerum connexu, mutuaq; affectione. Quodā enim modo omnia inuicem sunt implicata, eaq; ratione amica mutuò. Aliud enim ex alio consequitur, propter constantem motum, ac conspirationem &

unionem (ut ita dicam) subesse. Quib. negotijs addictus es sorte tua, his te accommoda: & quibus te hominib. fatū adiūxit, eos amore, idēq; uero, prosequere. Organa, instrumenta, uasa, quum id agunt, cuius gratia sunt adornata, bene habent: & quidē is qui ea parauit, abest ab ipsis. At in his quæ natura continentur, remanet, intusq; est uis ea paratrix. Itaq; tanto magis honoranda est, & existimandū, si secundum eius uoluntatem agere perseueres, oīa tibi secundum mentem esse: idēq; de alijs hoībus oībus intellige. Quodcūq; ex ijs reb. quæ extra te, neq; in tua uolūtate sunt positæ, tibi pprofueris, boni uel mali noīe, id, si uel ut malū tibi cōtingat, uel si, cū p bono ducas, adipisci non possis, efficiet ut & deos incuses, & odio habeas homines qui in causa sūt, aut eo certe noīe suspecti habēt, q; uel malū hoc habeas, uel bono carcas. Propter hāc rerū differentiā, quam ipsi statuimus, fit ut multa peccemus. Quod si sola ea, quæ in nobis sunt posita, bona & mala tractaremus, nihil causę restaret, ne aut Deū incusaremus, aut cū hoībus inimicitias susciperemus.

Oēs ad eūdē finē & effectū agimus: pars
 sciētes, & certo ordine, pars insciij. Quē
 admodū & dormiētes. Heracletus (ni fal
 sor) dixit esse operarios, qui adiuuēt sua
 opera hac quæ in mūdo fiūt. Alius aut
 alia rōne id opus adiuuat: supuacanea
 opera est eius q̄ rephēdit, & reniti conat̄
 ijs quæ fiūt, eaq̄ rescīdere: nā & hoc uti
 tur mūdus. Proīde animū aduerte, in
 quorū tu te numero reputes. Nā admi
 nistrator huius uniuersū, utiq̄ te utet̄ re
 ctē, & accipiet te inter cooperarios. Tu
 uerō ne sis huiusmodi eorū pars, qualis
 est in fabula uilis ille & ridiculus uersus,
 cuius mentionē Chrysippus facit. Sōlne
 pluuiæ munia obire cupit, aut Aescula
 pius terræ frugē ferētis? Quid uerō syde
 ra, annō diuersa quidē singulis est actio,
 quæ tñ ad cōmune opus cōferat? Quod
 si de me & his quæ mihi euenire debue
 rūt, dij cōsultauerūt, rectē nimirū mihi
 consuluerūt. Nam Deum sine consilio
 agentem ne cogitare quidem facile est:
 quæ autem fuisset causa, propter quam
 malē mihi consultum uoluisset? Quid
 inde ad deos, & ad uniuersum (cuius
 maximē habent rōnē) fructus redijisset?

Sin de me priuato nihil consultauerūt, ac de uniuerso utiq; rationes duxerunt, ex quo quum ea consequūtur quę mihi eueniunt, non debet me eorum poenitere. Sanè de nulla re eos consilium inire, impiū est credere: aut ne sacrificādum, ne precandū, ne iurandū quidē, neque quicquam eorum faciendū, quę singula tanquam cum pręsentibus & unā uiuentibus dijs agimus. Sed tamen si nihil illi de nobis statuerūt, licet mihi de meipso cōsiliū capere, ac de mea utilitate deliberare. Vtile autē est unicuiq; id, quod est naturę eius & constructioni cōsentaneū. At natura mea rationis est cōpos, & ciuili cōtui accommodata. Ciuitas mihi est & patria, quatenus quidem Antoninus sum, Roma: quatenus homo, mūdus: hęc igit̃ tantū mihi sunt utilia, quę his ciuitatibus conducunt. Quę singulis eueniūt, ea profunt uniuerso: id erat satis scire. Sed & hoc addendum, quòd si animaduvertere uelis, ubiq; uidebis: quę homini, aut alijs hominibus * Sed nunc uocabulum utilis accipiamus latius, ut etiam medijs rebus

rebus pateat. Quæ in theatro aut simili
 bus locis uides, ea quum semper eadem
 spectentur, & uniformia, spectaculi sa-
 tietatem afferunt. Id etiam de tota uita
 sentiendum. Omnia enim superiora &
 inferiora eadem sunt, & ex ijsdem causis
 extiterunt. quousq; igitur? Ad iduo ois
 generis homines considera, qui ex om-
 nis generis professionibus & nationi-
 bus mortui sunt: ita ut etiam usque ad
 Philistionem, Phocbum, & Origanio-
 nem descendas. Hic sanè cogitandum,
 idem euenturū nobis, quod accidit tot
 eloquentibus oratoribus, tot grauib;
 philosophis: Heracleto, Pythagoræ, So-
 crati, tot Heroibus prius, deinde tot du-
 cibus, tyrannis: tum Eudoxo, Hippar-
 cho, Archimedi, alijs acutis ingenijs,
 magnanimis, laboriosis, callidis, contu-
 macibus, his ipsis, qui caducam hanc &
 & in dies durantem uitam hominū sub-
 sannarūt, ut Menippo & similibus. Hos
 omnes cogitandum est dudū esse mor-
 tuos: quid autē mali inde habent? Quid
 hi, quorum ne extant quidem nomina?
 Vnum hoc summi est pretij, ueritate &

iustitia seruata, mendacib. & iniurijs hominibus placidū uiuere. Cū te ipsum oblectare uis, cogita uirtutes eorū qui uiuunt tecum: strenuitatem eius, illius uerecundiam, aut liberalitatē, aut aliud quippiam. Nihil enim est, quod tantam afferat lætitiā, quantam similitudines uirtutum in eorum quibuscū uiuimus moribus expressæ, ac sese cōfertim offerentes cōspectui. itaq; in promptu habenda. Non iniquè fers, tot libras te appendere, & non trecentas: ita etiā quod annorum certum, & eo non maiorem uiues numerum, indignari non debes. Etenim ut corporis tantam, quanta tibi est tributa, portionem probas: ita & de tēpore tibi sentiendum est. Annitendum est nobis, ut persuadeamus ijs cum quibus agimus: sin minus, etiam illis inuitis id agendū est, quod iustitiæ ratio iubet. Quod si quis ui te impediat, transi ad equanimitatem, eoq; impedimēto ad alterius uirtutis opus abutere: memor, te cū exceptione quadā īstituere actionē, neq; ea appetere, quæ fieri nequeāt. Itaq; is fuit impetus animi tui, cui satisfiat, si
id

id, cuius causa citatus es, cōsequat̃. Glorie cupidus, alienā actionē p̃ suo bono reputat. uoluptuarius affectionē, quā ipse afficit: mēte uerò p̃ditus, suā actionē. Licet etiā nihil de his existimare. ipse .n. res nō sunt eius naturæ, ut iudiciū nostrū efficiat. Ad suā fac te, ut alio docēte cogitationes nō aliō diuertas, sed totus animo dicētis sis intētus. Quod alucari nō p̃dest, id ne apī quidē p̃dest. Si nauis malē gubernēt, aut nō rectē curētur ægroti, dicūt: alius erat quærendus, cui me cōmitterē: aut quō hic salutē nauigātib. uel ægrotis sanitatē afferet? Quā multiam unā cū his, quibuscū in mundum uenerūt, ex mūdo excesserūt? Morbo regio laborātib. mel amarū uidetur: mors à rabida bestia, aqua est timori: pueris spherula pulcra est. Quid ergo irascor? aut tibi minor uis uidetur esse falsitatis, q̃ bilis apud ictericū, aut ueneni apud morsum à rabioso animali. Nemo prohibebit, quin secundū rationē tuæ naturę uiuas: neq; tibi quicquā accidet, quod sit cōtra rōnē uniuersī. Quales sūt illi, quibus cupimus placere, aut p̃pter quod, q̃ eis supersit, aut per quas actiones?

quàm celeriter æuum omnia abscon-
dat:imò quàm multa iam
nunc occultauit?

M. ANTONINI IMPERA-
toris de uita sua,
LIBER VII.

Guilielmo Xylandro Augustano
Interprete.

VID est malicia? id, quod
sepe numero uidisti. Et quic-
quid omnino acciderit, ex-
pedit in promptu te habere
hanc regulâ, sæpe id esse à te uisum. Om-
nino si superiora & inferiora animo re-
petas, inuenies omnia eadem esse, quo-
rum plenæ sunt priscae, mediæ, recetescq;
historiæ, & urbes, & domus: nihil nouū
est, omnia usitata & breui durâtia tem-
pore. Neque uerò alia ratione extingui
possunt opiniones, quàm cogitationi-
bus quæ ijs respondent, abolitis: quas
quidem ut continenter resuscites, in tua
est positum potestate. Possum de re
oblata existimare, id quod oportet: si
hoc

hoc possum, quid est cur animo perturbor? Quæ sunt extra mentem meam, nihil omnino ad eam attinet. Hoc modo affectus, rectus eris. Reuiuiscere potes: nam si res quas antè uidisti, rursus apud animum tuum contempleris, exactam uitæ partem quasi reperes.

Inane pompæ studium, fabulæ sceticæ, greges, armenta, uelitationes, osiculum catello proiectum, aut elca in piscinam iniecta, formicarum labores, & onerum gestationes, murium per territorum discursus, simulacra neruis tracta ut se moueant. In his igitur oportet animo placido, & non elato consistere, & intelligere, tanto unumquemque dignum esse, quanto ea in quibus studium suum posuit. In oratione singula uerba, in ijs quæ fiunt, singulæ appetitiones sunt animaduertendæ: atque hic statim uidentur, quem ad finem eæ referantur, illic quid significant.

Sufficitne intellectus meus ad hanc rem, an secus? Quod si sufficit, utor eo ad rem propositam tanquam instrumentum mihi ab uniuersa natura concessum. Sin

contrà, aut eam rem alteri cuidam, qui melius id possit, perficiendam relinquo, præsertim si alioquin id agere officium sic nō iubet: aut ipse perago pro virili mea, adscito mihi auxiliario, cuius opera mea mens id efficere possit, quod in præsentia sit commodum, & societati hominum conducatur.

(Quàm multi quondam fuisse celebres, quorum nunc fama est obliuioni tradita? quàm multi etiam horum, qui istos celebrauerunt, è medio sunt sublati?)

Ne ducas tibi pudori, si cuius auxilio usus es. Propositum est enim tibi id agere, quod sit tuarum partium: perinde ac militi in oppugnatione murorum. Quid ergò faceres, si tu claudicans solus conscendere propugnaculum nequires: ab alio adiutus, posses?

Ne te perturbent futura. Nam si ita usus erit, peruenies ad ea eadem instructus ratione, qua nunc in præsentibus uteris.

Omnia inter se sunt complexa sacro
nodo

hodo, neq; quicquam ab altero est alienum, ordine enim omnia, certo sunt disposita, unum eundemq; mundum exornent. Mundus ex omnibus constat unus, unusq; per omnia diffusus est Deus, una natura, una lex, una ratio cōmunis omnibus ratione præditis animantibus, una veritas: Siquidem et una est perfectio eorum quæ eiusdem sunt generis, eiusdemq; participia rationis animantium.

Omne id quod materia constat, celerrimè in uniuerso abolet: omnis causa, celerrimè in rationem uniuersi adsumitur: omnium rerum memoria quàm primùm æuo confunditur.

Ratione prædito animali eadem actio & secundum naturam est, & secundum rationem.

Rectus, an qui erigatur? Quam rationem in unitis & compactis corporibus habent membra, eam obtinent ratione prædita animalia in diuisis, præparata ad unam quandam actionem. Hæc cō magis animum tuum tanget,

si crebro tibi ipsi dicas : pars sum eius, quod est ex ratione præditis conflatū, corporis: Si autem propter elementum R. dicas te esse partem, nondum ex animo diligis hominēs, nondum ex beneficentia delectationem capis, quam vere apprehendat animus tuus, adhuc decori tantū causa ita agis, non ut in te ipsum beneficium conferens.

Sanè alijs quęcunq; accidant, eorum est, si uelint, ea culpare. Ego quidem rebus mihi contingentibus, nisi in malis eas ducam, nihil lædor: & licet mihi ea non putare mala.

Quicquid alij loquantur & faciant, me quidem oportet esse bonum: haud aliter, q̃ si aurū uel smaragdus, uel purpura semper ita diceret, quicquid alij dicant, aut faciant, smaragdum esse oportet, me colorem seruare meum.

Mens ipsa seipsam nō perturbat, hoc est, non affert sibi ipsi ullam cupiditatē aut metum. Si quid aliud est, quod possit eam terrere aut dolorem afferre, faciat sanè: ipsa quidē per se nulla opinione sibi hos motus affert. Corpusculum
uerò

uerò ipsum curet, ne quid patiatur dicatq̃, si quid patitur. Animo nullus metus, dolor, aut opinio horum accidere pōt. neq̃ em̃ ei sunt habitus ad hęc. Per se omni metu mens uacat, nisi seipsam destituat: itaq̃ & perturbationis, & impedimenti exors.

Felicitas est bonus dæmō, seu bonū. Quid igitur tu hic agis phantasia? ubi, unde uenisti, non enim te opus habeo. Sed uenisti secundum pristinam consuetudinem: non tibi succēseo, saltem abi.

Si quis mutationem timet, is cogitet absq̃ ea nihil fieri posse, neque esse ea quicquam naturæ uniuersæ amicus. An tu lauare posses, nisi ligna mutarentur? aut ali, nisi nutrimento mutato? aut quid nam aliud utile potest absq̃ mutatione fieri? Non ergo uides etiam tui mutationem earum similem esse, ac perinde necessariam uniuersæ naturæ. Per uniuersam naturam: tanquam per torrentem, transeunt omnia corpora, uniuerso ipsi cognata, & eius operum adiutoria, uti & nostra inuicem sunt membra. Quot

Chrysippos, Socrates, & Epictetos æuam deglutijt. Idem de omni re & homine tibi ad animum accidet.

Vnum hoc me sollicitum tenet, ne qd faciam, quod hominis constitutio aut nolit factum, aut alio modo, uel tempore factum uelit.

Propediem erit, ut & tu omnium rerum obliuiscaris, & nulla sit usquam tui memoria.

Proprium homini est, ut etiam eos diligat, qui peccant. Fiet hoc, si in mentem tibi ueniat, esse eos tibi cognatos, imprudentia, & inuitos peccare, paulò post & te, & illum qui peccauit, moriturum: idq; potissimum, nō læsum te ab eo. nō enim eius peccato tua mens deterior, quàm fuerat, facta est.

Natura mundi, ex uniuersitate tanq̃ è cera modò equum finxit, mox eo confuso, materia ista ad fabricam arboris usa est, deinde ad homunculi, inde ad aliarum rerum. Harum singulæ quā breuissimo durarunt spacio. Atqui arcula ut si compingatur, nihil est mali: ita ne si dissoluatur quidē. Irati uultus oīo est cōtra naturā, quādo sæpius immoriēdi

fit pretextus, aut ad extremū extinctus est, ut oīo inflammari nō potuerit. Hoc ipso intelligere labora, irā à ratione esse alienam. Nam si etiā sensus peccati nullus erit, quæ erit uiuendi causa?

Quæcunq; uides, ea iam iam à gubernatrice mundi natura in alias, rursusq; & deinceps in alias mutabit formas: ut semper recens sit mundus.

Si quis aliquid contra te deliquerit, statim cogita quānam boni uel mali opinione peccauerit: id. n. si cernas, misereberis eius, ac neq; miraberis, neq; irasceris. Nam aut ipse idē, quod is, bonum putas, aut aliud quiddā eiusdē generis: uenia ergo danda. Sin tu secus de bonis & malis iudicas, eò placabilior eris ei qui falsus. Non de ijs quæ absunt, tanquam de præsentibus cogitandum est: sed præsentium ea quæ sunt aptissima, deligenda sunt, illorumq; causa memoria repetendū, quānam rōe fuissent, quærenda si quidem abfuissent. Caue tamen præsentia adeò probes, ut etiam in honore ea habeas, ac si quādo absint, perturberis. Intra te ipsum uertere.

Hæc est natura mentis, ut iuste agens, in hocq; acquiescens, nihil extra se quærat. Aufer uisa, inhibe motum neruorū, circumscribe instans tempus, cognosce id quod uel tibi, uel alij accidat, diuide subiectum in materiam & formam, cogita de postrema hora.

Quod peccatū est, ibi cessat, ubi peccatum subsistit. Intendendus est animus ijs quæ dicuntur, mente penetrandum in causas & effectus.

Exorna te ipsum simplicitate & uerecūdia, eoq; ut quæ sunt medio inter uirtutem & uitium loco, in nullo ponas discrimine. Dilige humanum genus, obsequere Deo: is enim ait omnia fieri certa lege. Quod si diuina sunt etiam elementa. Satis est meminisse, hæc omnia certa lege constare, aut admodū pauca secus.

Mors ē aut dissipatio, aut indiuiduarum particularum secretio, aut exinani-
tio, aut extinctio, aut migratio.

Dolor si sit intolerabilis, mortem affert: diuturnus ferri potest, interimq; animus suam retinet tranquillitatem, neque fit deterior. At partes dolore confectæ,

fectæ, ipsæ quaratur, si quidem possunt.

Hominum opiniones de gloria intue-
re, quales sint, quid propositum habe-
ant, quid fugiant.

Vtq; in littore maris arenæ cumuli
alij super alios appulsi, priores occultât,
ita in vita quoq; priora à subsequenti-
bus celeriter absconduntur.

Platonicû. Qui igitur animo est præ-
ditus alto, & cognitione habet omnis
temporis, omnisq; naturæ, an tu eû pu-
tas existimare, quod hominis vita ma-
gnum sit aliquid? Nequaquam, respon-
dit ille. Ergo, inquam ne mortem qui-
dem in malis ille reputabit? Minimè
verò.

Antisthenicum. Regium est malè au-
dire, cum bene feceris. Turpe est vultû
obsequi intellectui, seq; componere ita
ut is iubeat, cum ipse intellectus se ipsum
non componat atq; ornet.

Nam rebus irasci, nihil sanè expedit:
Iram curât enim nostram nihil. Dijs læ-
ti ignaris, & nobis gaudia dones.

Frugiferam uti spicam meæ vitæ me-
tam.* Atq; hoc quidem esse, illud non.

Quod si dii me, liberosq; negligunt,
Ratio est & huic. Meum enim est
Bene esse, & iusticia. Non unà lugere,
neq; tremere.

Platonica.

Ego autem haud iniuria hoc retule-
rim. Non rectè dicis, ô homo, si putas es-
se uel uitam uel mortē aliquo in discri-
mine ponendam ei uiro, qui uel alicu-
ius sit precij: ac non id potius unum cō-
siderare cum inter agendum, iustēne an
iniustēne agat, & cāne sint uiri boni an ue-
rò secus. Rei enim ueritas, & Athenien-
ses, ita habet, ut quo quis loco seipsum
constituerit, existimans ita optimum es-
se, aut cum ita sit optimum, eò colloca-
tus fuerit, ibi (mea quidem sententia)
persistere debeat, ac quoduis pericu-
lum subire, neq; mortem, uel ullam aliā
rem turpitudine grauiorē ducere. Sed
heus tu, uide, ne animi magnitudo, et bo-
num aliud quidpiam sint, quam serua-
re, & seruari. Neque enim conceden-
dum est, eum re uera uirum dici mereri,
qui quāto cunq; tempore uiuendum,
neque rationem uitæ habendam putat:
Sed

Sed cum, qui de his cura deo commissa, credens mulieribus, non posse factum ab ullo evitari, id considerandum porro ducat, quanam ratione tempus vitæ concessum sibi quam optimè exigat.

Cursus siderum considerare expedit, quasi eos comitemur, & elementorū mutæ mutationes crebrò cogitanda. Hæ enim cogitationes vitæ humilis sordes abstergent. Bene est à Platone hoc dictum. Etiam cum de hominibus loquimur, intuendum est in res terrenas. Etenim qui memoria altius repetierit hominū cōgregationes, exercitus, agriculturas, nuptias, pacta, ortus, interitus, iudiciorum turbas, vastitates regionum, varias Barbarorum gentes, ferias, luctus, nundinas, in summa, qui colluviem illarum, & ex contrarijs compositum præteritorum aceruum, tantasq; imperiorum mutationes recoluerit, is etiā futurā prævidere poterit. Quippe eandem hæc habent cum præteritis formam, nec alio possunt mō fieri: itaq; eæ

idem est, quadraginta, an decies miliū
spacio annorum, uiram humanam exa-
mines. nihil enim amplius uidebis.

Ex terra enim nata, in terram redacta
sunt: quæ uerò genus traxerunt cælitus,
rediere ad æthereū polū: siue hæc quæ
dissolutio complexuum, quibus ato-
mi iunguntur, siue elementorum passio-
nis expertium dissipatio.

Cibisq̃, potuq̃, & magicis adeo arti-
bus Auertimus currum, & mortis fugi-
mus uiam.

Flantem diuinitus auram

Opus est tolerare laboribus,

Luctu, lachrymisq̃ calentibus.

Est aliquis te peritior luctæ: quid tū?
at nō societatis humanę studiosior est,
non uerecundior, non ita commodè
fert ea quæ accidunt, nō ita mitis homi-
num peccatis,

Vbicunq̃ potest aliquid perfici, secun-
dum cōmunē dijs & hominibus ratio-
nem, ibi nihil est mali. Nam ubi utilita-
tem consequi licet actionis, quæ recta
uia procedit secundum constitutionē
hominis, ibi non est uerendum ne quid
subsit

subsit damni. Vbiq; & semper in tua est manu positum, ut ea quæ in præsentia tibi acciderunt, & approbes piè, & cū hominibus qui tecum sint, iustè agas, & uisa oblata artificiose examines, ne quid non satis perceptum admittatur. Noli aliorum mentes circumspicere, sed cò rectà intueri, quò te natura ducit, cū uniuerſi, per ea quæ tibi eueniunt, tum tua per ea quæ tibi ad agendum sunt proposita. Id autem unicuiq; ad agendum proponitur, quod est eius constitutioni consentaneum. Porro ita constituta sunt & comparata singula: reliqua quidem omnia eorum causa, quæ mente sunt prædita, nimirum deteriora præstâtiorum causa, ratione autem prædictorum unum alterius causa factū est. Primas igitur inter partes ex quibus homo constat, ea pars obtinet, quæ societatem humanam respicit: alteras, ea, qua sibi à persuasionibus corporeis ille abstinet. Ratione enim & intellectu prædicti motus proprium est, seipsum circūscribere, & neq; sensitivæ, neque appetitiuæ motioni succumbere: harum enim utraq; etiam brutorum est.

At intellectuua principatum obtinere, neq; ab illis regi uult: nec iniuria, quippe cuius natura ferat, ut omnibus reliquis ipsa utatur. Tertiū est, uacuitas temeritatis & erroris. Quibus intēta pars princeps, rectā progrediat, suis cōtēta.

Tanquam mortuo, & qui hactenus tantū uitæ usura fuerit cōcessa, quod superest uiuendum tibi erit secundum naturam, tanquam ex abundanti.

Tu solus ea diligens, quæ tibi fatum iniunxit, eo contentus esto. Quid enim magis congruum, quàm ut singula eueniunt, statim eos ante oculos habere, quæ cum eadem ipsis euenissent, indignati sunt, nouitatem rei mirati, & repræhenderunt ea. Vbi nuncij sunt? nusquam. Quid attinet te eorum similem esse uelle? ac non potius alijs suum morem relinquere, ipse in hoc esse, ut rebus tuis bene utaris? Idq; poteris præstare, nec deerit materia, modò animaduerte, & stude, ut tibi ipsi in omnibus actionib. uidearis honestatem consecutus. Vtriusq; uerò actionum finis recordandum est. Intrò respice: intus est fons boni, sem

per scaturiens, siquidem semper fodias.

Corpus constare, ac neq; motu, neq; habitu dissolutum esse debet. Sicut enim mens efficit, ut uultus sit compositus & aptus, ita de toto corpore ut tale sit nitendum est. Omniaq; hæc curandū ē, ut ne ostentationis causa simulata sint.

Viuenti ars palæstricæ est, quòd salutarior similior, eò quòd ipsa quoq; curat, ut ad ea quæ incidūt, neq; antè sunt præcognita, parata sit, & à casu tutum hominem seruet.

Ad iduò inquire, quales ij sint, quos testimonium de te ferre uis, ac quæ eorum sint mentes. Ita neq; eos qui inuoluntariè peccant culpabis, neq; testimonij egebis, si in ipsos fontes inspicias, unde ij opiniones suas, appetitionesq; hauerunt: Omnis animus, inquit ille, non sua sponte priuatur ueritate: idem sentiendum de iusticia, temperantia, benignitate, omnibusq; similibus. At necessariū est quā maxime, id te nunquā nō meminisse: ita. n. erga oēs eris mitior.

De omni dolore in pròptu sit tibi cogitare, cum neq; turpem esse, neq; mentē gubernatricem reddere deteriore

quippe hæc neq; ratione materiæ, neq; societatis humanę damnum accipit. In maiori autem dolorum numero etiam Epicuri dictum prodest, cum neq; intolerabilem esse, neq; æternum. siquidem finium recorderis, ac non præiudicium feras. Id quoq; recordare, multa cū eādem habeant cum dolore naturam, tamen occultè modò molesta esse: ut dormire, estumferre, nauseare: quorum aliquod si molestè fers, dic tibi ipsi, te dolori succumbere.

Vide ne ita afficiaris contra inhumanos, ut homines contra homines.

Vnde nobis constat Socratem fuisse illustrem, & meliori constitutione præditum? Non enim satis est cum clariori morte occubuisse, aut peritiùs cum Sophistis disputasse, & patientiùs in frigore pernoctasse, & Salaminium abducere iussus, fortiter repugnasse, ac iuijs maiestatem uultus præ se tulisse, de quo maximè dubitari potest an uerū id fuerit: Sed hoc considerandum est, quo animo fuerit Socrates, an potuerit contentus esse, Si iustum se hominibus præberet

et, ac pium erga deos, an neque temere ob aliorum maliciam sit indignatus, neq; ullius inscitiz subseruiuerit, an nihil eorum quæ si uniuersû natura attribuisse, tanquam peregrinû aut intolérable acceperit, nunquam ne affectibus carnis consentientem mentem præuenerit.

Non ita confudit omnia natura, ut nō liceat circûscribere seipsum, & quæ sunt propria cuiq; ea ipsum in sua retinere potestate. Admodum enim possibile est, ut quis diuinus uir fiat, ac à nemine cognoscatur. Huius semper memento: atq; huius etiam, quòd uita beata in paucissimis rebus est posita. Neq; quia desperasti te Dialecticû aut Physicum futurum, iccirco etiã liberû, pudicum, sociabilem, deoq; obediẽtem te fieri posse.

In maxima animi uoluptate licet uiuere, tutum ab omni ui, ut cunq; omnes quæ uolunt contra nos clamitent: etiã si corporeæ huius molis membra à feris laniẽtur. Quid enim obstat, quo minus interim mens seipsam conseruet in tran-

quillitate, ueroq; de rebus præsentibus iudicio, & usu eorū quæ sunt præ manibus expedito: ita quidem ut iudiciū rei subiectæ dicat: sanè tu natura tua hoc es, etsi aliud uideris: utq; usus dicat rei oblatæ: Ego te quærebam. Semper enim id quod adest, materia mihi est exercendæ uirtutis rationalis & ciuilis, omninoq; uirtutis humanæ aut diuinæ. Omni enim id quod accidit, deo est aut homini familiare, neq; nouum, neq; intractabile, sed consuetum & tractabile.

Perfectio morū hoc præstat, ut omnē diē tanquā supremū agas, nihil tremas, nihil torpeas, nihil simules. Dij, cū sint immortales, tamen non indignè ferūt, quod in tam diuturno æuo semper omnino tot improbos homines perferre debeant: quinimo illorum curam summam gerunt. Tu autem qui iamiam cessabis uiuere, desperas, idq; unus è numero malorum. Ridiculum est te non fugere tuā ipsius maliciam, id quod potes, aliorum uelle fugere, quod non conceditur tibi.

Quicquid rationalis & ciuilis tua uis
inue

quærit neq; rationi cōsentaneū, neq;
ad societatem conducens, id recte ca-
pudignum iudicabis.

Si tu benè alicui fecisti, & est, qui à te
beneficium acceperit, quid præter hæc
quo tertium aliquid requiris stultorū
more, ut & uidearis benè fecisse, & gra-
tiam recipias. Nemo defatigatur accipi-
endo aliquid utile. Atqui utile tibi est,
se secundum naturam aliquid agere: ne-
gigitur dum alijs prodes, defatigare tibi
aliquid boni parahdo.

Vniuersi natura olim ad mundum fo-
rnicandum se contulit: nunc autem uel
omnia quæ fiunt, consequētia sūt sua,
uel etiā in præcipuis eorum, ad quæ se
mundi gubernatrix natura confert, pa-
tioni nullum locum esse & cōsilio, tenē-
dum est. Hoc, si memoria teneas,

multis in rebus animo ut sis

tranquilliori effi-

ciet.

M. ANTONINI IMPERATORIS
de uita sua.

LIBER VIII.

Guiljelmo Xylandro Auguftano
interprete.

Quod quoque ad minuendam gloriae cupiditatem facit, quod non licet tibi adhuc totam uitam, quae à prima tua aetate fuit, philosophicè uiuere: sed cum multis alijs, tum uerò tibi ipsi manifestum est factum, te procul à philosophia abesse. Conturbatae igitur sunt tuae rationes, cum neque ipse iam nomen philosophi facile possis adipisci, & tuum institutum repugnet. Si itaque uerè perspexisti, in quo sit res posita, omitte curare quis habearis: satis autem sit tibi si reliquum uitae arbitrio naturae exigas. Quid ea uelit, cogita, hinc te nihil diuellat. Expertus enim es circum quot res uagatus, nusquam uitam beatam inueniris: non in ratiocinationibus, non in diuitijs, non in gloria, non in uoluptate,
nullibi

nullibi. Vbi uerò est? in agendo ea, quæ hominis natura requirit. Quomodo ita aget? Si ea habeat dogmata, à quibus eò-
stantaneæ appetitiones & actiones ueni-
unt. Quæ sunt illa? de bonis & malis. Sci-
licet, Nihil esse bonū homini, quod nō
reddat iustum, temperantem, fortem, li-
beralem: nihil malum, nisi quod horum
contrarium efficiat.

In omni actione à te ipso quære, qua-
lis ea tibi sit. Nec poenitentia eius moue-
re: parum abest, ut moriaris, & omnia è
medio sint. Quid præterea requiro, si
præsens actio animalis est mente prædi-
ti, societatis hominum studiosi, & deo
æqualis.

Alexāder, Caius, & Pompeius, quid
hi ad Diogenem, Heraclitum, uel Socra-
tem? Hi enim nouerant res, earum cau-
sas, materias: ita erant ipsarum mentes
instruæ. Ibi uerò, quibus in rebus esset
prudentia, & seruitus. Nihilominus
eadem facient, etiam si tu te ruperis.

Primum est hoc, ne perturberis: om-
nia secundum uniuersā naturam eueni-
unt: paulò pōst, nusquā eris, sicut nūc

Adrianus & Augustus. Deinde in rem ipsam intueri, eamq; cōsidera, recordatusq; debere te esse bonum uirū, ac qd hominis natura uelit, age id quod propositum est cōstanter, ac iustissimè tūc te egisse puta: modò placidè, uerecūdè, & citra simulationem egeris.

Vniuersi natura hoc agit, ut quæ hoc modo habent, aliò mutet, & ex uno loco in alium res transferat. Omnia constant mutationibus, neq; quicquā metue: nihil enim noui, omnia usitata eueniunt, & æqualiter dispensantur. Cæterum unaquæq; natura, si recta uia ingreditur, sibi ipsi sufficit. Natura autem intellectiua id facit, si in cogitationibus, id obseruet, ne falso, aut obscuro astipuletur: impetus animi ad eas solum actiones dirigat, quæ faciunt ad societatem hominum: ea tantum appetat & uitet, quæ in nobis sunt posita: omnia quæ à communi natura tribuuntur grata habeat. Rursum enim pars est, sicut natura filij, naturæ stirpis pars est: nisi quod hæc est eius naturæ quæ & sensu & intellectu carens, impedire possit. Hominis natura,

DE VITA SVA LIB. VII.

rura, pars est naturæ quæ impediri non
possit, intelligat, & iusta sit: si quidem æ-
qualiter, & p̄dignitate uniuscuiusvis
tempora, substantiam, actionem, & eue-
nta diuidit. Considera autem æqualitatem
eā inuenturum te si singulas res exami-
nes: si unam cum uniuersis conferas,
non item.

Atqui licet libidinem arcere, uolup-
tatibus & doloribus superiorem esse, i-
temq; gloriola: licet etiam stupidis & in-
gratis non irasci.

Nemo te audiat uitam aulicā repræ-
hendere, ac ne tu quidem te ipsum.

Pœnitentia est repræhensio quædam
sui ipsius, propter bonū aliquod dimis-
sum: bonū uerò, oportet utile esse, ideo
quæ ei⁹ cura ē habēda uiro bono & ho-
nesto. At nullus talis pœnitentia duc-
tur obneglectam aliquam uoluptatem,
ergo uoluptas neq; in bonis est, neq; in
utilibus numeranda.

Res ita expēdendæ sunt. Quid ē hoc p̄-
se, & sua p̄pria cōstitutione? q̄ ei⁹ substā-
tia & materia, quæ forma? quod eius in
mundo officiū, ac quandiu permanet?
Si difficulter à somno exp̄giscaris, remi-

niscere consentaneum esse tuæ constitutioni, & naturæ humanæ, ut aliquid agas quod cœtui humano p̄sit. Ad dormire, etiam brutis est commune. Quod autem unicuiq; secundum naturam est, id & magis proprium ei est, & cognati-
us, adde etiam gratius. Hoc assiduò & quibuscūq; incidētibus cogitationib, si fieri possit, in promptu habendum.

Si de natura, affectibus, aut alijs reb. disputare cum aliquo libet, statim teipsum antè interroga: Quæ nā is sentit de bonis & malis. Nam opiniones de uoluptate & dolore, eorumq; efficientibus, de honore, ignominia, morte, uita.

Non debet mihi nouum aut mirum uideri, si quæ res hoc aut hoc modo agāt; cogitabo em̄, ita opus esse fieri. Cogitabo, sicut turpe sit uelle me in miraculum rapere si ficus fructum suum producat, ita etiam, si mundus ea proferat, quorum est ferax: etiam medico & gubernatori turpe sit mirari uelle, si quis febricitaret, aut si aduersus uentus existeret.

Memento mutare sententiam, & re-
ad

de monenti obsequi, perinde esse liberi. Tua enim actio secundum tui animi imperum fit atque iudicium, tuamq; mentem.

Si in tua est potestate, cur facis? si in alterius, quid reprehendis? at omōne, an Deum? quorum utrunq; est cum insania coniunctum. Nihil igitur reprehendendum. Nam si potes, uel cum qui causa est, corrige, uel, si prius nequis, rem ipsam: si neutrum, quid iam tibi profuit reprehēdisse? atq; nihil frustra faciēdū.

Quod moritur, non excidit ē mundo: nam ut constat, & mutatur, ita etiā dissoluitur in elementa, quę tibi sunt cū mundo communia. atq; hæc ipsa etiam mutantur, neq; indignē ferunt. Vnumquodq; est ad certum finem factum, ut uitis, equus. quid mirum? etiam sol, & reliqui dij possunt dicere, cuius rei causa facti sunt.

Tu uerō cuius causa? num uoluptatis? uide an hoc ferat intellectus.

Natura consilium inijt de uniuscuiusque rei tam fine, quàm initio & duratione. Si quis pilam in sublimē iaciet, quid

nam ea uel cùm effertur, uel cum deferit, aut cadit quid boni malue patit? Quid bullæ boni accidit si constet, aut mali si dissoluatur? Idem de lucerna possis intelligere. Cogita quid fiat corpusculo si senescat, si ægrotet, si scortetur.

Breuis uita est & laudantis, & eius qui laudatur, eius qui mentionem facit, & eius, cuius mentio fit: præterea fit hoc in angulo portionis mundi, ac neque ibi quidem omnes consentiunt, imò ne sibi quidem ipsi quisquã. Tota uerò terra punctum est.

Animum aduerte subiectæ opinionis, actioni aut dicto. Meritò hæc pateris, malles uerò cras bonus fieri quàm hodie. Siquid ergo, id ita fit à me, ut ad benefaciendum hominib. referatur. Accidit mihi aliqd, refero id ad Deos, omniumq; rerum fontem, & originẽ, à qua omnia inter se connexa dependent.

Lauare, quæ tibi res uidetur? Oleum, sudor, sordes, aqua, stigmata: omnia abominanda. Ita se omnis pars mundi, omnisq; res subiecta habet.

Lucilla Verum, deinde Lucilla secūda

DE VITA SV^A LIB. VIII. 123
da Maximum. Secunda Diotimum, Fau-
stinam, Antoninus hæc omnia. Ceterū
Adrianum, inde Celer.* Vbi uerò auste-
ri illi & uates, & inflati? ut ex austeris
Charax, et Demetrius Platonius, Eude-
mon, & si qui alij tales. Omnia in diem
durant. iam pridem mortui sunt: quorū
dam ne minimo quidem tempore dura-
uit memoria: quidam fabula facti sunt:
nonnulli etiam è fabulis iam euane-
rūt. Id igitur memoria tenedū, q̄ necesse-
rit aut dissipari tuā mixturā, aut extin-
gui animulā, aut mutari, et aliō trāsferri.

Læticia hoīs ē, ut faciat quæ ei sunt p-
pria. Propria aut eius sunt: beneuolētia
erga suū genus, cōtēptus motuū q̄ sunt
in sensib. distinctio inter uisa p̄babilia,
cōtēplatio naturæ uniuersæ, & eorū q̄ se-
cundū eā fiūt. Itē tres respectus: unus ad
causam p̄ximā, alter ad diuinā causam,
à qua oīa oībus eueniūt, tertius ad eosq̄
nobiscū uiuūt. Dolor aut corpori ma-
lus ē: ergo ipsum id p̄nūciat, aut aīo. Sed
animus potest suam tranquillitatem &
serenitatem conseruare, neq̄ dolorem
pro malo ducere. Omne enim iudici-
um, omnis impetus, appetitio, & incli-

natio intus est: neq; ei dolor quicquam mali affert. Quare omnia uisa tolle ex animo.

Continenter te ipsum admone: Nūc in mea est potestate, ut in animo hoc nihil sit maliciæ, nihil cupiditatis, nihil tumultus: ac cum omnia ita cernam, uti sunt, singulis utor pro ipsorum dignitate. Hoc tibi licere, memineris secundum naturam.

Loquere & in senatu, & cum quibuscunq; hominibus compositè. Sana oratione non est apertè semper utendum.

Aula Augusti, uxor, filia, nepotes, posteræ, soror, Agrippa, cognati, propinqui, amici, soror, Agrippa, cognati, propinqui, amici, Areus, Mæcenas, medici, sacerdotes: omnino totam aulam mors abripuit. Deinde etiam accede, ubi non unus modò est mortuus homo. Defecit tota Pompeiorum gens: hinc monimentis etiam inscribi uidemus, fuisse aliquem eius familiæ ultimum. Quàm anxij uerò fuere maiores eius, ut aliquem successorem relinquerent: & tam necesse est aliquem esse ultimum.

Vita

Vita componenda est ita, ut constet uniuscuiusque actionis ratio. Quarum si unaqueque suum, quantum eius fieri potest præstet officium, contentus sis: atque id quo minus fiat, nemo tibi obstare poterit. Sed obstabit, inquis, aliquid extrinsecus. Nihil quidem, quod iustitiæ, modestiæ & prudentiæ impedimento sit. Atqui fortassis aliquid vim agendi habens impediet? quin tu id impedimenti boni consule, sicque statim facto transitu ad id quo conceditur moderato, alia emerget tibi actio, quæ ad eam, de qua loquimur, constitutionem quadret. Accipiendum sine fastu, dimittendum cum facilitate.

Si quando uidisti manum abscissam, uel pedem, caputue amputatum alicubi seorsim à corpore iacere, cogita ei se adsimilare pro uirili sua hunc, qui improbat ea quæ ipsi eueniunt, seque à communi societate sciungit, aut agit aliquid ab ea alienum, ita tu te ipsum ab unitione naturali abrupisti, cuius eras pars naturalis: nunc uerò te ipsum abscidisti. Id uerò scitum est, quod iterum tibi licet ei adiua-

gi: id quod nulli alij parti deus concessit, ut separata & auulsa rursus inolescere totum. Hic mihi bonitatem considera, quæ homini tantum honoris detulit. Nam & initio ipsius in manu posuit, ne à toto auelleretur: & deinde, ut auulsus rediret, iterumque cōcrescereque locum partis recuperare posset, dedit. Nā quæadmodum singule ferè rationis cōpotes nature ab ea cæteras facultates, ita nos quoque hanc ab ipsa accepimus. quemadmodum enim ipsa omne id quod obstat & resistit, cōuertit, & fato subijcit, suamque partem efficiat: ita animal ratione præditum potest omne impedimentum pro sua materia accipere, eoque uti ad id, quod intenderat.

Ne te cogitatio totius uitæ confundat: neque animum aduerte ijs, quæ multa uidentur dolorem posse afferre. Sed singulis rebus oblatis à te ipso quære, quid nā ea in te sit intolerabile: id enim pudebit te fateri. Deinde memineris, neque præterita tibi, neque futura ullam afferre molestiam, sed præsentia tantum.

At hæc extenuantur, si suis ea limitibus,

us determines, cogitationemque tuam
dearguas, si ea tam exigua rei non sit se-
renda.

Num iam domini cumulo adsident
Panthea, aut Pergamus? Num Adriani
sepulchro Chabrias & Diotimus? ridi-
culum hoc. Quid uerò si adsiderent,
sentirentne illi? aut uoluptatem cape-
rent, si quidem sentirent? aut si eam ce-
pissent, an eo immortales essent reddi-
te? Nonne his quoque fatum fuit, ut
senes & uetulae prius fierent, inde mo-
reretur? Quid autem illi postmodò fa-
ciēt, his mortuis? Oīa hæc foetida sunt,
& tabus in sacco.

Si acutè uidere potes, aspice et quàm
sapientissimè iudica, inquit ille.

In constitutione animantis mente
præditi nullam inuenio uirtutem quæ
iusticiam expellat: Sed quæ uolupta-
tem eijciat, uideo continentiam.

Si tuam opinionem detrahas ab eo
quod uidetur dolorem afferre, ipse in-
tutissimo es collocatus. Quis ipse?

Ratio. Verùm ego, inquires, non sum ratio. Esto. Proinde ratio seipsam ne dolore afficiat: Si quid aliud in te est quod lædatur, ipsum de se iudicet.

Cùm impedit somnus aut appetitus, id malū accidit vegetatrici animæ: quæ & alia ratione offenditur. Ita si mens impediatur, fit cum damno mente prædite naturæ. Hæc oīa ad te transfer. Dolor, uoluptas, attingunt te? Si uisus impediatur quo minus cernat, impeditur iā sensus. Quòd si absq; exceptione aliquid appetis, iam id cū rationis capacis partis incommodo fit: si communetibi propositum est, neq; læsus es, neq; impeditus. Mentis quidem proprias actiones nihil aliud impedire potest: non enim attingitur ab igni, ferro, tyrāno, aut calumnia, aut alia ulla tali re.

Sphæra cum sit, rotunda manet.

Indignum est, me mihi ipsi dolorem afferre, qui nullum unquam aliū lubens læserim.

Alijs aliæ res læticiam afferunt: mihi, si pars mei princeps sana sit, neq; auersetur quenquam uel hominem, uel humanum

um casum: Sed omnia placidis aspici-
t oculis, omnia accipiat, ijsq; utatur
ati dignum est.

Disce praesens tempus tibi ipsi gratifi-
cari. Qui commendationem posterita-
tis magis curant, nō reputant eos horū
similes futuros, quos nunc ægrè ferunt,
etq; ipsi etiā mortales. Porro quid om-
nino tua interest, si talibus ij uocibus te
cantent, aut ita de te sentiant.

Tolle me, & pone quocunq; uolue-
ris, ibi enim utar genio meo propicio. i.
cōtēto, si habeat se & agat naturæ meæ
consequenter.

Id uerò an dignum est, ut malè prop-
terea habeat animus meus, ac seipso de-
derius? abiectus, appetens, anxius, per-
territus? Ecquid eo dignum inueniam?
Homini nihil accidere potest quod nō
sit humanum, neq; boui, uiti, saxo quic-
quam, quod non sit consentaneum eius
naturæ. Quod si unicuiq; id contingit,
quod & cōsuetum est, & naturale, quid
est cur indigneris? nihil intolerabile ti-
bi communis adfert natura. Sin propter
extraneam aliquam rē perturbaris: nō

illa tibi, sed tuum de ea iudicium, molestia affert: id uerò ut aboleas, in tua est potestate. Quòd si quid eorū quæ in te sunt, te molestat, quis est qui prohibeat, ne opinionem emendes? Similiter si doles te hoc non agere, prodest cogitare, cur non potius agas aliquid, quàm doleas: sin aliquod potētius obstat, noli dolere, cū nō fiat tua culpa, ne agas. At uidetur uiuendum non esse, nisi hoc agatur: placidus ergo uitam relinque: quādo & is qui agit, moritur æquus impedientibus.

Memento partem tui principem superari non posse, cum in se collecta se ipsa contenta est, neque quicquam præter uoluntatem agat, etiam si non instructa ratione pugnam conserat. Quid ergò fiet, si et à rōe parata, circūspectè de reb. iudicet. Itaq; mēs ab affectibus liberta, arx ē: nihil. n. munitius homo habet, quò refugiēs superari nō pōt. Id qui nō uidit, indoctus est: qui uidet, neq; eò refugit, infortunatus.

Siquid uisa aut cogitationes tibi renūciāt, caue aliquid tu addas. Renunciatū est,

DE VITA SVB LIB. VIII.

est, aliquem tibi malè dixisse. Erit id al-
atum, non tamè id quoq, esse se ipsum.
Video puerū agrotare: video, sed q, in
periculo sit, non video. Ad hunc modū
semper insiste primis uis, nihil ipse in-
tus adijce: ita nihil mali erit. Imò hoc ad-
de, nosse te omnia quæ in mundo eue-
niunt.

Cucumis amarus est, omitte eum: ue-
res in uia sunt, declina eas: neq, uerò
dicas, Cūnam hæc in mūdo sunt facta,
Ridereris enim ab homine naturæ rerū
indagatore, haud secus quàm à fabro
aut futore, si damnares quòd in officina
ramenta & refecamenta operum uide-
res. Atqui hi ea possunt aliquò abijce-
re: uniuerſi natura nihil extra se habet.
Verùm hoc in eius arte potissimū mi-
rari decet, q, cū seipsam circumscri-
pisset, omnia quæ in se habet, quæ ob-
noxia corruptioni, senioq, & nulli^o esse
usus uideantur, in seipsam transmutat,
rursusq, ex his alia noua efficit: ita ut ne-
que substātiā extra se requirat, neq, lo-
cum, quò uiliores res eijciat. Contenta
est igitur suo loco, materia: & arte.

Necq; in rebus agendis fluctuandum est, neque in communi uita turbandū, neque cogitationibus uagandum, neq; omnino animus contrahendus, aut subito impetu efferendus, neq; uita occupationibus inanibus atterenda. Cædes peragunt homines, mactant, execrantur: quid hæc possunt, quo minus mens tua permaneat pura, prudens, modesta, iusta? Quemadmodum si quis limpidus & dulci fonti assitens, ei conuicium faciat: illa quidem ob id non cessat purā aquam scaturire: quin & si quis lutum, aut sterces iniiciat, tamen statim illa dissipabit atq; eluet, neq; ab ijs obturabit. Quid ergo agendum, ut fontem perennem habeas, non cisternam? Compose te ipsum, ut sis ad oēs horas liber, mansuetus, simplex, uerecundus.

Qui nescit esse mundum, nescit ubi sit. Qui nescit, cuius rei causa sit natus, neq; quis ipse sit, neq; omnino mundū esse scit. Quorum alterutrum cui deest, is cuius gratia extiterit, dicere nequeat. Vter uerò tibi elegantior uidetur, is q; plaudentium fugit laudem, an illi, qui
neq;

neque ubi, neque qui sint, cognoscunt.

Laudari cupis ab hinc, quod seipsum spacio unius horæ ter execrat? placere vis homini, qui ne sibi quidem ipse probatur? nisi is probetur sibi ipsi, qui ferè omnium eorum, quæ egerit, poenitècia corripitur.

Non iam tantum unà spirandus est circumfusus aër, sed & consentiendum cum mète quæ uniuersa complectitur. Haud enim minus vis intellectrix omni ei, quod eam trahere potest, circumfusa est, quam spiritus spirare uolenti.

Generatim malicia mundo non obest: in specie autè, nihil lædit proximum: Soli ei obest cui & concessum est, ut cum primùm ita uoluerit, liberari ea possit.

Non magis ad meam uoluntas aliena pertinet, quam uel anima eius, uel caro. Nam etsi maximè uerum est, unum nostrum esse alterius causa natum, tamè principes nostrum partes, suum quælibet dominium obtinet. Etenim cur alterius malicia, mihi esset malo? cum non sit uisum Deo, ut in alterius sit potestate, esse me infelicem.

Sol diffusus esse videtur? atq; omnino quidem fusus est, non tamē effusus, Fusio enim eius, extensio. Itaq; & fulgores eius, quos nos radios, actinas ab extendendo Græci dicunt. Quod autem sit natura radij, uidere est, si inspicias lumen solis per angustum in umbrosam donum immissum. Recta enim immittitur, & diuiditur ad obiectum solidum corpus, quòd aërem intercipit: ibi uerò permanet, neq; decedit. Ita & intellectum fundi ac diffundi, non tamen effundi oportet: quippe ut extendatur, neque ui & temerario impetu ad obiecta impedimenta impingat: neq; concidat, sed perstet, & illustret id, à quo accipitur. Id quidem, quòd cum transmittet, splendore seipsum priuabit.

Qui mortem metuit, aut amissionē sensuum timet, aut diuersum sensum. Quod si amittet sensum, nihil utiq; mali sentiet: si alium sensum adipiscetur, aliud erit animal, neq; amittet uitam.

Homines unus alteri⁹ causa nati sunt. Disce igitur, aut fer.

Aliter iaculū, aliter mens fertur. Hæc enim

DE VITA SUA LIB. VIII.
enim etsi cauta sit, & in deliberatione
uerfetur, rectà tamen fertur ingredi in
principem cuiusvis partem: præbet au-
tem etiam alij unicuique ingredi in su-
am principalem partem.

M. ANTONINI IMPERATO-
ris de uita sua

LIBER IX.

Guilielmo Xylandro Augustano
interprete.

Vi iniuste agit, impietatis
reus est. Etenim cum uni-
uersi natura rationis prædi-
ta animantia eò effecerit
ut quantum eius dignum
est, unum alteri profit, noceat autem ne-
quaquam: qui uoluntatem eius præua-
ricat, impius utiq; est in omniũ decorũ
primam. Ac qui mentitur, etiam impie-
tatis in eandem deam sese obligat. Na-
tura enim uniuersũ, eorũ est natura, quæ
sunt: hæc autem omnia inter se cognata
sunt. Porro autem eadem Veritas

dicatur, uerorūq; prima est causa. Qui itaq; studiò mentitur, eò quod decipit, impius est: qui non dedita opera, eò, qd ab uniuersa natura discrepat, & quòd prater decorum agit, repugnās uniuersae naturae: repugnat enim ei, qui in contrariam partem à ueris deflectit, prater quam ipsius natura ferat, quę ei occasiones præbuit, quibus neglectis non pòt iam uera à falsis discernere. Impietatis reus is quoque est, qui uoluptates tanquam bonum appetit, dolorem ut malum fugit. Hic enim necesse est sæpenu-merò incuset communem naturā, quasi ea aliquid prater dignitatem bonis malisue tribuerit: ppter ea, quod sæpe mali uoluptatibus fruuntur, eaq; quib. efficiuntur eæ, possidēt: boni uerò dolore afficiunt, & in causas doloris incidūt. Iam qui dolorem metuit metuet aliquādo aliquid eorum, quę in mundo fient: id uerò impium est. Rursus qui uoluptatem confectatur, non abstinebit se ab iniusticia: id uerò palàm impietas est. Oporteret autē ad ea, quę natura in utrāq; partem æqualia effecit (neq; enim utraque

que fecisset, nisi ad utranq; partem ex-
quo se habuisset) cum qui naturam vult
sequi ducem, similiter æqualiter esse ef-
fectum. Itaq; qui dolores & voluptates,
mortem & vitam, gloriam & ignomini-
am, quibus æquali ratione utitur natu-
ra, non in eodem ponit momento, pro-
culdubio impiè agit. Quod autè dixi,
Naturam communem ijs ex æquo uti,
ita intelligendū est, qđ ea eueniūt in u-
trāque partē consequentia quadam; iu-
xta antiquum prouidentia impetum,
quo illa ab aliquo principio se ad res i-
ta disponendas contulit, complexa ra-
tiones quasdam eorum quæ essent futu-
ra, destinatisq; quibusdam facultatib.
ex quibus nascerentur subiectæ, muta-
tiones, & successus eorum.

Gratiosius quidem erat, hominem
mendacij, simulationis, luxus & super-
biae omnis inexpertum mori: secunda
(aiunt) nauigatio est, satietate horum af-
fectum antè migrare è uita quàm illa ui-
tia probare. Nondum ne tene experiē-
tia quidem docuit, ut pestem fugias? Pe-

flis enim est ea intellectus corruptio, ló-
gè magis, quàm aëris quædam intempe-
ries ista & mutatio. Hæc enim animali
pestis est, quatenus uiuit illud: hæc ho-
minum, qua ratione sunt homines.

Mortem non contemne, boni tamē
consule, quippe rem ex ijs unā, quas na-
tura decreuit. Quale enim est iuuenesce-
re, senescere, augere, uigere, dentes, bar-
bam, canos ferre, liberos creare, uterū
ferre, parere, reliquæq; naturales effe-
ctiones, quas tempora uite adferūt, tale
est etiā dissolui. Hominis itaq; ratione
utentis est, mortem neq; grauem, neque
uiolentam, neq; contemnendam rem
existimare, sed operiri eam, tanquam u-
nam è naturalibus actionibus: perinde
atque nunc expectas, quando foetus ex
utero tuę uxoris edatur, ita expectanda
etiā hora, qua animula tua ex hoc re-
ceptaculo excidat. Quod si rude quidē,
sed tamē quod cor attingere possit, do-
cumentum accipis, omninò ut facile fe-
ras mortem efficiet, si cogites, quales
ij sint à quibus discedas, & à quorum
morum sit animus tuus separandus col-
luic.

lume. Irasci quidē ijs qui tecum uiuūt, nequaquam debes, sed eorum curā gerere, ijsq; placidum te prēbere: Cogitandum tamē tibi est, te ab hominibus non idem tecum sentientib. discedere. Hoc enim unum erat, quod poterat retinere in uita, si fuisset homini datum uiuere cum ijs, qui eadem sentirent: Nūc uides quā laboriosa sit inter unā uiuentes dissensio, ita ut dicas: ō mors, ueni celerius, ne quādo ipse quoq; mei ipse obliuiscar. Qui peccat, sibi ipsi peccat: qui iniuste agit, sibi ipsi iniuste agit, seq; malum efficiens ipsum, lædit. Sæpenu- merò iniuriam facitis qui nihil agit, nō is modò qui agit.

Si adsit certa de rebus sententia, & actio societatem humanam spectans, & animus ita affectus, ut boni cōsulat omnia quæ accidunt præter id quod est à causa profectum: hæc si adsint, suffi- ciūt ad opiniones tollendas, sistendum im- petum animi, extinguendum appetitū, & habendum paratam apud sese partē principalem.

Vna uita brutis animantibus est di-
tributa

tributa: una mens, rationem adeptis. Quemadmodum una est terrenorū terra, & unam lucem uidemus, unum aëre trahimus. quæcūque uidendi & uiuēdi uim habemus.

Quæ commune aliquid habent, contendūt ad id quod est eiusdem generis. Omne terrenum ad terram uehit, omne item humidum, aut aëreum ad suum itidem genus, ita ut necesse sit ui ea inde intercludi. Ignis sursum effertur, propter elementarem ignem: omni uerò hic igni aliquid est paratum ut inflammetur, ita ut omnis materia paulò sicciore facile ignem concipiat, quia minus est in eius temperie id quod inflammationē prohibeat. Itaq; & omne, id quod communis mentis est particeps, similiter ad cognatum suum contendit: atq; etiam amplius. Quanto enim est alijs rebus præstantius, tanto & paratius ut cōmisceatur cum eo quod eiusdem est generis. Itaque apud ipsa statim bruta inuenta sunt examina, greges, pullorum educationes, atq; id genus quasi amores. Anima enim iam in his est, idq; quod ea in
unum

nam conduceret, apud præstantiorē partem reperitur: id quod in plantis, lapidibus & lignis nō inuenitur. At apud ratione p̄dita animalia, ciuitates sunt, et amicicię, & domus, & concilia: inq̃ bello pacta & inducię. Apud præstātiora, etiam ex diuersis modis unitio quædā constat, ut apud astra ad eō ascensus ad superiora consensum etiam in de iunctis efficere potuit. Atqui apud eatan- tū, quę mentem habent, obliuio mutui studij & consensus reperitur, & hic modō non uidetur quomodō ad se inuicem affluant. Quanquam etiam si fugiant homines hanc coniunctionem, tamen ab ea corripuntur, natura nimirū præualente. Videbis autem id quod dico, si animum aduertas. Facilius enim inuenies terreum aliquid nulli terreno adiunctum, quā hominem ab hominibus auulsum.

Fructum fert & homo, & deus, & mū- dus, suo unumquodq̃ tempore: quod si consuetum est in uite, ut suum fructū, nullum communem ferat, tamen ratio fructum fert & communem & propriū,

nascunturq; ex eo alia quædam eiusmodi, qualis est ratio.

Peccat aliquis. Si potes, melius illum doce: sin uerò, memineris mansuetudinem tibi propterea datam: nam & ipsi dii illis sunt clementes, qui & nonnullis ad consequendam sanitatem diuitias, & gloriam, auxilium ferunt: adeò sunt benigni. Id & tibi licet, neque impedit quisquam.

Labora, non ut miser, neq; ut qui uel misericordiã, uel laudẽ consequi studeas: id unum tibi sit propositum, agere secundum civilem rationem.

Hodie omnime periculo exemi, imò uerò omnia quæ uidebantur mala eicci: nihil enim extrà erat, sed omnia intus in opinionem meã.

Omnia hæc, quæ in caducis sunt, familiaria iam mihi fecit experientia: duratione autem sunt diurna, materia sordida, omnia talia, qualia erãt etiã apud illos, quos sepeliuimus.

Res ipsæ extra fores stãt, nihil ipsæ de seipsis norũt, neq; pñunciãt. Quid igit de ijs pronunciat ratio. Neq; id persuasione,

scire, sed actione distinguit bonum & malum civilis animalis ratione prædictæ: sicut neq; virtus neq; vitium in persona, sed actione.

Lapidi in altum coniecto nihil mali accidit si decidat, neq; bonum, quod in sublime effertur.

Introspecte eorum animos, & videbis quos si iudices timeant, & ut hi seipfos iudicent.

Omnia sunt in mutatione, ac tu ipse quoq; in perpetua alteratione, ac quodammodo corruptione. Quin & totus mundus. Alterius peccatum ibi est relinquendum, ut sit actionis defectus, appetitus, opinionis quies, ac quasi mors. nihil mali.

Transi nunc ad ætates, ut puericiam, ad olefcentiam, iuventutem, senectam: horum omnium mutatio est mors. nunquid mali? Transi deinde ad vitam sub auctam, sub matre, sub patre: quin etiam alias multas mutationes & fines inuenies, quære ex teipso, an quid mali sit? Ad eundem modum est etiam totius tue vitæ finis, quies, ac mutatio.

Repende mentem tuam, uniuerſi, ac
proximi tuam, ut eā iuſtam reddas: uni-
uerſi ut recordere cuius pars ſis: proxi-
mi, ut uideas ſine in ea igo oratio, an ve-
rè intellectus. Simul intelliges te factū
ad explendum ciuile corpus, atq; ita om-
nem actionem tuam facere ad uitam ci-
uilem complendam. Etenim quecūque
tua actio nō ad ſocietatem humanam,
tanquam finem uel propinquum uel
remotum refertur, illa uerò uitam inter-
polat, & unitatem eius ſoluit, turbasq;
ciuit, ſicut in populo cum plebs ſecefſio-
nem facit. * Ab hac concordantia. Pue-
rorum irę, ludicra ſpiritus qui cadauera
geſtant: ut eo efficacius accidat id quod
eſt in Necya.

Vade ad qualitatem cauſę, eamq; à
materia ſecretam conſidera, tum quā-
diu permanere omnino poſſit ea pro-
pria qualitas.

Paſſus es innumera, eò quod non cō-
tentus fuiſti tua mente agere ea, ad quę
erat facta. Sed hæc ſatis.

Cum te alius repræhendit aut, odit,
aut aliquid tale pronunciat, aſpice corū
animulas:

anipulas intra, & uide quales sint. Cernes nihil esse tibi laborandū, ut hoc uel illud ij de te iudicent. Bene quidem ijs uelle debes: natura em̃ amici sunt, eosq; dij omniratione iuuant, per insomnia, uaticinia. Hæc quidem de quibus ij certant, circulus sunt rerum mundanarum, quæ sursum deorsumq; ab uno æuo in alterum uoluuntur.

Aut ad singulas res uniuersū intellectus se applicat, quod si est ita, id, quod ea se applicat: approba. Aut semel tantum impetū fecit ipsa mēs, reliqua omnia consequēter fiunt.* Et quid unum alicui. Quo dam enim modo Atomī.

Omniñō autem, siue Deus sit, rectē omnia habent: siue temerē sunt omnia, nunquid & tu?

Iam nos omnes terra occultabit: pōst ipsa quoq; mutabitur: & res deinde alię item in infinitum mutabuntur. Enim uero qui fluctus mutationum & motuum considerabit, earumq; celeritatem, is omnia mortalia contemnet. Torrentis instar causa uniuersū rapit omnia. Iam ipsa ista ciuilia quā sunt uilia? & quā

uidentur homunciones isti philosophi-
cè agentes, pleni esse muci? Quid facien-
dum? quod nunc natura poscit, eò con-
tende si liceat, neq; cura, an sit aliquis
mortalium hoc cogniturus. Neq; Plato-
nis remp. spera: Sed contentus esto, si
uel minimum procedat: hūcquē ipsum
successum cogita quā non sit exi-
guus. Mutat aliquis illorum suum
placitum? atqui sine horum mutatio-
ne quid est, quā seruitus gementium,
& persuasos se esse simulantium. Vade
nunc & Alexandrum, & Philippum, &
Demetrium Phalereum mihi dic. Vide-
rint an scierint quid communis uolue-
rit natura, & an seiplos sub disciplina te-
nuerint. Quod si tragicè tantū se se o-
stentarunt, nemo me damnavit, ut co-
gar eos imitari. Opus philosophiæ sim-
plex est, & uerecundum. Noli me addu-
cere ad fastū, qui præ se ferat grauitatē.

Supernè contemplari infinita armen-
ta, sacrificia, omnis generis diuitias, in
tempestatibus & serenitate: quæ facta
sunt, cum ijs nata, quæ item decesserūt.

Confidera etiam uitam eorum qui
ante

ante te, & qui post te uiuēt: horū ē, qui
 hodie apud Barbaros uiuūt: q̄ multi eo-
 rum ne nomen quidem tuū sciant, mul-
 ti statim obliuiscuntur, multi cū te nūc
 laudent, statim sunt culpaturi. Deniq̄
 quam res nullius momenti sit memoria
 aut gloria, aut aliquid tale. Vacuitas
 perturbationum in his quæ ab extrinse-
 ca causa accidunt, iusticia in ijs, quarū
 actionum tu es causa: hoc est impe-
 tus animi, & actio, quæ finem habe-
 at societatem humanam: id enim est
 tuæ naturæ consentaneum. Multa sup-
 er uacantia ex hisq̄ te perturbāt, præcidere
 potes, q̄ tota in tua sunt opinione fita,
 multūq̄ laxitatis et spacij tibi acgrere.
 Totū mundū aīo cōcipe, tuūq̄ æuū per-
 pēde, tū celerē singularū rerū mutatio-
 nē. breue. s. esse tēpus ab ortu ad interi-
 tū, id uerò q̄ hunc sequit̄, idq̄ q̄ illū præ-
 celsit, infinitū. Oīa quæ uides, celerrime
 interibūt: hī quoq̄, qui corū interitū ui-
 dent, ipsi quoq̄ mox peribunt. Qui
 decrepita senectā moritur, idem feret̄
 cum eo, qui immatura morte cadit.

Quenam sunt eorum mentes, quibus rebus student, quæ habent in honore, quæ amant? iudica te nudas ipsorum intuitu animas. Cum vituperando obesse, aut prodesse laudando se putant, quæ est illa opinio?

Amisio vitæ nihil est aliud quàm mutatio: hac autem delectatur natura universi, secundum quam omnia fiunt rectè. Ab æterno res eiusdem formæ natæ sunt, sicq; erit in infinitum. Quid ergo dicis omnia facta, & futura male. Ergo nullus inter tot deos repertus est, qui ea corrigeret, sed damnatus est mundus ut perpetuis malis conficeretur.

Vide quàm putris sit omnium rerum materia, aqua, pulvis, ossicula, foetor: rursus calli terræ, marmora: fæces, aurum & argentum: crines, uestis, sanguis, purpura, omnia reliqua eiusdem modi. Etiam quæ spiritu constant, alio modo talia, atq; ex his in hæc mutantur.

Satis miseræ vitæ est, & murmuris, & imitationis? Quid perturbaris? quid in his novi? Qui terret te? nū forma? aspice eā. nū materia? aspice illā. Extra hæc

hæc nihil est. Quin & iam erga deos simplicior & melior es factus.

Idem est siue tribus hæc, siue centum annis ea discas.

Si peccauit, malum apud ipsum est: fortassis autem non peccauit.

Aut ab una aliqua mente tanquam ex fonte omnia progrediuntur, quæ corporibus accidunt: proinde pars non debet euentis totius succensere. Aut atomi sunt omnia, confusio, & dissipatio: quid ergo perturbaris? Menti tuæ dicis. Mortuus es? perijsti, efferatus es, simulas, es in cætu, aleris?

Aut nihil possunt dii, aut aliquid. Si nihil, cur non compræcaris eos? Sin possunt, cur non magis etiam petis ut dēt tibi, ne quid horum metuas, aut expectas, neque magis doleas si absit, quam si adsit. Omnino enim si possunt adiuuare ij homines, etiam in hoc poterunt. Fortē dicēs, Deus ea in mea posuit potestate. Est. Nōne ergo præstat te ijs quæ in tua sunt potestate uti libere, quàm de ijs quæ non sunt in tua manu posita, sollicitum esse, animo seruilis & abjecto

Quis autem tibi dixit, deos non in his etiam, quæ penes nos sunt, auxilium adferre? Incipe ergo precari de his, et uidebis. Precatur alius, ut cum aliqua cubet: tu pete, ne eius rei appetitus tibi oriat. Alius petit, ut certa re leuetur, tu, ne ea leuari tibi op^o sit. Alius, ne amittat filiũ: tu, ne id ipsum metuas. Omnino ad hũc modum uota concipe, & quid sit futurum uide.

Epicurus ait sibi cum ægrotaret, nulla fuisse de corporis affectione cum suis colloquia, sed de causis rerum naturalium præcedentibus disputatum continenter. Ei rei se intentum, mentem habuisse perturbationum uacuam, ut quæ motuum corpusculi nullam partem acciperet, suum bonum custodiens, ideo quæ se ne medicum quidem qui applicaret pharmaca adhibuisse: Sed uitam benè habuisse. Tu quod is in morbo potuit, hoc si quid alterius rei incidat, observa. Vt enim non desistere à philosophia propter quæuis negocia, neq; cū quouis uulgari homine nugari, omnib. sectis ē cōmune; sic in omni actione ei ē incum-

incumbendum soli, q̄ p̄positum est, instrumentoq̄ quo ad id utimur. Si cui⁹ impudētia offenderis, statim percōtare teipsum, an possit fieri, ut nulli sint in mūdo impudētes. nō pōt aut hoc fieri: ne igit̄ postula id qđ fieri nequit: alioquin ipse quoq̄ un⁹ eris ex impudētib. ijs, quos esse in mundo oportet. Idem de uersuto, infideli, omni deniq̄ quocūque mō uitioso in prōptu sit tibi cogitare. Nā si recorderis necessario id genus hominū esse, singulos æquiorē te prębebis. Id quoq̄ utile ē, statim cogitare, quā homini natura uirtutē cōtra id peccatū dederit. Remediū. n. tribuit, cōtra ingratos mansuetudinē, cōtra aliud uitiū, aliud pharmacū. Oīo aut̄ licet tibi in viam reducere eū qui errauit: nā oīs q̄ peccat, eō errat, q̄ à p̄posito aberrat. Denique quid inde tibi damni allatū ē: inuenies quidē nullū eorū quib. irasceris, tale quippiā fecisse, quo mēs tua sit futura deterior: atqui in hoc unico sitū erat, ut malū tibi atq̄ dānū accideret. Quid uerò malū aut nouū accidit, si indoctus homo agit suo modo: uide ne tu tibi ip-

se potius sis repræhendis, qui non præferis fore, ut is ita peccaret. Etenim ansam tibi omnino præbuit ut cogita- res, consentaneum esse ut is ita pecca- ret. Ac tamen eius oblitus, miraris eum deliquisse? Maximè uerò si cui infi- delitatis uel ingratitudinis causa suc- censes, intra te conuertere. Proculdu- bio enim à te peccatum est, si eum ita affectum iudicauisti fidem seruaturum: aut si beneficium conferens, non eo cò- tentus fuisti quod dederis, neque fru- ctum te ipsa ex actione capere cogitaui- sti. Quid enim aliud requiris, cum ho- mini bene facis? non tibi satis est, te tuæ naturæ conuenienter egisse, sed & mer- cedē insup desideras, perinde ac si mer- cedē oculus poscat, quia uiderit, aut pe- des ppter gressus. Quæadmodū enim hæc ad certū finē facta sunt, ita ut secun- dū suam constitutionē atq; naturam si egerint, suum finem adepta sciamus: ita homo ad beneficentiam natus, si quid beneficij cōtulerit, aut aliud quid ege- rit, quod societati humanæ conducat, fecit id, cuius gratia est factus, consecu- tusq; est id, quod ad eum pertinebat.

153
M. ANTONINI IMPERATO-

ris de uita sua,

LIBER X.

Guilielmo Xylandro Augustano
interprete.

Ris aliquando , ô anima,
bona, simplex, unica, &
nuda, splendidior corpo
re tibi circumiecto. Gu-
stabis olim amoris affe-
ctum: plena eris, nullius indigens, nihil
desiderans neq; animati neque inanimi
ad fruitiones uoluptatum: neq; tempus
requirēs: quo diutius fruarē, neq; locū,
regionem, aut aëris commoditatē,
neq; hominum conuenientiam. Sed cō-
tenta eris præsenti statu, delectaberis
omnibus quæ erunt in promptu, tibiq;
ipsi persuadebis, omnia tibi adesse, om-
nia tua rectè habere, omnia à Dijs tibi al-
lata, probabis quæcūq; ijs probabunt,
ac quæ tibi ad perfecti animalis salu-
tem dabunt, quod bonum est, iustum,
honestum, omnia generat atq; continet

& amplectitur, quæ dissoluntur eò, ut
aliæ ex ipsis existant. Eris aliquando ta-
lis, ut ita cum Deo & hominibus uiuas,
ut ne quid in ijs repræhendas, neq; ab
illis damneris. Obserua quid natura tua
requirat, quippe qui tātū à natura gu-
berneris: id deinde fac & admitte, nisi
tua natura, qua animal es, eò fiat deterio-
r. Secundo loco animaduertēdum est,
qd animalis natura quæ in te est, requi-
rat: idq; omne omittendum est, nisi de-
terius sit habitura ea natura, ob quam
rationis particeps diceris: nempe ciui-
lis, & rationalis. His usus regulis, nihil
ages superuacaneum.

Omni quod tibi euenit, aut ita eue-
nit, ut tu laturus es, aut secus. Si eo mo-
do, quo tu id ferre potes, non fer ægrè,
sed ut natura tua te docet: sin cōtrà, no-
li tamen indignari, etenim ipsum peri-
bit. Enim uerò memento eam esse tuam
naturam, ut omnia feras ea, quæ an into-
lerabilia iudicare uelis necne, in tua est
situm potestate, secundum uisa, quæ id
tibi prodesse aut conuenire ducis.

Si quis errat, docere illum debes beni-
gnè,

gna, & ostendere quid non animaduert-
terit. Si id nescis, te ipsum accusa, imò ne
te ipsum quidem.

Quidquid tibi euenit, id omne ab æ-
terno tibi destinatum est, atq; à conne-
xu causarum fataliter tributum. Nam
& quod tu es, et quæ tibi eueniunt, ab æ-
terno dependent.

Siue ex impartilibus corpusculis, si-
ue natura mundus constat, id primum
constat, esse te partem totius quòdà na-
ra gubernatur. Deinde, coniunctionem
tibi quandam esse cum eiusdem generis
partibus. Horum memor, quatenus par-
tem me esse totius sentio, nihil ægrè fe-
ram eorum, quæ à toto mihi tribuuntur.
Parti enim nihil potest nocere, quod to-
ti prodest. At totum nihil habet, quod
nò ipsi profit. Idq; cum omnibus est cò-
mune naturis, tū Vniuersi naturæ hoc
accedit, quod ne ab ulla quidem extrin-
seca causa potest cogi, ut aliquid sibi dā-
nosum producat. Quatenus uerò mihi
cognatio quædam est cum partib. quæ
sunt eiusdem generis, nihil agam quod
non respiciat communitatem, imò

semper ad communem utilitatem dirigam meas actiones, & à contrario auer-
tam. His ita constitutis, necesse est uitā
prosperos habere successus: sicut & ci-
uis uitam prosperam intelligeres, proce-
dentis per actiones ciuibus utiles, bo-
niq; consulenti quæcunq; ei ciuitas tri-
bueret.

Omnes partes mundi interire neces-
sarium est, hoc est, alterari. Quod si hoc
etiam malum ipsis sit, nōne uniuersum
malè possit perdurare, partibus ad inte-
ritum, & alterationem cōparatis. Vtrū
enim natura instituit suas partes malè af-
ficere, maloq; obnoxia, & quidē neces-
sariò, efficere? aut per imprudentiā hoc
admisit? Vtrunq; quidem non est veri si-
mile. Quin etiam ratione Natura omis-
sa, ipsarum rerum naturam consideret,
item ridiculum erit hoc. Simul enim di-
cere, quod mundi partes à natura factæ
sint ad mutationes, & earum mutatio-
nes quasi contra naturam euenientes
mirari aut indignè ferre, absurdum sit:
præsertim cum singula ex quibus sunt
conflata, in ea etiam dissoluantur. Aut
enim

enim discretio fit elementorum, ex quibus concretæ sunt res, aut mutatio, solidi quidem in terram, aërei autem in aërem, ita ut hæc quoque assumantur in Rationem uniuersi, siue hoc certis conuersionibus inflammabitur, siue perpetuis vicibus renouatur. Solidas autem & aéreas partes non opinare ab ortu te habere: omnia ista heri & nudiustertius ex alimento & inspirato aëre affluerunt: hæcque mutanti, non id quod ex utero matris attulisti. *Pone aut, hoc te admodum adiungere propriæ qualitati: nihil reuera, puto, ad id quod dicitur.

Cùm sumpseris tibi ipsi nomina hæc, bonus, uerecundus, uerax, intelligens, prudens, alti animi, caue ne quando ista nomina, amittas, alijsque ea mutes. Celeriter ea aîo repete, ac recordare noîe intelligentis indicari scientiã de singulis rebus percipiendi, & eû, qui cogitationibus alienis non occupetur: prudentis uerò, uoluntariam approbationem eorum, quæ communis natura tribuerit: altitudine animi, mentis intentione & sublimitatem, supra leues & duros

motus carnis, gloriam, mortem, aliasque res elatae. Si igitur te ipsum dignum his nominibus praestiteris, non id appetes, ut ab alijs ita appelleris, alius eris, aliamque ingredieris uitam. Nam talem te porro esse, qualis haecenus fuisti, hoc est in hac uita raptari & inquinari, nimis stupidi est hominis, & uitam amantis, similisque eorum, qui in pugna aduersus feras semesi sunt. Hi enim pleni uulnorum & tibi, tamen hortantur, ut in crastinum seruentur, iterum pugnaturi aduersus eodem ungues & dentes. Itaque te paucis istis nominibus accommoda, ac, si quidem possis, ea tuere, perinde atque si in Insulas quasdam fortunatas commigrasses. Sin te inferiorem ijs esse sentis, secede audacter in angulum aliquem, ut ibi uictoriam obtineas: aut omnino e uita abi, non iratus, sed simplici & libero animo, atque uerecundo, cum id unum in uita egeris, ut eo modo discedas. Ut autem memoriam illorum nominum retineas, haud exiguum tibi adferet adiumentum, si recorderis deorum, atque eos nolle se adulari, sed hoc uelle, ut ratione praedita

et animalia, ipsorum quàm similima efficiantur.

Ficus, canis, apis, suum quodvis officium facit: idem est & hominis parvum.

Mimus, bellum, terror, stupor, servitus: hæc quotidie debebunt sacra illa tua placita, quæ è contemplatione naturæ rerum hausta circumfers. Omnia autem, ita sunt inspicienda & agenda, ut & circumstantijs simul satisfiat, & cognitio in actionem vertatur, serveturque animi constantia ex earum scientia accepta. * Ignorant, non tibi est absconditum Quando capies fructum simplicitatis? quoniam gravitatis? quando cognitionis singularum rerum? quæ nimirum sit eius natura, quis in mundo locus, quandiu ferat eius natura ut daret, quibus ex rebus conflata sit, quis eam possit possidere, quis dare aut adimere.

Aranea, si muscam ceperit, exultat: alius si leporem, aut pisciculum, aut leonem, aut ursum, aut farnatas, nonne hi sunt prædones? Si opiniones examines, quomodo unum in alterum trans-

mutetur, uiam ac rationem contemplā
di parabis. Continenter autem huc ani-
mum aduerte, teq; huic parti adfuefac:
nihil est enim quod perinde animum
magnum efficiat. Corpus enim exue, in-
telligensq; iam iam te ex hominibus di-
scedentem ista omnia deserturum, totū
te ipsum da iusticiæ in actionib. tuis ser-
uandæ, in reliquis quę eneniunt, rerum
naturæ totum te cōmitte: quid alij uel
sentiant de te, uel agant contra te, ne ad
mentem quidem tibi tuam accidat.

Duobus his contentus esto, ut & iustè
agas in præsentia, & id quod nunc tibi
obtigit, boni consulas. Omnes alias oc-
cupationes, omnia studia missa fac, huic
modò intentus, ut rectà secundum legē
ingrediaris, deum sequens.

Quis situsus de rebus tanquam suspe-
ctis deliberādis hinc patet. Si quid agē-
dum sit, uideasq; id esse ex usu, firmiter
eò procedendum. Sin id non intelligis,
inhibenda actio, & optimis utendum
consiliarijs. Quòd si alia his aduersa oc-
currant, progrediendum est iuxta præ-
sentes occasiones, animo ei quod iustū
uideretur

videtur intento. Optimum enim est eū
attingere scopum.

Quietus simul, & ad motus facilis, si-
mul & lætus, & constans est is, qui ra-
tionem ubiq; sequitur ducem.

Interroga ex teipso statim à somno ex-
pergefactus, nū tua intersit, si quæ iusta
sunt & rectè habent, in aliorum sint
potestate? Nihil interest.

Nunquid oblitus es, illi qui aliorum
sermonibus & laudibus se iactant, qua-
les in lecto sint, quales in mēsa? quid a-
gant, quæ fugiant, quæ consecantur?
quæ furentur, quæ rapiant? non quidē
manibus & pedibus, sed preciosissima
ipforum parte, qua acquiri potest (si qs
uelit) fides, uerecundia, ueritas, lex, bo-
nus gnus.

Omnia danti & recipienti naturæ p-
bè institutus & uerecundus dicit: Da
quicquid uis, aufer quicquid uis. Ne-
que hoc audacia elatus dicit, sed ei o-
bediens, eamq; probans.

Vitæ exigua restat pars: uiue tanquā
in monte. Nihil em̃ refert hīc ne sis uel
illic, modò scias te ubiq; in mundo, tan

quam in urbe esse.

Videant, inquirant hominem homines uerum ac secundum naturam uiuentem. Si non ferunt eum, occidant: præstat enim hoc, quàm illo modo uiuere.

Non iam præterea tibi disputandum est, qualis nam sit uir bonus: sed curandum, ut sis uir bonus.

Subinde tibi ante oculos pone æuū totum, & uniuersam naturā: cogita, ut res singulæ ratione substantiæ nuclei sint oliuarum, temporis, tenebri cōuersio: id quod de singulis rebus indaga. Quem admodum etiam dissoluātur, sint quæ in mutatione ac quasi putrefactione & dissipatione: ut unumquodque suam ueluti mortem habeat. Qui sunt illi, qui nunc comedunt, dormiunt, coeunt, uentrem purgant? tum qui imperant alijs, superbiunt, indignantur, inferiores increpant? quibus illi paulò antè serui erunt, & quibus de causis? qui erunt paulò post?

Vnicuique id prodest, quod natura uniuersi fert, atque eo quidem tempore, quo ea fert. Expetit quidem pluuiam terra: expetit autem uenerandus æther cum est

est repletus nubibus in terram decidere, ita & mūdus id agere cupit, quod fit: dico itaq; mundo, me ei adsentiri. Itaq; & hoc fit, & dicitur fieri, quod mundus uult ita fieri. Aut hic uiuis, & te adfuecisti, aut aliò te confers, & hoc uoluisti: aut defunctus tuo munere moreris. Nihil est prater hæc. Bono ergo es animo.

* Semp̄r sit euidentis, hoc esse agrū: & quomodo omnia sunt hisijs qui in summo sunt mōte, aut in littore, aut ubiuis. Omnino enim inuenies Platonis illud, stabulo in monte abditus: & balare.

Quid est mens mea? ad quid nunc ea utor? Estne aliquid mentis uacuum? estne aliquid à cōmunitate diuulsum? num affixum & admixtum carni, ut illud unà mutetur?

Qui dominum suum fugit, fugitiuus est. Lex autem dominus est. Ergo qui cōtra legem agit, fugitiuus est. At dolorem aliquis, iram, aut metum concipit, propter aliquid eorum quod factū est, uel fit, uel fiet secundum uoluntatem

eiusqui uniuersum gubernat. Hic uerò lex est tribuens suum unicuique. Ergo qui hoc modo timet, dolet, aut irascit, fugitiuus est. Pater semine in uterū matris dimisso abiit. Inde succedēs alia causa agit, & absoluit fatum, animaduertendum est ex quo quid efficiatur. Rursus cibus per fauces dimittetur, deinde alia causa succedens, sensum, appetitum, uitam, robur, omniaque ista alia efficit. Itaque ea, quæ in tanta occultatione fiunt, consideranda sunt, facultasque ita consideranda est, ut & eam quæ deorsum, & eam quæ sursum uergit uideamus, non oculis quidem corporeis, sed haud minus tamen perspicuè.

Assiduò considerandum est, quomodo omnia hæc sint, qualia fuerint, ac sint futura: & ante oculos ponendæ totæ fabulæ atque scenæ earundem in speciem rerum, quas uel experientia uidisti, uel ex antiqua historia cognouisti, ut, aulā Adriani, totam Antonij aulam, totam Philippi aulam, Alexandri, Croesi. Omnia enim hæc, talia erant.

Tantum per alios animo tibi finge eū, qui alicuius rei causa dolet aut indigna

tur, similem esse porcello qui mactatur, & calcitrat atq; grunnit. Similis etiā ei qui gemit in lectulo solus tacitè alligationem nostram. & quod soli animali ratione prędito datum est ut rebus quę eueniūt spōte obsequat. Oīo aut sequi eas, oībus ē necessariū. In singulis reb. q̄ rere ex te ipso debes, sit ne mors mala, propterea quòd ea re te sit spoliatura.

Cum alicuius offenderis peccato, statim ad te reuertere, ac cogita quā in simili re tu pecces: ut, Quòd argētum, uoluptatem, gloriolam in bonis ducas. Id iram mox obliuione delebit: accedat autem & hoc, ut cum inuitum peccare scias. Quid uerò faceret coactus? Tu, si potes, effice ne cogatur.

Cū Satyronem uides, Socratium tibi finge conspectū dari: cū Eurychen, Hymenem, uel Euphratem ceruis, Euty chionem, Syluanum, Alciphronem, uel Trophæiferum imaginare: Xenophonte uiso, Critonem aut Seuerum: deniq; singulis aliquem priorum certa ratione similem oppone. Simul uerò tibi ad animum accidat, Vbinam sunt illi? nus-

quam, aut ubicunq;. Ita nunquam non cernes res humanas fumum esse, & uanitatem. Maximè si recorderis id quod semel mutatum est, nihil fore in infinito tēpore. Tu aut in quo tempore es? aut qui non sufficit tibi, breue hoc honestè exigere? quam materiam, q̄ subiectum fugis? Quid enim sunt hæc oīa, nisi exercitia rationis quæ accuratè perspexit naturam earum quæ in uita occurrunt rerum. Perdura igitur, dum eas res tibi familiares reddas: Quæadmodū ualid⁹ uentriculus oīa sibi efficit familiaria: & ignis splendidus quidqd ei iniicias, flammā ex eo & fulgorē edit. Nulli liceat uerè dicere, nō esse te simplicē & bonū: sed mentiatur, quicūq; hoc de te sentit. Id uerò omne penes te est: quis enim prohibeat, ne sis bonus & simplex? Tibi mō stet sententia, nō uiuere, nisi talis sis: neque enim patitur ratio te nisi talem.

Quid sit, quod possit de proposita materia rectissimè dici, uel agi, considera: quicquid erit, facere tibi uel dicere licet, nemine obstāte: neq; præte de te impediri. Neq; prius de sine sollicitudinē, q̄
ita

ita ſis affectus, ut qđ uoluptuarijs ſunt
 deliciæ, id tibi ſit actio in ſubiecta & ob
 lata materia, humanæ cōſtitutioni cō
 ſentanea. Oē. n. id qđ licet tibi agere ſe
 cundū naturā, p uoluptate habendū ē:
 licet aut ubiq. Nam cylindro quidem
 non datur, ut quouis loco feratur ſuo, p
 prio motu, ut neq; aquæ, neq; igni, neq;
 alijs, quę à natura aut anima rationis ex
 pertere guntur: multa enim ſunt quę ob
 ſtent eis, & intercipient. Mens autem, ſi
 ue ratio per omnia quæ reſiſtunt perge
 re poteſt ſecundum ſuam naturā & uo
 luntatem. Hanc facultatem ante oculos
 tuos ponens, qđ mens per omnia poſſit
 ferri, ſicut ignis ſurſum, lapis deorſum,
 cylindrus per decliue, nihil præterea re
 quire. Reliqua impedimenta aut corpo
 rei ſunt cadaueris, aut præter opinionē,
 ipſiusq; mētis remiſſionē nō lædunt, ne
 que ullū afferunt malū: Alioquin is qui
 impediret, malus conſeſtim fieret. Nā
 reliquæ res omnes ita ſunt compara
 tæ ut ſi qđ eis mali accidat, ſtatim dete
 riores fiāt. At hīc, ſi oīo dicēdū eſt, meli
 or etiam ſit homo, maioriq; dignus

aude, si rectè utatur ijs quæ occurrunt. Omninò autem memoria tenendum est, ei qui natura ciuis est, nihil posse nocementi accidere, quod non idem ciuitati noceat. Atqui huic nihil nocet, nisi quod obsit legi. Eorum uerò, quæ incòmoda aut infortunia uocant, nihil legi officit: ergo neq; ciuitati, neq; ciui.

Qui morsus est à ueris dogmatibus, ei ad recordationem uacuitatis dolorū & metus sufficiet uel minimum. quale illud:

Sternit humi uentus folia.

Haud aliter genus humanum.

Foliorum uerò rationem obtinent & liberi tui, & ij homines qui acclamāt & collaudant ita, ut fidem mereri uideantur, aut contrà execrantur, aut tacitè reprehendunt & subsannant. Foliorū rationem obtinent & hi, qui famam posteritatis excipient. Hęc enim omnia nascuntur tempore ueris: pòst animus ea deijcit: inde alia ipforum in locum sylua producit. Breuitas uerò tēporis omnibus est communis. Tu autem omnia perinde atque æterna fugis aut appetis,
paulò

paulò pòst moriturus: & cum qui te ciferet, alius lugebit.

Sani oculi est, omnia uisilia cernere, & non uiridia tantum uelle, quòd faciunt ij, qui uitio aliquo oculorum laborant. Idem de sano auditu, & olfactu sentiendum, utriq; omnia sui generis sensilia esse promptè apprehendenda: quæ ratione etiam uentriculus ad omne alimentum paratus debet esse, instar molæ, quæ ad quæcunque molienda parata est. Proinde & mēs sana parata debet esse ad omnia quæ occurrunt. Sed ea quæ hoc tantum curat, ut liberi sint salui, ut ab omnib. laudentur eius actiones, oculo similis est uiridia, aut denti tenuia tantum uolenti.

Nemo est adeò felix, cui mortuo non sint adstituri quidam, qui malū quod ei obtigisse putatur, haud malè sit consulturus: probus, dicent, & sapiens erat: nōne ad extremum aliquis dicet secum, Et ipse aliquando respirabo ab hoc pædago. Nulli quidem nostrum erat grauis, sed sensu tamen clam nos ab eo sperni. Hæc de bono uiro dicentur.

Nobis quàm multa sunt alia, ppter
quæ multi sunt, q liberari à nobis cupi-
ant. Hæc moriens si cogites, eò facili-
us discedes hinc, reputans te ex ea vita
abire, ex qua ij ipsi q ei⁹ sunt participes,
quorum gratia tâta certamina sustinui,
precatus sum, pcuravi, me uolūt migra-
re, fortasse aliquid mea morte allevatio-
nis sperâtes. Quid ē, cur diutius hic mo-
rari quæras? Nihilo tñ minus benignus
illis discede, morem tuum seruans, ami-
cus, beneuolus, propicius: neq; ut is qui
abripiatur, sed qui benemoritur, animu
la facilè se solvente è corpusculo. Eo
modo & ab his discedendum est, quib.
nos natura accommodauit & miscuit.
Dissoluit nunc? dissoluor, & à familia-
ribus abducor, non reluctans, non uim
patiēs. est enim & hoc unum corū, quæ
sunt secundum naturam.

Asuesce, ut in omni re teipsum per-
conteris: Heus tu quorsum hoc refert?
A teipso fac initium, teq; primò exami-
na. Memento facultatem motricem
corporis intus latere. Hæc est facun-
dia,

dia hæc uita, hoc est, uerba dicam, non
falsum.

Nunquam circumiecta uasa animo
tibi propone, & instrumenta hæc tibi
affice: similia enim sunt dolabra, eo
tantum differentia, quod adnata
sunt. Alioquin sine causa, quæ ea
mouet & continet, haud male
ri sunt usui, quàm radius te-
xtrici, calamus scri-
ptori, flagellum
aurigæ.

M. ANTONINI IMPERATO-

ris de uita sua

LIBER XI.

**Guilielmo Xylandro Augustano
interprete.**

IAEC propria sunt animi
ratione præditi: Scipsum
uidet, scipsum componit
scipsum talē, qualē uult,
efficit, fructus quos fert,
ipse percipit, (Etenim plantarū fructus,
atq; etiam animalium, alij percipiunt.)
suum finem consequitur, quicunq; ui-
tæ sit terminus: nō ut in saltatione, & a-
gendis fabulis, alijsq; id genus rebus sit,
ut si quid offendatur, tota actio fiat irri-
ta: sed is animus omni in parte, ubicūq;
deprehendatur, id quod oblatum est, p-
fectum & nullius rei indigum reddit,
ita ut dicere possit se suum habere. Con-
plectitur præterea totum mundum, eiq;
inane circumdatum, figuram eius, infini-
tatem xui, certis conuersionibus con-
stantem regenerationem uniuersarum
rerum contemplantur. Inde cogno-
scit,

scit, neq; nouum aliquid posteris euenturū, neq; eos qui ante nos fuere, quicq; amplius nobis uidisse: sed quod is qui ē quadraginta annorū, si mēte utatur ferē oīa præterita & futura uidet in reb. eiusdem formę. Hęc quoq; ei sunt proprię, amor proximi, ueritas, uerecundia, ut nīhil se ipsa præstantius ducat, quod quidem ei cum Lege est commune, ita ut nīhil intersit inter rectam rationem, & rationem Iusticię.

Cantilenam iucundam, saltationem, & pancratium contemnes, Si uocē suauē sonantem diuidas in singulos sonos, atq; scorūm de singulis ex te ipso quęras, an ab eo patiare te uinci: pudore profecto afficeris. Idem de reliquis suo modo intellige. Deniq; in omnib. illis quę non sunt uirtus, nec à uirtute proficiuntur, memento ad partes eorum respicere, diuisioneq; illa in cōtemptum adducere: idq; in usum totius uitę est transferendum.

Qualis est aīa quę parata sit, si amdebeat à corpore solui, & uel extingui, uel dissipari, uel constare. Vt autem sic parata

ta sit, à peculiari iudicio uenit: non ut simpliciter mortem aliquis subeat id q̃ Christiani faciunt, sed bene subductis rationibus & cum grauitate, ita ut & alteri hoc sine uerborũ exaggeratione persuadere possis.

Egi aliquid ad societatem humanã cõducens: ergò utilitatem sum cõsecutus. Id semp occurrat, neq̃ unquã desit. Quã tenes artẽ? Bonus esse. Quãnam fit hoc ratione? Si contempler, partim naturã uniuersi partim hominis structurã.

Initiò Tragediæ prolatae sunt, quæ monerent de ijs quæ accidere hominibus solent, eamq̃ esse rerum naturam, ut sic eueniant. At uerò quib. in scena delectabamini, cur ijsdem offendimini in maiore uitæ humanæ theatro? Vide-
ris quidem, quod ita hæc debuerint perfici, quodq̃ caferunt etiam ij, qui clamauerunt. Id Cithoron. Et sanè quædam utiliter à poëtis dicuntur, quale est illud in primis.

Quod si dii me negligūt, & liberos,
Rationem habet illud. item.

Nam reb. irasci sanè nihil expedit. &

Fru

Frugiferam uti spicam meæ uitæ me-
tam. aliq̃ id genus. Post Tragediã
uctus Comœdia illata est, libertatẽ disci-
plinæ accommodatam habens, eaq̃ ip-
sa haud inutiliter nos monens, ne fastu
extolleremur. Cuius simile aliquid etiã
Diogenes usurpauit. Post has & media
quædã comœdia & ad extremũ noua
assumptæ sunt, haud alium ob finem, q̃
ad studiũ artis imitando ostentandæ.
Dici enim & ab his ipsiis quædam utilia,
non ignoratur: sed tota huius poëscos
& fabularum, scriptionis intentio quẽ-
nam finem respicit? Quomodo euident
sit, non esse aliud uitæ propositũ ita cõ-
modũ ad philosophãdũ, ut est id, quod
nũc tenes? Ramus à pximo amputari ra-
monó pót, qn & à tota arbore re secet̃:
sic homo etiã ab uno auulsus hoĩe, nõ
pót nõ èt à toto excidisse cætu. Itaq̃ ra-
mum quidem alius aliquis, homo seip-
sum à proximo separat, cum eum odit
aut auersatur: ignorat uerò èt à tota ciuĩ
li societate se eadẽ rõe abrumpitur. Ve-
runtamẽ hoc habemus munere Iouis, q̃
hãc societate cõstituit, ut rursus ad ere-
scere pximo, & explere totũ possimus:

Et tamen si hæc auulsio sæpius admittatur, efficit, ut uniri iterum atq; coalescere haud facile possit id quod erat auulsum: tum uerò, quòd fatentur plātatores, non eadem est ratio rami qui ab initio floruit cum arbore, mansitq; in ea, & eius qui amputatus, rursus deinde est insitus.

Oportet igitur in eadem arbore esse, etsi non idem cum omnibus sentias.

Qui tibi secundum rectam rationem procedenti impedimento sunt, ut auertere te à recta actione nō possunt, ita neque tua erga ipsos beneuolentia depellant te: utrobique te ipsum eundem serua, ut non modò in iudicando cōstantiā, & agēdo, sed & aduersus eos q te prohibere conantur, aut aliās indignantur, māsuetudinē tuearis. Haud em̄ minus infirmi est illis irasci, q̄ desistere ab actione, & concidere metu percussus: utrunque est eius qui ordinem suū deserit, quod alter metu facit, alter odio cognati sibi, & amici natura.

Nulla natura arte inferior est: quippe cū artes sint naturæ imitatrices.

Quod

Quod si est, utiq; natura omnium perfe-
ctissima & omnia comprehendens, ar-
tium solertia nequaquam cedit.

Porro omnes artes præstantiorū gra-
tia faciunt uiliora: ergo & cōmunis na-
tura. Atq; hic est ortus iusticiæ: ab hac
reliquæ uirtutes dependent: non enim
constabit iusticia, si uel rebus suapte na-
tura neq; bonis neq; malis nimium tri-
buamus, uel temerarij, uel errori procli-
ues erimus.

Non ueniunt ad te res eę, quarum fu-
ga uel appetitu perturbaris, sed tu quo-
dam modo ad eas accedis: iudicium ita
que de ijs quiescat, ita et ipse quiescent,
& neq; sequeris eas, neq; fugies.

Animus globo similis est, figuræ æ-
quabilis, quando neq; effert se, neq; cō-
trahit, sed lumine fulget, quo in omnib.
rebus ueritatem cernit, & in se quoque
ipso.

Contemnor ab aliquo: uiderit. ego
curabo, ne quid contemptu dignum a-
gam aut loquar. Odit me aliquis: uide-
rit. Ego quidem omnibus sum placidus
& beneuolus, atq; eo ipso promptus ad

ostendēdos alijs suos errores: neq; hoc exprobrādi causa, aut ut patientiam ostentem meam, sed ingenuè & probè. Quantus erat Phocion, nisi id ipsum præ se tulisset. Intus enim omnia oportet rectè habere, & à dijs conspici hominem nullam rem indignè ferentē, aut quiritantem. Quid enim mihi mali accidit, si alius id agit, quod est naturæ tuæ commodum? nō accipies id quod nunc naturæ uniuerſi est opportunum, cum sis homo eò destinatus, ut communi utilitati inseruias?

Qui contemnunt se mutuò, iidem mutuò se demerentur: & qui mutuò de primatu contendunt, mutuò sibi concedunt.

Quam putidus est, & falsus ille, qui dicit: Statui simpliciter tecum agere. Quid agis? non erat hoc præfari opus: ipsa res hoc ostendet. Statim ipso in uultu inscriptus debet esse sermo, ac statim ex ipsis oculis apparere: Quemadmodū ex aspectu amatores sensum sui amant, statim cognoscunt. Omnino uir bonus & simplex hircosi debet aliquid simile

milchabere, ut qui ei adest, uelit, nolit, tñ eius simplicitatē depræhendat. Ostē ratio aut simplicitatis, insidiæ sunt tectæ: neq; uerò quicq; turpius est subdolis ac infidis congressib. Hoc oīm maxime fugito. Bonus, simplex & mansuet⁹ uir, hæc oīa ī oculis habet, neq; ea latēt,

Rectissimè uiuēdi facultas ē in tuo aīo posita, nimirū ut res neq; bonas neque malas, in nullo ponas discrimine. Id fiet, si unamquamlibet eorum contēptis diuisim, & ratione totius, memor nullam earū in animis nostris de se posse excitare opinionē, neq; ad nos uenire: sed ipsas quidē quiescere, nos autem esse, q de ijs iudicia faciamus apud nos, easq; nobis quasi depingamus: cū liceat tñ aut oīo nō depingere illas, aut si hoc oīo sit admissum statim delere. Exigui temporis attētio hæc est, inde finis erit uitæ. Quid obstas, quo minus hæc rectè habeant? Quæ si sunt secundū naturam, gaude illis, & erūt facilia: si cōtra naturam, quære quid sit tibi secundum naturam, atq; id contēde, & si gloria careat. Ignoscēdū ē. n. oī ei, q suū qrit bonum.

Vide unde uenerint omnia, ex quib. constent, in quod mutentur, qualia sint inde futura, tum nihil mali eis accidere.

Primum, quis mihi ad eos respectus. Nati sumus inuicē un⁹ alterius gratia. Alia autem ratione natus sum ut ipsīs pręsim, sicut aries gregi, aut taurus armento.

Rem altius repete. Si nō constat mūdus ex atomis, utiq; natura eum gubernet. Quod si detur, utiq; deteriora præstantiorum gratia sunt: hæc uerò, unum propter alterum.

Deinde, quales illi sunt in mensa, lecto, alibi? Maxime autem, quib. illi sunt necessariò opinionibus addicti, & quāto cum fastu agunt sua.

Tertium est. Si rectè faciunt hæc, nō est indignè ferendum: sin secus, at non sponte, sed ignoratione peccant. Omnis enim anima inuita priuatur cum ueritate, tum eo, ut possit cum uno quolibet ut est dignum, uiuere. Itaque dolore afficiūtur, si iniusti, ingrati, auari, omninoq; iniurij erga alios dicantur.

Quartum est. Ipse quoq; in multis delinquis,

linquis, esq; ipsorum similis: ac tamen si quibusdam peccatis abstines, tamen habitum ea faciendi habes, ac uel metus, uel gloriolæ consecretandę causa, aut aliud ob malum, abstines similibus peccatis. Quintūne hoc quidem satis scis, an peccent. Quædam enim ordine sūt. Omnino autem multa experiri opus ē, antè quàm cērtum aliquid de aliorum actionibus statuas.

Sextum. ut maximè stomacheris, tamen uita hominum est momētanea, ac paulò pōst omnes morimur.

Septimum. Non actiones ipsorū nobis molestiam exhibent, cūm ex sint in ipsorum animis: sed nostrę opiniones. Itaq; tolle uoluntatem iudicandi de re aliqua tanquam mala: simul sustuleris iram: Quomodo, inquis, tollam? Si re-putes, non esse rem turpem. Nam nisi sola turpitudine malum esset, tu quoq; necessariò multis modis peccares, fieresq; latro, & omnia tentares.

Octauum. Multò grauiora adferunt dolor & ira, quam ob aliorum peccata concipimus, quam ipsa illa, ob quæ

rare iuntur & dolemus.

Nouū mansuetudo, si genuina sit, nō adscititia aut fucata, inuicta ē. Quid uerò uel extremæ libidinis homo tibi faciet, si constanter mansuetudinem serues, ac si res ita ferat, placidè cum hor-teris ac doceas eo ipso tempore, uacās huic rei tum, cum is te ledere nititur. Si dicas, Noli fili, ad alias res nati sum⁹: ego quidem non ledar, sed tu: idēq; cia-pertè & integrè ostendas, neque a pes, neq; ullum aliud eorum quæ ad cōtū apta sunt natura animalium ita agere. Oportet autem neque irridendi, neque conuitiandi causa hoc facere, sed aman-ter, atq; ita ut ne cor mordeatur, neue ocio abuti uidearis, ac ne quis adstans miretur, sed ut cum solo, ita loqui de-ber, etiam si alij adsint. Horum nouem capitulorum memento, tanquam à Mu-sis si ea dono accepisses. Ac incipe tan-dem homo esse, dum uiuis. Tā uerò ca-uendum ne irascaris eis, quàm ne adulo-ris: utrunque enim à societate est alic-num, & damnosum. In promptu tibi sit ira accedente, non iram esse uiri, sed man-

fectudinem: id ut humanius, ita & viril
 us est, requiritq; robur, nervos, & forti-
 tudinem: quæ non sunt apud indignan-
 tes & morosos. Nam quanto propin-
 quior est mansuetudo acuitati affectuum,
 tanto & potentiz: ac quemadmodum
 dolor, in impotētes cadit, sic & ira. Vter
 quæ enim vulnus accepit, & herbã por-
 rexit. Quod si lubet, etiam decimum à
 duce Musarum donum accipe: nempe,
 Infani esse, uelle ne pravi homines pec-
 cent. qui enim hoc petit, id petit, quod
 fieri nō pōt. Alijs uerò cōcedere ut sint
 mali, modò ne in te peccent, ingrati est,
 et tyranni.

Quatuor potissimum motus animi
 continenter sunt obseruandi, ac, si eos
 deprehenderis, inhibendi. Primò, ut di-
 cas. Hæc cogitatio non erat necessaria.
 Alterum, hoc facit ad societatis dissolu-
 tionem. Tertium, Hoc non ex te dices:
 nam non à te dicere, inter absurdissima
 est reputandum. Quartum: tibi ipsi ex-
 probra, esse hoc eius, qui diuiniore sui
 parte uincatur, & cedat ignobiliori &
 mortali parti, corpori scilicet & eius
 crassis uoluptatibus.

Aëreū, & oēs igneę particulę quę cōmixtę sunt tuo temperamto, et si natura sursum efferantur, tamen ut obediāt ordini uniuersū, ab ipsa mixtione continentur. Similiter omne terreum in te, & humidum, cū natura sua deorsum ferantur, tamen in sublimi manēt, non in suo naturali loco. Adeo elementa uniuerso obtemperant, ac si quod destinentur per uim, manent, donec dissolutionis rursū canat classicum. Nonne igitur iniquum sit, solam tuam rationem nolle obedire, suūq; locū indigne ferre. Et quidem nihil ei uolentum imponitur: ea modò, quę eius naturę conueniunt. Et tamen ea non sustinet, sed in contrarium fertur. Motus enim ad iniusticiam, luxuriam, iram, dolores, & metus, nihil aliud est, quàm secessio à natura: & cū animus aliquid eorum quę eueniunt indignè fert, tunc quoque suū locum deserit. Etenim ad equalitatem & pietatem cōstructus est haud minus, quàm ad iusticiam: quia & hę species sunt uirtutum, quibus benè defenditur societas humana, imò etiam antiquiores

resipis iustis actionibus.

Qui non eundem per omnem vitam propositum habet scopum, is unus & idem esse, p totā vitam nequit. Non satis est, id quod diximus, nisi & hoc addatur, qualem esse oporteat cū scopū. Quemadmodum enim non est similis de bonis utcunque plurium opinio, sed quæ est certorum quorundam communis: ita & scopus civilis, & communiter respiciens est statuendus. Adhūc qui oēs suos animi impetus direxerit, omnes actiones similes reddet, eoq; mō semper sui erit similis.

Murem montanum, et domesticum huiusq; pauorem & fugam.

Socrates, & vulgi opiniones, Lamias vocabat, puerorum terribamenta.

Lacedæmonij peregrinis sub umbrā sedē adsignabāt in spectaculis, ipsi quo vis loco sedebant.

Socrates Perdiccæ quærenti cur nō ad ipsum ueniret, respondit: ne turpissimo interitu peream. hoc est, ne beneficio affectus, id non possim compensare. In Ephesiorum literis erat hoc præ

ceptum, quod iubebat quotidie remi-
nisci alicuius ex antiquis, qui uirtutem
coluissent.

Pythagorei manè nos cœlum aspice-
re iubebant, ut recordemur eorum, qui
semper suum officium præstant: itē or-
dinis, puritatis, & simplicitatis nudæ: a-
stris enim nullum est uelamentum.

Memento qualis fuerit Socrates, cū
pellem præcingeret, cū Xāthippe ue-
ste sumpta processit: ac quæ dixerit so-
cris Socrates pudore affectis, ac recedē-
tibus, cum uiderent eū in isto ornatu.

Nūquā scribere & legere alios do-
cebis: nisi ipse prius didiceris: id multò
magis inuita est præstandum. Seruus es,
ratione cares. tū charū cor mihi risum
fustulit. Virtuti grauib. facient conui-
cia urbis.

Infani est, ficus hyeme quærere. Tale
est puericiam quærere præteritam.

Epictetus puerum osculatus, interi-
us cum eo se collocutum dixit.

Fortassis cras mortem obibis. Abo-
minaris hoc: nihil dictu graue est, inq̃t,
quod aliquod opus naturæ designat: ni-
si

abominere, quod ipse metuitur. Vva primum cruda, deinde matura fit, post passa: hæc omnia rei sunt mutationes non in nihilum, sed in id quod iam non est.

Nemo (ut dicebat Epictetus) latro est voluntatis. Ars autem, ait idem, inveniēda est in adscitiēdo, utq; impetus animi feruentur, ita ut habeāt aut ad iunctam exceptionem, spectēt societatem & dignitatem.

Cupiditate omnino abstinendum est, neque inclinandum ad ea quæ non sunt penes nos.

Itaq; inquit, non de leui re, sed de insaniam certatur, nisi Socrates dixit. Vultis ne compotes rationis animos habere, aut non? volumus. Cuiusmodi, bonos ne an prauos? sanos. Cur ergo nō, quæritis? Quia habemus.

Quid igitur contenditis?

M. ANTONINI IMPERATO-
ris de uita sua
LIBER XII.

Guilicmo Xylandro Augustano
interprete.

Omnia ista, quæ per circui-
tus temporum adipisci o-
ptas, iam nunc habere po-
tes, nisi tibi ipsi inuides:
hoc est, Si omne id prætere-
rit, omittas, uturum providentiæ com-
mittas, id modò quod præsens est, diri-
gens ad sanctitatem & iustitiam: alte-
ram, ut boni consulas ea quæ tibi fatû
tribuit (etenim id natura tibi attulit) al-
teram, ut liberè ac sine ambagibus ueri-
tatem loquaris, agasq; secundum legem,
& ut dignum est. Non impediat autem
te neq; aliena malitia, neq; opinio, neq;
uox, neque sensus circundare tibi car-
nis. Id enim curet, quod afficitur. Itaq;
iam in exitu cùm sis, tantum mentem tu-
am, idq; quod est in te diuinum, uenera-
beris: neq; morrem metues, sed ne quan-
do uiuere non secundum naturam in-
cipias.

incipias. Sic homo eris dignus mundo qui te protulit, neque amplius eris tanquam peregrinus patria tua, admirans ea quæ quotidie eueniunt, neque de hac vel illa re dependebis.

Videt deus omnia mentes nudas à uas materialibus & corticibus istis atque repurgamentis. Sola enim sua intelligentia sola ista cōtingit, quæ ab ipso huc de fluxerūt ac deriuata sunt. Quod ipsum tu, quoque si facere auescas, magna ex parte efficies, ne ita circūtrahare. Qui enim nō aspicit carnem circumiectam, occupatur in ueste, domo, gloria, reliquisque exterioribus ac quasi tabernaculo contemplando.

Tria sunt ex quibus constas: corpus, anima, mens. Priora duo tātum ea ratione tua sunt, quod eorum curam geris: Tertium solum uerē tuum est, quod si separes à te. Quæ alij dicunt aut faciunt aut quæ tu ipse, aut quæ te futura perturbāt, aut quæ corpori tibi circundato, uel animulæ unā natæ præter tuam uoluntatem accidunt, ac quæ fluctus externarum rerum uoluit: Ita ut intellectus ab

illis rebus, quæ fato unâ sunt, exemptus liberâ apud seipsam vitâ uiuat, agens in ita, probâs euêta, dicens uera, si inquam remoueas à mentes quæ ei consensu quodam naturæ adhærent, itemq; futurum & præteritum tempus, efficies ex teipso globû, qualis ille Empedocleus.

Se solo exultâs, totus teres atq; rotûdus: Disces id tantû uiuere q; uiuis, hoc ẽ. in præsentia. Ita fiet, ut q; ad finẽ usq; uitæ tibi superest, possis absque peturbationibus generosè, & geniû tuû p̃bâs atq; amâs exigere. Sæpenumero mihi mirari subiit, quidnâ esset rei, q; homines cû seipso magis q̃ quenquam aliû diligat, tñ suam de sese existimationem minoris ducant quàm aliorum.

Quod si quis Deus, aut prudens præceptor mandet, ne quid homo apud se ipsum cogitet animòue concipiat, nisi id statim sit prolaturus, certè ne unum quidem diem id toleret: adeò magis ueretur, quid proximus de nobis sit estimaturus, quàm quid ipsi nos.

Qui sit, quod Dij, cum oïa pulchrè & humaniter ordinauerint, hoc unû neglexe-

neglexerint, quod nonnullos homines
apprimè bonos, ac in quos in plurimus
suam erga deum pietatem quasi tesseris
fecerunt testatam, unū inq; sese familia
res multis pijs actionibus & sacrificijs
effecerunt, semel fato functos non redu
cunt, sed omnia extingui sinunt. Id autē
si ita ē, scias deos aliter institutos fuis
se, si aliter fieri expediuisset. Nam si erat
iustum, erat utiq; etiam possibile: ac si
erat secundum naturam, certè natura id
tulisset. Quòd ergò res nō ita habet (Si
tamen non ita habet, id tibi faciat fides
non fuisse ex usu, ut aliter quàm est fie
ret. Vides enim ipse quoque te, dū hoc
scrutaris, cum Deo de iure disceptare.
Atqui non hōc modo cū dijs colloque
remur, nisi eos optimos esse & iustissi
mos putaremus. Si autem tales sunt, ni
hil certè in rerum dispensatione iniuste
ac contra rationem neglectum prætere
runt.

Ad sue facte ad ea etiam, de qbus de
speras. Etenim læua manus, cum ad alia
obscunda sit inhabilis, propterea q non
confuevit: tamen frænum fortius quàm
dextra continet.

Qualē te corripiet mors corpore et animo? Considera uastitatem xui quod ante & post te est, breuitatem uitæ, materiz imbecillitatem: causas ipsas ab integumentis nudas inspice:

Quò referantur actiones uide: quid dolor, uoluptas, mors, gloria, quis sibi ipsi occupationum sit causa. Neminem ab alio impediri, omnia opinionib. constare.

In usu placitorum similem oportet esse pancratiastæ, nō gladiatori: hic enim ensē quo uti sibi deponit, interficitur. alter uerò manum semper habet paratā, eamq; ut ex usu est conuertit.

Huiusmodi res considerandæ sunt, diuisione earum facta in materiam, formam, & respectum. Quanta est potentia hominis? Cui licet nihil aliud facere, q̃ id, quod deus sit laudaturus, & amplecti omnia quæ ei Deus obtulerit.

Quod ad naturam consequitur, eius causa dei non sunt culpandi, (nam neq; uolētes, neq; inuiti peccāt) neq; hoīes.

Quām ridiculus est & perigrinus, qui ratur ea quæ in uita sunt.

Om-

Omnia sunt aut necessitas fatalis, at
que ordo ineuitabilis, aut prouidentia
placabilis: aut confusio inanis & nul-
lum habēs perfectum. Quòd si est neces-
sitas ineuitabilis, quid reluctaris? sin p-
uidentia quę admittit placationem, di-
gnum præbe teipsum diuino auxilio.
Sin confusio est, cui præsit nemo, contē-
tus esto, q̃ in tanto rerum fluctu ipse in
te habes mentem: quòd si te abripiat
æstus, abripiat sanè corpusculū, animu-
lam, ac reliqua: mentem quidem nō ab-
ripiet. Quasi uerò lumen candelæ tanti
splendeat dum extinguatur, neq̃ splen-
dorem amittat: Veritas autem in te, &
iustitia, & temperātia ante obitum tuū
extingui debeat.

Si quis de se opinionem peccati præ-
beat, cogita: ecquid nosti, sitne peccatū?
ac si peccauit: quid si ipse seipsum dam-
net, idq̃ perinde est ac suum ipsius læ-
dere oculum. Qui autem prauos pecca-
re non uult eius similis est, qui non uult
ficum in suo fructu succum ferre, infan-
tes plorare, equum hinnire: ac si quæ
sunt alia necessaria. Quid enim aliud fa-

ceret, qui hunc sibi habitum contraxit. Si igitur trux est, cura cum morbum.

Si non conuenit, ne agas: si non est uerum, ne dicas. Tui animi motus ita sint compositi, ut omnia circumspecias. Cogita, quid sit quod cogitationem tibi commouet: idque excute diuidendo in causam, materiam, respectum, tempus, intra quod ea res desinet. Senti uel tandem, esse aliquid in te praestantius ac diuinius quam ea sunt, quae affectus ciēt, ac quae te mouent. Quid enim est intellectus? num metus, nū suspicio, num cupiditas, num aliquid aliud tale?

Primò cogita nihil frustra esse agendum, neque quod non aliquò referatur: deinde, ut non aliò quàm ad societatem humanam referatur. Paulò post nusquam eris, neque quicquam eorum quae nūc cernis neque quisque eorum qui nūc uiuunt. Omnia enim nata sunt ita ut mutentur, uertantur, & pereant, ut in eorum locum alia nascantur. Omnia opinione constant: haec autem est in tua potestate. Tolle igitur, cum lubet, opinionem, eritque tibi tanquam praemontorium praeteruecto omnia serena, & finis fluctibus uacans. Nulla, quaecumque ea sit

actio malū aliquid patitur, si suo tempore desinat: sicut neq; is, qui agit, ea rōe aliquid mali accipit. Itidem & corpus omnium in uniuersum actionū, quod est uita, si suo tempore desinat, nihil mali ea ratione patitur: neq; is qui opportunē finem facit seriei isti actionū, malū aliqd' fecit. Tēpus uerò debitū, & terminū natura cōstituit: aliquādo ēt priuatim ut in senectute: oīo aut uniuersina-tura. Cuius quidē partib. mutatis, semper recens & uigēs mundus perdurat. Sēper uerò id pulchrū ē & speciosum, qd cōducit uniuerso. Finis itaq; uitæ, singulis mala quidē eē nō pōt. q̄ppe cū nō sit turpis: quippe nec uolūtate ē nostra depēdens, & à societate nō aliena. Bona aut fit: cū & opportunē fiat respectu uniuersi, & profit, & diuinitus accidat. His cogitatis, tria hæc in p̄mptu habe. Primū ut in agendo cures, ne quid frustra agas, aut secus quā ipsa iustitia egisset: in rebus extrinsecus accidentib. cas fortunæ nutu, aut p̄uidētia obtigisse: quarū neutra ē excusanda. Secūdū, quale unūquodlibet à priuatione fuerit usq;

dum animam accepit, indeq̃, donec eā reddidit: ex quibus conflatum sit, & in quæ dissoluatur. Tertium, sursum elato animo humanas res intueri, earumq̃ multiplicem uarietatem: quàm multa circum in aëre & in æthere habitēt: eaq̃ te uisurum, quoties in sublime attollaris: ut sint omnia. unius speciei, & breui tempore durent. Hisne superbimus?

Eijce opinionem, & saluus es. nemo id prohibebit.

Rem aliquam molestè ferēs, oblitus es omnia fieri secundum uniuersū naturā, & quod peccatum sit alienum: præterea omnia ita ut nunc fiunt, semper facta esse, & futura, nūcq̃ fieri ubiq̃: item quæ homini sit cū uniuerso genere hominū coniunctio: nō ea sanguinis aut seminis, sed mentis communicatio. Oblitus es etiam mentem uniuscuiusq̃ esse Deum, & inde fluxisse: nihil cuiq̃ proprium esse, sed illinc & foetum, & corpusculū & ipsam animulā uenisse. Oblitus es oīa uersari in opinione, q̃ id tm̃ qd̃ præsens est, unusquisq̃ uiuit, & amittit.

Crebrò apud animū tuū recale eos q̃
certis

certis de rebus nimium sunt indignati, qui maxima gloria, calamitate, inimicitia, aliâue quacûq; fortuna effloruerûnt: deinde quære, ubinam sint ista: nempe fumus sunt, & cinis, & sermo. aut ne hoc ipsum quidem. Simul ad mentem tibi accidat, qualia sint omnia. Vt Fabius Catullinus rure, Lucius Lupus in hortis obiit, Stertinius Baijs, Tiberius Capreis, Velius Rufus

Et omnino opinionis causa discriminẽ in rebus indifferentibus statutum. Tum quàm uile sit omne quod resistit. Item quanto magis sit philosophiẽ consentaneum, in data materia tueri iustitiam, modestiã, ac simpliciter dijs obsequi. Fastus enim qui superbiæ uacuitatem ostentando exercetur, omnium est grauissimus.

Qui quærit cur Deos colas, quomodo eos uideris, aut esse deprehenderis, ei respondebis, primùm esse eos uisiles: deinde absq; hoc sit, tamen animam meam cum non uideam, nihilominus magnifacio: ita Deos quoq; ex uiribus eorum quas identidem percipio, cùm esse

esse intelligo, tum ueneror. In eò sita est uitæ salus, ut singulas res totas intuearis, quid in ijs formæ sit, quid materiæ: toto aîo age ut iusta agas & uera dicas: Quid enim superest, q̃ ut fruaris uita bonis bona annectêdo, ita ut minimũ spaciũ intermittas. Vnũ est lumen solis, et si intercipiatur parietibus, muris, alijsq̃ innumeris rebus. Vna est communis natura, etsi certo modo affectis corporib. infinitis distincta. Vna anima, etsi naturis innumeris, proprijsq̃ circũscriptio- nibus distributa uideatur. Vna est mens, etsi discreta uideat̃. Reliquæ proinde di- ctorum partes, tanquam spiritus & sub- iecta insensata, & inuicẽ nihil cõiunctio- nis habentia, tamen ipsa quoq̃ à mente & eius potentia continentur. At pecu- liariter intellectus eiusdem generis ad- iungit se naturis, neq̃ à societate diuel- litur. Quid quæris? ut uiuas? Id est sen- tire, appetere, crescere, desinere, loqui, cogitare. Quid horũ desideratu dignũ est? Quod si uilia sunt oîa hæc, ad extre- mũ te cõfer, nepe ut sequaris rationem & Deũ ducem. Sed utrum huic institu-

to pugnat, ægrè ferre aliquid, an uerò mors id abolet?

Quanta pars immensi infiniti cui attributa est unicuique? celeriter ea in aternitate euanescit. Quanta pars uniuerſi? Quantaque est uniuerſi? quātula in glebula terræ repis? Hæc omnia tecū cogitans, nihil animo magnum concipe, hoc tantum, ut ductu naturæ agas, & feras quæ communis fert natura. Id cura, quomodo mens tua ſcipla utatur: in hoc enim ſunt omnia. Cætera ſine à voluntate dependeant, ſue ſecus, mortua ſunt, fumusque.

Id maximè ad contemptum mortis facit, quod hi et, qui dolorē in malis, & uoluptatē in bonis duxerūt, tamen eā dei ſpexerunt. Qui id tantū boni nomine dignatur, quod eſt opportunum, ac cui perinde eſt pluresne an pauciores ſecundum rectam rationem præſtiterit actiones, neque in aliquo ponit discrimine, longiorēne an breuiori tempore mūdum contempletur, ei mors nequaquā eſt terrori. Heus tu, ciuis fuiſti in hac magna urbe, quid attinet, utrū quinquēnio?

ANTONINI
Etenim quod secundum leges, id omni-
bus est æquum. Quid ergo graue acci-
dit, Si te urbe emittit dominus: non is
quidem iniustus iudex, sed natura quæ
te introduxit: perinde ac si prætor hi-
strionem emittat è theatro, in quod eū
introduxerit. Quod si is dicat, se non
quinque, sed tres modò actus recita-
se, rectè dicet. At uerò in uita tres actus
fabulam implèt: finem enim is determi-
nat, qui & còcretionis olim fuit, & nūc
est dissolutionis autor. Tu neutrius es
causa. Discede igitur æquo animo: nam
& is qui te dimittit, propicius
tibi est.

M. ANTONINI PHILOSOPHI
Imperatoris, de Vita sua Li-
brorum Finis.

GVLIEL. XYLANDRI AV-
gustani in Marci Antonini
de uita sua libros,
Annotatio-
nes.

aud ingratam rem lecto-
ri, neque à meo institu-
to alienam facturus mi-
hi uideor, si principio de
autore non nihil expo-
nam: nam de operis ipsius dignitate
atque usu, in præfatione ea quæ uisa fue-
runt referenda posuimus. Scriptum est
à Mar. Aurelio Antonino Vero, Impe-
ratore Romano, eo, qui philosophi cō-
gnomentum tulit. Cuius quoniam ex-
tat uita, perscripta à Dione nostro, Epi-
tomæq; Xiphiliniæ inserta, itemq; à
Iulio Capitolino, & alijs, ea modò addu-
cam, quæ ad propositum nostrum, (id
autē est, ut operi non nihil lucis ad fera-
mus) uidebūtur sufficere. reliqua ex ijs,
quos dixi, petantur libris. Primò quod
in operis inscriptiōe posuimus M. AN-
TONINI PHILOSOPHI, cogno

mentum in Græco non erat additū: est
autem euitandæ obscuritatis causa à no-
bis adiectum. Duo enim fuere. M. Ant.
Imperatores, quorū alter pius, alter Phi-
losophus cognominatus est. Scriptū ef-
se hoc opus à posteriore, cū plurimis
alijs argumentis, quæ in promptu sit ex
utriusq; historia colligere, tum Suidæ te-
stimonio cōstat. eius hæc sunt uerba in
uocabulo *μάκρο· ἔργῳ ἡγεαψέτω ἰδίῳ βίῳ*
διαγωγῇ, βιβλίοις. ι β. Hoc est. Scripsit
hic de uita sua libros duodecim. Quod
idē ē cū inscriptione nostra, *τῶν εἰς ἑαυτὸν*
βίβλια. ι β. Operæ preciū porro esse arbi-
tror, nō nihil de genere & affinitatib. ei⁹
cōmemorare: quādo ipse libro primo
suorū familiariū mentionē facit. Adria-
nus Imperator, cū liberos nullos sustu-
lisset, adoptauit L. Ceioniū Cōmodū Ve-
rū, cui ea ex adoptione Aelij & Cæsaris
cognomina obtigerūt. Hic uiuēte etiā-
nū Adriano decessit uita, filio eiusdem
noīs relicto. Itaq; Adrianns ut successo-
rē dignū relinqueret reipub. T. Aureliū
Fulviū Antoninū (qui & successit ipsi,
& pius est cognominatus) adoptauit, ad
op-

optandosq; ei prætere dedit Veri quē
diximus superstite filiū, & M. Anton. q
deinde philosophus ē appellatus. Erat
hic (uti mox demonstrabimus) necessita
te iunctus T. Aurelio Ant. uterq; defun
cto Antonino pio, summæ rerū præfuit,
donec L. Verus, L. F. rebus bellicis egre
giè gestis, bello Marcomannico apud
Altinū apoplexia uitam claudens, An
tonino philosophi Imperiū collega ua
cuū reliquit. Cæterū Anton. pio uxor
fuit Annia Faustina Galeria. filia Annij
Veri, clarissimi uiri, q; bis Cōsul, (apud
Xiphilinū sub finē Adriani legit tertiū
Cōsulatū obuiſſe, haud scio an mēdo
ſe) & urbis p̄fectus fuit. Ac qm̄ mētio Xi
philini incidit, obiter annotandū puta
ui, q̄ in editione Xiphilini cū Dione no
stro editi eo facilius me fefellerat, quod
illū ipse non cōuerteram, ea modo cor
rexī quæ erant malè interpretata, idq; p
perans. Nempe ubi est de M. Antonino
philosopho, ἀννίῳ βύρῳ τοῦ τοῦ ὑπατεύοντος
καὶ χιλιάρχου ἐγγονοῦ, & in Lati
no, filius Annij Veri, qui iij. Consul, ac
Tribunus militum fuerat: legendum
ἐστὶν ὅτι ὁ τοῦ τοῦ, ut dixi, uideri ex Capitolino.

posse certè πολιαρχήσαντο, non χιλιαρχήσαντο. scribi: porro Latinè legendum Nepos (hoc enim est ἑγγονο) Annij, Veri, qui iij. Consul, & præfectus urbis fuerat. Ita Capitolinus habet, & cōsentaneum est rationi. Enimuerò Annius iste Verus, auus paternus fuit Mar. Antonini Philosophi. Habuit enim filium Anniū Verum, qui in prætura obiit, eius uxor fuit Domitia Caluilla, Calpurnij Tulli bis Consulis filia. His natus fuit M. Antoninus Philosophus, qui etiam Catilij cognomen tulit, à proauo materno. Porro habuit M. Antoninus Philosophus in matrimonio Faustina, T. Antonini pij, & amittæ suæ Annæ Faustinae Galeræ filiam. Suam aut filiam Lucillā L. Vero collegæ nuptum dedit.

Hoc addédū, An. V.C.DCCCCXII. à nato autem seruatore nostro, CLXII. Antoninum philosophum accepisse imperium.

In Librum I.

Ab auo meo Vero didici.) παρά τοῦ πατρὸς οὐκ ἐστ. uerbum ἑμαυτοῦ, aut aliqd tale, subintelligitur: idemq; in omnib. sequen

sequentibus particulis. Ego addendum de
meo singulis periodis aliquod uerbum esse
sui. Nam (nisi fallor) uoluit hoc libro o-
stendere, quae potissimum in re singulos
suorum cum necessariorum, tum fami-
liarium admiratus, imitatusque esset.

Ne auriga praefinus) Quatuor genera
fuerunt aurigarum apud Romanos, di-
stincta coloribus, albo, rufo, praefino
(qui est porraceus, nimirum uiridis) &
ueneto. Paret hoc ex Dionis Nerone.

A Diogneto.) Operam praeterea pin-
gendo sub magistro Diogneto (forte
Diogneto) dedit. Iulius Capitolinus:

Neque animi causa coturnices ὀρνυο-
τροπῆν. Haec ipsa uerba sunt apud Suidam
in uoce ὀρνυροκόπη. non tamen ex-
plicata. Ludi quidem genus ibi descri-
bit, in quo coturnices in gyrum collo-
atae praecuterentur &c. citatque locos
e Platone illius ludicri mentionem con-
inentes. Existimo igitur ὀρνυοτροπῆν
aut ὀρνυροκόπη uerbo prouerbialiter
omnia ludicra, & inania exercitia auto-
res intellexisse.

De contemplationibus) περί θεωρη-

ματῶν qualia sunt in physicis, & praesertim mathematicis, ubi nullus usus, & effectus, sed cognitio tantum requiritur. Exercitijs dediti, ac laboriosi. τὸν ἀστρολογικὸν ἢ ῥητορικὸν. fortè γινωστικὸν. Sed tamen uideor consuluisse.

& Astrologia) in Græco quidem ἀστρολογία, quod est facetijs, & urbanitate in dicendo. Ego tamen ἀστρολογία legi ac uerti. Nā uidetur loqui de disciplinis istis, quæ eo nomine malè audiebantur, quod plus ostentationis, & inanis studii ac laboris quàm fructus & uere utilitatis haberent: in quibus numeratā fuisse ἀστρολογία & adhuc à doctis multis numerari, factum notum est.

certamque constantiam) ἀναμφισβήτητος ἀκύβητος. Cubus alioquin constantis signum est apud philosophos, ideoque in Timæo Platonis Cubo terra confectur, ut elementorū stabilissimo. Sed quod tessellis luditur, ac multiplices sunt, utriusque earū casus. ea ratione inconstantia ἀκύβητος tribuitur, ut sit ἀκύβητος, quod constanter persistit, neque facile mouetur, & circūuoluitur. Itaque D. Paulus moritur.

caueamus, hoc ē,
inueniēdo doctrinę circumaginos,
a errores abripi patiamur.

(a sexto) εἰς τοῦτο lego Σέξτος. Sextus phi-
lophilus, quo usus est plurimum Anto-
nius fuit patria Charonēsis, nepos Pla-
tonis.

(erga priuatos) ὅτι in Græco sequitur, ὅτι
ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ ὁμοιωμένου, conuertissem, si
intellexissem. Malui itaq; asterisco nota-
re quā arroganter aliquid facere. Su-
perior uelle eū loqui de uacuitate fastus
arrogantię. Per eundem cognoui
(Thraseam) egregia uirtutum ac constā-
tium exempla. De Thrasea est apud Taci-
tum Dionē, Suetoniumq;: ut & de Helui-
o. Reliquorum uitę sunt apud Plutar-
chum. Magisq; erroris securā) ἀδυσπρό-
γνωστον ἢ διορθωμένον. Infra lib. secundo
tertius hoc dicitur. ὁρθὸν εἶναι χεῖρ, ἀχὶ ὁρθῶ-
τος. Neq; obuijs quibusq; cogit) sen-
tentia extuli. Græca enim sunt corrupta.
ὅτι μόνον τὸ προαπείσθημόν τοῦτο uidentur
mandare.

(adulationem compescebat.) ἐπ' αὐτῷ
ἀλλῶς. credo scriptū fuisse συσταλῶς.

Quippe uir quid ex usu.) καὶ τοῖς βίβλιν
ἀνθρώποις uitiose, lego, καὶ τοῖς βίβλιν, καὶ αὐ
θρώπου.

Nō utebat̃ alieno tēpore.) diuinaui
hoc loco, (ἐκ γὰρ ἀωρεΐσεως. qđ est fortē
ἀλώ.) sicut & in sequenti periodo. ubi
quidē pro τόπῳ πρώτῳ legi. & ubi est
ad sudorem usq; planē nō intelligo. sunt
enim salēbrosa hæc.

Sicut Chresæ.) ἀπερχέσθ. soleo asteri
sco notare, quæ manca suspicer. forte
est, quō utaris. χέσθ. mutilus est locus.

Hæc in Quadis.) puto solitū annota
re, quibus in locis singula esset commen
tanus. sic ad finem libri secundi est, Car
nunt ea esse scripta. Sequētia cum prio
ribus non cohærent.

In librum II.

Ethic initium uidetur deesse, & ubi
est, ἐχθρὰ αὐταῖς, nihil adest, ad quod illud
αὐταῖς referri possit.

Si quis catenus eius suauitatem.) τὸ νό
σιμον est in Græco, quod uocabulum dul
cedinē significat νόσθ enim est reditus
in patriam, qua nihil esse dulcius Ho
merici Vlissis testimonio receptum est.
Vtitur

Vtitur eodem modo Lucianus περὶ πρῆ-
δου· τὰ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς κατὰ γαστέρα καὶ αὐτοὶ
ὁρᾷται οἶμαι, ὡς τὸ μὲν νοσιμώτατον τὸ πρὸς κυ-
ασμῶν ὁ κενός πρὸς λαβὼν, ἄνω εἰς τὸ οὐρα-
νὸν οἶχεται.

Anima uaga est.) ἡ δὲ ψυχὴ ῥεμβός. Est
autem altera lectio annotata ῥεμβός, quā
probaui, & secutus sum: neque enim ui-
detur philosophicum esse, animam ῥεό-
βο (quæ est figura quatuor æqualium la-
terum, non tamen rectangula) compara-
ri. At ῥεμβός uagus est, & ῥεμβόμην uaga-
ei, & incuriè rebus uti, quo uocabulo i-
pse suprà usus est sub initiū libri huius, &
παῦσαι ῥεμβόμην, ac uagari desine. Pla-
tarchus Πόραιο, ῥεμβόμενον γὰρ τοῖς πράγμα-
σι τὸ πρὸς πρῆναν κατὰ μαδῶν. animaduertēs
Perpennam uagari, & incuriè rem gere-
re. Idem in Fabio, ῥεμβόμενον ἀπὸ τῆς στρα-
τείας, qui sæpe à castris aberat uagans a-
liò, ad scortum nimirum suum com-
me-ans identidem. Porro autem adiectiua
masculini generis, substantiuis foemininis
addi Græco more, non est inusitatū. sūt-
que multa à Budæo annotata eius rei ex-
empla. In somnij & fumi) ὄνειδος τὸ τῆς φύσεως.

Scio τυφον esse fastum, superbiāq; inanē.
 Sed ea significatio huc nō quadrat. Ver-
 ti ergo fumum, id enim uidetur τυφον p-
 priē significare, seu caliginem ab igne
 prouenientem, cui uana elatio animi at-
 que fastus quum sit similimus, commo-
 dissima translatione τυφον Græcis dici-
 tur. Frequenter. n. res leues ac fluxæ fu-
 mo comparantur: atq; in Psalmo etiam
 Dauidis est: sicut fumus dies mei. Ceterū
 & si nō recordor τυφον me pro fumo le-
 gisse, tamen id quod dixi, uerbo τυφον
 satis testatū relinquitur, cuius est apud
 poetas Græcos usus. Adducam unum
 exemplum, quod in præsentia succur-
 rit, ex Apollon. ἀργοναυτικῶν β. ὠδιπῶς ἢ λ-
 γνυμένῃ καπνῷ τυφόμεναί περὶ καὶ αἰόσαντι
 de apibus loquit. Ibi scholiastes. καπνῷ
 τυφόμεναί, αὐτὶ τῷ καπνίζόμεναί. (Et sic pau-
 lō suprā exposuerat τὸ τυφόμεναί.) σημα-
 νεὶ δὲ καὶ ὁ καλόμεναί.

Carnunti.) Vrbs Pannoniæ fuit o-
 lim celeberrima, hodie (ut existimatur
 In librum III.

Tempus sit uitam relinquendi.) ὁ-
 κλῶν αὐτῶν. Est autem ὁ ἀγαπῶνταυτ. sibi p-
 me

mortem consciscere apud Græcos scri-
ptores. quæ significatio quia huc pa-
rùm quadrare uidebatur, mollioribus
usus sum uerbis.

Oliuis maturissimis.) In Græco legi-
tur *συνωτίτοι*, scribendum *συνωτίτοι*. Sed
& *συνωτίτοι* legi potest (quæ lectio erat
in margine annotata) ut sint oliuæ præ-
maturitate iam de arbore decidentia;
quarum similitudine usus est infra libro
quarto.

Leonis supercil.) *ὑπὸ σκυῶν*. Scholiast.
Homeri exponit *ῥ' σκυοφρύματα* *ῥ' μέλας*,
quod est superciliorum in frons commixtura.
aitque hinc uerbum *σχυζέει*, quod est irasci,
deductum. Nā Homer. leonē iratū descri-
bēs. *μεγ.* ita habet. *Γαῦ δ' ἔτ' ὑπὸ σκυῶν κέ-
τω ἔλκεται ὄσσε καλὺ πῆμα.*

Castis oculis.) Secus quàm Sophocl.
qui apud Cicronem à Pericle reprehē-
ditur ob formam pueri laudatam, quod ocu-
los abstinentes non haberet. i. Officior.

Democritum pediculi.) non memi-
ni me hunc exitum Democriti legere a-
pud ullum idoneum authorē. & quod
est *κακράτλιον ἄλλοι φέρεται.*

(Socratē alij pediculi.) id multò minus
verum est. Ac de Socratis quidem mor-
te cū ex Platone ac Xenophonte abū-
dè cōstet, audacter cicutam nominavi,
Democritum reliqui, ut erat in Græco.

Declinanda est uanitas) ποδείσας. atq;
haud scio, an in hac significatione usi
sint Græci authores antiqui. pro fugere
& declinare etiam D. Paulus usurpauit,
ad Timotheum poster. cap. 2. τὰς δὲ βέλ-
λους κενόφρωνιες ποδείσας.

A temeritate alieni.) ἀπροΐωσίαν μα-
cuitatē temeritatis. πρὸ προΐωσίαν enim πρὸ
πῆταιν dicit: Sic infra libor III. ἀπρο-
ΐωτος est, circūspectus, nō temerarius.

Itaque ad finē.) εἰς τέλος. lego εἰς τέλος.

Androgynis.) hoc est ijs, qui ambiguo
(ut Liuius loquitur) inter marem & foe-
minam sexu sunt nati. Græcum retinui,
quia est & appositum, & Latinis autho-
ribus, ipsoq; Ciceroni etiam usurpatū.
aliās Hermaphroditos uocat, &c.

Nihil non turpe.) Desunt hæc in
Græco.

In librum III.

Cum exceptione quadā.) nimirum,
ut

ut agat, quantum homini fatum & res
permittit pposita. μεθ' ἐπιχειρήσεως. Por-
rò ἐπιχειρήσειν rectè uerti exceptionē, ut
ex loco Plutarchi patet in uita Numæ,
ubi scribit quorundam sententia ponti-
fices à potentia seu potestate denomina-
tos, quòd uocabulū haberet uim excep-
tionis (ἐπιχειρήσειν ibi legis) indicandæ: q̃
scilicet pontifex rem sacrā, quantū eius
omnino fieri posset pageret: nec ei frau-
di esset, si graue aliquod impedimētum
incidisset, quo minus sacra perpetraret.

Ad mentem eam quæ est reliquarum
origo.) λόγος ἀπαραμειψίμων. paulò infrà cla-
rius dicet de hoc fol. 26.

Ac qui secundum bonum.) καὶ τὸν ἀ-
γαθόν. forte Ἀγάθωνας. quod maximè uide-
tur cōfirmare articulus τῶν masculinus:
& uerba quæ sequuntur, omnino uidē-
tur ex aliquo poeta desumpta. Agatho-
nem uerò fuisse poetam satis constat ex
Aristophane: citanturq̃ eius uersus ab
ipso Aristotele, lib. ἠθικῶν νικημ. 5. porrò
quid sit μέλαν ἠθῶν nigri mores, infrà ipse
describit.

Nisi ratione cuiusdam dispensatio-

nis.) locus est depravatus, atq; ideo ob-
scurus. Nihil eò plus còfert.) *μή ποτε ἄμει-
νον τ' ἀναγκάζει*, nisi fallor, sensus ipse ostē-
dit esse legendum *μή δὲ ἄμεινον το*.

Eius quoq; exemplū recolēdū.) Hęc
còparatio est interpolata, nec coherent
inter se quæ sequuntur. Non tanquā si
dormitemus.) Sensus est: perficiendum
strenuè, quod recto consilio agendū su-
seperimus, neq; in medio actu desisten-
dum, aut titubandum. Nam in somnis
sæpe imaginamur nobis aliquid agere,
nihil tamen efficimus, sed (ut pulcherri-
mè expressit Maro) in medijs conatib.
ægri. Succidimus, non lingua valet, non
corpore notæ Sufficiunt vires, nec vox,
aut verba sequuntur.

Quot urbes mortuæ.) Ita Servius Sul-
pitius in consolatoria ad M. Tullium e-
pistola, de Corintho, Athenis, & Mega-
ris loquitur, quum uno loco tot urbiū
cadauera proiecta iaceant.

Helice.) Vrbs fuit Achaiæ, in sinu Co-
rinthiaco sita. Hęc ἄ mari absorptā testat
Polyb. lib. 2. Plin. nat. hist. lib. 2. cap. 94. &
Ouid. 15. Metamorph.

Si

Si queras Helicé, & Burim, Achaidas ur-
bes, Inuenies sub aquis, &c.

Pompeij & Herculaneum oppida fue-
runt Campaniæ, haud procul à Vesuui-
o monte, ut Plin. ostendit lib. 3. cap. 5. quo-
rum de interitu nihil habeo compertū,
nisi fortè conflagratione Vesuuij mōtis
(quæ accidit Titī Vespasiani ætate, & in
eius uita à Dione describitur) perierint.

Quod heri fuit piscis.) In Græco est
μαχαερίον. piscem aliquem innui ex eo *μαχαερίον* sequitur, conijcio, certi nihil ha-
beo. Similis esse debes promontorij.)
Hac similitudine Cicero eleganter usus
est, ad Papirium Pætum scribens de for-
tuna: Quam existimo leuem & imbecil-
lem, ab animo firmo & graui, tanquam
fluctum à saxo frangi oportere.

In librum V.

Indignari, cunctari.) *γλιχρόνως*. *γλι-
χρόν* est lentū, tenax. itaq; suprà ad finē
libri prioris, *γλιχρως γινώσκεισθαι τὸ ζῆν* di-
xit, diu uiuere. Quare hic *γλιχρόνως*
uertendū putauī, cunctari, hoc est, ægrè

ac nulla cum alacritate suum officiū facere: quod vitium suprà etiam dānauit.

Leuem esse.) *πρὸς πρὸς ὕδατα*. Suidas exponit *προπειτῶν*. & *πρὸς πείραν*, *ελακείαν καὶ προπέτταν*, hoc est stultam & inanem temeritatē, seu leuitatē, ubi non ut ex usu est, sed ostētationis uanę gratia quicquā agit. D. Paulus 1. Corint. 13. *ἡ ἀγάπη ὃ πρὸς πρὸς ὕδατα*. Charitas nō est leuis, aut nugax.

Atheniensium erat hoc uotum.) Etsi locus non est plenus, tamē satis apparet cum uoluisse improbare commune illud & damnosissimum vitium, quod plerique tantū ea curant, expetunt, & optant, quæ sibijs priuatim profint: nihil solliciti de communi bono. Id uerō vitium, omnium ferē quæ sunt in rebus publicis malorum causa est & origo. At plerique hodie tales esse laborant, qui suramquàm genu longius abesse dicant, (ut est apud Theocritū) & quorum hoc sit uotum *Ἄνθρωποι μοι πρὸς ὕδατα*. mihi ipsi aliquid boni contingat, secus quàm ab animali ad societatem ciuilem nato fieri debeat. Præclara fuit apud Persas lex ea de re lata, quā Herodotus his uerbis refert
ἔα ὅτι

ἑαυτῷ μὲν δ' ἢ τῷ θύοντι ἰδίῃ μοιῷ, τοῖς ἑγγίνοις
ἀρεῖσθαι ἀγαθὰ. Ὁ δὲ πᾶσι τοῖσι περισσοῖς κατὰ
χρῆμα εὖ γίνεσθαι, ὅτι βασιλεῖ. οὐ γὰρ τοῖσι ἀπαι-
σεῖς περισσοῖς καὶ αὐτὸς γίνετα. Hoc est. Perse-
quum rem sacrā faciūt, sibi ipsi priuatim
aliquid boni precari religio est. Cæterū
omnibus Persis, ac regi prosperitatem o-
ptāt. Quippe inter uniuersos Persas, ipse
quoque unus est. Et diuina est apud Eu-
ripidem Menæcei se pro patria deuotu-
ri sententia, quam adscribam, ut hic An-
tonini locus rectè intelligatur:

Ἐἴ γὰρ λαβὼν ἕκαστος, ὅ, τι δυνάει τόπος
χρεστόν, διέλθοι ὅσῃ, ἢ εἰς κοινόν φέροι
πατρίδι, κακῶν αὖ αἰ πόλεις ἐλαστονίων
πράττειναι, τὸ λοιπὸν εὐτυχοῖν αὖ. id est,
Si quilibet, quantum queat boni, lubes-
centiæ offerat, donecque publicè rei:
Haud totidē euenient ciuitatibus mala,
Sed accident in posterum res prosperæ.

Itaque Athenienses iniuste & illibera-
liter suis tantū agris pluuiam & fertili-
tatem poscebant: qui si omnibus homi-
nibus felicitatem & successa omnia op-
tassent, & humanæ rationis societatis ha-
buissent, neque cōmuni prosperitate exclu-

elusi fuissent. Totum enim mutilatur.)

πυρρῶτα γὰρ τὸ ὀλόκληρον. non πυρρῶτα.

Nec tibi est ad philosophiam.) Sensus huius loci habet non nihil obscuritatis: uidetur aut hæc esse sententia: Si quid institueris agere secundum rectam rationem, & euetus consilio tuo non responderit, non debes idcirco tuum propositum danare: sed potius cogitare, quæ multa in rebus humanis sint, & accidere queant, quæ obstet, quo minus id quod quæris, consequaris. Itaque conscientia boni propositi, & rationum rectè ductarum animus est confirmatus: ferè dum quod fors fert humana, & rerum caducarum conditio. Hæc tibi in promptu sunt habenda, iam multò antè ex philosophia petita, atque ad usum preparata: ne tunc demum consiliū & præceptū uelis petere à philosophia, cum eo sit utendū. est. n. hoc parū prudentis. Ita quæ lippitudo laborat, aut alio morbo, remedia habet præparata & instructa, quib. ingruente malo utant: non tunc demum ea quærent, aut circūspiciunt, cum eorum usus est. Et in prælio aut dimicatione non emit, neque acuit gladius, sed usurpatur. Videturque omnino id uelle Antoninus

Chilonius dicere, quod est apud Plutarch.
(Probl. Rom. 85) his uerbis. δὲ γὰρ προετοιμα-
σάμενοι πράττειν, ἀλλὰ μὴ προαποβλέποντα
πράττοντας, ὡς μύσων πρὸς χίλωνα τὸ σάφ' ἐ-
πεῖν, ὃν χιμῶνι δεινὰ καὶ τεκταίνοντες. Hoc
est preparatis quæ ex usu sunt, agendum
est, non inter agendū preparanda ea qui-
bus opus est: idē Myso Chiloni, ei q̄ sa-
piens est usurpatus, dixit, hyme uctila-
brum fabricans.

Quod non sub hac referatur.) Verba
in Græco non cohæret. Loqui uidet̃ de
uulgi deprauato iudicio, ea quæ uident̃
neq̄ sunt tamē, bona ueris bonis præfer-
rētī. Id fit ex imperitia: idēq̄ accidit his,
quod Plato alicubi ex Stesichoro citat,
Troianos cū uerā Helenā non cogno-
scerēt, de idolo eius sive inani figura de-
certasse.. Quod idem fabula Ixionis cū
nube, quam Iunonem putabat, concuba-
bentis poetæ delineant.

Ex forma & materia.) Formam dixi,
quod author τὸ αἰτιασθαι. i. id quod cau-
sæ uim & naturam habet. Ceterū mate-
riā, quasi patiēdi, formā (quæ τὸ τί ἦν εἶναι,
ἐστίν, ὡς γὰρ, ὡς τελέχεια, philosophis di-
gitur) agendi & efficiendi uim habere,

notum est ex *Physicis*. Porro autem de rerum caducarum perpetuitate, quam habent continenti formarum naturalium in materia successione, perpetuisque rerum mutationibus, copiose est ab Aristotele cum alibi, tum in libris de ortu & interitu disputatum.

Ratio & rationalis.) ostendit in rebus humanis non esse eam, quæ est in scientijs & artibus, certitudinem atque constantiam & perfectionem. Hoc ipsum est quod Aristoteles initio suorum ad *Nicomachum Ethicorum*, tam accurate docet atque monet, non esse eandem quæ est in alijs, in philosophia morali demonstrationum & præceptorum certitudinem requirendam: sed ratione materiæ subiectæ omnia examinanda. Adscribam verba Platonis, eandem rem optimè explanantia, idque Latine: Dissimilitudines (inquit) cum hominum, tum actionum, rerumque humanarum tanta, ut nihil ferè in his ne uno quidem momento quiescat, ac perstet, inconstantia efficiunt, ne qua de ijs omnibus ars, & quæ omnibus temporibus congruat, tradi possit. His
infert

infert Antoninus, cōsequens ergo esse,
ut finis hominis non in rebus extra ipsū
positis, ac non uerè bonis, & mutabilib.
collocetur. Quod autem *καὶ ἐξ ἑαυτοῦ* re-
ctas effectiones conuerti, Ciceronem se-
quutus sum auctorem, qui ita extulit li-
bro De finib. bon. & malorum tertio.

Eumq; ferre.) *ἀνὰ κτῆος*. legi *ἀνὰ κτῆος*.

Ei qui hircum olet.) *χράσανι* est scribē-
dum, non *θεράσανι*. *χράσας* est foetor ille,
qui hirsutis (ut est apud Horatium) eu-
bat grauis hircus in alis. *αὐτὸν ἡμῶν τὸ χρά-
σαν ἔχοντες* *ἐπομνησίου*. milites Alexádrī de Per-
sis, pugnam inituri. Plutar. Apophtheg.

Aequum te præbuiſti.) *ὅς σε εἰς ἀγνώ-
μονας ἀγνώμων ἐγγίνα*. ego *ἀγνώμων* lego.
quid enim erat laudis, malis se malū prę-
buisse? præsertim quum sæpius iam mo-
nuerit, uitia hominū nobis esse ferenda.

Climatibus terræ.) Alludit ad uersus
Hesiodi *α. σ. γ. γ.*, quos adscripsissem, nisi
satis notos esse putarem.

Cum hominis, omnisq; ratione prædi-
ti animalis.) Loquitur ex sententia phi-
losophorum, qui *λογικὸν ζῷον*, animal ra-
tione instructū nō soli homini, sed Deo

etiam demonibus, & heroibus genus cō-
stituerūt, de quo multa logi possunt hīc
inde apud Plutar. præsertim uerò in lib.
πρὸς τὴν ἐκείνων ἀρετὴν γασνέλαιον.

In librum VI.

Quam ut in terram utcunq; redigar.)
Non enim tantum sacre literæ docent
hominem esse ex limo creatū, foreq; ut
in eundem redigatur sed & antiquissimi
philosophi originē nostram eodem re-
tulerunt. Hinc Prometheus dicitur ē li-
mo formasse hominē, de quo nullus nō
mentionē facit poeta. Et apud Homerū
Menelaus Græcis duellū cōtra Hectorē
detrectantib. iratus, mortem eis ignobi-
lem imprecatur his uerbis, *Αἶψ' ἅμ' αἶς μὲν
παύρις ὕδατος καὶ γαῖας γένεσθαι*, Vos in aquā
& terram cunctos conuertier opto.

Vide quid agāt homines.) Queritur
de iniquo hominum iudicio, qui cū
alijs præsentibus laudem meritam testi-
moniumq; uirtutis inuideant, ipsi ab ijs
quos nō uiderūt, laudari uolūt, cū nihil
inde fructus possit ferre, iā antè mortui.
Facit hoc egregiè ad famā contēnendā.
Non indignamur.) *ὅτι ὁδοιμαυρόμεθα*

in malam partem usum uocabulo hoc
 & ipse puto, & sententia testatur. Non re-
 cordor me apud uetustiores authores
 hoc uocabulū ita sumptū legisse: Appia-
 nus quidē Alexandrinus, haud inerudi-
 tus scriptor eodē modo usurpauit lib. 5.
ἠμφυλίωρ, de milite loquens, qui ludis in
 subsellia equitū ascenderat. *ὁ θυμὸς ἱππο-
 μωιάδ, & ὁ καὶ αὐτὸς ἔσπαλόντι αὐτὸς αὐτὸς*. Po-
 pulus murmure indignitatē rei testatus
 est, & Cæsar militem inde abduxit.

Inhumanum esse uidetur. Hic locus
 idem, sed paulò obscurius, uidetur do-
 cere, quòd Cicero ad Lentulum de Pla-
 tonis sententia his uerbis monet: Id enim
 iubet idem ille Plato, quem ego autho-
 rem uehementer sequor, Tantum con-
 tendere in republica, quantum probare
 ciuibus tuis possis, uim neq; parenti, ne
 que patriæ afferre oportere.

Vide ne à præsenti statu deiectus.) In
 Græco est. *οὐκ ἀρκεία βαρύνει, μὴ βαρύνει*.
 posterius est: ne mergaris. quid autē sit
ἀρκεία βαρύνει (si, quod nō iudico, Græcū
 est, aut omnino non deprauatum uoca-
 bulum) nescio. Neque cor ne significet

imperio aut summa rerum deponi, ἀπὸ τοῦ
ἡγεμονίας. neque enim uel etymologia hæc
auditu digna, uel sensus loci esset ullus.
itaque libere mea uerba supposui.

Antonini discipulū.) Pij scilicet, qui
antecefferat eum in imperio.

Quæ uultus serenitas.) τὸ εὐδαιμον τοῦ
προσώπου. legi εὐδαιμον.

Aut Aesculapius.) uidetur aut mēda
esse in hoc uocabulo, aut certè pro sole
hic quoque positus esse.

In librum VII.

Velitationes.) In Græco est ἀσδραχμοί.
quod tamen uocabulum fateor me
nō satis intelligere. ἀσδρ quidem hastam
esse uel pueri sciunt, item ἀσδραχμὸς esse e-
ius patriū casum: ut ἀσδραχμὸς uidea-
tur esse hastiludium (quod barbari uo-
cant) id est concertatio hastis quædam
inita. Sed haud scio quā huc id quadret.
Videtur autem his omnibus humanæ
uitæ uanitatem & uarietatem uoluisse
demonstrare.

Quàm multi quondam fuere.) Aliun-
de huic loco uidetur hæc à librario esse
intercalata: incommodè profectò, cū
alioquin

Alioquin sequentia optimè cum prioribus cohercant, in quibus ostendit nonnunquã ubi propriæ nos vires destituunt, auxilium aliorum non asperandum esse, dummodò nostrum officium faciamus. Etenim & Homericus ille diomedes socio adiuncto sperabat se propositum negotium rectius confecturum, unde est illud *ἐλπί' τε δὲ δὴ χερσίν*, usitatum bonis auctoribus, explicatumq; ab Aristotele libro 8. Ethicorũ de amicitia disputaturo.

Est aliquis te peritior.) Adnotatũ est hoc loco à librario, nõ esse hĩc nouæ initium tractationis, sed coherere cum hĩc, quæ ante ea quæ ex Platone sunt huc translata, præcedebãt. Sed quia illa ipsa erant mutila, id quidem non uideo. Quoniam *καβαλῶντες* luctatorem dici puto *πρὸ τῆς καταβάλλειν*, deijcere.

Omnis animus, inquit ille.) nimirum plato, in protagora.

Salaminium.) Leonem nomine, quẽ ad cædem ab eo duci Quitias Tyrannus uolebat, uide diogenem Laert. In eius uita.

FINIS.

P

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Une ou plusieurs pages sont omises
ici volontairement.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥ.

ΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟ-
ΦΟΥ ΤΩΝ ΝΕΣ ΕΛΥΤΩΝ
ΒΙΒΛΙΑ ΙΒ.

TIGVRI APVD AN-
dreae Gesnerum F.

УОМЧАМ

КАКОМИСМА

СКОПЕ НА ПОЧЕТОК

НА ПЕРИОДА

ОБРАЗОВА

СКОПЕ НА ПОЧЕТОК

НА ПЕРИОДА

ОБРАЗОВА

EYGENES

TATΩ ANAP ANTONiΩ BERTH

ρφ Βαχλίγης Διεσότης Κορᾶδ' Θ' Γιο-
νῆρος ἐν πράτταρ ξὺν Θεῷ

ΑΛΗΘΗΣ καὶ ἐλικρινὴς θεολο-
γία, θυγανέσατε ΒΕΡΤΗΡΕ, καὶ
ἀνθρωπίνης εὐδ' αἰμονίας πε-
ρι δ' ἐγγύσις, μετὰ τῇ τῷ ὅσμη
καταβολῇ δι' ὅς, ὡς καὶ οὐ α-

κειδῶς οἰσίας, τῷ πάντων ἡμῶν πᾶσι πᾶσι καὶ
ἀνάρχῃ τοῦ πρώτου πλάσας, πρὸ θεῷ αὐτῷ πρὸς
μ. Εἴτα τῷ Σὴθ, καὶ Εὐὼχ, καὶ Νῶι, καὶ λοιποῖς
πατριάρχαις ὡς διαδόχοις θείας ἐκείνης κληρο-
νομίας: ὡς μετὰ χρόνος συχνὸς τῷ εὐσεβεστάτῳ
Αβραάμῳ ἀφ' ἑσπερον ὁ Θεὸς τὸν ἀμύντορα τῷ αὐ-
τῷ ἀνθρωπίνης φύσεως ἐπήγαγε, πιστεθεὶς ἅμα
καὶ μῆτορ πόδι τομῆς, σφραγίσας τὴν δικαιοσύνης
πίστεως: διὰ τὸ ἐκ τούτου ἐγγένων τῷ τῷ σωτῇ
Θ' ἡμῶν γόνου πᾶσι γονοῦσα. ἔπειτα πάλιν
τῷ Μωϋσῇ, τῷ τῶν Ἰσραήλων ἡγεμόνι, παύσας
ὡς θρησκείας καὶ ἱερατικῆς διατάξεως πιστῇ
ἐμῶν, ἀνεκαινίδης. Τελειωτὰς δὲ ὁ κύριος
καὶ σωτὴς ἡμῶν ΙΗΣΟΥΣ Χριστὸς, θεῷ υἱός, σὺν

4
καὶ ἡμῶν ὁμοίαν γνώμην ἔμελλε, καὶ πολὺν χρόνον
ἀνθρώποις πεισομένης, λόγοις τε καὶ θαύμασι
τῆ διδασκαλίας, καὶ ἔργοις θαυμαστοῖς, βίῃ τε
παντὶ, καὶ θανάτῳ ὑπὲρ ἡμῶν τριμήνῃ, τὴν
αὐτὴν ἀλήθειαν βεβαιώσας ὑπὸ ἁγῶν ὄντως, ὥ-
στε ἔργῳ μετὰ ταῦτα πόρῃ αὐτῇ ἐτι ἀμφοιβητοῦν
τα, πάντα ἢ νότον, καὶ ἀνέκουνσον αὐτῆς, ἢ
ἄβυσσον ἐν μοι διοκῆν. Αὕτη δὲ ἡ παράθεσις τῆς
δασκάλου καταχρήθημεν σοφία, ὃ μόνον πόρῃ τῶν
τῶν δεινῶν θεωρίαν καταγίνεται· ἀλλὰ καὶ τὰ ἡ-
θῶν καὶ τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων διδύνει, καὶ
τοὺς αὐτῆς ζηλωτὰς ὄντας τὰ πάντα διδαι-
μονας ἀποδείκνυσιν· ὅς ἐστις ἐκάστοις μόνον, ἀλ-
λὰ καὶ οἰκτοῖς καὶ πάλοσι φίλως ἀληθῶς ἐνδαι-
μονίας αἰτία γίνεται. Παρὰ ταῦτα δὲ δεδι-
ζόμενα τὰ τῇ παλαιᾷ ἑλλήσι καὶ ἄλλοις ἔθνε-
σι φιλοσοφίας τε καὶ θεολογίας δόγματα,
τὰ μὲν πλεῖστα λῆρος τις καὶ ἀδιολογία μα-
ταία (ἢ τὸ παλαιὸν τὸ σοφῶς ἐρημνόν, ὅτι
αἰετῶδες οἱ Ἕλληνες) τὰ δὲ καὶ ἀδιότῃς καὶ ἀ-
σίβειαι ὄντα φαίνονται. ἵνα γὰρ πόρῃ μυσίων ἀλ-
λων, πῶς διάφορα τῇ φιλοσοφίας μέρη τελούν-
των, σιωπῆσω, ἅ πόρῃ ἡ τοῖς ἁγίοις φίλῃ μετέρας
πίστεως βιβλίαις ὑπερότατα καὶ τρανέστερα ἐρ-
μηνεύεται· πάντες γὰρ οἱ ἑξωθεν φιλόσοφοι
ἐν πλείστοις ὅσοις τοῖς ἄλλοις διαφωνοῦντες, πόρῃ
μετὰ

9
με τῷ (τὸ καὶ πάντων προσγόμενον) μέγιστον τε
σφάσμα) συμφωνῶσι, ἐλθόντως διδασμονίας
οὐκ ἐπὶ πρὸν βίῳ, καὶ μετὰ τὸν ἐν ψυχῇ ἀπὸ
τῷ σκάνος χειρισμόν, ἀρχὰν τε καὶ ῥίζαν ἐφ' ἡμῖν
καὶ καὶ αὐτεξέσιον εἶν. ὁ δὲ ἐν πρὸ ἡμῖν διολογίας
ἀρχηγὸς καὶ διδασκαλὸς ἸΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ, ὡς
μὲν ἀνθρώπων τὴν ψυχὴν καὶ διμέλιον ἐλθὼν
μακρυότατον μαδιαμὸς κείσθαι, ἡμᾶς ἐνυθέτω
σι· μόνον δὲ πρὸς ταύτῃ ὁδὸν φέρειν τὴν δύσε
ἐκ πίσι, τὴν ἀπαίεσθαι μὲν καὶ ἀναγομένην ἀ-
πὸ ἐν ἰδίας ἀδονείας καὶ ἀμαρτυρῶν, τῶν τοῦ τε ἐν
ταῦθα θανάτου καὶ ἐτι τοῦ πονέματι καὶ αἰτίων·
καταγομένην δὲ καὶ ὁρμῶσαν εἰς τε συνέδισιν
διοσιβῆ, καὶ πρὸς τὴν διόδον χάριν ὑδισθείας
ἔχον πίσι, τὴν ὡς μαλιστα πεπεισμένην,
πάντα τὰ ἀπ' ἀρχῆς προῤῥηθέντα εἰς ἐνδεῶν
καὶ προφεικῶν ἀνδρῶν, ἕτα εἰς ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΙ
καὶ ΑΠΟΣΟΛΩΝ καὶ ἄλλων ἁγίων συσαδόντα, ὡς
ἀληθείατα εἶν. τῶν δὲ πάντων κεφάλαιον
τὸ διδασκαλίας ἐν ὅτι τὸς τοῦτον (δὲ ἀδονείαν
τε φύσεως, καὶ τῇ πᾶ μὲν ἀπὸ ταύτης ἐκφυομένην,
πᾶ ἡ ἐπίκτητορ κακότης) ἀπὸ τοῦ θεοῦ ἀφεισθη-
τες ἀνθρώπους, ἐκ αὐτοῦ μίσησ τινὸς ὑδιστρέφει
καὶ καλεῖται πρὸς αὐτὸν, δύναται δὲ μίσησ δὲ τῷ
αὐτὸς ἐαυτὸν καὶ μόνον γε εἶν ἀναυγρόντως ἀπεδίει
ξάτω ὁ σωτὴς, ὁ καὶ μόνον ἀμφοτέρως φύσεως, θεῶ

ας τε καὶ ἀνθρώπων, μὴ γὰρ ἀλλὰ τὸ μυστήριον
 τὸ ἐκ τοῦ ὕψους εἰς ἡμᾶς οἱ κτλ. τοὺς ἑλληντας σοφοί,
 καὶ πρὸ ἄλλων μυρία πρὸς τοὺς αὐτῶν θεοὺς ἀν-
 τίσταται, μύθων τε καὶ ἀσέβειας γέγοντα, πῶς
 κλέμνοι· κινδυνεύουσι δὲ ὁ μόνον ἐκείνοι, ἀλλὰ
 καὶ τῶν Χριστιανῶν εἰς φασκόντων πολλῶν, πρὸς
 τὴν ἀρχὴν ταύτην τὴν ἐξωτὴν ἀνθρώπων δυνάμει
 ὡς ἴσως ἀξίας, ὡς μόνον τῷ μεσίτῃ (τῷ ἑαυτοῦ δικασ-
 τῇ καὶ τελειότητι) ἡμῶν μεταδόντι, καὶ ἵνα
 ἑαυτοῦ ἁμαρτίας τὰ πλημμελήματα ἡμῶν ἀποκρί-
 νῃ) βεδοκῶν, καὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν αὐτοῦ
 πρὸς τὸ θεῖον ὡς προφῶν ἵνα αὐτῷ μόνον ἀ-
 παξάπλως καὶ συλλήβδην τεθείῃ, ὅς μετρίως
 ἁμαρτάνει. γινώσκοντες δὲ πρὸς τὴν ἀρχὴν σφάλ-
 ματος πρὸς ὅπως δύνανται, τὰ ἀπολυθῆντα
 ἐν τῷ θεῷ πάντα εἰς τὸ χάριτον αἰς πρόεισι, καὶ εἰς
 πολλὰ πλάσιος χρίζεται ἐπέτας. ὡς ὁρῶμεν τὸ
 ἐν τοῖς ἑλλήσι τε καὶ ἄλλοις πρὸς ταύτην τὴν ἀρ-
 χὴν φιλοσοφούντων λόγματα ἀναρίθμητα,
 ἐναντία ἀλλήλοις, καὶ τὴν ἀληθῆς δύσεβείας πᾶν-
 τα ἀλλότρια τυγχάνοντα. ἡμεῖς δὲ μεμνητοί, οἱ
 ἀγαθῶν ζήλω καὶ δύποιίας πρὸς ἀλλήλους
 ἀνθρώπων ἵνα τὰς ἐπὶ ἀνθρώπων (κατ' αὐ-
 τὸς) ἀρετὰς ὡς δύσλαμονίας αὐτῷ αἰτίας συσφ-
 ῶμεν: ὡς πρὸς οἱ Στωϊκοί, ἄλλοί τε, καὶ Σενέ-
 κα καὶ Εὐκλείδης: καὶ ὁ μετ' αὐτοὺς δὲ ταύ-
 τῃ

τὴν Ἰσοχίαν μάλιστα δύσλαμονίαν ἀνθρώπου
ἐκτοκράτωρ καὶ φιλόσοφος. αἱ γὰρ ἀλλομαδίαι
φιλῶνταύτης φιλαίσιως, (φιλεῖ τὴν ἀνδρα-
πίαν σοφίαν βελτίστην πασῶν καὶ τελειό-
τας, ὡς πῦρ δύσλαμονίαν, καὶ ἦν, ὡς ἄπῳρ, ἡ
πανέπαυσιν,) ἀλλ' οἷον παιδ' αγωγὰς τις γί-
νεται ἡμῶν πρὸς τὴν φιλοίας ἀδυναμίαν ἐπι-
γνοῦσαν ὡς πρὸς καὶ ἡ φιλομετέρας πείρας πα-
λαιὰ μαθήματα πρὸς τὸν νόμον καὶ τὰς προφῆας
ἀνδραπίνας. αὐτόθεν γὰρ ὁρμηδόντες καὶ οἰοτά
παιδ' αγωγόμενοι, τότε τε ὡς ἐφασίην χρομῆσαι,
(ἐπασίαν ἀτελήν, ὅτι ταραχῆς καὶ παιδῶν μετὰ
πάντα τὰ ὑφ' ἡμῶν νομήσθαι τε καὶ κρατῶ-
σθαι ἐνρίσχυμαι,) οὐκίτι γὰρ ἡμῶν, ἀλλ' ἐκτὸς ἡ-
μῶν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν τὴν τελειότητα ζητῶν ἀρ-
χόμεθα. κατὰ πρὸς τῶν τὸ σῶμα τειρόντων ὄντων,
τῶν μὲν ἀρχῶν παρῶμενοι εἰς δύνατον διὰ τὴν φι-
λοίας ἀποκαθίστασαι, χρόνον ἵνα ἀναιμῶσαι-
σιν ἅτα ἔσθαι βοηθούμενοι, ἴσως δὲ καὶ χεῖρον ἔχο-
ντες, ὡς ὑπὲρ τὴν ἑαυτῶν φύσιν ἄντ' ὅτι τὸ νοσή-
ματ' ὅτι, καὶ ἔκ γὰρ αὐτοῖς ὄντ' ὅτι ὑγιαίνειν, πρὸς
ἑαυτὸν ἵκν' ὁρμηδόντα καὶ ἰατρῶν ὀνδυμῆσθαι
ἀγχοῦται. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ταῦτα.

Περὶ δὲ αὐτῶν τῶν ὑπομνημάτων τούτων
ἐν γρηφίῳ, λέγειν τι ἥδιστα καιρός. τὸ γὰρ τὸ φι-
λοσόφου ὄνομα Ἀντωνίου αὐτοκράτορι, αἱ τῶν ὧν

λα ἱφαιμερίων, ἃ πάντες ἐξμύζωμι μοι δοκῶ. Τὸν
 γὰρ φιλοσοφίαν ὀρίζουσι, δύνανται ἃ ἀνδραγαθί-
 νων πραγμάτων γινώσκειν, παρόσον ἐφικτὸν ἀν-
 θρώπῳ. δοκῶ δὲ ὁ αὐτοκράτωρ ὅτι εἰς ἀπρε-
 σοφίας, εἴη ἢ ἀνδρωπομ, εἴη ἢ δικῆς γεμάλας
 λέγω, ἑλληνικός. ἃ γὰρ πρὸς πάσας ἀρετάς θαν-
 μασὺς ἐκφυγῆσαι τὴν ἐπιεικέα, καὶ τὴν ψυχὴν ὅ-
 πως πάντας σχεδὸν ἀνθρώπους μετρίαν ἃ κα-
 μίαν, ἥτοι πρὸς πάντα τὰ πρὸς πίπτοντα ἐν τῇ
 μετρίῳς ἢ καὶ ἀπαθὺς ἔχουσιν, ἐκτάνετο.

Αλλὰ πῶς τῇ μετρίᾳ παθεῖν, καὶ πῶς αὖτε
 σχεδὸν ταῖς τοῦ ἡθους ἀρεταῖς, δικαιοσύνη,
 σωφροσύνη, ἀνδραγαθία, χρηστότης, πραότης,
 καὶ ἄλλαι, ὁ ἴσως κορυφαῖος πόσις ἀρετῶν ὁ
 ΧΡΙΣΤΟΣ ἀγνοῶν, πλείους σχεδὸν τὰς ἐμετέ-
 ρας ὑποθέσας ἔχοντάς τε ὑπερκοινοῦν; ἀλλ' ὅτι
 ἢ εἴη ἀδυναμία ὑπὲρ καὶ ἄλλον, οὐκ αὖτε καὶ
 πᾶς αὐτὸς ἀρεταῖς κινῶνται πεπονημένος, εἰς ἃ
 οὐκ ἀρετῶς ζῆν, καὶ περὶ ταύτας περὶ ὅρων σκέ-
 πουσιν τε καὶ διδάσκει ἀγωνίζεσθαι, οἱ δὲ χριστι-
 νοὶ τὴν τοῦ θεοῦ χάριν καὶ ἐλεημοσύνην εἰδότες,
 τὰ ὅτι ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας πᾶσι αὐτοῖς ἐμπε-
 φυκότα ἔχ' ὅτι πάντως ἀποδύσθαι ἀπὸ τῆς ἀρε-
 τῆς. οἱ πλείοι γὰρ καὶ πάντες γε οὐκ ὅστις ἀδύ-
 νητον. εἰ δ' ὡντο ἔκ ἀλλως γε ἐνδυναμότησιν, εἰ
 μὴ περὶ ταῦτα πεπονημένοι, ὥσπερ ὁ ἄρτι-

εἶναι.

οὐκ ἐστιν ἐκ τινος ἐξ ἑαυτοῦ ἀποδοῦναι αὐτῷ. καὶ οὐκ ἐστιν
δύναμις, ὅτι καὶ πάντων τῶν ἡμῶν πρὸς τὸ θεῖον
πιστοὶ ταγματῶν ὑπὸ τύχοις, ὅμως δ' ὅλοι αὐτῷ
φιλῶς ἐτίθει, καὶ ὅτι περὶ τῆς πεπραχέντων καὶ
ποιούντων τὰ θεῖον ἵα διά τινος αὐτῶν αὐτῶν
οὐ τῷ αὐθροπίνῃ οὐκ ἔστιν, ὅτι ἔλαττοι εἰς τὸ θεῖον
ἐπὶ ἐλαττοῦ ἐν αὐτῷ χροσότης καὶ χάρις ὁ θεός, ἀμα-
ρτίας ἐχὼν δ' οὐκ ὁσιν οὐ πολλοί· ὅπου εἰ καὶ ἔχ-
ετο ἁπλῶς ἐπαυτῶν, ὅμως ὁ πάντα πρὸς λόγον ἵνε-
καὶ ὅτι καὶ γὰρ καὶ ὁ ἀμαρτωλὸς ἔτι καὶ
νῦν, ὁ ἐν τῷ ναῷ ὁ δὲ τὰς ὀφθαλμοὺς ἐπέχει εἰς
τὸν ἀρετῶν ἀνέχοντα, καὶ τὴν πᾶσαν εἰς τὸ θεῖον
ἐν τῷ λόγῳ· ὁ θεὸς ἰλάσθη μοι τῷ ἀμαρτωλῷ· ὅ-
τι καὶ διδικαιοῦμαι καὶ μᾶλλον τοῦ φαιδρίου, τοῦ
πάντα δίκαιον ἑαυτῶν, καὶ πᾶσι τὰς ἐντολὰς τοῦ
θεοῦ πεῖναι ἡγουμένῳ. ἡ γὰρ ἀνθρώπων δικαιο-
σύνη, καὶ οὐ εἰς ἄκρον ἰσχυρῶς διδικαιοῦμαι, εἰ τι-
νός ἀξίαν ἑαυτῷ οἶται, ὅτι ταύτης ἐλπίδος οὐκ
πάντως ἀναξίαν ἐστὶν ἀδικῶν ἑαυτῷ καθεῖναι· ἀλλὰ
ὅμως ὁ καὶ πᾶσι τῶν ἀρετῶν καὶ πράξεων καλῶς κατὰ
φρονήσας ἔχει· μᾶλλον δὲ οἶονε καρπὸς ἵσχυος
ἐξ ἑκῆς χάριτος ἐλπίδος πιστεως περὶ φορεῖν, μαρτύρι-
ον ἐλπίδος ἀθέτου πίστεως, ἵνα καὶ θεὸς ἐν τῇ
πρὸς αὐτῶν πεποιθέσει ἡμῶν δ' οὐκ ἀδύνατον· καὶ τοῦ
ἀπίστους ἐστὶν εἰς εἰς, εἰ οἶόν τε, τῷ θεῷ ἡμῶν περὶ
ναυτῶν ἰσχυρῶν καὶ πάντας ἀνθρώπους καὶ δ' ὅτι

σας ἐπεγείνατο, ὅτι ἐν ἀρεταῖς πλεονέκτημα ἔ-
 μων ἀπ' αὐτῶν μιμησόμεθα. ὅτι γὰρ φιλοῦμεν αὐτοὺς,
 ὅσοι καὶ μιμῶμεθα.

καὶ ἐπ' αὐτῶν τὸν ἑλαιοφόρον ἀνδρᾶ
 ἵσταται πάντες οἱ λόγοι. τούτου τὰ βιβλία τῶν
 παλῶν καὶ τῶν ἀνδρῶν μακάριον τοῦτο, οἷον τὸ
 φίλος τὸ (ὡς τὸ ὅτι οὐκ εἶναι εἶχον τὸ Παλαιὸν ἀρ-
 χοντὸν λαμπρότατον βιβλιοθήκης) λαβὼν, ὅτι καὶ
 ἡμετέρας ὑπομνήσας ἀμωστέως, τῶν πρώτων οὐ
 τυπωθέντα, τῇ σὲ ὑποδοχῇ πρὸς φωνῇ αὐτῶν
 ὡς, ἀπολόμην, δέλφει βερτηρεῖ καὶ τὸ ἐν λόγῳ.
 ὅτι γὰρ λογιότις σε καὶ ὑποδέχεται (ἵνα μὴ ἐμπόδι-
 σθ' ἐν σεβείας καὶ ἄλλων ἀρετῶν σου λέγω) ὁ μόνος
 πολλῶν σεμνυνόντων ἤκουσε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ἀπὸ
 περὶ αὐτῶν πρὸς, ξένον τῇ ἡμῶν πόλει σου ὑπὸ
 δ' ἡμῶν ἐστίν. καὶ πάντως γὰρ ἀξιόφ' μοι ἰδέσθαι
 τοῖς βασιλικαῖς καὶ σαφωτάτοις ὑπερνήμασι
 τούτοις πρὸς φθέρησθαι καὶ ἀσπάζεσθαι ἐν τῷ τυ-
 χόντῃ, ἀλλὰ ἐν γενεῇ τινι ἅμα καὶ μεγάλῳ ψυχῳ, Θε-
 λοσοφίας τε καὶ ἐλπίδος γλαύκωντος οὐκ ἀπειροῦ αὐ-
 τοῦ. τοῦτο δὲ σὺ, ὁ καί φημι ἡμῖν ὑποφανεῖς ξέ-
 νον, ὡς πρὸς θεός (τὸ λεγόμενον) ἀπὸ μηχανῆς, οὐ
 πᾶσι μὲν ὄντ' σε ἡμῖν ἐπεδείξω. ὅτι γὰρ ὁ ἐν πατρὶ
 δ' οὐ γενεῇς τε τυχεύεις ὅτι, εἴ τις ἄλλος καὶ τὸ
 λόγιον (ὅτι Ῥωμαίων τε ὁ ἐλπίων βιβλίους) καὶ σὺ
 φίας παντοίας ἐμνήσθης ἡψω (ὑπὲρ πάντας σχε-
 φίως)

ἐὸν τὸς πρὸς ἡμᾶς διγαγόντων τὴν ἐμαυτοῦ
ἐντας) ὡς καὶ οἱ δύο ἀδελφοί σου, διδασκάλων καὶ
ἄλλων λογιωτάτων, καὶ τῷ πάντι ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΦΑ
ΒΡΙΚΙΟΥ τυχόντες. Λάβε γὰρ κράτος ΒΕΡΤΗΡΗ
τῷ βασιλικῷ ταύτῃ διωριανῶν πράξεως καὶ ἐνι
σῶς καὶ τῷ ἐν αὐτῇ χροσῶν παμπόλων ὄντων ἐν
χρῶς ἀπόλαυε, ὅναυο τε. οἱ γὰρ ἀγαθοὶ καὶ κατὰ Θεὸν
σοφοὶ ἄνδρες ἐκ πάντων κερδίζουσιν, καὶ πάντα
αὐτοῖς ἐπὶ ἀγαθῷ γίνεται. ἐπεὶ ὁ πῶς ἐπίσκη
ψιν, ὅτε ὡς ταῖς αὐτῶν πράξεσι τιθεμένης
παρὰ Θεῷ, δοῦσιν ἐδίει. ἀλλὰ ὅτι Θεὸς δόξης
ἐνικρῶ ποιεῖσι πάντα: ὅχ ὡς δούλοι καὶ βάνανσοι με
θὺν ἀπακτῶντες, ἀλλ' ὡς γνήσια δῶμα ΧΡΙΣΤΟΥ καὶ
κνα, πάντα ἐλδοθείως πράττοντες, τῷ Θεῷ ὡς
πατέρες χάριν ἐνμενέσαν πατρικῶ μεθ' ὅσον
ὅς κράτῃ, ἀνυποτακτικῶς ἐλπίζοντες. Ἡ γὰρ αὖ ἐν
χάριτι τὸ χερσίδιον ἵστί ἐσόμενον: πρῶτον μὲν
ὅτι ἄλλως τε θαυμάσιον εἶναι, καὶ πῶς πραγμάτων
μεγίστων διδασκάλος (πρὶ ἀρετῶν πανθίων, πρὶ πῶ
αιρίσεως: πρὶ ὑμᾶς πάντες ἢ μέλλον τῷ Θεῷ πῶ
νοίας, καὶ πῶς ταύτῃ δὲ ευχαριστῶν ἡμᾶς καὶ ἐπεὶ
ἐκείνως ἅμα καὶ ἀόκνως ὅποι αὐτοῖς ἄγει καὶ ἄλλων
πλείων τῶ ἀνδρὶ σοφῷ (ἐπιβαλλόντων) ἐπέταξ,
ὅτι παρὰ τοσούτου ευχαριστίας δεδύοθαι, εἰ μὴ εἰς
ἐκδοσιν ἴσως ἐπ' αὐτῷ γραφόν. ἡ δὲ γὰρ παρὰ
καισάρων ἐν βασιλείῃ σου ἄλλο τὸ πῶς ἡμᾶς
ἡλθὼν ευχεγράφου.

ΕΡΡΩΣΟ, καὶ τοὺς ἀρίστους ἀδελφοὺς σου Βόλγαχου
 καὶ φίλιππου καὶ καὶ ἀδριανὸς, καὶ τὴν Ἀθωνίαν
 Βιβλίαν μεταδίδω. Εἰ καὶ τὴν Τιγριανὴν πέλειαν
 καὶ πρῶτος καὶ ἑλβεκίους, ἔτα σωτηρίαν αὐτῶν.
 φεβρουαρίου μηνὸς μηνὸς.

ΕΚ ΤΩΝ ΤΟΥ ΣΟΥΙΔΑ.

ΑΡΚΟΣ, ὁ καὶ Ἀρτωνίου, βασι-
 λεὺς Ρωμαίων, ὁ ἐπαινετὸς καὶ πᾶσι
 τα φιλόσοφος, ἀκροατὴς μὲν καὶ
 ἄλλων γενόμενος, ὕστερον δὲ διή-
 κρουσε καὶ Σέξτον ἐκ Βοιωτίας φιλοσόφου ἐπὶ αὐ-
 τῷ ῥήματι, διαμίζων αὐτῷ καὶ φοιτῶν ὑπὸ τῆς
 πρὸς αὐτὸν καὶ λυκίους, γινώσκοντες ἥντινα ἡρώδου
 τοῦ Ἀθηναίου ῥήτορος, ἤρτο πείθοντα, ποῖ βασι-
 ζαίεντες ὅ, τι. Καὶ ὁ Μάρκος· Καλὸν ἔφη καὶ γε-
 γνησέν τι τὸ μανθάνειν. ἔμει δὲ πρὸς Σέξτον τὸν
 φιλόσοφον μαθησόμενος ἅ ἔπειτα εἶδε. Καὶ ὁ
 λυκίος, ὁ ἄλλος τὴν χεῖρα ἐς τὸν ἄνδρα· Ω ἡ-
 λη, ἔφη, ὁ Ρωμαίων βασιλεὺς, γεγάσκαρ ἔσθι
 δέλτου ἔφατ' ἄμην· ἐς διδασκάλου φοιτᾷ.
 ὁ δὲ καὶ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος δὲ καὶ λ'
 ἑτῶν ἀπώτατος. Οὗτος ἔγραψε τοῦ
 ἰδίου βίου διαγωγὴν καὶ βιβλίους 16.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ

ΜΑΡΚΟΣ

ΑΡΚΟΣ Βασιλεύς Ρωμαίων· ὃν
ἐκπλήττει διασημώτερον μᾶλλον, ἢ ἐ-
παινεῖν ῥηδίων, ὅθεν λόγος ταῦς
τοῦ αὐτοῦ ἀρετῆς ἀξιουμένον.

ἐκ πρώτης γὰρ ἡδὴ τῇ ἡλικίᾳ, εὐσαθεῖ τε καὶ ἡ-
συχίῳ βίον ὑποσέμενον, ὅτε ἤδη δύνει, ὅτε
καθ' ἡδονὴν τραπείς τὸ πρόσωπον εὐφραίνει
πάντες. ἐπαινεῖ δὲ τῶν φιλοσόφων τοὺς ἀπὸ τῆς σο-
φίας. καὶ ἦν ἄρα ἱκένων μίμητις, ὃ μόνον ἤδη τὴν
τῶν δαιτημάτων ὑπὸ τῆς δόξης, ἀλλὰ καὶ ἤδη τὴν
τῶν μαθημάτων σύληψιν. ὅτω γὰρ ἐκ νέας καὶ
μυδιῇ τῇ ἡλικίᾳ διέλαμπεν, ὡς πολλάκις τὸν
Αδριανὸν ὑπὲρ τοῦτον ἐβελῆσαι τὸν τῇ Βασιλείᾳς
ἀγαγεῖν κλῆρον. ἐπεὶ δὲ ἐφθάσε τὸν Εὐσεβῆ πρό-
τερον ἤδη νόμον ποιησάμενος, ἱκένω μὲν τὴν αὐ-
τοῦ διαδοχὴν ἐφύλαξε· τοῦτον δὲ σιωοικῶς ἔ-
γνω δὲ τῇ ὑπὸ γαμίας τῇ Εὐσεβεῖ, ὡς αὐτῇ ἤδη τὴν
τοῦ γένους διαδοχὴν εἰς τὴν ἡγεμονίαν ἤγει-
λοι. τότε γὰρ ἰδιώτῳ βίῳ καὶ ἰσηγορίᾳ· τίς πολ-
λοῖς Ρωμαίοις ἐβίω, οὐδὲν τῇ ἐσποιήσε τοῦ γέ-
νους ἀλλοιωθεὶς· καὶ ἐπεὶ ἤδη ληθὲν εἰς τὴν ἡγεμο-
νίαν, ἤδη μοναρχίαν ἀκηγόμενος, καὶ τὴν ἀκραν δύ-
νασιν καρπόμενος, πῶς ὅδε μίαν ἀλαζονείαν
ὑπέχθη πῶποτε. ἀλλὰ ὡς ἐλπίδες καὶ
διαφιλῆς καὶ τίς ἐνεργετήμασι· ἀγαθὸς
δὲ καὶ μέτριος καὶ ταῖς τῶν ἐθνῶν
διοικήσει.

1743 377. 1744 378. 1745 379. 1746 380. 1747 381. 1748 382. 1749 383. 1750 384. 1751 385. 1752 386. 1753 387. 1754 388. 1755 389. 1756 390. 1757 391. 1758 392. 1759 393. 1760 394. 1761 395. 1762 396. 1763 397. 1764 398. 1765 399. 1766 400. 1767 401. 1768 402. 1769 403. 1770 404. 1771 405. 1772 406. 1773 407. 1774 408. 1775 409. 1776 410. 1777 411. 1778 412. 1779 413. 1780 414. 1781 415. 1782 416. 1783 417. 1784 418. 1785 419. 1786 420. 1787 421. 1788 422. 1789 423. 1790 424. 1791 425. 1792 426. 1793 427. 1794 428. 1795 429. 1796 430. 1797 431. 1798 432. 1799 433. 1800 434. 1801 435. 1802 436. 1803 437. 1804 438. 1805 439. 1806 440. 1807 441. 1808 442. 1809 443. 1810 444. 1811 445. 1812 446. 1813 447. 1814 448. 1815 449. 1816 450. 1817 451. 1818 452. 1819 453. 1820 454. 1821 455. 1822 456. 1823 457. 1824 458. 1825 459. 1826 460. 1827 461. 1828 462. 1829 463. 1830 464. 1831 465. 1832 466. 1833 467. 1834 468. 1835 469. 1836 470. 1837 471. 1838 472. 1839 473. 1840 474. 1841 475. 1842 476. 1843 477. 1844 478. 1845 479. 1846 480. 1847 481. 1848 482. 1849 483. 1850 484. 1851 485. 1852 486. 1853 487. 1854 488. 1855 489. 1856 490. 1857 491. 1858 492. 1859 493. 1860 494. 1861 495. 1862 496. 1863 497. 1864 498. 1865 499. 1866 500. 1867 501. 1868 502. 1869 503. 1870 504. 1871 505. 1872 506. 1873 507. 1874 508. 1875 509. 1876 510. 1877 511. 1878 512. 1879 513. 1880 514. 1881 515. 1882 516. 1883 517. 1884 518. 1885 519. 1886 520. 1887 521. 1888 522. 1889 523. 1890 524. 1891 525. 1892 526. 1893 527. 1894 528. 1895 529. 1896 530. 1897 531. 1898 532. 1899 533. 1900 534. 1901 535. 1902 536. 1903 537. 1904 538. 1905 539. 1906 540. 1907 541. 1908 542. 1909 543. 1910 544. 1911 545. 1912 546. 1913 547. 1914 548. 1915 549. 1916 550. 1917 551. 1918 552. 1919 553. 1920 554. 1921 555. 1922 556. 1923 557. 1924 558. 1925 559. 1926 560. 1927 561. 1928 562. 1929 563. 1930 564. 1931 565. 1932 566. 1933 567. 1934 568. 1935 569. 1936 570. 1937 571. 1938 572. 1939 573. 1940 574. 1941 575. 1942 576. 1943 577. 1944 578. 1945 579. 1946 580. 1947 581. 1948 582. 1949 583. 1950 584. 1951 585. 1952 586. 1953 587. 1954 588. 1955 589. 1956 590. 1957 591. 1958 592. 1959 593. 1960 594. 1961 595. 1962 596. 1963 597. 1964 598. 1965 599. 1966 600. 1967 601. 1968 602. 1969 603. 1970 604. 1971 605. 1972 606. 1973 607. 1974 608. 1975 609. 1976 610. 1977 611. 1978 612. 1979 613. 1980 614. 1981 615. 1982 616. 1983 617. 1984 618. 1985 619. 1986 620. 1987 621. 1988 622. 1989 623. 1990 624. 1991 625. 1992 626. 1993 627. 1994 628. 1995 629. 1996 630. 1997 631. 1998 632. 1999 633. 2000 634. 2001 635. 2002 636. 2003 637. 2004 638. 2005 639. 2006 640. 2007 641. 2008 642. 2009 643. 2010 644. 2011 645. 2012 646. 2013 647. 2014 648. 2015 649. 2016 650. 2017 651. 2018 652. 2019 653. 2020 654. 2021 655. 2022 656. 2023 657. 2024 658. 2025 659. 2026 660. 2027 661. 2028 662. 2029 663. 2030 664. 2031 665. 2032 666. 2033 667. 2034 668. 2035 669. 2036 670. 2037 671. 2038 672. 2039 673. 2040 674. 2041 675. 2042 676. 2043 677. 2044 678. 2045 679. 2046 680. 2047 681. 2048 682. 2049 683. 2050 684. 2051 685. 2052 686. 2053 687. 2054 688. 2055 689. 2056 690. 2057 691. 2058 692. 2059 693. 2060 694. 2061 695. 2062 696. 2063 697. 2064 698. 2065 699. 2066 700. 2067 701. 2068 702. 2069 703. 2070 704. 2071 705. 2072 706. 2073 707. 2074 708. 2075 709. 2076 710. 2077 711. 2078 712. 2079 713. 2080 714. 2081 715. 2082 716. 2083 717. 2084 718. 2085 719. 2086 720. 2087 721. 2088 722. 2089 723. 2090 724. 2091 725. 2092 726. 2093 727. 2094 728. 2095 729. 2096 730. 2097 731. 2098 732. 2099 733. 2100 734. 2101 735. 2102 736. 2103 737. 2104 738. 2105 739. 2106 740. 2107 741. 2108 742. 2109 743. 2110 744. 2111 745. 2112 746. 2113 747. 2114 748. 2115 749. 2116 750. 2117 751. 2118 752. 2119 753. 2120 754. 2121 755. 2122 756. 2123 757. 2124 758. 2125 759. 2126 760. 2127 761. 2128 762. 2129 763. 2130 764. 2131 765. 2132 766. 2133 767. 2134 768. 2135 769. 2136 770. 2137 771. 2138 772. 2139 773. 2140 774. 2141 775. 2142 776. 2143 777. 2144 778. 2145 779. 2146 780. 2147 781. 2148 782. 2149 783. 2150 784. 2151 785. 2152 786. 2153 787. 2154 788. 2155 789. 2156 790. 2157 791. 2158 792. 2159 793. 2160 794. 2161 795. 2162 796. 2163 797. 2164 798. 2165 799. 2166 800. 2167 801. 2168 802. 2169 803. 2170 804. 2171 805. 2172 806. 2173 807. 2174 808. 2175 809. 2176 810. 2177 811. 2178 812. 2179 813. 2180 814. 2181 815. 2182 816. 2183 817. 2184 818. 2185 819. 2186 820. 2187 821. 2188 822. 2189 823. 2190 824. 2191 825. 2192 826. 2193 827. 2194 828. 2195 829. 2196 830. 2197 831. 2198 832. 2199 833. 2200 834. 2201 835. 2202 836. 2203 837. 2204 838. 2205 839. 2206 840. 2207 841. 2208 842. 2209 843. 2210 844. 2211 845. 2212 846. 2213 847. 2214 848. 2215 849. 2216 850. 2217 851. 2218 852. 2219 853. 2220 854. 2221 855. 2222 856. 2223 857. 2224 858. 2225 859. 2226 860. 2227 861. 2228 862. 2229 863. 2230 864. 2231 865. 2232 866. 2233 867. 2234 868. 2235 869. 2236 870. 2237 871. 2238 872. 2239 873. 2240 874. 2241 875. 2242 876. 2243 877. 2244 878. 2245 879. 2246 880. 2247 881. 2248 882. 2249 883. 2250 884. 2251 885. 2252 886. 2253 887. 2254 888. 2255 889. 2256 890. 2257 891. 2258 892. 2259 893. 2260 894. 2261 895. 2262 896. 2263 897. 2264 898. 2265 899. 2266 900. 2267 901. 2268 902. 2269 903. 2270 904. 2271 905. 2272 906. 2273 907. 2274 908. 2275 909. 2276 910. 2277 911. 2278 912. 2279 913. 2280 914. 2281 915. 2282 916. 2283 917. 2284 918. 2285 919. 2286 920. 2287 921. 2288 922. 2289 923. 2290 924. 2291 925. 2292 926. 2293 927. 2294 928. 2295 929. 2296 930. 2297 931. 2298 932. 2299 933. 2300 934. 2301 935. 2302 936. 2303 937. 2304 938. 2305 939. 2306 940. 2307 941. 2308 942. 2309 943. 2310 944. 2311 945. 2312 946. 2313 947. 2314 948. 2315 949. 2316 950. 2317 951. 2318 952. 2319 953. 2320 954. 2321 955. 2322 956. 2323 957. 2324 958. 2325 959. 2326 960. 2327 961. 2328 962. 2329 963. 2330 964. 2331 965. 2332 966. 2333 967. 2334 968. 2335 969. 2336 970. 2337 971. 2338 972. 2339 973. 2340 974. 2341 975. 2342 976. 2343 977. 2344 978. 2345 979. 2346 980. 2347 981. 2348 982. 2349 983. 2350 984. 2351 985. 2352 986. 2353 987. 2354 988. 2355 989. 2356 990. 2357 991. 2358 992. 2359 993. 2360 994. 2361 995. 2362 996. 2363 997. 2364 998. 2365 999. 2366 1000. 2367 1001. 2368 1002. 2369 1003. 2370 1004. 2371 1005. 2372 1006. 2373 1007. 2374 1008. 2375 1009. 2376 1010. 2377 1011. 2378 1012. 2379 1013. 2380 1014. 2381 1015. 2382 1016. 2383 1017. 2384 1018. 2385 1019. 2386 1020. 2387 1021. 2388 1022. 2389 1023. 2390 1024. 2391 1025. 2392 1026. 2393 1027. 2394 1028. 2395 1029. 2396 1030. 2397 1031. 2398 1032. 2399 1033. 2400 1034. 2401 1035. 2402 1036. 2403 1037. 2404 1038. 2405 1039. 2406 1040. 2407 1041. 2408 1042. 2409 1043. 2410 1044. 2411 1045. 2412 1046. 2413 1047. 2414 1048. 2415 1049. 2416 1050. 2417 1051. 2418 1052. 2419 1053. 2420 1054. 2421 1055. 2422 1056. 2423 1057. 2424 1058. 2425 1059. 2426 1060. 2427 1061. 2428 1062. 2429 1063. 2430 1064. 2431 1065. 2432 1066. 2433 1067. 2434 1068. 2435 1069. 2436 1070. 2437 1071. 2438 1072. 2439 1073. 2440 1074. 2441 1075. 2442 1076. 2443 1077. 2444 1078. 2445 1079. 2446 1080. 2447 1081. 2448 1082. 2449 1083. 2450 1084. 2451 1085. 2452 1086. 2453 1087. 2454 1088. 2455 1089. 2456 1090. 2457 1091. 2458 1092. 2459 1093. 2460 1094. 2461 1095. 2462 1096. 2463 1097. 2464 1098. 2465 1099. 2466 1100. 2467 1101. 2468 1102. 2469 1103. 2470 1104. 2471 1105. 2472 1106. 2473 1107. 2474 1108. 2475 1109. 2476 1110. 2477 1111. 2478 1112. 2479 1113. 2480 1114. 2481 1115. 2482 1116. 2483 1117. 2484 1118. 2485 1119. 2486 1120. 2487 1121. 2488 1122. 2489 1123. 2490 1124. 2491 1125. 2492 1126. 2493 1127. 2494 1128. 2495 1129. 2496 1130. 2497 1131. 2498 1132. 2499 1133. 2500 1134. 2501 1135. 2502 1136. 2503 1137. 2504 1138. 2505 1139. 2506 1140. 2507 1141. 2508 1142. 2509 1143. 2510 1144. 2511 1145. 2512 1146. 2513 1147. 2514 1148. 2515 1149. 2516 1150. 2517 1151. 2518 1152. 2519 1153. 2520 1154. 2521 1155. 2522 1156. 2523 1157. 2524 1158. 2525 1159. 2526 1160. 2527 1161. 2528 1162. 2529 1163. 2530 1164. 2531 1165. 2532 1166. 2533 1167. 2534 1168. 2535 1169. 2536 1170. 2537 1171. 2538 1172. 2539 1173. 2540 1174. 2541 1175. 2542 1176. 2543 1177. 2544 1178. 2545 1179. 2546 1180. 2547 1181. 2548 1182. 2549 1183. 2550 1184. 2551 1185. 2552 1186. 2553 1187. 2554 1188. 2555 1189. 2556 1190. 2557 1191. 2558 1192. 2559 1193. 2560 1194. 2561 1195. 2562 1196. 2563 1197. 2564 1198. 2565 1199. 2566 1200. 2567 1201. 2568 1202. 2569 1203. 2570 1204. 2571 1205. 2572 1206. 2573 1207. 2574 1208. 2575 1209. 2576 1210. 2577 1211. 2578 1212. 2579 1213. 2580 1214. 2581 1215. 2582 1216. 2583 1217. 2584 1218. 2585 1219. 2586 1220. 2587 1221. 2588 1222. 2589 1223. 2590 1224. 2591 1225. 2592 1226. 2593 1227. 2594 1228. 2595 1229. 2596 1230. 2597 1231. 2598 1232. 2599 1233. 2600 1234. 2601 1235. 2602 1236. 2603 1237. 2604 1238. 2605 1239. 2606 1240. 2607 1241. 2608 1242. 2609 1243. 2610 1244. 2611 1245. 2612 1246. 2613 1247. 2614 1248. 2615 1249. 2616 1250. 2617 1251. 2618 1252. 2619 1253. 2620 1254. 2621 1255. 2622 1256. 2623 1257. 2624 1258. 2625 1259. 2626 1260. 2627 1261. 2628 1262. 2629 1263. 2630 1264. 2631 1265. 2632 1266. 2633 1267. 2634 1268. 2635 1269. 2636 1270. 2637 1271. 2638 1272. 2639 1273. 2640 1274. 2641 1275. 2642 1276. 2643 1277. 2644 1278. 2645 1279. 2646 1280. 2647 1281. 2648 1282. 2649 1283. 2650 1284. 2651 1285. 2652 1286. 2653 1287. 2654 1288. 2655 1289. 2656 1290. 2657 1291. 2658 1292. 2659 1293. 2660 1294. 2661 1295. 2662 1296. 2663 1297. 2664 1298. 2665 1299. 2666 1300. 2667 1301. 2668 1302. 2669 1303. 2670 1304. 2671 1305. 2672 1306. 2673 1307. 2674 1308. 2675 1309. 2676 1310. 2677 1311. 2678 1312. 2679 1313. 2680 1314. 2681 1315. 2682 1316. 2683 1317. 2684 1318. 2685 1319. 2686 1320. 2687 1321. 2688 1322. 2689 1323. 2690 1324. 2691 1325. 2692 1326. 2693 1327. 2694 1328. 2695 1329. 2696 1330. 2697 1331. 2698 1332. 2699 1333. 2700 1334. 2701 1335. 2702 1336. 2703 1337. 2704 1338. 2705 1339. 2706 1340. 2707 1341. 2708 1342. 2709 1343. 2710 1344. 2711 1345. 2712 1346. 2713 1347. 2714 1348. 2715 1349. 2716 1350. 2717 1351. 2718 1352. 2719 1353. 2720 1354. 2721 1355. 2722 1356. 2723 1357. 2724 1358. 2725 1359. 2726 1360. 2727 1361. 2728 1362. 2729 1363. 2730 1364. 2731 1365. 2732 1366. 2733 1367. 2734 1368. 2735 1369. 2736 1370. 2737 1371. 2738 1372. 2739 1373. 2740 1374. 2741 1375. 2742 1376. 2743 1377. 2744 1378. 2745 1379. 2746 1380. 2747 1381. 2748 1382. 2749 1383. 2750 1384. 2751 1385. 2752 1386. 2753 1387. 2754 1388. 2755 1389. 2756 1390. 2757 1391. 2758 1392. 2759 1393. 2760 1394. 2761 1395. 2762 1396. 2763 1397. 2764 1398. 2765 1399. 2766 1400. 2767 1401. 2768 1402. 2769 1403. 2770 1404. 2771 1405. 2772 1406. 2773 1407. 2774 1408. 2775 1409. 2776 1410. 2777 1411. 2778 1412. 2779 1413. 2780 1414. 2781 1415. 2782 1416. 2783 1417. 2784 1418. 2785 1419. 2786 1420. 2787 1421. 2788 1422. 2789 1423. 2790 1424. 2791 1425. 2792 1426. 2793 1427. 2794 1428. 2795 1429. 2796 1430. 2797 1431. 2798 1432. 2799 1433. 2800 1434. 2801 1435. 2802 1436. 2803 1437. 2804 1438. 2805 1439. 2806 1440. 2807 1441. 2808 1442. 2809 1443. 2810 1444. 2811 1445. 2812 1446. 2813 1447. 2814 1448. 2815 1449. 2816 1450. 2817 1451. 2818 1452. 2819 1453. 2820 1454. 2821 1455. 2822 1456. 2823 1457. 2824 1458. 2825 1459. 2826 1460. 2827 1461. 2828 1462. 2829 1463. 2830 1464. 2831 1465. 2832 1466. 2833 1467. 2834 1468. 2835 1469. 2836 1470. 2837 1471. 2838 1472. 2839 1473. 2840 1474. 2841 1475. 2842 1476. 2843 1477. 2844 1478. 2845 1479. 2846 1480. 2847 1481. 2848 1482. 2849 1483. 2850 1484. 2851 1485. 2852 1486. 2853 1487. 2854 1488. 2855 1489. 2856 1490. 2857 1491. 2858 1492. 2859 1493. 2860 1494. 2861 1495. 2862 1496. 2863 1497. 2864 1498. 2865 1499. 2866 1500. 2867 1501. 2868 1502. 2869 1503. 2870 1504. 2871 1505. 2872 1506. 2873 1507. 2874 1508. 2875 1509. 2876 1510. 2877 1511. 2878 1512. 2879 1513. 2880 1514. 2881 1515. 2882 1516. 2883 1517. 2884 1518. 2885 1519. 2886 1520. 2887 1521. 2888 1522. 2889 1523. 2890 1524. 2891 1525. 2892 1526. 2893 1527. 2894 1528. 2895 1529. 2896 1530. 2897 1531. 2898 1532. 2899 1533. 2900 1534. 2901 1535. 2902 1536. 2903 1537. 2904 1538. 2905 1539. 2906 1540. 2907 1541. 2908 1542. 2909 1543. 2910 1544. 2911 1545. 2912 1546. 2913 1547. 2914 1548. 2915 1549. 2916 1550. 2917 1551. 2918 1552. 2919 1553. 2920 1554. 2921 1555. 2922 1556.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟ
ρος τῷ εἰς αὐτὸν βιβλίῳ κ.

ΑΡΑ τὸ πᾶν πρὸ ὅρου, τὸ καλὸν καὶ
καλὸν, καὶ ἀόργητον. Παρὰ τὴν δόξα
καὶ μνήμην τῇ πόδι τοῦ γέννη-
σαντος, τὸ αἰδῆμόν καὶ ἀφρόνιστόν.

Παρὰ τὴν μακρόν, τὸ θεοσεβείν, καὶ μεταδ' οὐ-
κὸν καὶ ἐφικτόν, τὸ μόνον τὸ κακοποιεῖν, ἀλλὰ
καὶ τὸ ὑπὲρ γνώσεως γίνεσθαι τοιαύτης. ἔτι δὲ τὸ
τὸν κατὰ τὴν διαίταν, καὶ πόρρω τῇ πλεονακίᾳ
διαγυγῆς. Παρὰ τὸ προπάππον, τὸ μὴ εἰς δῆ-
μοσίας διατριβὰς φοιτῆσαι, καὶ τὸ ἀγαθοῖς δι-
δασκαλοῖς κατ' οἶκον χεῖρα δακνῆναι καὶ γινώσκειν
εἰς τὰ τοιαῦτα διὰ ἐκ τῆς ἀναλίσκειν. Πα-
ρὰ τὸ τροφίῳ, τὸ μήτε πρασιανὸς, μήτε βορρα-
ϊανὸς, μήτε παλμολάειν ἢ σκετάρειν γινώ-
σκειν, καὶ τὸ φερέποντον, καὶ ὀλιγοδίειν, καὶ αὐτορ-
γόν, καὶ τὸ ἀκλύπτου, καὶ τὸ διυσιπρόδεκ-
τον διαβολῆς. Παρὰ Διογνήτῳ τὸ ἀκνέσασθαι
διον καὶ τὸ ἀπιστικόν τοῖς ὑπὸ τῷ Ἰσραὴλ οὐκ ὀνόμα-
τον καὶ γένεσιν, πόδι ἐπιδιῶν, καὶ πόδι διαμόνων
καρπομπῆς καὶ τῶν τοιούτων λεγομένων. καὶ τὸ μὴ
ὀρετυγασθῆναι, μηδὲ πόδι τὰ τοιαῦτα ἐπὶ ὀνόματι.
καὶ τὸ ἀνέχεσθαι παρρησίας, καὶ τὸ οἰκισθῆναι
φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ ἀκνέσαι, πρῶτον μὲν βακχίῳ,

εἶτα τανδ' ἄσδ' Θ, καὶ μαρκιανῶ. καὶ τὸ γράψαι
 διαλόγους γν' παιδ' ἰ. καὶ τὸ σκίμπος Θ καὶ δ' ο-
 ρᾶς ὑπὸ θυμῆσαι, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἐν ἑλληνικῆς
 ἀγωγῆς ἐχόμενα. Παρὰ Ρουσίκου τὸ λαβεῖν
 φαντασίαν τοῦ χρίζειν διορθώσεως καὶ θερα-
 πείας τοῦ ἥθους. καὶ τὸ μὴ ἐκτραπῆναι εἰς ἥ-
 λον σοφιστικόν, μηδὲ τοῦ συγγράφειν πόδι τῶν
 θεωρημάτων, ἢ προτρεπτικὰ λογάκια διαλέγε-
 σθαι, ἢ φαντασιοπλήκτως τὸν ἀσκητικόν, ἢ τὸν
 θυεργητικόν αὐτῶν ὑπὸ δεικνύσαι. καὶ τὸ ἀρᾶν
 τὰ ῥητορικῆς καὶ ποιητικῆς, καὶ ἀσειολογίας. καὶ
 τὸ μὴ γν' σολῆ κατ' οἶνον πόδι πατεῖν, μηδὲ τὰ
 τοιαῦτα ποιεῖν. καὶ τὸ τὰ ὑπὸ σόλια ἀφελῶς γρά-
 φειν, οἷον τὸ ὑπὸ αὐτοῦ τούτου ἀρ' Σινοέσσης τῇ
 μητρί μου γραφγν'. καὶ τὸ πρὸς αὐτὸν χαλεπῆναν-
 τας καὶ πῆνι μελήσαντας ὀυανακλήτως καὶ
 δυσδιαλέκτως, ἐπειδ' αὐτὰ χίσα αὐτοῖς ἐπανελθεῖν
 ἐβελήσωσι, διακείσθαι. καὶ τὸ ἀκρεβῶς ἀναγινώ-
 σκειν. καὶ μὴ ἀρκεῖσθαι πόδι νοοῦντα ὀλοχερῶς.
 μηδὲ τοῖς πόδι λαλῶσι ταχέως συγκατατίθεσθαι.
 καὶ τὸ γν' τυχεῖν τοῖς ἐπισημασίαις ὑπομνήμασι,
 αὐτῶν οἰκοθῆν μετέδωκε. Παρὰ ἀπολλωνίου, τὸ
 ἐλδύθερον καὶ ἀναμφιβόλως ἀκύνβουτον. καὶ
 πρὸς μηδὲν ἄλλο ἀρ' βλέπειν, μηδὲ ἐπ' ὀλίγον,
 ἢ πρὸς τὸν λόγον. καὶ τὸ ἀεὶ ὁμοιον, γν' ἀλγυδ' ὀ-
 σιν ὀξείας, γν' ἀρ' βαλῆ τέκνον, γν' μακρὰς νόσοις.
 καὶ

καὶ τὸ αὐτὸ πρᾶδ' ἔγματο· ζῶντες ἰδίῳ ἡμέ-
 γῳς, οὐ δύναται ὁ αὐτὸς σφοδρότατος εἶναι, καὶ
 ἀναιμῶν, καὶ τὸ ἐν ταῖς ἐξηγήσεσι μὴ δύσχεραν
 ἔκον. καὶ τὸ ἰδίῳ ἀνθρώπου σαφῶς ἐλάχισον τὸ
 ἑαυτοῦ καλῶν ἡγούμενον τὴν ἐμπειρίαν, καὶ τὴν ἐν
 τρέχειαν τὴν πόδι τὸ πρᾶσιδίοναι τὰ θεωρήμα-
 τα. καὶ τὸ μαθεῖν πῶς δεῖ λαμβάνειν τὰς δοκί-
 σας χάριτας παρὰ φίλων, μήτε ἐξ ἡμέρας δεῖ
 ταῦτα μέτε ἀνακιδήτως πρᾶπύμποντα. Γα-
 ρὰ Σέξτος, τὸ θυμὸν καὶ τὸ πρᾶσιδίοναι τὸ οἶκον
 τοῦ πατροκοιμῶντος. καὶ τὴν ἡγεσίαν τοῦ κατὰ
 φύσιν ζῆν. καὶ τὸ σεμνὸν ἀπλάσως. καὶ τὸ σο-
 χαστικὸν τῶν φίλων κηδεμονικῶς. καὶ τὸ ἀνέκλικτον
 τῶν ἰδίων τῶν. καὶ τὸ ἀβιόρητον τῶν οἰομένων. καὶ
 τὸ πᾶσι πάντας ἐνέμεσον, ὥς ἐκολακείας μὴ
 πάσης προσκινεῖσαν εἶναι τῇ ὁμιλίᾳ αὐτοῦ, αἰ-
 δεσιμώτατα δὲ αὐτοῖς ἐκείνοις παρ' αὐτὸν ἐκεί-
 νου τὸν καιρὸν εἶναι. καὶ τὸ κατὰ ληπτικῶς καὶ ὁδῶν
 ἐξουρετικῶν τε καὶ τακτικῶν, τῶν εἰς βίον ἀναγ-
 καίων διλογμάτων. καὶ τὸ μὴ εἶναι ἐμφασίην ποτα-
 ὄργῃς, ἢ ἄλλου ἑνὸς πάθους πρᾶχῃν. ἀλλὰ ἅμα
 μὴ ἀπεχθέςατον εἶναι, ἅμα δὲ φιλοσοργότατον. καὶ
 τὸ δύσημον, καὶ ὅσον ἀψοφητὴ. καὶ τὸ πολυμα-
 θὲς ἀνιπιφανέως. Γαρὰ Ἀλεξάνδρου τὸ γραμ-
 ματικὸν τὸ ἀνέπιπληκτον. καὶ τὸ μὴ ὀνειδισι-
 κῶς ὑπὸ λαμβάνεσθαι τῶν βαρβαρον, ἢ σόλοικόν

ἡ ἀπὸ τῆς προσηγουμένης, ἀλλ' ὑπὸ ἀξίως αὐ-
 τὸ μόνον ἐκείνο, ὃ ἐδίδει εἰρηάζοντα, προσφέρειν, ἢ
 τῷ τρόπῳ ἀρκείσεως, ἢ συνεπιμαρτυρήσεως, ἢ
 συνδραλῆψις πρὸς αὐτοῦ τοῦ πράγματος,
 ὅχι πρὸς τοῦ ῥήματος, ἢ δι' ἐτόρας τινὸς βιαύ-
 τος ἐμμελὸς πρὸς υπομνήσεως. Παρὰ φρόντα
 ντα τὸ ὑπὸ δεικνύσαι οἷα ἡ τυραννικὴ βασκανία, καὶ
 ποικιλία, καὶ ὑπόκρισις. καὶ οὕτως ὡς ἐπίπαν οἱ-
 καλόμενοι οὗτοι παρ' ἡμῶν ὑπαρξίδαι, ἀσεργό-
 τороί πως εἰσὶ. Παρὰ Ἀλεξανδρίου τοῦ Πλατω-
 νικοῦ, τὸ μὴ πολλάκις, μηδὲ χωρὶς ἀνάγκης λέ-
 γειν πρὸς τινα, ἢ γὰρ ὑπὸ πολλῇ γράφειν, οὕτως ἀσχολός
 εἰμι· μηδὲ εἴα τοιούτου τρόπου συνεχῶς πρᾶττεσθαι
 τὰ κτῆτάς πρὸς τοὺς συμβιοῦντας σχέσεις καθή-
 κοντα, προβαλλόμενα τὰ πρὸς ἐσθῶτα πράγμα-
 τα. Παρὰ Κατέλου, τὸ μὴ ὀλιγώρως ἔχειν φί-
 λου αἰλωμένον ἡ, καὶ τὴν τύχην ἀλόγως αἰλωμένον,
 ἀλλὰ πειρᾶσθαι καὶ ἀρκαθιστάειν ὑπὸ τὸ σύννη-
 θες. καὶ τὸ πρὸς τῇ δισιδάσκαλῳ ἐκθύμως εὐφρα-
 μον, οἷα τὰ πρὸς Δομητίου καὶ Ἀθηνόδοτου ἀρμνη-
 μον εὐόμενα. καὶ τὸ πρὸς τὰ τέκνα ἀληθινῶς ἀγα-
 πηλικόν. Παρὰ τοῦ ἀδελφοῦ μου Σεουήρου,
 τὸ φιλοΐκειον, καὶ φιλάληθες, καὶ φιλοδίκαιον. καὶ
 τὸ δὲ αὐτὸν γινώσκειν ὁρατέαν, ἐλβιδίον, κάτα-
 να, δίκαιον, βροῦτον. καὶ φαντασίαν λαβεῖν πολι-
 τέας ἰσονόμους, κατὰ ἰσότητά καὶ ἰσηγορίαν δι-
 οικουμένων,

σικεμάνης, καὶ βασιλείας τιμώσης πάντων μά-
 λιστα τῆ ἐλευθερίαν τῶν ἀρχομένων. καὶ ἐπὶ παρ'
 αὐτοῦ τὸ ἀμελεῖς, καὶ ὁμόθυρον γὰρ τῇ τιμῇ τῆ φι-
 λосоφίας, καὶ τὸ εὐποιεῖν, καὶ τὸ εὐμεταδό-
 ῖον ἐκπενδῆς, καὶ τὸ εὐέλπι. καὶ τὸ πιστεύειν
 πρὸς τοῦ ὑπὸ τῇ φιλίᾳ φιλεῖν. καὶ τὸ ἀνε-
 πίκευπτον πρὸς αὐτὸ καταγνώσεως ὑπὸ αὐτοῦ
 τυγχάνοντας. καὶ τὸ μὴ δίδωαι σοχασμοῦ αὐτοῦ φί-
 λους αὐτοῦ πρὸς τοῦ τί θέλει, ἢ τί οὐ θέλει, ἀλλὰ
 δῖλόν εἶναι. Παράκλησις Μαξίμου, τὸ κρα-
 τῆς ἐκυτοῦ, καὶ κατὰ μηδὲν πρίφορον εἶ-
 ναι. καὶ τὸ εὐθυμον γὰρ τε ταῖς ἀλλαις πειστέ-
 σθαι, καὶ γὰρ ταῖς νόσοις, καὶ τὸ εὐκρατῆσαι ἑαυ-
 τόν, καὶ μελίχιον, καὶ γόρατον, καὶ εὐχετλίως κατὰ-
 γασκόντων προκειμένων. καὶ τὸ πάντα αὐτῷ
 πιστεύειν, πρὸς ὅν λέγει ὅτι ὅπως φρονεῖ καὶ πρὸς
 ὅν πράττει, ὅτι εὐκακῶς πράττει. καὶ τὸ ἀθαύμαστον
 καὶ ἀνέκπλακτον, καὶ μηδιστοῦ ἐπειγόμενον, ἢ ὁκνῶν,
 ἢ ἀμνηστῶν, ἢ κατηφές, ἢ προσεκρῶς, ἢ πάλιν
 θυμὸν ἔχον, ἢ ὑφορώμενον, καὶ τὸ εὐεργετικόν, καὶ τὸ
 συγγνωμονικόν, καὶ τὸ ἀψευδὲς καὶ ἀδιδασκόμε-
 νον ἢ διορθουμένου φαντασίαν πρὸς ἑαυτὸν. καὶ
 ὅτι ὅτε ἤρθη αὐτὸς ποτε ἵς ὑπερορᾶς ὑπὸ αὐτῷ,
 ὅτε ὑπερέκεινται αὐτὸν κρείττονα αὐτῷ αὐτὸν ὑπολα-
 βῆν· καὶ τὸ εὐχαριστητεῖν. Παρὰ τὸ πατρὸς
 τὸ ἡμεῶν καὶ μετὰ τὸν ἀγαθὸν ὡς ὅτι τὸ εὐ-

τασμάτως κριθέντων, καὶ τὸ ἀκενὸς δοξασθῆναι
 τὰς δοκῶντας τιμὰς, καὶ τὸ φοβήσασθαι καὶ γινώσκειν
 χεῖς, καὶ τὸ ἀκυστικὸν τῶν ἔχοντων τι κοινωφελὲς
 εἰσφέρειν, καὶ τὸ ἀπὸ αὐτῶν πῶς εἰς τὸ κατ' ἀξίαν
 ἀρνημένον ἔκαστον, καὶ τὸ ἐμπειροῦ, ποῦ μὲν
 χρεῖα γινώσκουσιν, ποῦ δὲ ἀνέσεις. καὶ τὸ παῦσαι
 τὰ πόδι αὐτῶν ὁρώτας τῶν μερακίων, καὶ ἡ νοινο-
 νοημοσύνη καὶ τὸ ἐφείδαι τοῖς φίλοις μήτε σιω-
 πῆς πνεῖν αὐτῶ πάντως, μήτε σιωπαποδιδμεῖν
 ἐπ' ἀνάγκης· αἱ δὲ ὁμοιοὶ αὐτῶν καταλαμβάνει-
 οντες ὑπὸ τῶν δὲ χρεῖας τιμὰς ἀκλειφθέντων, καὶ
 τὸ ζητητικὸν ἀκριβῶς γινώσκοντες συμβουλίοις, καὶ
 ἐπίμονον, ἀλλ' οὐ τὸ προαπίεσθαι τῆς ἐξουσίας ἀρε-
 σθεῖς ταῖς προχείροις φαντασίαις, καὶ τὸ διστα-
 ρητικὸν τῶν φίλων, καὶ μηδ' αὖτ' ἀψήκωτον, μηδὲ
 ὑπομάνεις, καὶ τὸ αὐτάρκεις γινώσκοντες, καὶ τὸ φα-
 ρδόν, καὶ τὸ πόρρωθεν προνοητικόν, καὶ τῶν ἐλα-
 χίστων προδικοικαλῶν ἀφ' αὐτῶν γινώσκοντες, καὶ τὸ τὰς ὕψι
 βοηθεῖς, καὶ πᾶσαν κολακείαν ἐπ' αὐτῶν σαλῆναι.
 καὶ τὸ φυλακτικὸν αἰετῶ ἀναγκαίων τῆς ἀρχῆς, καὶ τῆς
 μεδουλικῆς χορηγίας, καὶ ὑπομνητικὸν τῶν αὐτῶν τῶν
 ἰσίων ὧν κατὰ τὴν ἀνάγκην, καὶ τὸ μήτε πόδι αὐτῶν θεῶς
 δεισιδαιμόνιον, μήτε πόδι ἀνθρώπου δεισιδαιμό-
 νιον, ἢ ἀρεσκοντικόν, ἢ ὀχλοχαρὲς, ἀλλὰ νῆφον γινώ-
 σκειν, καὶ βίβαν, καὶ μηδ' αὖτ' ἀπειρόκαλον, μη-
 δ' ἡλιανοτόμον καὶ τὸ τοῖς εἰς ὀδυμῆσαν βίον φέρου

οἷον, ὅν τι τύχη παρέχει ἀψίλατον χρησικόν αὐτό
 φως ἄμα, καὶ ἀπροφασίως, ὥς τι πόντων μὲν
 ἀνεπιτιμώτως ἀπῆλθ', ἀπόντων δὲ μὴ δέωδ'.
 καὶ τὸ μὲν τε αὐτὸν ἐπεὶ μὴ τε δὲ σοφιστὴς, μὲν
 τε δὲ οὐκ ἔστιν ἐν ἀνάγκῃ, μὲν τε δὲ χολαστικὸς,
 ἀλλ' οὐκ αὐτὸς πέπεισθ', τέλεισθ', ἀπολάκδυσθ',
 προσιναῖαι δ' ὑνάμεινθ' ἢ τῷ ἑαυτοῦ ἢ ἄλλων.
 πῶς τούτοις δὲ καὶ τὸ ἐμμελὲς τῷ ἀλαθῶς φιλο-
 σοφόντων, τοῖς δὲ ἄλλοις ἐκ ὅσον ἐπιστολῶν. ἔτι δὲ
 τὸ εὐόμιλον, καὶ εὐχαρὶς ἐκ κατακρίσεως. καὶ τὸ τῷ ἰ-
 δίου σώματος ὑπὸ μελὸς ἐμμελὲς οὐτε ὡς
 αὐτὸς φιλόζωον, οὐτε πῶς καλωπισμὸν, οὐτε
 μὴ ὀλιγώρως· ἀλλ' ὥς τε δὴ τὸ ἰδίαν προσ-
 χλῶ, εἰς ὀλίγιστα ἰατρικῶν χρήσιν ἢ φαρμάκων καὶ
 ἀνθρώπων ἐκτός. μάλιστ' αὖτε τὸ πρᾶκτικὸν
 ἀβασκάνως τοῖς δυνάμιν ἵνα κεκτῆται οἷς· οἷον
 τὸ φραστικόν, ἢ τῷ τὸ ἐξ ἰσοείας νόμων, ἢ ἑθῶν
 ἢ ἄλλων ἰνῶν πραγμάτων· καὶ συσσωδαστικόν
 αὐτοῖς, ἵνα ἕκαστοι καὶ τὰ ἰδία προτορῆματα δο-
 δοκιμῶσι. Πάντα δὲ καὶ τὰ παῖδια πράσων,
 ὅτι αὐτὸ ὅσον ἀπὸ τῆς φύσεως φαίνεται τὸ τὰ παῖδια
 φυλάσσειν. ἔτι δὲ τὸ μὴ εὐμετακίνητον καὶ ῥιπῆ-
 σικόν, ἀλλὰ καὶ τούτοις καὶ πράγμασι τοῖς αὐτοῖς
 ἐνδεδεικτικόν. καὶ τὸ μετὰ τῶν παροξυσμῶν εὐλα-
 φαλαγγίας, νεαρὸν δὲ θύς καὶ ἀκμαῖον πῶς τὰ
 σωθῆναι ὅρῳ. καὶ τὸ μὴ εἶναι αὐτῷ πολλὰ τὰ ἀπόρ-

ῥητα, ἀλλὰ ὀλίγιστα καὶ σπανιότατα, καὶ ταῦτα
 ὑπὲρ τῶν νοινῶν μόνον. καὶ τὸ ἔμφορον καὶ μεμνη-
 μένον ὅντι θεωρῶν ὑδὶ τελέσει, καὶ ὄργων κατα-
 σκευαῖς, καὶ δανομαῖς, καὶ τοῖς ποιοῦσι ἀνθρώ-
 ποις, πῶς αὐτὸ δὲ τὸ δέον πραχθῆναι διελογῶ-
 ται, ὃ πρὸς τὴν ὑδὶ τοῖς πραχθεῖσι δοδεξίαν. ὅτι
 οὐκ ἄρα λούσης. οὐχὶ φιλοκοσμούμεθα. οὐ πόδε-
 τας ἐδωδίας ὑδινοντήs, ὃ πόδε ἐδιδῆτων ὑφᾶς καὶ
 χροᾶς. οὐ πόδε σωμαῖον ὥρας, ἢ ἄρ' λωλείου σολῆ,
 ἀνάγουσα ἄρ' ἢ κατὰ ἐπαύλειος, καὶ τῶν ἐν λα-
 νθίῳ τὰ πολλὰ. τῷ τελῶντι ἐν τῷ σκλοῖς πῶς
 τυμλύνω ὡς ἐχθρότατο, καὶ πᾶς ὁ τοῖς τρόποις.
 ὅτι ἐν ἀπηνέs, ὅτι ἐν μὲν ἀδυσώπητον, ὅτι ἐν λα-
 βρον, οὐδὲ ὡς αὐτὴν ἐπεῖν ποτε ἔως ἰδρῶ-
 ται. ἀλλὰ πάντα διελημμένα λελογίω-
 ῃς ὑπὸ χολῆs, ἀταρᾶχος, τεταγμένως, ἐφῶμέ-
 νως, συμφώνως ἑαυτοῖς. Εφαρμόσει δὲ αὐτῷ
 τὸ πρὸς τῷ Σωκράτῃ μνημονόμοιοι, ὅτι καὶ ἀπὲ-
 ροῖ καὶ ἀρλουῖν ἐδιδάτο τούτων, ὡς πολλοὶ
 πρόσθε τὰς ἀρχὰς ἀδιδόντες, καὶ πῶς τὰς ἀρλου-
 σεις ἐνδολεκῶς ἔχουσι. τὸ δὲ ἐχέειν καὶ ἐν καρτε-
 ρει καὶ ἐν νήφει ἐκατέρω, ἀνδρός ὅστις ἀρλου καὶ
 ἀδιδόντων ψυχὴν ἔχοντα, οἷον ἐν τῇ νόσῳ τῇ μα-
 ξίμῃ. Παρὰ τὸ θεῶν τὸ ἀγαθὸς πάππος, ἀγαθὸς
 γονέας, ἀγαθὸς ἀδελφεὸς, ἀγαθὸς διδασκα-
 λος, ἀγαθὸς οἰκέας, συγγενὲς φίλος, χροῖα ἀ-
 παν-

παύσασθαι, καὶ οὐκ ἐκρίναι αὐτῶν κρίνειν
 πλημμελῆσαι, καὶ τοὺς δὲ διαβόλους ἐκκαθαίρειν,
 ἀφ' ὧν, εἴ τι τυχόν, καὶ ἐπραξαίμεθα. τὸ θεῶν δὲ
 ποίησιν, ὅτι καὶ ἐμὴν συνδρομὴν πραγμάτων γινώ-
 σκει, ἥ τις ἐμὴν ἐλέγξει. καὶ τὸ μὴ πλέον ὑπὲρ
 φῆναι τῶν ἀρὰ τῆς παλακῆς τῶν παλαιοῦν. καὶ τὸ
 τὴν ὥραν διασῶσαι. καὶ τὸ μὴ πρὸ ὥρας ἀνδρα-
 θῆναι, ἀλλ' ἐτι καὶ ὑπερλαβῆναι χρόνον. τὸ ἀφρονεῖν
 καὶ πατρὶ ὑποταχθῆναι, ὅς ἐμελεον πάντα τὸν
 τύφον ἀφαιρήσειν με, καὶ εἰς γῆνοιαν ἄξειν, τῷ
 ὅτι δυνάτῳ ὄντι γὰρ αὐτῷ βιῶντα, μή τι διορυφ-
 ρήσων χροῖον, μήτε ἐσθῆτων σημεῖων, μήτε
 λαμπτήρων καὶ ἀνδριανῶν τοῖωνδ' ἐτινων καὶ
 τῶν ὁμοίων κόμπων. ἀλλ' ἐξισιν ἐγγυτάτω ἰδούτω
 σφραγίσαντες αὐτὸν, καὶ τὴν δὲ δία τῶν ταπεινότητων ἢ
 ῥαθυμότητων ἔχειν πρὸς τὰ ὑπερτέρων κοινῶν ἢ γε-
 μονικῶν πραχθῆναι δέοντα. τὸ ἀδελφῶς τοιοῦτα
 τυχεῖν, φησὶ ἀμὲν μὲν δὲ ἢ ἢς ἐπιγυῖναι με πρὸς
 ὑπὸ μέλαν ἐμαυτῷ. ἀμαδίε καὶ τιμῇ καὶ σοφίᾳ δὲ
 φραίνοντές με. τὸ παιδίαν μοι ἀφύμηναι γὰρ ἐσθλόν,
 μηδὲ καὶ τὸ σωμνητικὸν διαστροφῶν. τὸ μὲν
 ἐπὶ πλέον με προκόψει γὰρ ῥητορικῇ καὶ ποιητι-
 κῇ καὶ τοῖς ἄλλοις ὑψηλοῖς δυνάμει, γὰρ οἷς ἴσως
 αὐ κατεχέθην, εἰ ὑπόμηναι ἐμαυτὸν θυόδως προ-
 ῖοντα. τὸ φθάσαι δὲ τῆς σοφίας γὰρ ἀξιώματι κα-
 τασῆσαι, οὐδὲν δὲ ἐδόνον μοι ὑπὸ θυμῷ, καὶ μὴ

ἀναβαλέδαι ἐλπίδι, τὸ μὲν ἐπεὶ νέοι ἐτι ἦ-
 σαρ, ὕστερον αὐτὸ πρῶτον. τὸ γινῶναι Ἀπολλώ-
 νιον, Ῥωμαῖον, Μαξιμου. τὸ φαντασθῆναι πρὶ Ἰσ-
 ῆϊ φύσιν βίου γνᾶργως καὶ πολλῶν, οἷον τίς
 ὅτι, ὥς τε ὅσον πρὸς τοῖς θεοῖς, καὶ ταῖς ἐκείθιν διαδό-
 σεσι καὶ συλλήψεσι, καὶ ἐπινοαῖς, μή ἤνιωλύνειν ἢ
 διὰ φύσιν ζῶμε. ἢ ἀφλείπει δὲ ἐτι τούτου
 πρὸς τὴν ἐμὴν αἰτίαν, καὶ πρὸς τὸ μὴ διατηρεῖν
 τὰς ἐκ τῶν θεῶν ἐπομνήσεις, καὶ μόνον ὅχι διδασ-
 καλίας. τὸ ἀντιχεῖν μοι τόσῳ μακρῷ τοσούτον
 ἐν τοιαύτῳ βίῳ. τὸ μήτε βενεδικτὸς ἄψαδ, μή-
 τε θεοδότης. ἀλλὰ καὶ ὕστερον ἐρωτικοῖς πάθε-
 σι γηρόμεν ὑγιᾶναι τὸ χαλεπώαντα πολλῶ-
 ν Ῥωμαίων, μηδὲν πλέον πράξαι, ἐφ' ᾧ αὐτὸν με-
 τέγνωρ. τὸ μέλλουσαν νέαν τελευτᾶν τὴν τελευ-
 σαν ὁμῶς οἰκῆσαι μετ' ἐμοῦ τὰ τελευταῖα ἔτη.
 τὸ ὅσακις ἐβυλῆθην ὑδινουρῆσαι τινὶ πενημέ-
 νῳ, ἢ εἰς ἄλλό τι χεῖρον, μηδ' ἐποτε ἀκοῦσαι με
 ὅτι ὅκ' ἐσι μοι χεῖμα ἴσα ὅθ' ἐν γήνηται. καὶ τὸ αὐτῷ
 ἐμοὶ χεῖαν ὁμοίαν ὥς παρ' ἐτόρου μεταλαβεῖν,
 μὴ συμπεσεῖν. τὸ τ' ἡ γυνᾶκα τοιαύτῳ εἶναι, ὅτι
 σίμω πειθήνιον, ὅτ' ἐφ' ἐφελόσοργον, οὐτῷ δὲ
 ἀφελῇ. τὸ ὑδινουρῆσαι τροφίωρ εἰς τὰ παιδία
 εὐπορεῖν. τὸ δ' ἐν ὀνειράτων βοηθήματα δοθῆ-
 ναι ἄλλα τε καὶ ὥς μὴ πῆναι αἶμα· καὶ μὴ ἰλιγ-
 γισθῆναι καὶ τούτου ἐν καὶ ἴσθαι ὡς πρὸς χεῖρον. ὅπως

τε ἐπεθύμηθα φιλοσοφίας, μὴ ἐμπισθεῖν ἕως τινος
σοφιστῶν μηδὲ ἀρκαθίσαι ὑπὲρ αὐτῶν συγγραφεῶν. ἢ
συλλογισμὸς ἀναλύειν· ἢ πρὸς τὰ μετεωρολογικὰ
καὶ καταγίνεσθαι. Πάντα γὰρ ταῦτα θεῶν βοηθῶν
ἢ τύχης δέεται.

Τὰ γὰρ κοινὰ τοῖς πᾶσι τῷ γράνουν. α.

Εὐθὺς προλέγειν ἑαυτῷ, σιωτὸν δέξομαι πρὸς
ὄργην, ἀχαιῶν, ὑβριστῶν, δολερῶν, βασκάνων, ἀκοι-
νωτήτων. Πάντα ταῦτα συμβέβηκέν ἐκείνοις.
παρὰ τὴν ἀγνοίαν τῆς ἀγαθῆς καὶ κακῆς. ἐγὼ
δὲ θεωρητικῶς τὴν φύσιν τοῦ ἀγαθοῦ, ὅτι κα-
λόν, καὶ τοῦ κακοῦ, ὅτι αἰσχρόν, καὶ τὴν αὐτὴν τοῦ
ἀμαρτάνοντος φύσιν ὅτι μοι συγγενὴς, οὐχὶ αἷμα
τῷ ἢ σπέρματι τῷ αὐτῷ, ἀλλὰ νοῦ, καὶ θείας
ἀρμοίρας μέθχθαι, οὐτε βλαβῆναι ὑπὸ τινος
αὐτῶν δύναμαι· αἰσχρὸν γὰρ με εἶδεις πρὸς βάλ-
λει, ὅτε οὐ γίγνεται τῷ συγγενεῖ δύναμαι, ὅτε ἀπέχ-
θει αὐτῷ. γιγόναι μὲν γὰρ πρὸς σιωπῆν ὡς
πόδες, ὡς χεῖρες, ὡς βλέφαρα, ὡς ὀφθαλμοὶ τῶν
ἀνω καὶ τῶν κάτω ὀδόντων. Τό οὖν ἀντιπράσ-
σειν ἀλλήλοις παρὰ φύσιν. ἀντιπρακτικόν δὲ
τὸ ἀγανακτεῖν καὶ ἀρεστρίφεσθαι. Ὅτι ποτε τὸ τό-
σιμι, (σρκία ἐστί. Καὶ πνεύματιον, καὶ τὸ ἡγεμο-
νικόν. ἄφες τὰ βιβλία, μηκέτι σπῶ. ὃ δὲ δότα,
ἀλλ' ὡς ἡδὴ ἀποθνήσκων τῶν μὲν σαρκίῳ κα-
ταφρόνησον λυθῆθαι καὶ ὁσάεσσι, καὶ ὑποκύνανται),

ἐκ νοσήσας, φλεβίωσας, ἀρτηριῶν πλεγματίωσας, θίπ-
 σασθαι δὲ καὶ τὸ πνεῦμα ὁποῖόν τι ἐσὶν ἄνεμος,
 οὐδὲ αἰετὸ αὐτὸ, ἀλλὰ πάσης ὥρας δεινύμενός τε, καὶ
 πάλιν ῥοφύμενός τε. τρίτον δὲ τὸ ἀγεμονικόν. ὥστε
 ἀποκαθίσταται. Γόρῳν εἰς μηκέτι ὥστε ἑάσῃς δι-
 αλύσας· μηκέτι καὶ οὐ μὴν ἀκοινώνηται τοῦ νοσή-
 σασθαι δὲ καὶ μηκέτι τὸ εἰμαρμένον, ἢ πρὸς δι-
 χροῦναι, ἢ μέλλον ὑποδύναι. Τὰ τῶν θεῶν προ-
 νοίας μεσῶν, τὰ δὲ τύχης ἐκ ἀνδρὺ φύσεως ἢ συ-
 γλώσεως, καὶ ὑδὶ πλοκῆς τῶν προνοίας διοικου-
 μένων. πάντες ἐκείθιν ῥεῖ. πρόσσει δὲ τὸ ἀναγ-
 γαῖον, καὶ τὸ ἴδιον ἄλλο κῶσμον συμφέρον, ὃ μέρ-
 ος. Γαυτὶ δὲ φύσεως μέρος ἀγαθόν, ὃ φέρει ἢ τὸ
 ἄλλο φύσις, καὶ ὃ ἐκείνης δὲ σωσικόν. σώζουσι δὲ
 κῶσμον ὡς πόρ αἱ τῶν σοικείων ὥτως καὶ αἱ τῶν
 συγκριμάτων μεταβολαί. ταῦτά σοι ἀρκείω,
 καὶ ὅγματά εἰσω· τὸ δὲ τῶν βιβλίων δέξαι
 ῥέον, ἵνα μὴ γογγύζων ἀποθαύης, ἀλλὰ ἵλεως
 ἀλαβῶς, καὶ ἀπὸ λαρδίας δύ-
 χαις τοῖς
 θεοῖς.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟ
 ρος τῶν ἐς αὐτὸν βιβλίων Β.

ΕΜΝΗΣΟ ἐκ πύσου ταῦτα ἀνέ-
 βάλλῃ, καὶ ὑποστάκεις προθεσμίας
 λαβὼν πρὸς τῶν θεῶν οὐ χρεὶ αὐ-
 τῆς· δ' εἰ δὲ ἡδὴ ποτὲ αὐτοῦ ἐδίδου
 τίνῃ κόσμῳ μέγῃ εἶ, καὶ τίνῃ διακρίνῃ· καὶ
 κόσμον ἀπὸ ῥήσας ὑπέσκη· καὶ ὅτι ὅρῃ εἰς τὰς
 πόλιν γεγραμμένῃ τὸ χρόνον· ὅτι αὐτὸς εἰς τὸ μὴ ἀ-
 παιθρίασαι χρόνον, οἰχθήσεται, καὶ ὀσχνη, καὶ αὐ-
 θις ὅχ' ἤξειται. Πάσης ὥρας φρόντιζε σιβαρῆς ὡς
 Ρωμαῖος καὶ ἄρετον τὸ γνῆναι μετὰ τῶν ἀκριβῆς καὶ
 ἀπλάστου σεμνότητῃ, καὶ φιλοσοφίας, καὶ ἐλπί-
 θείας, καὶ δικαιοσύνης· πράσας, καὶ χαλῶσαι-
 τῶν ἀπὸ πασῶν τῶν ἄλλων φαντασιῶν πορίζων.
 ποιεῖς δὲ αὐτὸς ὡς ἐχάτῃ τῷ βίῳ ἐκάστω πρὸς
 ξιν γνῆναι ἀπὸ θαλασσοῦ πύσης εἰκασιότητῃ
 καὶ ἐμπαθῆς ἀποστροφῆς ἀπὸ τῶν αἰρουμένων λό-
 γων, καὶ ὑποκρίσεως, καὶ φιλαυτίας, καὶ διωλα-
 ρεσθῆως πρὸς τὰ συμμοιραμῆνα· ὁρᾷς πῶς
 ὀλίγα ἐστὶν ὧν κρατύνει τις, δύναται δὲ ῥονῶν
 καὶ θεοδῆ βιώσαι βίον; καὶ γὰρ οἱ θεοὶ πλέον εἰ-
 δὲν ἀπατήσουσι παρὰ τῷ ταῦτα φυλάσσον-
 τος. Ὑβρίζει ὕβριζε αὐτὸν ὡς ψυχῇ, τὸ δὲ τιμῆσαι
 σεαυτὸν ὅτι κακὸν ἔχεις, οὐ γὰρ ὁ βίῳ ἐκά-

ἐκείνῳ δέσσει χεῖρα διένυσαι, μὴ αὖδ' ἐμὴν
 σεαυτῇ, ἀλλ' ἐν ταῖς ἄλλαι ψυχαῖς τιθεμένη τῇ
 σὺν ὁμοίαν. Περὶ πάντας τί σε τὰ ἔξωθεν ἐμ-
 πίπτοντα; καὶ χολῶν παρέχεσσεαυτῷ τῷ πρὸς
 μαυθαίναν ἀγαθόν τι, καὶ παῦσαι ῥημβόρῳ.
 ἥδ' ἡ δὲ καὶ τὴν ἑτέραν ποδιφορὰν φυλακτέον.
 ληρῶσι γὰρ καὶ δῖα πράξιων, οἱ κεκμηότες τῷ
 βίῳ, καὶ μὴ ἔχοντες σκοπὸν, ἐφ' ὃν παῖσαν ὁρμὴν
 καὶ καθάπαξ φαντασίαν ἀποδυνάουσιν. Γα-
 ρὰ μὲν τὸ μὴ ἐφισκάνειν τι ἐν τῇ ἄλλου ψυχῇ γί-
 γνεται, ὃ ῥαδίως τις ὤφθην κακοδαιμονῶν. οὗ-
 νδεῖς ὅτι ἰδίᾳς ψυχῆς κινήμασι μὴ πρὸς ἀκούσθων
 τας, ἀνάγκη κακοδαιμονεῖν. Τούτων αἰ δὲ με-
 μνήσθῃ. τίς ἡ τῶν ὅλων φύσις, καὶ τίς ἡ ἐμὴ. καὶ
 πῶς αὕτη πρὸς ἐκείνῳ ἔχουσα, καὶ ὁποῖόν τι μέρ-
 ρῳ, ὁποῖον τῷ ὅλῳ ἔσται. καὶ οὕτως εἰς ὁ ἰσχυρὸν
 τὰ ἀκούσθαι τῇ φύσει, ἥς μέρος εἶ, πράσσειν τε
 αἰεὶ καὶ λέγειν.

Φιλοσόφως ὁ Θεόφραστος ἐν τῇ συγγείμῳ
 αἰμαρτημάτων, ὡς αὖ τις κοινότερον τὰ τοιαῦ-
 τα συγκεῖναι φησὶ βαρύτερα εἶναι τὰ κατ' ἐπι-
 θυμίαν πλημμελόμενα τῶν κατ' ἐνθυμόν. ὁ γὰρ θυ-
 μούμενος μετὰ ἔλποντος λυπῆς καὶ λελυθῆς συ-
 σολῆς φαίνεται τὸν λόγον ἀποσρεφόμενος ὃ δὲ
 κατ' ἐπιθυμίαν αἰμαρτάνων, ὑφ' ἥδ' οὐκ ἡπεί-
 μενος ἀκολαστότερος πῶς φαίνεται, καὶ θυλύντε-
 ρος.

ρθόν τὰς ἁμαρτίας, ὁρθεῖς ἔν κ' φιλοσοφίας
 ἀξίως ἔφθ, μείζονθ' ἐγυμνάματθ' ἐχέας τὸ μὲν
 ἁδονῆς ἁμαρτανόμῃ, ἢ πόρ τὸ μετὰ λύπης. ὁ-
 λως τε ὁ μὲν προηδικημένος μᾶλλον ἔοικε, καὶ
 εἴα λύπῃ ἡναγκασμένος θυμωθῆναι. ὁ δέ, αὐ-
 τόθεν πρὸς τὸ ἀδικεῖν ὤρμηται. φερόμενθ' ἴδθ
 τὸ πρᾶξαι ἵνα κατ' ἐπιθυμίαν, ὡς ἡδ' οὐδυνατ
 ὄντθ' ὀξύναι τὸ βίου, οὕτως ἕκαστα ποιεῖν καὶ
 εἰδνοεῖδθ. τὸ δὲ δ' ἀνθρώπων ἀπελθεῖν, εἰ μὲν
 θεοί εἰσι, οὐδὲν δ' ἐνόν. λακῶ γάρ σε ἔκ αὖ πόδα
 βάλοιεν, ἢ δὲ εἰ πούκ εἰσι, ἢ οὐ μέλει αὐτοῖς τῶν
 ἀνθρωπείων· τί μοι ζῶν ἡ κόσμῳ ἕκονθ' ἔειπ, ἢ
 προνοίας κενῶ. ἀλλὰ καί εἰσι, καὶ μέλει αὐτοῖς
 τῶν ἀνθρωπείων. ἡ τοῖς μὲν κατ' ἀλήθειαν λα-
 κοῖς, ἵνα μὴ πόδα πίπτῃ ὁ ἀνθρώποθ', ἐπ' αὐτοῖς
 τὸ πᾶν ἔβονθ. τῶν δὲ λοιπῶν εἴ τι κακόν ἢν λακῶ
 ἴδθ αὖ προΐδονθ. ἵνα ἔπῃ πάντῃ τὸ μὴ πόδα πῆ-
 πται αὐτοῖς. ὁ δ' ἐχέρω μὴ ποιῇ ἀνθρώπον, πᾶς
 αὖ ἴδθ βίον ἀνθρώπου χέρω ποιήσας; ἔτε δ' ε-
 κατ' ἄγνοϊαν, ἔτε εἰδῆσθ' ἡδ' οὐδυναμένθ' δὲ
 προφυλάξας, ἢ διορθώσας ταῦτα, ἢ τῶν ὁ-
 λων φύσις παρῆδεν αὖ. ἔτ' αὖ τελικῶν ἡμαρ-
 τῶν ἢτοι παρ' ἀδυναμίαν, ἢ παρ' ἀτεχνίαν,
 ἵνα τὰ ἀγαθὰ καὶ τὰ κακὰ ἐπίσης τοῖσδε ἀγα-
 θοῖς ἀνθρώποις καὶ τοῖς λακοῖς πεφυρμένως
 συμβαίη. θάνατθ' δὲ γὰ καὶ ζῶν, δόξα

καὶ ἀδ' οἶα, πόν' ὃ καὶ ἡδ' οὐκ, πλὴν ὃ καὶ πᾶσι
 νία, πάντα ταῦτα ἐπίσης συμβαίνει ἀνθρώ-
 πω τοῖς τε ἀγαθοῖς καὶ τοῖς κακοῖς, ὅτε καλὰ ὄν-
 τα, ὅτε αἰχ' ἄ, ὅτ' ἀρ' ἀγαθὰ, ὅτε κακὰ ὄν-
 τα πάντα ταχέως γινώσκονται, ὅθ' μὲν κόσμος
 αὐτὰ τὰ σώματα. ὅθ' ἡ αἰὼνι αἰμνήματι αὐτῶν,
 οἷά ὄντα τὰ αἰσθητὰ πάντα, καὶ μάλιστα τὰ ἡδ' ὄ-
 ντα διελιάζοντα, ἢ ὅθ' ὡν φοβόντα, ἢ ὅθ' τύ-
 φω διαβεβοημένα. πῶς οὐτε λῆν' ἢ οὐκαταφρό-
 νητα, καὶ ῥυτίδα, καὶ δ' ὄφθαλμα, καὶ νεκρὰ νοε-
 ρῶς διώαμεως, ἐπιστάναι τί εἰσι μὲν ὅθ' ὡν αἰ ὑπὸ
 λήψις καὶ αἰφωναί. τὴν οὐδ' οἶα, τί εἰσι μὲν
 ἀποθανεῖν, καὶ ὅτι αὐτοῖς αὐτὸ μόνον εἶδ' ἢ, καὶ τῶ
 μερισμῶ ὃ γινώσκας, διαλύσῃ τὰ ἐμφανταζόμε-
 να αὐτῶ οὐκέτι, ἀλλ' ὅτι ὑπολήφεται αὐτὸ εἶν'
 ἢ φύσεως ὄντος. φύσεως δὲ ὄντος εἶτις φοβέ-
 ται, παιδίον ὄν. ὅθ' μὲν τοῖς οὐ μόνον φύσεως ὄν-
 τος ἐσιν, ἀλλὰ καὶ συμφέρον αὐτῇ. πῶς ἀπ' ἡ
 τα θεῶ ἀνθρώπων, καὶ ἡ τὴν αὐτὸ μέρ' ὃ. καὶ
 ὅταν πῶς ἔχῃ διακίηται τὸ τῷ ἀνθρώπῳ ὅθ'
 μόνον· ἀδ' ἀβλιώτερον τῷ πάντα κύκλῳ ἐκ
 πειρῶν καὶ πόνου, καὶ τὰ νέβη γὰρ φησὶν ἐρδύνων
 τ' ὃ, καὶ τὰ γ' αἰς ψυχῆς τῶν πλειόνων διατεκ-
 μέσως ζητῶντ' ὃ, μὴ αἰσθημένου δι' ὅτι ἀρκῶ
 πρὸς μόνον ὅθ' ἡδ' ὄντος αὐτὸ διαίμονι εἶν', καὶ τῶ
 ὅθ' γινώσκας θεραπεύειν, θεραπεία δι' αὐτοῦ κα-
θαρόν

θαρὸν πάνθους διατρέων, καὶ ἐκκαίεται καὶ
 δυσχερύνεως ἐν πῶς τὰ ἐκ θεῶν καὶ ἀνθρώ-
 πων γινόμενα. τὰ μὲν γὰρ ἐκ θεῶν ἀδίδεσθαι δε-
 ἀρτέων. τὰ δ' ὅτι ἀνθρώπων φίλα δὲ συγγένεια,
 ἐστὶ δὲ καὶ τρόπον ἕνα ἐλεεινὰ, δι' ἀγνοίαν
 ἀγαθῶν καὶ κακῶν οὐκ ἐλάττωσιν ἢ πέρεισιν αὐ-
 τῶν ἐν σορίσκούσης τοῖς διακρίναι τὰ λευκὰ καὶ
 μέλαινα. ἡμῶν τρισχίλια ἔτη βιώσασθαι μέ-
 λης, καὶ τοσαυτάκις μύρια, ὅμως μέμνησο, ὅτι
 οὐδὲς ἄλλον ἀρβάλλει βίον, ἢ ὅσῳ ὅν ζῇ· οὐδὲ ἄλ-
 λον ζῇ, ἢ ὅν ἀρβάλλει. εἰς ὅσῳ οὖν καθίσταται τὸ
 μέγεθος τῷ βραχυτάτῳ. τὸ γὰρ πῶς, πᾶσι ἴ-
 σον, εἰ καὶ τὸ ἀκλυμῶν, οὐκ ἴσον, καὶ τὸ ἀρβάλ-
 λόμῳ, ὅπως ἀκαριαῖον ἀναφαίνεται. οὐτε γὰρ
 ὁ πῶς ἰσχυρὸς, οὐτε τὸ μέγεθος ἀρβάλλοι αὐ-
 τὸς. οὐ γὰρ οὐκ ἔχει, πῶς αὐτὸς ὅσῳ αὐτῷ ἀφείλοισι
 τῶν οὖν τῶν δύο δεῖ μεμνηῖσθαι· ἐνός μόνον, ὅτι
 πάντα ὅτι αἰδίου ὁμοειδῆ, καὶ ἀνακλυόμενα,
 καὶ οὐδὲν διαφέρει, πότον ὅν ἐκαστὸν ἔτισιν,
 ἢ ὅν διακοσίους, ἢ ὅν ἑξῆς ἀπείρων χρόνων τὰ αὐτὰ
 τις ὄψεται. ἔτόνον δὲ ὅτι καὶ ὁ πολυχρονιώτα-
 τος, καὶ ὁ τάχιστα τεθνηξόμενος, τὸ ἴσον ἀπο-
 βάλλει. τὸ γὰρ πῶς ἐστὶ μόνον ὅν σορίσκειν μέ-
 λης, ὁ πόρ γ' ἔχει, καὶ ὅσῳ μόνον. καὶ ὁ μὴ ἔχει τις,
 οὐκ ἀποβάλλει. ὅτι πᾶν ἐπὶ ὅλην. δὴ καὶ
 μὲν γὰρ τὰ πῶς τὸν κυνικὸν μόνιμον λεγόμενον

δ' ἄλλοι δὲ καὶ τὸ χρῆσιμον τοῦ λεγομένου. Ἐὰν γὰρ αὐτὸ τὸ νόσιμον μέχρι τοῦ ἀληθοῦς δέχεται, ὑβρίζει ἑαυτὸν ἢ τοῦ ἀνθρώπου ψυχὴν· μάστιγα μὲν, ὅταν ἀπόστημα, καὶ οἷον φῦμα τοῦ κόσμου ὅσον ἐφ' ἑαυτῷ γήνηται. τὸ γὰρ δυσχεραίνειν πινὶ τῷ γινομένου ἀπόστα πῶς ὅτι ἐν φύσει, ἥς ἡμέραι, ἐκάστῃ τῶν λοιπῶν φύσεις ποδεύονται· ἐπειτα δὲ, ὅταν ἀνθρώπῳ πῖνα ἀρσραφῇ, ἢ καὶ ἐναντία φέρεται, ὡς βλάβη, οἷα εἰσι αἱ τῶν ὀργισμένων. τρίτον ὑβρίζει ἑαυτὸν, ὅταν ἡσᾶται ἢ δουῆς, ἢ πόνου. τέταρτον, ὅταν ἐποκείνηται, καὶ ὑπὸ πλάσας, καὶ ἀναλήθως τί ποιῇ, ἢ λέγῃ. πέμπτον, ὅταν πρᾶξιμ πῖνα ἑαυτῇ καὶ ὀργμῶν, ἐπ' ἐδ' ὅνα σκοπὸν ἀφίη, ἀλλὰ εἰκῇ καὶ ἀπρὸς ἀκολυθῇ τως ὅτιον ὀργμῇ. ὁμοῦ καὶ τὰ μικρὸν τῶν, καὶ τῶν ὑπὸ τὸ τέλος ἀναφορὰν γίνεσθαι. τέλος δὲ λογικῶν ζώων τὸ ἐπεσθαι τῷ ἐν πόλει καὶ πολιτείᾳ ἐν πρὸς βυτάτης λόγῳ καὶ δεσμῷ.

Τοῦ ἀνθρώπου πῖνα βίη, ὁ μὲν χρόνος, σιγμὴ· ἢ δὲ πόσις, ῥέσθαι· ἢ δὲ αἰσθησις, ἀμυδρὰ· ἢ δὲ ὅλου τοῦ σώματος σύγκεισις, δύσκηπτος· ἢ ἡ ψυχὴ, ῥομβὸς· ἢ δὲ τύχη, δυστέκμαστον. ἢ δὲ φθόνη, ἀκεῖτον. συνελόντι δὲ εἰπεῖν, πάντα, τὰ μὲν τοῦ σώματος, ποταμός· τὰ δὲ ἐν ψυχῇς, ὄνειρος καὶ τύφος· ὁ δὲ βίος, πόλεμος, καὶ ξυγόν· ὑπὸ δὲ θήμια, ἢ ὑπεροφκμία, λήθη. τί οὖν τὸ πρῶτον ἐμεψαι

φαντασάμεθα, ἐν καὶ μόνον φιλοσοφία. τὰ δὲ
 γὰρ τὰς τρεῖς τὸν γένει δ' αἰετὰ καὶ ὑβρασι καὶ
 αἰσιν, ἴδιον δὲ καὶ πόνων ἐρεῖσται, μεδίον αἰν
 ποιῶντα, μεδίον διεψομελῆς καὶ μεδ' ὑπο
 κείσται· αἰσιν δὲ τὸ ἄλλοι ποιῶντα π, ἐρε
 ποιῶσαι. ἐν δὲ τὰ συμβαίνοντα καὶ ἐρεῖσται
 να δ' ἐρεῖσται, ὡς ἐρεῖσται ποδὸν ἐρεῖσται, αἰσιν καὶ
 τὸς αἰσιν. αἰσιν πᾶσι δὲ τὸν δόνατον ἴδιον καὶ γέν
 μεδ' ἐρεῖσται. εἰς εὐδ' ἐρεῖσται ἴδιον τὸν
 χείων, ὡς ἐρεῖσται ζῶον συγκείνεται. αἰσιν αἰ
 τῆς τοῖς εἰσιν μεδίον δεινὸν γένει ἴδιον
 δεινὸς εἰς ἑτέρον μεταβάλλει. αἰσιν τὸν
 δ' ἐρεῖσται τὸν πάντων μεταβολῶν καὶ
 ἀλλοιῶν κατὰ φύσιν γὰρ· εὐδ' ἐρεῖσται
 αἰσιν κατὰ
 φύσιν.

Τῶν Κερνούν τῶν
 ΜΑΡΤΙΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟ
 ρος τῶν ἐς αὐτὸν Βιβλίων γ.

ΥΧΙ τὸ μόνον διὰ λογίζεαι, εἴ
 καὶ ἐκαστὴν ἡμέραν ἀπαναλίσκει
 ταὶ οὐ βίῃ, καὶ μέρῳ ἔλαττον αὐ
 τῷ καταλείπεται. ἀλλὰ καὶ κείνο
 λογίζεαι, εἴ ἐν αὐτῇ πλείον βιάη τις, ἐκείνῳ γε ἄδ' ἡ
 λον, εἴ ἔλαττον εἴδωκε αὐτῷς ἢ δακτύλια, πρὸς τὴν
 σωτηρίαν τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν θεοείας τῇ σω
 τήσεως εἰς τὴν ἐμπειρίαν τῶν τεθείων καὶ τῶν ἀν
 θρωπείων. ἐὰν γὰρ πρῶτα ληρῆν ἀρξῇ, τὸ μὲν δια
 πνέει, καὶ ῥέπει, καὶ φαστάζει, καὶ ὁρμαῖ, καὶ ὅρα
 ἄλλα τοιαῦτα, οὐκ ἐνδεέσσι. τὸ δ' ἐαυτῷ γρη῏, καὶ
 οὐ τῷ καθέκοντος ἀριθμῶς ἀκριβοῦν, καὶ τὰ προ
 φαινόμενα διαβροῦν, καὶ πρὸς αὐτὸ τὸ εἰς ἃ οὐ
 ὁρακτέον αὐτὸν ἐπισκάνει, καὶ ὅρα τοιαῦτα λο
 γισμοῦ συγγεγυμνασμένου πάνυ χρεῖ, προσ
 ποσβέννυται. γρη῏ οὖν ἐπέγει, οὐ μόνον τῷ ἐγ
 γυτάρῳ τῷ θανάτου ἐκείνῳ τε γίνεσθαι, ἀλλὰ καὶ
 εἰς τὸ τὴν γνῶσιν τῶν πραγμάτων καὶ τὴν πα
 ρακολούθησιν, προαπολήγειν. γρη῏ καὶ τὰ τοιαῦ
 τα πρῶτα φυλάσσειν. ὅτι καὶ τὰ ἐν γινόμενα τοῖς
 φύσει γινόμενοις, ἔχει τὴν δύναμιν καὶ ἐπαγωγὴν.
 οἶον

διορ αὐτοῦ ὁπῶμαις παρὰ ῥῆγνυται τινε με-
 ρη. καὶ ταῦτα οὐν τὰ διέχοντα ὕτως καὶ ῥοπα-
 τινὰ παρὰ τὸ ἐπαγγέλματι ἀρτοποιίας ἔχον-
 τα, ὡς πρέπει πως καὶ προθυμίαν πῶς τῷ ῥο-
 φίῳ ἰδίως ἀνακινεῖ. πάλιν τε τὰ σῦκτα ὅπου
 ὡραϊότατα ὄντι κέχνην. καὶ γὰρ ταῖς δρυπέτεσι ἐ-
 λαίαις, αὐτὸ ῥῆγνυται τῇ σήψει, ἰδιόμ τι καλῶ
 τῷ καρπῷ προστίθεται. οἱ σαχνες δὲ κατὰ νό-
 ον ἴδω, καὶ τὸ ῥῆγνυται ἰδιόμ τι καλῶ
 εὐμαῖος ῥῆγνυται ἀφρός, καὶ πολλὰ ἑτέρα κατ' ἰδίαν
 εἴτις κοποῖται, πορρω ὄντα ῥῆγνυται, ὁμοῦ δὲ τῷ
 ῥῆγνυται φύσει γινόμενοις ἐπακροσθῆν, σιωπεπικρο-
 μεῖ, καὶ ψυχαγωγεῖ. ὥστε εἴ τις ἔχοι πάθος καὶ
 γνῶναι βαθυτέραν πῶς τὰ γὰρ τῷ ὅλῳ γινόμε-
 να, σχεδὸν ὅδε ὅχι δ' ὅξει αὐτῷ καὶ ῥῆγνυται κατ' ἐπε-
 κολυθῆσιν συμβαινόντων ἡδύως πως διασω-
 εῖσθαι. ὅπως δὲ καὶ θηρίων ἀληθῆ χάσματα, ὅχι
 ἡλτορ ἡδύως ὄψεται, ἡ ὅλα γραφεῖς, καὶ πλάσαι
 μιμούμενοι διακρύψουσιν. καὶ γραφὴ καὶ γέροντες
 ἀκμήν ἵνα καὶ ὡραν, καὶ τὸ γὰρ πασι ἐπαφρο-
 διτορ, τοῖς ἑαυτοῖς σώφροσιν ὀφθαλμοῖς ὡραν
 διωθήσεται. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ὅτι πάντι πιθανά,
 μόνον δὲ τῷ πῶς τῷ φύσει, καὶ τὰ ταύτης ὅτι γὰρ
 γνησίως ὡκειομένη προπισεῖται,

ἱπποκράτης πολλὰς νόσους ἰασάμεναι, νοσή-
 στας ἀπέθανον. οἱ χαλδαῖοι πολλῶν θανάτους

προηγόρευσαν, ἔπειτα καὶ αὐτοὶ τὸ πρῶτον
κατέλαβον. Αἰφύεσθαι καὶ Πομπήϊον, καὶ
Γαίον Καίσαρ, ὅλας πόλεις ἀφ' ὧν τοσαῦτα
κίς ἀνελόντες, καὶ γὰρ πρῶταί τε πολλὰς μυρια-
δας ἱππέων καὶ πεζῶν κατακύψαντες, καὶ αὖ
τοί ποτε ἄλλοι τῶν βίῳ. Ηράκλειτον, πάλιν
τὸν κόσμον ἐκπυρώσας τοσαῦτα φυσιολογίας,
εὐδαίμων τὰ γὰρ πληρωθεὶς, βολβίτῳ κατακ-
λισμῶνος ἀπέθανεν. Δημόκριτον δὲ, οἱ φθέρεις.

Σωκράτῳ δὲ, ἄλλοι φθέρεις ἀπέκτειναν. τὸ
τοῦτον γένους, ἐπιδόξας, κατέχθης; ἐκβηδι. εἰ
μὲν ἐφ' ἑτέρου βίον, οὐδὲν δὲ ὡς λιγὸν ὅδ' ἐκεί-
νῳ δὲ γὰρ ἀναδιδοίαι, παύσει πόνων καὶ πόρον
ἀνεχόμεσθαι, καὶ λατρεύων τοσούτοις χείρονι βίῳ
ἀγγεῖν, ἢ πόρις τὸ ὑπερθεῖν. τὸ μὲν γὰρ νῦν καὶ
δαίμων τὸ δὲ γὰρ καὶ λυθῆναι. μὴ κατατρίψης
τὸ ὑπολιπόμενον τῶν βίῳ μέγιστον γὰρ ταῖς πόλιν ἐτε-
ρων φαντασίαις, ὅποταν μὴ τῷ ἀναφορῶν ἐπὶ
τὴν κοινωφελὲς ποιεῖ. ἥτοι γὰρ ἄλλοι ὄργου σίτη, το-
σοῦτον φανταζόμεσθαι τί οὐδὲν πρῶτα, καὶ τί-
νον ὄνειρον, καὶ τί λέγει, καὶ τί γινόμεται, καὶ
τί τεχνάζεται, καὶ ὅσα διαῦτα ποιεῖ ἀπείρημβε-
δι τὸν ἴδιον ἡγεμονικὸν πρῶτα τῆς σέως. γὰρ μὲν
οὐκ καὶ τὸ εἶκῃ καὶ μάτῳ γὰρ τῷ ἐρμῶ τῷ φαν-
τασιῶν πόλιν αἰδοῦναι πολλὸν δὲ μάλιστα τὸ πόρι-
εργον, καὶ κακὸν εἶναι καὶ ἐδιδίον αὐτὸν. μόνον
φαν-

καὶ ἰδοὺ πόδι ὧν εἰς ἅφνω ἐπαυροῖτο, τί τῶν
 ὁμῶν, μετὰ παρρησίας πρῶτον αὐτὸν ἀπαι-
 νῶ, ὅτι τὸ καὶ τὸ. ὡς δὲ αὐτῶν διδύς διὰ λαοῦ,
 ὅτι πάντα ἀπλῶς καὶ θυμῶν, καὶ ζώου κινήσι-
 κού, καὶ ἀμελοῦντο ἡδονικῶν, ἢ παρὰ πᾶσι
 λαοικῶν φαντασμάτων ἢ φιλονεικίας ἑνός, ἢ
 βασιλείας καὶ ὑποψίας, ἢ ἄλλου ἑνός, ἐπ' ὅτι αὐ-
 τὸν εὐδαιμονίας ἀξιογούμιτο, ὅτι γὰρ αὐτὸ ἔχει.
 ὁ γὰρ τοῦ αὐτοῦ οἰοῦντο, οὐκ ἔτι ὑπερβύθιστο
 τὸ ὡς γὰρ αἰετοῖς ἡδονῶν, ἡδονῶν καὶ ὑπεργῶν
 διῶν, χρώμετο καὶ τῷ γὰρ οὐκ ἴδρυμένη αὐτῷ, δ
 πρὶν ἔχειται τὸν αὐτοῦτον ἀχρῶν ἡδονῶν, ἀφ' ὧν
 ὅν ὑπὸ πάντων πόνοι, πάσης ὑβρίας ἀνέπα-
 φος, πάσης ἀναίδεστον πονηρίας. ἀδελφὸν ἄ-
 θλου τὸ μέγιστον, τὸ ὑπὸ μηδενὸς πάθος κατα-
 βληθῆναι, δικαιοσύνη βεβαμμένη εἰς βάθος,
 ἀσπαζόμενός μὲν δὲ ὅλης ἑλ ψυχῆς τὰ συμβαίνον-
 τα, καὶ ἀπονεμόμενα πάντα. μὴ πολεῖς δὲ,
 μηδὲ χωεῖς μεγάλως καὶ κοινωφελούς ἀνάγκης
 φανταζόμενός, τί ποτε ἄλλο λέγει, ἢ πράσσει,
 ἢ ὁμῶνται. μόνον γὰρ τὰ ἑαυτοῦ πῶς γένηται
 ἔχει. καὶ τὰ ἑαυτοῦ ἐκ τῶν ὅλων συγκλωθεμένα
 διηγουμένους γένοιτο. καὶ κείνα μὲν, καλὰ πρὶν ἔχειται.
 ταῦτα δὲ ἀγαθὰ εἶναι πεπεισται. ἢ γὰρ ἐκείνη μο-
 ρφή μοῖρα συμφέρεται τε καὶ συμφέρει.

μέμνηται δὲ, καὶ οὕτως συγγενὲς πᾶσι τὸ λογικόν
 καὶ οὕτως ἐκείναι μὲν πάντων ἀνθρώπων, καὶ τῇ
 τῷ ἀνθρώπου φύσιν ἔσιν. Δόξης δὲ οὐχί τι πα-
 ρά πάντων ἀνδικτίον· ἀλλὰ τῶν ὁμολογούμε-
 νων τῇ φύσει βιούντων μόνον· οἱ δὲ μὴ οὕτως βι-
 οῦντες, ὅσοι οὐκ οἰκοῦν τε καὶ ἔξω τῆς οὐκίας,
 καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν, οἷοι μὲν οἷων φύ-
 ρονται, μεμνημένον διατελεῖ. οὐ τοίνυν οὐδέ
 τὸν παρὰ τῶν βιούντων ἑπαινον γὰρ λόγῳ τίθε-
 ται, οἷον οὐδέ αὐτοὶ ἐαυτοῖς ἀρέσκονται. μήτε
 ἀκούσιον γίνεσθαι, μήτε ἀκοινώνητον, μήτε ἀν-
 ξέτατον, μήτε ἀνβελκόμενον, μήτε ἁμάρταν
 φιλανοίαν σὺ καλλωπίζετω. μήτε πολυῤῥήμων
 μήτε πολυπράγμων ἔσο. ἔτι δὲ ὁ γὰρ σοὶ θεός, ἔ-
 σω πρόσθετος ζῶν ἀγρόν, καὶ πρεσβύτερος, καὶ
 πολυτελής, καὶ ῥωμαῖος, καὶ ἀρχόντων, ἀνατίτα-
 χόντων ἐαυτὸν, οἷον αὐτὸς ἐκ τῶν ποσειδώνων τὸ ἀνα-
 κλητικόν ἐκ τοῦ βίου ἐκλυτῶν. μήτε ὀρκου δειό-
 μενον, μήτε ἀνθρώπου ἑνὸς μάρτυρον. Εἰ δὲ τὸ
 φαιδρόν, καὶ τὸ ἀπροσδιέξαι ἔξωθεν ἐπὶ ἑρ-
 σίας, καὶ τὸ ἀπροσδιέξαι ἡσυχίας, ὡς ἄλλοι πα-
 ρέχασιν. ὁ δὲ οὐκ εἶναι γὰρ, οὐχὶ ὁ δὲ οὐκ εἶναι. εἰ μὴ ἡρε-
 τικὸν εὐρίσκεις γὰρ τῷ ἀνθρώπινῳ βίῳ δικαιοσύ-
 νης, ἀληθείας, σωφροσύνης, ἀνδρείας, καὶ καθάρ-
 τας τῶν ἀρκείων ἐαυτῇ τῇ διαπορεύσει γὰρ οἷον
 καὶ τὸν λόγον τὸν ὁρθόν προάγοντά σε παρέχε

πτωχὸν δὲ τῇ ἐμαρμύνῃ, ὅν τοις ἀπροσμετρίαις ἀπὸ
 τιμωρίαις· εἰ τὸτε φημὶ ἐρεῖς ὁρμὴ ὄρεαις, ἐπ' αὐτῷ
 τοῦ ὀξέως τῇ ψυχῇ τραπομένη, τοῖ ἀέρι εὐεχ-
 σκωμένῳ ἀπόλαυε. εἰ ἢ μηδὲν ἐρεῖται φάνηται
 αὐτῷ τοῖ ἐνὶ θυμῷ ἐν σοὶ λαίμοντι, τὰς τε ἰ-
 στίας ὁρμαῖς ὑποταχόσθαι αὐτῷ, καὶ τὰς φαν-
 τασίας ἀξετάζοντι, καὶ τῷ αἰσθητικῷ πεί-
 σασθαι, ὡς ὁ Σωκράτης ἔλεγε, αὐτὸν ἀφελκυό-
 ντι, καὶ τοῖς θεοῖς ὑποταχόσθαι αὐτὸν, καὶ
 τῷ ἀνθρώπῳ προκηδομένῳ. εἰ τὸτε πάντα τὰ
 ἄλλα μικρότερα καὶ ὀδυτελέεσθαι εὐέλκεαις, μη-
 φρονιχόταν δίδου ἐτόρῳ, πρὸς ὃ ῥέψαι ἀπαφύ-
 σκωμένης, οὐκ ἐπὶ ἀποδυναμώσεως τὸ ἀγαθὸν ἐκεί-
 νο τὸ ἴδιον, καὶ τὸ σὸν προπρῶτον διωθόν. αὐτὸν κα-
 θέσθαι γὰρ τῇ λογικῇ καὶ ποιητικῇ ἀγαθῇ, ὅτι
 μὴ οὐδ' ὅτι οὐκ ἐτόρῳ γὰρ. οἷον τὸ παρά πολ-
 λῶν ἐπαινον, ἢ ἀρχάς, ἢ πλοῦτον, ἢ ἀφελούσεις
 ἰδιονῶν. πάντα ταῦτα, καὶ πρὸς ὀλίγον ἐν ἀρ-
 μόζειν δίδου, κατεκράτησεν ἄφρονος καὶ πρῶτον γ-
 γον. οὐδὲ φημὶ ἀπλῶς καὶ ἐλδυσθαι εἰς τοῦ
 ἐρεῖται, καὶ τούτου ἀντίχου. ἐρεῖται δὲ, τὸ συμ-
 φέρον. εἰ μὲν τὸ ὡς λογικῇ, οὐδὲ τῇ θείᾳ. εἰ δὲ τὸ ὡς
 ζῶν, ἀπὸ φρονίας, καὶ ἀνύφως φύλασσε τῇ ἐρίῳ
 μόνον, ὅπως ἀσφαλῶς τὴν ὀξέσασιν ποιήσας, μὴ
 ὑμῖν ποτε ὡς συμφέρον σεαυτοῦ, ὁ ἀναγκά-
 σει σὲ ποτε τὴν πίσιν πρῶτον βῆναι, τὴν αἰσθητικῇ

καταλιπεῖν, μισῆσαι τὴν αἵψαν, ὑποπιδύσαι, κατεκ-
 ράσασθαι, ὑποκρίνασθαι, ὑδθιθυμῆσαι τὴν θ', δι-
 χαῖν καὶ πῦρα πῦρασμάτων διανομῆς. ὁ γὰρ ἑὸν
 ἑαυτοῦ νοῦν καὶ δαίμονα, καὶ τὰ ὄργια ἐλθούτα
 ἀφ' ἑλθ' προσελάμβανεν, τραγωδίας δ' ποιῆσαι, ὅσας
 ζεῖ. οὐκ ἔφη μίας, οὐ πολυπληθείας δέκσεται. τὸ
 μέγιστον, ζῆσαι, μήτε διώκων, μήτε φεύγων. πό-
 τερὸν δὲ αὐτῷ πλέον σῆμα χρόνου ἔσθ' σώματι
 ποθεινομένη τῇ ψυχῇ, ἢ ἐπ' ἑλαστον χρίσεται,
 ὅσθ' ὅποιον αὐτῷ μέλει. ἵαρον γὰρ ἡσθ' ἀπαλλάσσει
 ὅσα δ' ἐπ', ὅπως ὀβριότητος ἀπεισιν; ὡς ἄλλοι τῷ
 κινδυνώδους καὶ κοσμίως ἐνέργειαν διωαμένων
 ἐνέργειαν. ὅσθ' ἄλλοι παρ' ὅλον τὸν βίον ὀβρι-
 ἀσθαι, τὸ τῷ δικάσειαν ἐν τῇ οἰκίᾳ νο-
 ρῶ πολιτικῶν ζωῶν τροπῇ γινώσκει. οὐδὲν αὐτῷ τῇ
 σῆμα τῷ ἐκδοσθαι, καὶ ἐκκαθαρευμένου
 πυρῶδες, ὅσθ' ἐμὴ μολυσμένη, ὅσθ' ὑποουλον
 ὀβρι. ὅσθ' ἀσυντελῆ τὸν βίον αὐτῷ ἢ περὶ
 μὲν καὶ λαμβάνει, ὡς αὐτῷ εἶποι τὸν τραγωδίων
 πῶς τῷ τελείσαι καὶ σῆμα σῆμα ἀπαλλάσσει
 ὅσα. ἐπὶ δὲ ὅσθ' ὀβρι, ὅσθ' κομψόν, ὅσθ' προσ-
 σῆμα μὲν, ὅσθ' ἀπεργισμένη, οὐδὲ ὑποδύον, ὅσθ'
 ἐμφωλόν. τῷ ὑπολαπτικῷ διώαμι ὅσθ'
 βε. γὰρ ταύτην τὴν πᾶν, ἵνα ὑπολαπτικῷ ἡγεμονι
 καὶ σῆμα ἐγγίνηται ἀνακόλῃ τῇ φύσει, καὶ τῇ
 ὅσθ' λογικῶν ζωῶν κατεκκῆ, αὐτῇ ἡ ἐπαγγελίᾳ,
 ἀπρὸ-

ἀπορροήσιν, καὶ τὴν πῦρ αὐθιγὰ πρὸς αἰθέρα
 σιν, καὶ τὴν τοῖς θεοῖς ἀπολυθῆναι. πάντα οὖν
 ῥήσας, ταῦτα μόνον τὰ ὀλίγα σαύει, καὶ ἔτι αὐτὸν
 μνημόνους, ὅτι μόνον ζῆε καὶ τὸ πρῶτον αὐτοῦ, τὸ
 ἐκαστὸν. τὰ ἄλλα, ἢ βεβίωται, ἢ ἐν ἀδελφῇ
 μικρὸν μὲν οὖν ὁ ζῆε καὶ τὸ μικρὸν δὲ τὸ ἐλ γὰρ
 γονίδιον, ὅπου ζῆε μικρὸν δὲ καὶ ἡ μικρὴ ὑπερ-
 φημία. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ διστοχίᾳ αὐθιγὰ πρὸς
 τάχιστα τεθνησκομνῶν, καὶ ὁ κείδ' ὅτων οὐδὲ ἕνα
 εἶδ', ὅτι γὰρ τὸν πρόπαλαι τεθνηκότα. τοῖς δὲ ἐ-
 ρομνῶν πρὸς αὐτοῖς ὅτι ἔτι προσέειπε, τὸ ὅρον ἢ
 ὑπογραφῶν αἰ ποιεῖται τοῖς ὑποπινόντων φα-
 τας, ὥστε αὐτὸ ὅποιον εἶη κατ' ὅσιν γινώσκον,
 ὅλον δὲ ὅλων διερρημνῶν βλέπειν, καὶ τὸ ἴδιον
 ὄνομα αὐτῶν, καὶ τὰ ὀνόματα ἐκείνων ὅτι οὐ σὺν
 κρίσει, καὶ εἰς αὐτὸ ἀναλυθῆσεται, λέγειν περὶ αὐ-
 τῶν. ὅτι γὰρ ὅπως μεγαλοφροσύνης πεισινόν,
 ὡς τὸ ἐλέγχειν ὁδῶν καὶ ἀληθείᾳ ἐκαστον τῶν τῶν
 βίον ὑποπινόντων διατάσσας, καὶ τὸ αἰετῶς αὐ-
 τὰ ὁρᾷ. ὥστε σὺν πιβάλλειν, ὅποιον ἔστι τῶν
 κόσμων, ὅποιον ἔστι τῶν χρεῖαν περιχόμενων,
 τίνα μὲν ἔχει ἀξίαν ὡς πῦρ τὸ ὅλον, τίνα δὲ
 ὡς πρὸς τὸν ἄνθρωπον, πολίτῳ ὄντι πόλει
 ὡς ἐλ αὐτῆς, ἢς αἱ λοιπαὶ πόλεις ὁμοει-
 κῆς εἰσιν.

Τί ἐσὶ, καὶ ἐκ τίνων συγκέκεϊται, καὶ πόσο ὁ χρόνος πέφυκε παραμυθεῖν ἑᾶν; τὸ τὴν φαντασίαν μοι νῦν ποιοῦν. ἢ τίνθ' ἀρετῇ πρὸς αὐτὴν χρεία. οἷον ἡμερότητθ', αὐσφείας, ἀληθείας, πίστεως, ἀφελείας, αὐταρκειας, πῶνλοιπῶν. διὰ δὲ ἑφ' ἑκάστου λέγειν, ἑᾶν μὲν παρὰ θεοῦ ἦκει. ἑᾶν δὲ ἡτ' τὴν σύλληξιν, καὶ τὴν συμπερνομένην σύγκλωσιν, καὶ τὴν τοιαύτην συντάξιν τε καὶ τύχην. ἑᾶν δὲ παρὰ τῷ συμφύλου καὶ συγενεὸς καὶ κοινωνοῦ. ἀγνοοῦντθ' μὲν τοὶ οἷ τι αὐτῶν ἡτ' φύσιν ἔσιν. ἀλλ' ἐγὼ δὲ ἀγνοῶ. δὲ ἑᾶν χρεώμαι αὐτῶν ἡτ' ἑμῇ κοινωνίᾳ φυσικὸν νόμον, δύνως, καὶ δικάως, ἅμα μὲν τοὶ τῷ κατ' ἀξίαν γινώσκουσιν μέσοις συσχεσθαι.

Εάν τὸ παρὸν γνέσθῃς, ἐπὶ μὲν τοῦ ὁρθοῦ λόγῳ ἐαυτοδιασπένδῃς, ἐρρώμένῳς, ἐν μὲν ὧς, καὶ μηδὲν παρεμπόρδῃς, ἀλλὰ τὸν ἑαυτοῦ δαίμονα καθαρόν ἐσῶτα τηρῇς, ὡς εἰ καὶ ἡδὴ ἀκροῦσαι δέοι, ἐάν ἑᾶν συνάπῃς μηδὲν ποδιδύων, μηδὲ φεύγων, ἀλλὰ τῇ παρούσῃ ἡτ' φύσιν γνέσθῃς, καὶ τῇ ὧν λέγεις καὶ φθέγγῃ, ἡρώϊκῃ ἀληθείᾳ ἀρκόμενθ', δύνῃσεις. ἐσὶ δὲ ὅσοις ὁ ἑᾶν λυλῦσαι δυνάμενθ'. ὥστε οἱ ἰατροὶ αἰετὰ ὄργανα καὶ σιδήρεια πρόχειρα ἔχουσι πρὸς τὰ αἰφνίδια τῶν θεραπευμάτων· ὅτω τὰ λόγια ταῦτα σὺ ἔπιμα' ἔχε πρὸς τὸ τὴν θεῖαν καὶ ἀνθρώπινα εἰδέναι.

να. καὶ πᾶν κῆ τὸ μικρότατον ἄνω ποιεῖν, ὡς ἔστι
 ἀμφοτέρων πρὸς ἑλληλα συνδέσεως μεμνημέ-
 νον. ὅτε γὰρ ἀνθρώπινόν τε ἀνδρὶ ἔστι καὶ τὰ θεῶν
 συναναφορᾶς εἶναι πράξεις, ὅτε ἐμπάλιν, μακρὲν
 πλανῶ, ὅτε γὰρ τὰ ὑπομνημάτιά σε μέλει αὐτὰ
 γινώσκειν, ὅτε τὰς τῶν ἀρχαίων Ῥωμαίων καὶ
 Ἑλλήνων πράξεις, καὶ τὰς ἐκ τῶν συγγραμμά-
 των ἐκλογάς, ἃς εἰς τὸ γῆρας σαυτοῦ ἀπετίθε-
 σο. ἀποδύσε οὖν ἐν τέλει, καὶ τὰς λεγὰς ἐλπί-
 διας ἀφείς, σαυτοῦ βοῦθε, εἴ τι σοι μέλει σεαυτοῦ
 ὡς ἔξεσι, οὐκ ἴσπσι πύλα σημαίνει τὸ ἐλέπην,
 τὸ σπείρειν, τὸ ὠνεῖσθαι, τὸ ἡσυχάζειν, τὸ ὁρᾶν τὰ
 πρακτέα, ὃ ἐκ ὀφθαλμοῖς γίνεται, ἀλλ' ἐτόρρε
 ἐνὶ ὀφθαλμοῖς, σῶμα, ψυχὴ, νῦν, σώματ' αἰδομένης,
 ψυχῆς ὁρμαὶ, νοῦ δόγματα. τὸ μὲν τυπῶσαι
 φαντασικῶς, καὶ τῶν βοσκομάτων. τὸ δὲ νύ-
 ροσασθαι ὁρμητικῶς, καὶ τῶν θηρίων, καὶ τῶν
 ἀνδρογύνων, καὶ φαλαγγισθῆναι, καὶ Νέρωνθ'. τὸ
 δὲ τὸν νοῦν ἡγεμόνα ἔχειν αὐτὰ φαινόμενα καὶ
 θήκοντα, καὶ τῶν θεῶν μὴ νομιζόντων, καὶ τῶν
 τῶν πατρίδ' ἀγνοητῶν, καὶ τῶν ποιεῖν
 τῶν ἐπειδ' αὐτὴν ὡς ἴσας θύρας. * εἰ οὖν τὰ λοι-
 πὰ λεονά ὅτι πρὸς τὰ εἰρημνία, λοιπὸν τὸ ἰδίον
 ὅτι τὸ ἀγαθόν, φιλεῖν μὲν καὶ ἀσπάζεσθαι τὰ συμ-
 βαίνοντα καὶ συγκλωδόμενα αὐτοῦ. τὸν δὲ γῆ-
 ρον γὰρ εἶναι ἰδρυμένον δαίμονα, μὴ φύρειν,

ἡμετέροις δορυβῆρ ὄχλοι φαντασιῶν, ἀλλὰ πλείων
 ἀφ᾽ ἡμετέρων, προσμύως ἐπὶ μέσσοις ὡς θεῶ. μήτε φθόνῳ
 γάμονόμ ἢ παρὰ τὰ ἑλπίδῃ, μήτε γνῆργούντα
 παρὰ τὰ δίκαια. εἰ δὲ ἀπιστοῖσιν αὐτῷ πάντες
 ἄνθρωποι, ὅτι ἀπλῶς ἐαυδὸν μόνως καὶ θυθύμω
 βιοῖς, ὅτε χαλεπαίνῃ ἐνὶ τούτοις, ὅτε παρὰ ῥέπε
 ται φιλόδοξον ἀγένης αὐτὸν πότελθον βίον, ἐφ' ὃ
 δὲ ἐλθεῖν καθαρόν, ἡσύχιον, εὐλύττον, ἀβιάσως τῷ
 ἑαυτῷ μοίρα σωμαρμωσμένο.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟ
 ρος τῷ εἰς ἑαυτὸν Βιβλίον Δ

Ο γὰρ ἡμετέροις δορυβῆρ ὄχλοι φαντασιῶν, ὅταν
 σὺν ἑκῇ, ὅπως ἐσηκε πῶς τὰ συμ
 βαίνοντα, ὥστε αἰετὸς πρὸς τὸ δῶκε
 τὸν καὶ διδόμενῃ μετατίθειτο ῥα
 δῶκε. ὅλως γὰρ ἀρετὴ ταχυμῆναι ἐπιμένει φιλοῖ
 ἀλλὰ οὐ μὴ πρὸς τὰ ἡγέμενα μετ' ἱκανοῦ
 σιως. τὸ δὲ αὐτὸς ἀγόμενον, ὅλως ἑαυτῷ ποιῇ
 ὥσπερ τὸ πῦρ ὅταν ὑδὸ κρατῇ τῷ ἐπιμπεπῶνται
 ἐφ' ὅν αὐτὸν μικρὸς ὡς λύνθῃ ὅλως βέδον. τὸ δὲ λαμ
 πρὸν πῦρ, τὰ χεῖρα δὲ ἀκείωσεν ἑαυτῷ τὰ ὑδὸ φο
 ρόμενα καὶ κατὰ ἡνάλωσεν. καὶ δὲ αὐτῶν ἐκείνων αὐτὸ
 μείζον ἦεν. μηδὲν γνῆργημα εἰκῇ, μηδὲ ἑλπίως ἢ
 κατὰ θέλημα συμπληρωμένο τὸ τεχνῆς γνῆργε
 ῖον. Αναχωρήσεις αὐτοῖς ζητοῖσιν ἀγροικίας,
 καὶ

Ἐὰν γὰρ καλὸς, ἔστι ὅρη, εὐνοίας δὲ καὶ οὐ τὰ βλαπτικὰ
 μάλιστα ποθεῖν. ὅλον ὃ ἐστὶν ἰδιωτικώτατον ὁρᾷ.
 ὅλον ἢς αὐτὸς ὡρεῖς ἐβελήσῃς εἰς ἑαυτὸν ἀναχωρεῖν.
 ὁ δὲ αὐτὸς γὰρ οὐτε ἡσυχιώτερον, οὐτε ἀπραγμόνως
 τερον ἀνθρώπου ἀναχωρεῖ, ἢ εἰς τὸν ἑαυτοῦ ψυ-
 χλὸν. μάλιστα δ' ὅστις ἔχει γένδιον βλαπτικὰ, εἰς αὐτὸν ἐγκύ-
 ψας, οὐ πάσῃ θυμάρειά θυθὺς γίνεται, τὸν δὲ
 θυμάρειαν οὐδὲν ἄλλο λέγω, ἢ θυμωσμίαν. συνέ-
 χως οὖν διδοὺ σεαυτῷ ταύτην τὴν ἀναχώρησιν,
 καὶ ἀναυέσσειαν. Βραχέα δ' ἐς καὶ σοιχεῖ-
 σαι, αὐτὸς θυθὺς ἀπαντήσας, ἀρκέσει εἰς τὸ πάσας
 αὐτῷ ἀποκλύσαι, καὶ ἀποπέμψαι σε μὴ δυσ-
 χεραίνοντα ἐκείνοις ἐφ' αὐτὸν ἀνέρχη. τίτι γὰρ δύσ-
 χεραίνεις; τῇ τῇ ἀνθρώπων κακίᾳ; ἀνελογισά-
 μεθα τὸ κρίμα, ὅτι τὰ λογικὰ ζῶα ἀλλήλων ὅτε
 κεν γέγονεν καὶ ὅτε τὸ ἀνέχεσθαι μέρεθ' ἢ δικαιο-
 σινης· καὶ ὅτε ἀκοντοὺ ἀμαρτάνουσι, καὶ πόσοι ἢ δὲ
 διευθρύνουσιν, ὑποπιδύσαντες, μισήσαντες
 διαδοξαζόμενοι, ἐκτεταντίζονται, παύ-
 ποτε. ἀλλὰ καὶ τοῖς ἐκ τῶν ὅλων ἀπονεμομένοις
 δυσχεραίνεις ἀνανεωσάμεθα τὸ διεζυγμέ-
 νον, ἢ τοὶ πρόνοια, ἢ αἶθμοι, ἢ ὅσων ἀπεδέχθη,
 ὅτι ὁ κόσμος ὡσανεὶ πόλις. ἀλλὰ τὰ σωραζόμε-
 νον ἀψέτα; ἐν γένεσιν ὅτι ἐκ ὑπὸ μίγνυνται λεί-
 ως ἢ τραχέως κινεμένη πυνδύμαζι ἢ διοδνοιας,
 ἐπειδὴν ἀπαξ ἑαυτῷ ἀρπάξῃ, καὶ γνωρίσῃ τῇ
 ἰδίᾳ ὁρᾷ. καὶ λοιπὸν ὅσα πρὸ πρόνου καὶ

ἑδίωνης ἀκίκοας, καὶ συγκατίδου. ἀλλὰ τὸ δεξι-
 ον σε πείσασαί, ἀπιδῶν εἰς τὸ τάχῃ· καὶ
 πάντων λήθης, καὶ τὸ χαλῶ· ἥ ἐφ' ἑκάτερα ἀπέ-
 ρουαίνῃ. καὶ τὸ λεγόν· καὶ ἀπὸ τῆς ἑσέως, καὶ τὸ θυ-
 μετάβολον καὶ ἀκρίβον τῶν ἐφ' ἡμῖν δοκούντων.
 καὶ τὸ εὐνὸν τὸ τόπος ἐν ᾧ περιγράφεται. ὅλητε
 γὰρ ἡ γῆ σιγῇ, καὶ ταύτης πρὸς γωνίδιον ἢ καὶ
 κησὶς αὐτῆς; καὶ ἐν ταῦτα πόσοι, καὶ οἰοῖσιν οἱ
 ἐπαινεσόμενοι; λοιπὸν οὖν μέμνησο· καὶ ὑποχω-
 ρήσεως· καὶ οὗτο· τὸ ἀρετὴν ἐαυτοῦ, καὶ πρὸ
 πάντων μὴ ἀπῶ, μηδὲ κατηντένῃ, ἀλλὰ ἐλπίθῃ
 ῥῶ· ἐσο, καὶ ὅρα τὰ πράγματα ὡς ἀνὴρ, ὡς ἀν-
 θρωπῶ, ὡς πολίτης, ὡς θνητὸν ζῶον. ἐν δὲ τοῖς
 προχειροτάτοις εἰς ἃ ἐγκύψεις ταῦτα ἐσω τὰ
 δύνῃ. ἐν μὲν οὖν τὰ πράγματα οὐχ ἀπῆται· καὶ
 ψυχῆς, ἀλλ' ἐξω ἐσηκον ἀτρεμοῦντα. αἱ δὲ οὐχ-
 λήσεις, ἐκ μόνης· καὶ ἐν δὲ οὐχ ὑπολήψεως. ἐτόρον
 δὲ ὅτι πάντα ταῦτα ὅρα ὁρᾷς, ὅσον οὐδ' ἐπὶ
 μεταβάλλει, καὶ οὐκέτι ἐσαι· καὶ ὅσον ἡδὴ
 μεταβολαῖς αὐτὸς παρατετύχηκας, συνεχῶς
 δεινοῦ. ὁ κόσμος, ἀλλοίωσις. ὁ βίος, ὑπόλη-
 ψις. εἰτόνοισιν ἡμῖν κοινόν, καὶ ὁ λόγος καὶ ὁ
 λογικὸς ὅμοιος κοινός· εἰ ὅσον καὶ ὁ προστακτι-
 κὸς τῶν ποιητικῶν, ἢ μὴ λόγος κοινός· εἰ ὅσον,
 καὶ ὁ νόμος κοινός. εἰ ὅσον, πολιταὶ ὅμοιοι· εἰ
 τοῦτο, πολιτεύματός τινος μετέχον· εἰ τὸ
 ὁ κόσμος

ὁ κόσμος ὡς αὖτε πόλις ἐστὶ. τινὲς γὰρ ἄλλου φύ-
 σις τὸ τῷ ἀνθρώπῳ παῦ γένεσθαι καὶ ποιεῖν
 πνεύματι μετέχον· ἐκείθιν ἢ ἐκ τῆς κοινῆς ταύτης
 πόλεως, καὶ αὐτὸ τὸ νοερόν ἐστι λογικόν καὶ νομι-
 κόν ἡμῖν, ἢ πόθιν; ὡς αὖτε γὰρ τὸ γένεσθαι μοι ἀπὸ
 τινὲς γῆς ἀρμενέισται, καὶ τὸ ὑγρὸν ἀφ' ἐτέρου
 ποταμοῦ, καὶ τὸ πνευματικόν, ἀπὸ πηγῆς τινὲς,
 καὶ τὸ θερμὸν καὶ πυρρὸν, ἐκ τινὲς ἰδίας πε-
 γῆς, ὅθεν γὰρ ἐκ τοῦ μηδ' ἑνὸς ἐρχεῖται, ὡς αὖτε μέδι-
 εις τὸ σῶμα ἀπὸ ἐρχεταί, ὅθεν δ' αὖ, καὶ τὸ νοερόν ἢ καὶ
 πόθιν. ὁ δὲ δυνάστης τοῦ κόσμου, οἷον γένεσις, φύσις
 μυστήριον. σύγκρισις ἐκ τῷ αὐτῷ στοιχείῳ, εἰς τὰ
 πάντα ὅλως δ' ἐκ ἐφ' ὧς αὖτε αἰσχυρῶς. ὅθεν καὶ
 τὸ ἐξ ἑνὸς νοερῶ ζῶον, ὅθεν καὶ τὸν λόγον ἐλπίσας
 φασκόντες ταῦτα ὅπως ὑπὸ τῷ τοιούτῳ πέφυ-
 κε γίνεσθαι ὅς ἀνάγκης. ὁ δὲ τὸ μὴ θέλων, θέλει
 πλεονεκτεῖν ὅπως μὴ ἔχει. ὅλως δ' ἐκείνο μέμνη-
 σθαι, ὅτι ἑνὸς ὀλιγίστου χρόνου, καὶ σὺ ἐπὶ ὅσας τιβὲς
 ξέειμι μετὰ βραχὺ δε, ὅθεν ὄνομα ὑμῶν ὑπολα-
 φήσεται. ἄρα τῇ ὑπόληψιν, ἢ τῇ τὸ βέλταμα
 μα. ἄρα τὸ βέλταμα, ἢ τῇ τὸ βλάβη. ὁ χεῖρ
 αὐτῷ ἐαυτῷ ἀνθρώπου ὅποιος, τὸ ὅθεν τὸ εἶναι αὐ-
 τοῦ χεῖρ ποιῇ, ὅθεν βλέπει, ὅθεν ἐξέρχεται, ὅθεν ὅ-
 λοθιν. ἀνάγκη αὖτε τὸ συμφέρον τῷ φύσις τῷ
 ποιῇ. ὅτι παῦ τὸ συμβαῖνον, δικαίως συμβαῖ-
 νει. ὅθεν ἀκριβῶς πᾶσα φυλάσσει, ἐν ἑνὶ στίχῳ. ὅθεν

γὰρ μόνον κατὰ τὸ ἐξῆς, ἀλλ' ὅτι κατὰ τὸ δίκαιον,
 καὶ ὡς αὖ ὑπὸ τινος ἀκνέμοντος τὸ κατ' ἀξίαν.
 ἤθεα φύλασσε ἔν ὡς ἤρξω, ἐπὶ ὅ, τι αὖ ποιῆς, σιῶν
 θύτου ποίει, σιῶν τὸ ἀγαθὸς εἶναι, καὶ ὁ νουόκτ;
 ἰδίως ὁ ἀγαθός, τὸ τοῦ ἰδίου πάσης ἐνεργείας σῶ-
 ζι. μή τοι αὖτε ὑπολάβαν, οἷα οὐ βερίζωμ κελ-
 νε, ἢ οἷα σε κείνερ βύλεται. ἀλλὰ ἴδὲ αὐτὰ, ὅ-
 ποῖα κατ' ἀλήθειάν ἐστι. δύο ταύτας ἐτοιμότη-
 τας ἔχειμ αἰεδί. τῇ μὲν, πρὸς τὸ πρᾶξαι μόνον,
 ὅππερ αὖ ἐφ' ἡ βασιλικῆς ἐ νομοθετικῆς λόγῳ
 ὑποβάλλει, ἐπ' ὠφελείᾳ ἀνθρώπων. τῇ δ', πρὸς
 τὸ μεταβέβαιον αἰὶν ἀρεῖα τις ἢ διορθῶν καὶ μετὰ
 γὰρ ἀπὸ τινος οἰήσεως. τί μὲν οὖν μεταγωγὴν,
 αἰεὶ ἀπὸ τινος πιθανότητος ὡς δίκαιου, ἢ κρινῶ
 φελὸς γίνεσθαι, ἐπὶ τὰ πρὸς ἀπλήσια τοιαῦτα μόνον
 εἶναι δέει, ὅχ ὅτι ἡ δὲ ἢ ἐνδοξον ἐφραῖ. λόγον ἔ-
 χεις; ἔχω. τί ἔν ὅ χρεᾶ; θύτου γὰρ τὸ ἑαυτῷ ποι-
 οῦντος, τί ἄλλο θέλεις; γινῶ πέντης ὡς μέρθ' ὅσας
 φαντοδῆσθαι τῷ γνηθῶντι. μᾶλλον δὲ ἀναλη-
 φθῆσθαι εἰς τὸν λόγον αὐτῷ τὸ ἀσερματικὸν κατὰ
 μεταβολὴν. πολλὰ λιβανωθῶ βωλάρια ὑπὸ τῷ
 αὐτῷ βωμοῦ. τὸ μὲν, πρὸς κατέπεσον, τὸ δὲ ὑπε-
 ρον. διαφέρει δὲ ὁ δ' ὅ. γνῶνς δέκα ἡμερῶν, θεὸς
 αὐτοῖς δόξεις, οἷς νῦν θείον καὶ πίθηκος, εἰάν ὁ
 νακέμης ὑπὸ τὰ δόγματα, καὶ τὸν σεβασμὸν
 τὸ λόγος, μὴ ὡς μέγα μέλλωμ ἔτη ζῶν. τὸ χρεῶν
 ἐπὶ ἡ

ἐκπύεται, ἕως ἥς, ἕως ἡμεῖς, ἀγνοῦσθαι
 οὐκ ἐχολίαν κερδαίνει ὁ μὴ βλέπων, τί ὁ πλο-
 οῖος ἐπὶ, ἢ ἐπραξεν, ἢ διανοήσθαι· ἀλλὰ μόνον τί
 αὐτὸς ποιεῖ, ἵνα αὐτὸ τοῦτο δίκαιον ᾖ καὶ ὀσιον,
 ἢ κατὰ τὸν ἀγαθὸν μὴ μέλαν ᾖ· τοῦτο βλέπει
 οὐκ, ἀλλ' ὡς τὴν γραμμὴν τρέχει, ὀρθῶς, μὴ διεφ-
 ῥιμμένον. ὁ ποῦ τὴν ὑπεροφηνίαν ἐπὶ κομίζει
 ἐφ' αὐτὰ ζεταί, ὅτι ἐκαστὸν τῶν μνησθέντων αὐ-
 τῷ, πάχιστα καὶ αὐτὸς ἀκρῶς ἐκτετακέναι καὶ
 αὐτὸς ἐκείνον διαδέξασθαι, μέχρι καὶ πᾶσι
 ἢ μνήμη ἀποσβῆσαι ἐπὶ κομίζει καὶ σβεννυμέ-
 νων παύσασθαι. ὅτι ποῦ δὲ ὅτι καὶ ἀθάνατοι μὲν οἱ
 μνησθέντες, ἀθάνατος δ' ἢ μνήμη, τί ὅν τοῦτο
 πρὸς σέ; ὅτι δὲ λέγω ὅτι πρὸς τὸν τεθνηκότα,
 ἀλλὰ πρὸς τὸν ζῶντα. τί ὁ ἔπαινος. πάλιν ἄρα
 δ' οἰονομήσαντι, πάρις γὰρ νῦν ἀκαίρως τὴν
 φυσικὴν δόσιν, ἄλλως πρὸς ἐχόμενον λόγον λει-
 πόν. πᾶν τὸ καὶ ὁπωσοῦν καλὸν ἐξ ἑαυτῆς καλὸν
 εἶναι, ὅτι ἐφ' ἑαυτῷ κατὰ φύσιν, ὅτι ἐχὼν μέρος ἑαυτῆς
 ὅτι ἔπαινον· ὅτι γὰρ χεῖρον ἢ πρεῖπον γίνεται τὸ
 ἔπαινόμηνον. ὅτι τὸ φημι καὶ ὑδὶ τῶν κοινότερον
 καλὸν λεγομένων· ὅτι ὡς τῶν ὑλικῶν, καὶ ἐπὶ
 τῶν τεχνικῶν κατασκευασμάτων. τὸ δὲ δὴ ὄν-
 τως καλὸν, πρὸς χρείαν ἔχει· οὐ μᾶλλον ἢ νόμος,
 οὐ μᾶλλον ἢ ἀλήθεια· οὐ μᾶλλον ἢ δύνοια,
 ἢ αἰδώς, τί πύτων διατὸ ἐπαινεῖσθαι καλὸν

ὅτι, ἢ ψιγμύθου φθάρει. σμαρὰ γὰρ γὰρ ἐν
 αὐτῷ χεῖρον γίνεται καὶ μὴ ἐπαινῆται· τί ἢ χυ-
 σὸς, ἐλέφας, πορφύρα, μαχαίριον, αὐθύναιον,
 δ' ἐν θούριον· ἐξ ἀμύθουσι καὶ ψυχαί, πῶς αὖ-
 τὰς δὲ αἰδίο χωρεῖ ὁ ἀνὴρ· πῶς ἢ ἡ γῆ χωρεῖ τὰ τ'
 ἐκ τοσούτου αἰῶνος διαπνομῶν σώματα· ὡς αὖ-
 γὰρ ἐνθάδε, ἢ τῶν περὶ ἡμῶν τινα ἐπιστάμο-
 νῶν μεταβολὴ καὶ διάλυσις χώραν ἄλλοις νε-
 κρῶν ποιεῖ· ὅπως αὖ εἰς τὴν αἴρα μεθιστάμεναι ψυ-
 χαί, ἐπὶ πόσῃ συμμείνασαι μεταβάλλουσιν, καὶ
 χέονται, καὶ ἐξ ἀπὸντου, εἰς τὴν ὅλῃσιν αἴρα
 ἵκον λόγον ἀναλαμβάνοντα. καὶ τῶν τῶν ἴσους
 χώραν ταῖς πρὸς αὐτοὺς ἐκείναις παρέχουσι. τῶ-
 ῦ δ' αὖ τις ἀρκεῖν αἶτο· ἐφ' ἑαυτοῦ τῶν τὰς ψυ-
 χαίς ἀμύθου. καὶ ἢ μὴ μόνον ἐνθυμῶν τὸ πλῆ-
 θος τῶν διαπνομῶν ὅπως ἐν σώματι, ἀλλὰ καὶ
 τὸ τῶν ἐκείνης ἡμέρας ἐδιομῶν ζώον, ἐφ' ἡμῶν
 σιγῶν τῶν ἄλλων ζώον. ὅσος γὰρ ἀριθμὸς κατανα-
 λίσκειται, καὶ ὅπως πῶς διαπνεύεται ἐν τοῖς τῶν
 τριφομῶν σώμασι, καὶ ὅπως δέχεται ἡ χώρα αὐ-
 τῶν τὰς δ' αἱματώσεις, δ' αὖ τὰς εἰς τὴν αἴρα ὡς
 ἢ πυρρῶς ἀλλοιώσεις. τίς ἔστι τούτου ἢ ἰσορρο-
 πία ἀληθείας· διαίρεσις εἰς τὸ ὕλινον, καὶ εἰς τὸ αἰ-
 τῶν δ' αὖ μὴ ἀπορρίμβειν, ἀλλ' αὖ πᾶσις ὁρμῶν
 τὸ δίκαιον ἀποδιδόναι· καὶ αὖ πᾶσις φαντα-
 σίας σῶζεν τὸ καταληπτικόν. πάν μοι συναρ-
 μόζει.

μόνον, ὃ σοὶ θυάρεμόν ἐστι καὶ κόσμος ὁλόκληρος μοι πρόσ-
 θιον, ὃ δὲ ὄψιμον, τό σοι δίκαιον· πᾶν μοι κα-
 ρπός, ὃ φέρουσιν αἰεταὶ ὄρασι. ὃ φύσις, ἐκ σοῦ πᾶν-
 τα, γὰρ σοὶ πάντα, εἰς σὲ πάντα, ἐκείνη μὲν φη-
 ρει, πόλι φίλη Κίερον, σὺ ἢ ἔκ ἐρῆς ὃ πόλι
 φίλη Διός; ὀλίγα προῆστέ φησιν ἐ μέλας θυθυ-
 κήσιν· μηδὲν ἄμεινον τ' ἀναγκαῖα πράσσῃ, ὅ-
 τε καὶ ὃ τ' φύσις πολιτικὸς ζῶν λόγος αἰεῖ, ὅς αἰ-
 εῖ. Ἔργον ὃ μόνον τ' ἄρ' ἔκ καλῶς πράσσῃ θυθυ-
 κίαν φέρει, ἀλλὰ ὅ τ' ἄρ' ἔκ ὀλίγα πράσσῃ. τὰ
 πλείστα γὰρ ὧν λέγομεν πράσσομεν, ἐκ ἀναγ-
 καῖα ὄντα, ἐὰν τις πείλῃ, θυχολώτερος καὶ ἄ-
 παρακτότερος ἔσται. ὁθὺν δ' εἶ, καὶ παρ' ἑκαστῇ
 ἐν τ' ὑπομνήσκων, μή τι τ' ὃ τ' ἀναγκαῖον.
 εἰ ἢ μὴ μόνον προῆξίς τὰς μὴ ἀναγκαῖας πεί-
 μεῖν, ἀλλὰ καὶ φαντασίας· ὅπως γὰρ ὃ δὲ προ-
 ῆξίς παρέλκουσαι ἐπακουθήσουσι. Γέγρασθ
 πῶς σοι χωρεῖ καὶ ὃ τ' ἀγαθοῦ ἀνθρώπου βίος·
 τ' ἀρεσκομένην μὲν τοῖς ἐκ τῶν ὅλων ἀπονεμομέ-
 τοις· ἀρεσκομένην ἢ τῇ ἰδίᾳ προῆξίς δ' ἰκαίᾳ καὶ δὴ
 ὁρᾷ θυμῶν. ἰώρακας ἐκείνα, ἰδ' ἐ καὶ ταῦτα. Σε-
 ντόν μὴ τάρσασε. ἀπλωσθ σεαυτὸν. ἀμαρτῶ-
 ναι τις; ἐαυτὸν ἀμαρτανῇ. Συμβέβηκε σοι τί κα-
 λῶς, ἐκ τῶν ὅλων ἀπ' ἀρχῆς σοι συγκραθῆμας
 καὶ συνεκλώθειτο πᾶν τό συμβαῖνον. Τό δ' ὅλον
 θρασυὺς ὁ βίος· κερδαυτέον τό παρὸν σὺν θυλῶ

γισίη ἐ δὴ κῆ, τῆφι ἀνδρῶν. ἥτοι κόσμῳ δὲ ἡ-
 ταυμένῳ, ἡ κυκλῶν, συμπεφορμῶν μὲν, ἀλ-
 λὰ κόσμος. ἥ γὰρ σοὶ μὲν τις κόσμος ὑφίσταται δυνά-
 τῃ, γὰρ ἡ τοῦ παντὶ ἀποσμία, καὶ ταῦτα, ὅπως παύ-
 των δακρυμῶν καὶ δακρυμῶν ἐ συμπα-
 θῶν. μέλαν ἦθος, θῆλυ ἦθος, πόδισκελές ἦθος, θη-
 ριάδες, βοσκοματώδεις, παιδαριώδεις, βλακι-
 κὸν, κίβδ' κλον, βωμολόχον, καπηλικὸν, τυραν-
 νικόν. Εἰ βέβαιος κόσμος ὁ μὴ γνωρίζω τὰ ἐν αὐτῷ ὄν-
 τα, ἔχ' ἢ ἦτορ βέβαιος, καὶ ὁ μὴ γνωρίζω τὰ γιγνόμε-
 μενα. φυγὰς ὁ φεύγων τὸ πολιτικὸν λόγον. τυ-
 φλὸς ὁ κατὰ μύω τῷ νοερῷ ὄμματι. πτωχὸς ὁ ἐν-
 δεῖς ἐπείρου, καὶ μὴ πάντα ἔχων πρὸ ἑαυτοῦ τὰ εἰς τὴν
 βίον χρῆσιμα. ἀπόστηκ' κόσμος ὁ ἀφιστάμενος καὶ
 χωρίζων ἑαυτὸν τὸ κοινῆς φύσεως λόγον, δὲ τῷ
 δουραρεῖν ὅτι συμβαίνουσιν. ἐκείνη γὰρ φέρει τὸ
 το, ἡ ἐπὶ ἡνιγκῶν. ἀπέχισμα πόλεως ὁ ἴδι-
 ον ψυχὴν τὸ λογικὸν ἀποσχίζων, μιᾶς ὅσης. ὁ
 μὲν χωρεῖς χιτῶνῳ φιλοσοφῇ, ὁ ἄλλος χωρεῖς βιβλίῳ,
 ἀλλῳ ὅπως ἡμίγυμνῳ. ἄρτας ὅκ' ἔχω φησὶ, ἐ-
 ἡμμένω τῷ λόγῳ. ἐγὼ δὲ τροφὰς τὰς ἐκ μαθημά-
 των ὅκ' ἔχω, ἐμμένω. τὸ τεχνίον ὁ ἐμαθὴς φίλος,
 οὗτω πρῶσανεπαύσ, τὸ δὲ ὑπόλοιπον τὸ βίον δὲ
 ἐξελθε, ὡς θεοῖς μὲν ὑπὸ τῆς σοφῆς τὰ σεαυτοῦ πάντα
 ὑπερβαίνει τὴν ψυχῆς. ἀνθρώπων ἢ μηδενὸς μῆτε τυ-
 ραννον, μῆτε δαυλον ἑαυτοῦ παθισκός. ἀνθρώπου λό-

γυῖα αὖτ' αὖτ' ὡς οὐκ ἀσπασίαν καίρως, ἔπειτα
 πα πάντα γαμουῦτας, παιδ' ὀφθαλμοῦτας, νεοῦ-
 τας, ἀποθνήσκοντας, πολέμουτας, ἐορτάζοντας,
 ἐμπορομεγύς, γεωργουῦτας, πολεμούντας, αὐ-
 θαλιζαμεγύς, ὑπὸ πῆδοντας, ὑπὸ βαλδύοντας, ἐ-
 πόθεντι τινὰς θυχομεγύς, γογγύζοντας αὖτ' ὡς
 παροῦσιν, ἱρῶντας, θησαυρίζοντας, ὑπατίας,
 βασιλείας ὑπὸ θυμῶντας. ἔκοντο ἑκάστῳ μὲν ὅτι
 τῶν βίος, ἔκ' ἐπὶ τὸ δ' αὖτ' πάλιν ὑπὸ αὐτῶν καίρως αὖτ'
 Τραϊανῶν μετὰ βῆθι· πάλιν τὰ αὐτὰ πάντα. τέ-
 θηκε κακῶν ὁ βίος. ὁμοίως καὶ τὰς ἄλλας ὑπὸ
 γραφὰς χρόνων ἐπὶ ὅλοις ἐδιδῶν ὑπὸ θεῶν καὶ ἐλ-
 πε πῶσι κατὰ τὰς ἀδύναμεις, μετὰ μικρὸν ἐπιστῶν,
 καὶ ἀνελεύθεροις τὰ σοιχεῖα. μάλιστα δὲ ἀναπο-
 λητέον ἐκείνους οὗς αὐτὸς ἔγνωσεν κατὰ ἀσπασίαν,
 ἀφ' ὧντας ποιῶν τὸ καὶ τὸ ἰδίαν καὶ πᾶσι καὶ ἑκά-
 στῳ ἀπὸ τῆς ἑκάστης, ἐπὶ τῇ ἀρετῇ αὐτῶν καὶ
 ὡς τὸ μὲν πᾶσι. ὅτι καὶ ἡ ἐπιστροφὴ καὶ ἡ ἀ-
 σπασίαν, ἰδίαν ἀξίαν ἔχει καὶ συμμετρίαν.
 ὅπως γὰρ οὐκ ἀποδύσαντες ἑαυτοὺς ὑπὸ πᾶσι
 ὅν ἡ πᾶσι καὶ τὰ ἐλάσσονα κατὰ γένος. αἱ
 πᾶσι συνηθῆς λέξεις, γλωσσήματα νῦν. οὐ-
 τως ὅν καὶ τὰ ὀνόματα τῶν πᾶσι πολυῦμένῳ
 τῶν, νῦν τῶν τινὰ γλωσσήματα ὅν. κάμιν-
 λος, καίσων, οὐόλεσος, λεονάτος· κατ' ὀλίγον
 καὶ Σκιπίων, καὶ Κάτω, ἔτα καὶ Αὐγούρος, ἔ-

τὰ καὶ Ἀδριακὸς, ὅτι Ἀντωνίου. ὁ δὲ πάλαι γὰρ πάντα
 τα, καὶ μυθώδη ταχὺ γίνετο, ταχὺ δὲ πάντα
 λῆε λήθη κατέχουσιν, ὅτι ταῦτα λέγω ὑπὲρ τῶν θαν-
 μασιὸς πως λαμβάνειν. οἱ γὰρ λοιποὶ ἅμα ἔχου-
 ῖν πνέουσι, αἶσι, αἰσῶσι. Τί δὲ καὶ ὅλως τὸ αἰ-
 μνησθῆναι; ὅλον κενόν. Τί δὲ πάλαι ὁ δὲ ἀποδιδόναι
 εἰσφέρειν; ὅτι τὸ δὲ, δικάσιαι δικάσιαι, ὅτι πράξεις
 κοινωνικαὶ, καὶ λόγος οἷος μή ποτε διαψεύσειν, καὶ
 διάθεσις ἀπαρξομένη πᾶν τὸ συμβῆναι ὡς ἀν-
 αγκάειν, ὡς γνώειν, ὡς ἀπὸ ἀρχῆς τοιαύτης καὶ
 πηγῆς ῥέειν: ἐκὼν σεαυτὸν τῇ κλωθεῖ σινηπιδί-
 ον, πρὸς ἑαυτὸν σινηπιδί, οἷς ποίποτε πράγματα
 βάλειται; πᾶν ἐφῆμεν, ὅτι τὸ μνημονόειν, καὶ τὸ
 μνημονόειν, θεωρεῖ δὲ διωκῶς. πάντα καὶ με-
 ταβαλὺν γινόμενα γίνονται. ὅτι ἐβίβου ὅτι οἷον, ὅ-
 τι ὅτι οἷον ὅτι οἷον φιλεῖ ὅτι τῶν ὅλων φύσις, ὡς τὰ, τὰ
 ὅντα μεταβάλλειν, καὶ ποιῆν νέα ὅμοια. ἀνέμα
 γὰρ τρόπον τινα πᾶν τὸ ὅν τὸ δὲ αὐτὸ ἐσμεν.
 οὐ δὲ μόνον ἀνέματα φανταζοίμεν, τὰ εἰς γλῶσσαν, ὅτι
 τῶν καταβαλόμενα: τὸ δὲ δὲ λίαν ἰδιωτικόν,
 ὅτι ὅτι τὸ δὲ, ὅτι ὅτι ὅτι ἀπλῆς, ὅτι ἀπῆραχος,
 ὅτι ἀνὺ ποτὶ τὸ βλαβύειν ὅτι ἐξωθεν, ὅτι
 ἰλεως πῶς πάντας: ὅτι τὸ φρονεῖν ὅτι μόνον τῶ
 δικαιοπραγεῖν πειράμεν. Τὰ ὅτι, μονικὰ αὐτῶν
 διαβλέπει, ὅτι ὅτι φρονίμως, οἷα μὲν φεύγουσι,
 οἷα δὲ δυνάμει. ὅτι ὅτι ὅτι ἀγνοοῦν, ὅτι
 σὺ

σὺν ὅχῳ ἐφίσταται, ὅθεν μὲν οὐκ ἔστι τροπὴ καὶ ἕτεροι-
 σίαι τοῖς ποδὲς ἔχοντες. καὶ οὕτως τὸ ποδὲς κακῶν
 ὑπολαμβάνουσιν ὅτι, τοῖς ποδὲς μὴ ὑπολαμβάνει-
 νέτω, καὶ πάντα δὲ ἐχέει· καὶ τὸ ἐγγυτάτω αὐτῷ τὰ
 σωματίων τέμνη), καὶ), ὅθεν οὐκ ἔστι, σάπη),
 ὅμως τὸ ὑπολαμβάνουσιν ποδὲς οὐκ ἔστι μείλιον, ἢ συ-
 χαζέτω. τοῖς ποδὲς ὅτι. κρινέτω μήτε κακόν τι εἶναι,
 μήτε ἀγαθόν, ὅθεν πίστες δύναται κακῶ ἀνδρὶ καὶ
 ἀγαθῶ συμβαίνειν. ὅθεν γὰρ ἐστὶ φύσιν βιοῦν
 ἐπίστες συμβαίνει, ὅτε τοῖς φύσιν εἶναι, ὅ-
 τε πρὸς φύσιν. ὡς οὐκ ἔστιν ὁ κόσμος, μία οὐσία,
 καὶ ψυχὴ μία ἐπέχον, συνεχῶς ὑπὸν ὅν. καὶ πρὸς
 εἰς ἀλλήλους μία, τὴν τὴν πάντα ἀναδίδου-
 νται. ὅθεν πρὸς ὅθεν μία πάντα πράσσει. καὶ πρὸς
 πάντα πάντων τῶν γινόμενων συνεχῶς. καὶ οὐκ
 τις ἢ συνήσεις καὶ συμμέτρους. ψυχὰς εἰς
 εἰς ὅθεν νεκρὸν, ὡς ἐπὶ πτῶσιν ἔλκετο. ὅθεν εἰς κα-
 κόν, τοῖς οὐκ εἰς βολὴν γινόμενοις. ὡς ὅθεν ἀγαθόν,
 ἐκ μεταβολῆς ὑφίσταμενοις. ποταμός τις ἐκ τῶν
 γινόμενων καὶ ῥεύμα βίαιον ὁ αἰὼν. ἅματι γὰρ
 ὅθεν ἐκαστον καὶ παρὸν ἔστι, καὶ ἄλλο πρὸς ἀφίρ-
 νται, τοῖς οὐκ ἔστιν ὅθεν τὰ συμβαίνειν ὅθεν
 συνήσεις ὅθεν γινόμενον, ὡς τὸ ῥέον οὐκ ἔστιν ὅθεν
 ὅθεν ὅθεν τὸ ὅθεν ὅθεν γὰρ καὶ ὅθεν, καὶ ὅθεν
 καὶ ὅθεν βλασφημία ὅθεν ἐπιβλή, ὅθεν ὅθεν μὴ
 ὅθεν ἀνφραίνε ὅθεν λυπεῖται ὅθεν εἰς ὅθεν πρὸς

αφ' ἑορταίου ἀντιπρόσωπου

Οἰκίαις οἰκίαις ἐπιγίνεται. ὃ γὰρ οἶον κατελθ-
μαίς τις ἐς τὴν ἀπαστρεμένην, ὅς μόνον τὸ κατε-
στρεφμένον ἔχουσα. ἀλλὰ συνάφει δὲ λόγος,
ὅς ὅσους συντέτακται συνεκμοσμένους τὰ ὄν-
τα. ὅπως τὰ γινόμενα ὁ ἀποδοχὴν φιλήν, ἀλ-
λὰ θυμαστικὰ οἰκίαις ἐμφαίνῃ· αἱ τὸ
ἐρακλειτείου μεμνηθεῖς· ὅτι γῆς θάνατος ὕδατος
γῆρας· καὶ ὕδατος θάνατος αἶρας γῆρας·
καὶ αἶρας, πῦρ. καὶ ἔμπασιν. μεμνηθεῖς ἡ καὶ
τὸ ἄβυσσον θάνατον ἢ ἢ ὁδὸς ἔχει. καὶ ὅτι ὅς
μέγιστε δίκαιος ὁμιλοῦσι λόγῳ, τὸ τὰ ὅλα
δοικῶντι, τεύτεθ' ἀφίρονται. καὶ ὅς καὶ ἡ-
μέραν ἐγκυροῦσι, τὰ αὐτοῖς ξυγὰ φαίνε-
ται. καὶ ὅτι ὁ δὲ ὅσους καθεδύδοντας ποιῶν
καὶ λέγειν. καὶ γὰρ τότε δοκοῦμεν ποιῶν καὶ
λέγειν. καὶ ὅτι οὐ δὲ παῖδας ὁκίον ὅν τὸν
ἔστι κατὰ φίλον καθεδύδοντας παρὰ ἡμῶν. ὅσους
ἔστι σοι διῶν ἔστιν, ὅτι αὐτοῖς τεθνήξῃ, ἢ πάν-
τως εἰς τρίτην, ὅς ἐν' αὐτῇ πρὸς μέγα ἐποιοῦ, ὅ
εἰς τρίτην μάλλον, ἢ αὐτοῖς, εἴγε μὴ ἐλάττω
ἐλάττω εἰς πόσον γὰρ δὲ τὸ μεταξὺ; ὅπως καὶ
τὸ εἰς πολλοὺς εἰς μάλλον, ἢ αὐτοῖς, μηδὲν
μέγα εἶναι νόμιζε· γινώσκω συνεχῶς πόσοι μὴ
ἰατροὶ ἀπεθνήκεσι, πολλάκις τὰς ὁφρὺς ὑπερ-
θῶν ἀρρώστων συνασάντες. πόσοι δὲ μάθημα-
ται,

τῶν, ἄλλων θανάτου· ὥς μέγα πῦρ πύρρες
 πόσοι δὲ φιλόσοφοι πόθι θανάτου ἢ ἀθανασίας
 μυρία δὴ τῶν ἀνθρώπων· πόσοι ἢ αἰετὲς πολλὰς ἐκ
 κτείναντες· πόσοι ἢ τύραννοι ὄχρουσιν ψυχὰς
 μετὰ δεινοῦ φρεσὶ γματῶ· ὥς ἀθάνατοι κεχρη-
 μένοι· πόσαι δὲ πόλεις, ὅλας ἐν οὕτως ἔσω,
 τεθνήκασι· Ελίκη, καὶ Πομπηῖοι, καὶ Ἡρακλέ-
 νος, καὶ ἄλλαι ἀναρίθμητοι. Ἐπιθί δὲ καὶ ὅσους
 οἶδας, ἄλλοι ἐπ' ἄλλοι. ὁμῶς τῶν κολούσας,
 ἔτα ὀξετάθη. ὁ δὲ, ἐκείνον. πάντα δὲ γνῶσθαι.
 τὸ γὰρ ὅλα κατέλειπ' αἰετὰ ἀνθρώπινα ὥς ἐφ' ἡ-
 μῖρας καὶ δ' ὑπελῆ. καὶ ἰχθὺς μὲν μυξώειον· αὐ-
 τοῦ δὲ τάειχος, ἢ τέφρα. τὸ ἀκαρπείον δὲ τοῦ
 τῶ χρόνου κατὰ φύσιν δειλῶν, καὶ ἄλλων
 καταλῦσαι· ὥς αὐτὴ ἐλαία πέποιρος γρηομένη,
 ἐπιπῆν, θυφειοῦσαι τὴν γνῶσθαι, καὶ χεῖρ
 εἰδῆσαι ἐφ' φύσαντι δ' ὄνδρῳ. ὁμοίον εἶναι τῇ
 ἄκρῃ, ἢ δεικνύει τὰ κύματα προσήσονται.
 ἢ δὲ ἔσθκε καὶ πόθι αὐτῶν κοιμίζεται τὰ
 φλεγμῆναι τὰ ὑδατῶ. ἀτυχὲς ἐγὼ εἶ-
 τι τὸ τό μοι σινέβη. οὐ μὲν οὐκ, ἀλλ' ὀδυνηρὸς ἐ-
 γὼ, ὅτι τούτου μοι συμβεβηκὸς, ἄλυσθαι
 δ' αὖτε, οὐτε ὑπὸ πτόντῳ θραυόμενῳ, οὐ-
 τε ἐπιὸν φοβούμενῳ. συμβεβῆαι μὲν γὰρ τὸ
 τοιοῦτο παντὶ ἰδιώατο· ἄλυσθαι δὲ ὅπως
 ὑπὸ τούτῳ αὐτὸ δεικνύεισθαι. δὴ τίς ἐκείνο μάλλον

ἀτύχημα, ἢ τὸ τοῦ θυτύχημα. λέγεις ὅμως ἀτύχη-
 μα ἀνθρώπου. ὃ ἔστιν ἀπότευγμα τῆ φύσεως
 τῷ ἀνθρώπῳ. ἀπότευγμα ὅ τῃ φύσεως τῷ ἀνθρώ-
 πῳ εἶναι σοὶ δοκεῖ, ὃ μὴ πρὸ τοῦ βούλημα τῇ φύ-
 σεως αὐτῇ ὄντι. τί ἔν τῳ βούλημα μεμάθηκας; μή τι
 ἐν τῷ συμβεβηκός τῷ κωλύσει δίκαιον εἶναι; με-
 γαλόψυχον; σώφρονα; ἐμφρονα; ἀπρόπῳτον;
 ἀδυσχερῆ; αἰδοῦμονα; ἐλδύθερον; τ' ἄλλα ἃ
 συμπρόντων ἢ φύσις ἢ τῷ ἀνθρώπῳ ἀπέχει τὰ ἰ-
 δία. μέμνησο λοιπὸν ὕπτι πάντος τῷ εἰς λύπην
 σε πῶς γουμνός, ὅν τῳ χεῖρ τῷ λόγῳ. ἔχῃ
 τι τῷ ἀτύχημα, ἀλλὰ τὸ φέρει αὐτὸ γηναίως,
 θυτύχημα. ἰδιωτικόν μὲν, ὅμως ὅ ἀνυψικόν βοήθη-
 μα πῶς θανάτου καταφρόνους, ἢ ἀναπόλη-
 σις τῷ γλίχρως γνῶσιν τριψάντα τῷ ζῶντι. τί ἔν
 αὐτοῖς πῆλον, ἢ τοῖς αἰσίοις; πάντως πῶς ποτε κείν-
 η, Καδουκιανός, Φαίβιος, Ιουλιανός, Λέπιδος.
 ἢ ἔστις τοῖς τοῖς, οἱ πολλὰς ἐξελύγαν, ἔτα δὲ λυέ-
 χθαι. ὅλον μικρόν ὄντι τὸ διάστημα, καὶ τῷ δὲ ὄ-
 σον, ὅ μιν οἷον ἐξαντλήμενον, καὶ γνῶσιν σωμα-
 τίων; μὴ ἔν ὡς πρᾶγμα. ἐλέπε γὰρ ὁπίσω τὸ ἀ-
 χανές τῷ αἰῶνι, ὅ τῳ πρόσω. ἄλλο ἀπειρομ. γνῶ-
 σιν ὅν τῳ, τί διαφέρει ὁ τριήμερος τῷ ἑξαμενίῳ.
 ὡς τὸ σῶτομον αἰετρεχε. σῶτομον δὲ ἢ ἢ τῇ
 φύσιν. ὡς κατὰ τὸ ὑγιαίνειν πᾶν λέγειν καὶ
 πρᾶσιν. ἀπαλάσσει γὰρ ἢ τοιαύτη πρόθεσις,
 ἢ ὡς,

νόμων, καὶ στρατείας, καὶ πάσης οἰκονομίας καὶ
κομψείας.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥ-

τοκράτορος τῷ εἰς ἑαυτὸν

Βιβλίον ι.

Ρῆθες ὅταν δυσόκνως ὀξεγείης, πρὸ
χειρὸς ἐσω, ὅτι ὕβρις ἀνθρώπου ὀξ-
γὸν ἐγείρομαι. ἔτι δὲν δυσκολαί-
νω εἰ πορεύομαι ὑπὸ τὸ ποιῆν, ὅρ-
νηκον γέγονα, ὃ ὥρ χάρις πρὸς γυμνασί-
αίς τῆς πόλεως, ἵνα κατεκείμαι
καὶ ὅτις σωματίοις ἑμαυτὸν θάλλω. ἀλλὰ τῷ
ὅτι ἡδύομαι. πῶς τὸ ἡδύομαι δὲν γέγονας; ὅλως δὲ
πῶς ποιῶν ἢ πῶς ὀξεγείων; ὁ βλέπων τὰ φυ-
τάκια, τὰ σποδία, τὰς μύρμακας, τὰς ἀρέχνας,
τὰς μελίστας, τὰ καὶ ἄντας συγκοσμήσας κόσ-
μον· σὺ δὲ θέλεις τὰ ἀνθρώπινα ποιῆν; ὁ τρέχων
ὑπὸ τὸ ἡδύομαι τὴν φύσιν; ἀλλὰ δὲ καὶ ἀναπαύ-
νεται. δὲ ἡδύομαι καὶ τὴν μέτραν ἡ φύσις. ἡδύο-
μαι μὲν τοῦ ἰδίου, καὶ πίπειν, καὶ ὁμοίως σὺ,
ὑπὲρ τῆς μέτρας, ὑπὲρ τῆς ἀρεσκυῖας πρὸς χαρῆς. ὅ-
τις πράξεις, ἡ ὅτι ἐπὶ ἀλλὰ ὅτις τῷ δαυατῷ. ὁ
γὰρ φιλεῖ σιαντόν, ἐπέται καὶ τὴν φύσιν αἰ-

πορχήριον ἑαυτοῦ. Δοκίμασε σὺ εἶχες θυ-
μῶσαι, ὅσοι ἄλλα ἔτορα πολλὰ, ἐφ' ὧν εἶχες ἐ-
πεῖν, ὃ γὰρ πέφυκα. ἱκῶνα ἐν πύργῳ, ἀπὸρ ὅλας
ἐξέρχουσι τὸ ἀκίβδηλον, τὸ σιμῶν, τὸ φερίπορον,
τὸ ἀφιλήστονον, τὸ ἀμικτήμοισον, τὸ ὀλιγαδύες,
τὸ ὀμβρῶν, τὸ ἐλδύθειρον, τὸ ἀπείραστον, τὸ ἀφλό-
κρον, τὸ μεγαλεῖον. ἐκ αἰδῶς, πόσα ἦν πρὸς
χεῖρ διωσάμεθα, ἐφ' ὧν ὁδεμία ἀφύϊας κὴ ἀν-
τιμολογότητος πρόφασις, ὅμως ἐτι κἀταμνήσας
ἐκόν, ἢ καὶ γογγύζον, κὴ γλιχρύνεσθαι, ὅτι πολὺ
κύνειν, ὅτι τὸ σωματίον κατατιᾶσθαι, κὴ ἀρίσκει-
σθαι, καὶ πρὸς πόνεσθαι, ὅτι ὅσα ὦντα ῥιπᾶσθαι
τῇ ψυχῇ, ὅτι τὸ ἀφύϊας κατασκευάσθαι ἀνταγ-
γῆν, καὶ αὐτὸς θεὸς, ἀλλὰ ὅσων μὲν πάλαι ἀποκ-
λάχθαι ἐδυνάσασθαι. μόνον δὲ ἐὰν αἶψα ὡς βραδύτε-
ρος, κὴ δύνασθαι ὁδοποιεῖσθαι κατὰ γινώ-
σκουσιν. καὶ ὅτι ἡ ἀσκητικὴ μὴ παρενθυμοσμέ-
νη, καὶ ἐμφιληδουῶντι τῇ νοθείᾳ, ὃ μὲν τίς οἶσιν,
ὅτι αὐτὸς διελθὼν περὶ ἵνα προῖκε, προῖκε καὶ
λογίζεσθαι, αὐτοῦ τὸ χάρις. ὃ γὰρ πρὸς ὅτι μὲν ὁ πρὸς
χρῆσθαι, ἄλλως μὲν ὅτι πρὸς ἑαυτοῦ, ὡς πρὸς χρῆσθαι
διανοεῖται, καὶ οἶδ' ὅτι ὁ πεποιήκων. ὃ δὲ τίς
τρόπος τινὰ ὅτι οἶδ' ὅτι πεποιήκων, ἀλλὰ ὅμως
ὅς οἶδ' ἀμπίλας ὅτι οἶδ' ὅτι γινώσκουσιν, καὶ μὴ οἶδ'
ἄλλο πρὸς πικρῶς, μετὰ τὸ ἀπαρτῆσθαι τὸν
ὅτι οἶδ' κατὰ τὸν γινώσκουσιν, ἵπτασθαι δὲ αὐτὸν, κύων

ἐχθύρας, μέλισσα μέλι ποιεῖται. αὐθραπθὲς δὲ
 εὖ ποιεῖται ἐκ ἐπιβοᾶται· ἀλλὰ μεταβαίνει ἐφ'
 ἑταροῦς ἄμπέλθῃ ὡς τὸ πάλιν γνῆ τῇ ὥρᾳ τῇ
 βότρυον γνέγκειν. γνῆ τοῖς ἐν δειῖν, τοῖς τρό-
 ποις τινὰ ἀπὸ ἀκολυθῆτος αὐτὸ ποιεῖται· καὶ ἀλλ'
 αὐτὸ τὸτο, δὲ ἀπὸ ἀκολυθῆτος. ἰδίον γὰρ φησι
 τῷ κοινωνικῷ, τὸ αἰδιανέει ὅτι κοινωνικῶς γνέ-
 ργει καὶ νῆ δία βόλεται, καὶ τῷ κοινωνὸν αἰδι-
 εῖ. ἀληθεῖς μὲν ἐστὶ ὁ λέγων· τὸ δὲ νῦν λεγόμενον
 παρεκδύει. δὲ τῷ εἶς ἐκείνων, ὡς πρότε-
 ρον ἐπεμνήσθην. καὶ γνῆ κῆνοι, λογικῇ τινι πι-
 θανότητι πρᾶσσεται. ἐὰν δὲ θελήσῃς σωθῆναι
 τί ποτέ ἐστι τὸ λεγόμενον, μὴ φοβῆ, μὴ πρᾶ τῷ
 πρᾶλίπῃς τὸ ὄργον κοινωνικόν. θυγὴν ἀβλυαί-
 ων, ὕσον, ὕσον ὡς φίλε (δύ κτλ) ἀεὶρας τὴν ἀθη-
 ναίων καὶ τῶν πεδίων. ἥτοι ὅτι δὲ δύχεαι, ἢ ὅπως
 ἀπλῶς καὶ ἐλδιδέως. Ὅποιόν ἐστι τὸ λεγόμενον,
 ὅτι σωτέαξον ὁ ἀσκληπιδὸς τὸτο ἐπικασίαν·
 ἢ ψυχολουσίαν, ἢ ἀνυποδουσίαν. τοῖς τὸν ἐστὶ καὶ
 τὸ σωτέαξον τὸτο ἢ τῶν ὁλων φύσις, νόσον, ἢ
 πύρωσις, ἢ ἀκβολὴ, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων. καὶ
 γὰρ ἐκεῖ τὸ σωτέαξον τοῖς τὸν τισυμαίνει. ἔτα-
 ξι τὸτο πῶς τὸτο, ὡς κατάλληλον εἰς ὑγίαν.
 καὶ γνῆ τὸ συμβαῖνον ἐκάστω τέτακται
 πῶς πῶς αὐτὸ κατάλληλον εἰς τὴν ἐμαρμί-
 νην, ὅπως γὰρ καὶ συμβαίνει αὐτὰ ἡμῶν λέγε-
 μεν

εἰδὲ. ὥς καὶ αὐτὸ τετραγώνου εἰς λίθος ἐν τοῖς τέχε-
 σι, ἢ ταῖς πυραμίσι συμβαίνειν οἱ τεχνῖται λέ-
 γουσι, σωαεμοζοντας ἀλλήλοις τῇ ποιᾷ συμβα-
 σει. ὁλως γὰρ ἁρμονία εἰς μίαν. καὶ ὅσοις ἐκ πάν-
 των τῶν σωμάτων ὁ κόσμος τοῦτον σῶμα συμ-
 πληρῶται, ὅτως ἐκ πάντων τῶν αἰτίων ἡ ἡμᾶρ
 μὲν τοιαύτη αἰτία συμπληρῶται. νοδοὶ γὰρ ὁ λέ-
 γω, καὶ οἱ τέλειον ἰδιώτα. φασὶ γὰρ τοῦτο εἶναι
 αὐτῷ. οὐκ οὐν τὸ τοῦτο εἶναι καὶ τοῦτο
 τῷ σωτάῃ. δεχόμεθα οὐν αὐτὰ, ὡς ἐκεῖνα
 ὁ ἀσκληπιδίος σωτάῃ. πολλὰ γοῦν καὶ ἐν ἐκεί-
 νοις δὲ τραχέα. ἀλλὰ ἀσπαζόμεθα τῇ ἐλπίδι τῆς
 ὑγείας. τοῦτον ἡ σοὶ δοκέτω, ἀνυσις καὶ σωτέ-
 λεια τῇ τῇ κοινῇ φύσει δοκούντων, οἷον ἢ σὴ ὑ-
 γία. καὶ ὅπως ἀσπάζεσθαι πᾶν τὸ γινόμενόν, καὶ ἀπὸ
 νέεσθαι δοκῇ, ὅτι τὸ ἐκεῖ ἀγερ, ὑπὸ τῇ τῇ κόσ-
 μῳ ὑγίαν, καὶ τῇ τῇ διὸς δυοδίας καὶ δυπρε-
 γίαν. ὁ γὰρ αὐτὸ τὸ πᾶν εἶναι, εἰμὲν τῷ ὅλῳ σωτέ-
 φερν. ὁ δὲ γὰρ ἡ τυχεῖα φύσις φέρει τι, ὅτι μὴ τοῦ
 διοικεμένου ἰσὺς αὐτῇ κατ' ἀλλήλων δέ. ἐκδὲ καὶ
 τὰ δύο λόγους εἰργεῖν καὶ τὸ συμβαίνειν σοι
 καὶ ὅτι μὴ, ὅτι σοὶ εἴναι, καὶ σοὶ σωτάῃ
 τοῦ, καὶ πῶς σὲ πῶς ἔχον αὐτὸν ἐκ τῇ πρὸς βύ-
 λαιων αἰτίων συγκλωβόμενον. καὶ ἐτόρμῃ, ὅτι
 τῷ τῷ διοικῶντι τῇ δυοδίας καὶ τῆς σωτέ-
 λει, καὶ ἐν δὲ τῇ συμμονῇ αὐτῇ αἰπὸν δέ. πῶς δὲ

ται γὰρ τὸ ὁλόκληρον, εἰ καὶ οὐκ ἔστι διακόψας τὴν
 συνάφειαν καὶ συνεχείαν ὡσπερ τῶν μορίων, ὅ-
 τω δὲ καὶ τῶν αἰτίων. διακόψας δὲ ὅσον ἴδι σοί,
 ὅταν διυθερεῖς καὶ τρόπον τινὰ ἀναεῖς μὴ
 σπικαίνειν, μηδὲ ἀπαυδᾷν, μηδὲ ἀφροδισαυεῖν,
 εἰ μὴ κατὰ πυκνοῦ τοῦ σοι τὸ ἀπὸ δογμάτων ὀρ-
 θῶν ἑκαστα πράσσειν, ἀλλὰ ἐκκρυσθῆναι, πάλιν
 ἐπανιέναι, καὶ ἀσμελίζειν εἰς τὰ πλείω αὐθροῦ
 κώτρεα, καὶ φιλεῖν ἑᾶν, ἐφ' ὃ ἐπανερχῇ. καὶ μὴ
 ὡς πρὸς παιδιαγωγὸν τινὲ φιλοσοφίαν ἐπανιέ-
 ναι. ἀλλ' ὡς οἱ ὀφθαλμιῶντες πρὸς τὸ ἀπογυῖον
 καὶ τὸ ὁρῶν ὡς ἄλλος πρὸς κατὰ πλάσμα, ὡς πρὸς
 καταιόνησιν. ὅτῃς γὰρ οὐκ ἔστι ἰδιόλεκται τὸ πειθα-
 ρχεῖν τῷ λόγῳ, ἀλλὰ προθεναπαύσει αὐτῷ. μέμνη-
 σθ' ὅτι φιλοσοφία μόνον θέλει ἂν φύσις σὺ θέλει.
 σὺ δ' ἄλλο ἡδέλεις σὺ καὶ φύσιν. τί γὰρ τῶν προ-
 σλωέσερον; ἢ γὰρ ἡδονὴ καὶ εὐχέλεια ἀφάλαξ; ἀλλὰ
 θέασαι, εἰ προσλωέσερον μεγαλοψυχία, ἐλευθε-
 ρία, ἀπλοῦς, ἀγνοοσιμότης, ὁσιότης. αὐτὴ γὰρ φρε-
 νήσεως τί προσλωέσερον; ὅταν τὸ ἀπῆλαιον καὶ δὴ
 εὐρὺν καὶ πᾶσι τὸ πρῶτον ἐλευθερίας καὶ ὑποσημονικῆς
 διωκόμεως ἐνθυμηθῇς. τὰ μὲν πράγματα καὶ τὰ
 τῶν τρόπων ἐν ἀεὶ καλὴν ψυχὴν, ὡς φιλοσόφοις ἐκ
 ὀλίγοις καὶ ὅτις τυχῶσι ἐδοξε ἢ πάντας πασι ἀνα-
 τάλειπτα ὄν, πλεοναυτοῖς γε τοῖς Στωϊκοῖς διυκα-
 τάλειπτα δοκῶ, καὶ πᾶσι ἢ ἡμετέροις συγκατάθε-
 σις,

οὐ, μετὰ πρῶτῃ, πού γ' ὁ ἀμετὰ πρῶτῳ. μέλει
 τοίνυν ἐπ' αὐτὰ τὰ ἐποκέμενα, ὡς ὀλιγόχρονα,
 καὶ ὀυτελὰ, καὶ δυνάμενα ἐν ἰσότησι λευκαῖσιν, ἢ
 πόρνης, ἢ ληστῶν εἶν. μετὰ ὅσα ἐπιθι ὡς τὰ τ' συμ-
 βιώντων ἦν, ὡς μόλις ὅτι καὶ τὸ χαρισάμεν αἰα-
 σχεῖσθαι, ἵνα μὴ λεγῶ ὅτι καὶ ἐαυτὸν ἵς μόγις ὑπο-
 μείνῃ. Εἰς τὸ πρῶτον ὅρ' ὅφω, καὶ ῥύπων καὶ ὅσα αὐτὸν ῥύ-
 σαι τ' τεσσάρων, καὶ τὸ χόρον, καὶ τὸ λινθήσεων, καὶ τὸ
 λινθιμύων, τί ποτ' ὅτι τ' ἐκλινθῆναι, ἢ τ' ὅλως
 ἀποδ' ἀδῆναι δυνάμεθ', ὅδ' ὡς νοῦ. τὸν αὐτίον
 γ' οἷα πρῶτα μὲν ὅτ' αὐτὸν ποδὶ μένῃ τ' φύσι-
 κινῶν ὅτι, καὶ μὴ ἀχάλας τῇ διατριβῇ, ἀλλὰ τὰ
 ὅτις μόνοις προσαναπαύεσθαι. ἐνὶ μὲν ὅτι οὐδὲν
 συμβῆσθαι μοι, ὅτ' ἔχει κατὰ τὴν τῶν ὅλων φύσιν
 εἶναι. ἐτόρῳ δέ, ὅτι ἐξισί μοι μηδὲν πράσσειν πρῶ-
 τῳ ἡμῶν θεῶν καὶ δαίμονα. εἰ δὲ γὰρ ὁ ἀναγκά-
 σων ὅσα πρῶτα βῆναι, πρὸς τί ποτε ἀφ' αὐτῶν χρῶ-
 μα τῇ ἡμαυτῷ ψυχῇ; πρῶτον ἕκαστον ὅσα ἐπανέρω-
 τῶν ἡμαυτὸν, καὶ ὅτι τὰ ζῆν, τί μοι ὅτι νῦν γ' τοῦ-
 τῳ ὅτι μοι, ὅτι δὲ ἡ γεμονιὸν καλεῖσθαι; καὶ τί-
 νῳ ἀφ' αὐτῶν ἔχω ψυχῇ, μή τι παιδί; μή τι μέρα-
 κίς, μή τι γυναικαίου, μή τι τυραννίδος; μή τι ἑταί-
 ρους; μή τι θεοῦ; ὑποῖα τίνα ὅτι τὰ τοῖς πολ-
 λοῖς δοκοῦντα ἀγαθὰ, καὶ ἐν τεύθει λαβῶναι.
 εἰ γὰρ τις ὡς νοσήσειν ὑποδύοντα τίνα ὡς ἀ-
 λαθῶς ἀγαθὰ, ὅτιον φρένησιν, σωφροσύνην,

δικαιοσύνην, ἀνδρίαν, ἔκ αὐτῶνται προειπνοῦ-
 σας, ἐπιανοῦσαι διωθθήσιν. ὑπὸ τῷ ἀγαθῷ
 γὰρ ἐφαρμόσει. τὰ δ' ἐγὼ τοῖς πολλοῖς φαινόμενα
 ἀγαθὰ προειπνοῦσας τίς ὁρανοῦσεται, καὶ ῥα-
 δίως διέξεται, ὥς οἰκείως ἀπλεγόμεθα τὸ ὑπὸ τῷ
 λογισμῷ ἐξηκένον. ὅτως καὶ οἱ πολλοὶ φανταζόν-
 ται τῷ διαφορᾷ. ὃ γὰρ αὖ ἴσως μὲν ὃ προσέκο-
 πην καὶ ἀπηνειοῦτο· τὸ δὲ ὑπὸ τῷ πλάτῳ καὶ τῷ
 πρὸς τρυφῇ ἢ δ' ὄξαι ὀυπληρημάτων πρὸς διχο-
 μεθᾶ, ὥς ἱκνουμένως καὶ ἀσείως ἐξηκένον. πρὸς
 θι οὖν καὶ ἐρώτα, εἰ τι μετέον καὶ ἀγαθὰ ὑπολη-
 πτόντα τοιαῦτα, ὅν προειπνοηθέντων οἰκείως
 αὐτὸν φέροιτο, τὸ τὸν ἐκ τῆς ἐκένον αὐτὰ ὑπὸ τοῦ
 ποείας, ἔκ ἐκείνῳ ποιήσῃ.

Ἐξ αἰτιώσεως καὶ ὕλικῃ σωείσκησιν· ὃ δ' ἐτόρον
 δὲ τούτων εἰς τὸ μὴ ὁμφοθήσεται· ὡς αὖτε ὃ δὲ ἐκ
 τοῦ μὴ ὄντος ὑπείσκησιν οὐκ οὖν κατασχεθήσεται πᾶν
 μέρος ἑμὸν, καὶ μεταβολὴν εἰς μέρος πᾶν κόσ-
 μῳ. καὶ πάλιν ἐκείνο εἰς ἐτόρον μέρος τοῦ κόσμου
 μεταβαλεῖ· καὶ ἡ δὲ εἰς ἀπειρον καὶ τοιαῦτα δὲ
 μεταβολὴν λέγει ὑπείσκησιν. καὶ οἱ ἐμὲ γνῶν ἴσαν
 τες, καὶ ἐπανιόντι εἰς ἄλλο ἀπειρον· ὃ δὲ γὰρ κο-
 λυεῖ ὅπως φάναι, καὶ ἂν καὶ πᾶσι πόσις πεπρασμέ-
 νας ὁ κόσμος διοικῆται.

Ο λόγος καὶ ἡ λογικὴ τέχνη διδάμει εἰς
 ἑαυτὰς ἀρκέμεναι, καὶ τοῖς κατ' ἑαυτὰς ὅροις.
 ὁρμῶνται μὲν οὖν ἀπὸ τοῦ οἰκείας ἀρχῆς. ὁ δὲ δύσσει

ἢ εἰς τὸ προκείμενόν τέλος. καὶ καθ' ὅσον αἰετὶ
 αὐτὰ πράξεις ὀνομάζονται, ἢ ὁρθότητι ἢ ὀλίγη
 σημαίνουσαι. ὅθεν τούτων ῥητέον ἀνθρώπου, ἢ ἀν-
 θρώπου καθὸ ἀνθρωπότητος, ἢ καθ' ὅσον ἢ ἐκείνου
 ἀκατέστηματα ἀνθρώπου, οὐδέ ἐπαγγέλλεται αὐ-
 τὰ ἢ τὸ ἀνθρώπου φύσις. ὅθεν τελειότητες εἶναι
 εἰ τὸ ἀνθρώπου φύσεως. ὅθεν ἔτι τὸ τέλος
 ἐν αὐτοῖς ὅτι τῷ ἀνθρώπῳ κείμενόν. ὅθεν τὸ συμ-
 πληροῦν τὸ τέλους τὸ ἀγαθόν. ἐπὶ εἰ τι τούτων
 ἢ καθ' ὅσον ἢ ἀνθρώπου, ἢ καὶ τὸ ἐπερφο-
 ρεῖν αὐτῷ, καὶ κατεξάνισα ὅσα, ἢ καθ' ὅσον ἢ. ὅ-
 δὲ ἐπαινετὸς ἢ ὁ ἀπρόσδιεόν τούτων ἑαυτὸν πα-
 ρεχόμενον. οὐδ' αὖ ὁ ἐλαττωμένος ἑαυτὸν ἐν τινι
 τούτων ἀγαθὸς ἢ, εἴ πορ ταῦτα ἀγαθὰ ἢ. νῦν
 εἰ ὅσον πορ πλείω τις ἀφαιρῶν ἑαυτὸν τούτων,
 ἢ ὅθεν ἢ ἐτόρῳ, ἢ καὶ ἀφαιρῶν ἢ τούτων
 ἀνέχεται, ὅσον δὲ μᾶλλον ἀγαθὸς ὅτι. ὅθεν αὖ πολ-
 λάκις φαντασθῆς, ὅθεν σοι εἶσαι ἢ διάνοια.
 Βάλλεται γὰρ ἐκ τῶν φαντασιῶν ἢ ψυχῆ. Βά-
 πτε οὖν αὐτῷ, τῇ συνεχείᾳ τῶν ὅθεν φαντα-
 σιῶν. ὅσον, ὅτι ὅσον ζῶ ὅσον, ἐκεί καὶ οὐ ζῶ. ἐν αὐ-
 τῷ δὲ ζῶ ὅσον, ἐσὶν ἄρα καὶ οὐ ζῶ ἐν αὐτῷ. καὶ
 πάλιν, ὅτι οὐ πέρ ἐνεκὸν ἐκείνου κατεσκόβασαι.
 πῶς δὲ κατεσκόβασαι, πῶς ὅσον φέρεται. πῶς
 δὲ φέρεται δὲ, ἐν τούτῳ τὸ τέλος αὐτοῦ. ὅσον δὲ
 τὸ τέλος, ἐκεί καὶ τὸ συμφέρον, καὶ σαφὲς ἀδὸρ ἐ-

κάστω τὸ ἀγαθὸν τῷ λογικῷ ζῶον, κἀκονίᾳ.
 ὅτι γὰρ πρὸς κοινωνίαν γεγονάμεν, πάλαι διέδο-
 κται. ἢ οὐκ ἰδοὺ γίγνεται, ὅτι τὰ χεῖρα τῷ κρείττο-
 νων ἔνεκεν. τὰ δὲ κρείττω ἀλλήλων, κρείττω ἢ τῷ
 μὲν ἀψύχων, τὰ ἐμψύχα· τῷ δὲ ἐμψύχων, τὰ
 λογικά· τὰ τὰ ἀδύνατα διέκωμ, μανικόν, ἀδί-
 ναστον δὲ τὸ αὐτὸ φαύλος μὴ τοιαῦτα τινα ποιεῖν.
 Οὐδὲν ὁδὸν συμβαίνει, ὅταν χεῖρα πᾶσι φερεῖν
 αὐτῷ, ἄλλω τὰ αὐτὰ συμβαίνει. καὶ ἡτοι-
 μένη οὐδὲ συμβέβηκεν, ἢ ὡς διὰ κινύμεθα με-
 γαλοφροσύνην ὁρᾷ, καὶ ἀκρόατος μάλιστα δει-
 νόμῳ ἄγνοια καὶ ἀρεσκείαν ἰχυροτέρως εἰν-
 φρονήσεως, τὰ πράγματα αὐτὰ ὅδε ὅπως ἔσονται
 ψυχῆς ἀπῆται· ὅδε ἔχει εἰσόδον πρὸς ψυχῆν· ὅ-
 δε τρέψαι, ὅδε κινῆσαι ψυχῆν δύναται· τρέψαι
 δὲ καὶ λινεῖ αὐτὴν ἐαυτῷ μόνῃ. καὶ οἶον αὐτὴν ἱερμα-
 τῶν κατεξισκέσκει αὐτῶν, τοιαῦτα ἐαυτῇ ποιεῖ
 τὰ προσυφεσθῆτα, καθ' ἑαυτὸν μὲν λόγον ἡμῶν
 ὅτι οὐκ οἰκειότατον ἀνθρώπῳ, καθ' ὅσον δὲ ποιη-
 τέον αὐτῷ καὶ ἀνεκτέον. καθ' ὅσον δὲ γίνονται
 ἔντες εἰς τὰ εὐκτα ὄντα, ὅν τε τῶν ἀσφαφόρων μοι
 γίνεται ὁ ἀνθρώπος. οὐχ ἥσασθαι ἢ ἡλιθίον, ἢ ἀνε-
 μόν, ἢ θούριον. ὑπὸ τούτων δὲ γίνονται μέγισ-
 ται ἐμποδισθεῖς αὐτῶν. ὁρμῆς δὲ καὶ διαθείσεως, ὅ γίνε-
 ται ἐμπόδια διατῶν ὑπεξαίρεσις, καὶ τῇ πᾶσι τρε-
 πῶν, πᾶσι τρέπει γὰρ καὶ μεδίεσθαι πᾶν τὸ ἐν-
 εργεῖας

καὶ γὰρ ἡ ψυχὴ καὶ ἡ διάνοια αἰσθάνονται τὸ πρῶτον ἑαυτὰς· καὶ
πρὸ ὧν γίνεται τὸ ὅτι ὅταν τὸ πρῶτον ἑαυτὰς αἰσθάνεται·
καὶ πρὸ ὧν, τὸ ὅτι ὅταν αὐτὴς αἰσθάνεται· τὴν αἰσθάνειαν
τοῦ κόσμου τὴν κραυγὴν τίμα. ἐστὶ δὲ αἴσθησις, τὸ πᾶσι
χρῆμα, καὶ πάντα διέπον. ὁμοίως δὲ καὶ τῶν αἰσθάνειαν
σας τὴν κραυγὴν τίμα. ἐστὶ δὲ αἴσθησις, τὸ ἐκείνη ὁμο-
γυίας. καὶ γὰρ ἡ αἰσθάνεια τὸ πρῶτον αἰσθάνεται τὸ πρῶτον αἰσθάνεται,
ὅτι καὶ ὁ σὸς βίβλος, ὑπὸ τούτῳ διοικεῖται.

ὁ τῆ πόλει ὑπέστι βλαβερόν, ὃ δ' ἐπὶ πολὺ τῷ
βλάπτει. ὡς πᾶσι τὸ βεβλάσθαι φαντα-
σίας, ὡς ἐπ' αὐτὸν κανόνα. εἰ ἡ πόλις ὑπὸ τῷ
τῷ μὴ βλάπτεται, ὅστις ἐγὼ βίβλαμμαι. εἰ δὲ ἡ
πόλις βλάπτεται, ὅκ' ὀργισίον τῷ βλάπτοντι
τῷ πόλιν. τί τ' ἔροισι. Πολλὰς γὰρ οὐκ ἐστὶν,
τὰς τῶν πόλεων καὶ ἐπιχειρήσεων τῶν ὄν-
των τε καὶ γινομένων. ἢ τε γὰρ οὐκ αἰσίου ποτα-
μός γ' ἐστιν ἐκείνῳ. ἢ αἰσίου ἐστὶν ἐκείνῳ
μεταβολαῖς. καὶ τὰ αἰσίου ἐστὶν ἐκείνῳ
καὶ ἀσφάλειαν ὅδ' ἐστὶν ἐκείνῳ, καὶ τ' ἔροισι
πᾶσι τῷ τῷ πόλιν καὶ μέλλοντι ἀχα-
νές, ὅς πάντες ἐκείνῳ φαίνεται. πᾶσι γὰρ οὐ μόνον, ὅ
ἐκείνῳ φανώμενοι, ἢ ἀσφάλειαν, ἢ ἀσφάλειαν
ζῶν, ὅς ἐκείνῳ χρόνῳ καὶ ὡς μικρὸν ἐκείνῳ
μνησθῶσι τὸν συμπασις ὅστις, ἢ ὀλίγῳ μετέ-
χου, καὶ τὸν σύμπαντος αἰῶνος, ὅς βαρύνει καὶ ἀναεὶ
αἰὼν σοὶ δῖα κῆμα ἀφώρῃσαι, καὶ τὸν ἐκείνῳ

ἢς πύσσομαι μὲν Θ. ἀλλ' ἄμαρτανά τίς ἐμὴ
 ὄψεται. ἰδίαν ἔχει διαθεσίμ, ἰδίαν γνῆρυειαν. ἐ-
 γὼ νῦν ἔχω ὅ με θέλει νῦν ἔχει ἢ κοινὴ φύσις. καὶ
 πράσσω ὅ με νῦν πράσσειν θέλει ἢ ἐμὴ φύσις.
 τὸ ἡγεμονικὸν καὶ κυριεύον τῆ ψυχῆς σου μέρος,
 ἄτριπτον ἔσω, ὑπὸ τῆ γνῆ τῆ σαρκὸς λείας ἢ τρα-
 χείας κινήσεως. καὶ μὴ συγκεινέω, ἀλλὰ πόδι-
 γραφέτω αὐτὸ, καὶ πόδιω εἰζέτω τὰς πείσεις ἐ-
 κείνας γνῶσις μορίοις, ὅταν διὰ ἀναδιδῶνται κα-
 τὰ τὴν ἐτόραν συμπάθειαν εἰς τὴν διάνοιαν, ὡς
 γνῶσώματι ἠνωμένῳ, τότε πῦρ καὶ τὴν αἰσθη-
 σιν, φυσικὰν οὐραν, ὅ παρὰ τέσσερ' ἀνελβαίνειν. τῇ
 ἢ ὑπόληψιν, τῇ ὡς πόδι ἀγαθὸν ἢ κακὸν μὴ προσ-
 ῖθι τὸ ἡγεμονικὸν ὅ καὶ οὐ συζῶ θεοῖς. συζῆ
 ἢ θεοῖς ὁ συνεχὴς διακνύς αὐτοῖς τὴν ἑαυτοῦ ψυ-
 χὴν ἀρεσκομαγίαν καὶ τοῖς ἀρνημομαγίοις· ποιεῖ-
 σάν ἢ ὅσα βύλεται ὁ δαίμων, ὅμ' ἐκείνῳ προστέ-
 τει καὶ ἡγεμόνα ὁ ζῶνς ἑστωκον, ἀπόσπασμα ἐ-
 αὐτῷ. ὅτ' ὁ δὲ ἐστίν, ὅ ἐκείνου νοῦς καὶ λόγος. τῷ
 πράσσωνι μήτε οὐ γίγνη; μήτε τῷ ὀξοσώμῳ οὐ γίγνη; τί
 σοι ποιήσῃ, τοιοῦτον σῶμα ἔχει, τοιαύτας μάλας
 ἔχει, ἀνάγκη τοιαύτῳ ἀρφορὰν ἀπὸ τοιούτων
 γίνεσθαι. ἀλλ' ὁ ἀνθρώπος λόγον ἔχει φησί, καὶ
 δυνάται συνοεῖν ἐφισαύων τί πλημμελεῖ. οὐ
 σοι γήνοιτο. τοιγαρὲν καὶ σὺ λόγον ἔχεις, λίνθη-
 σον λογικῇ διαθείσει, λογικῶς διαθεσίμ· δείξον,
 ὑπό-

ἄπο μνήσων εἰ γὰρ ἔπαυται, θορὰ πύσας, καὶ ὄχλους
 ὄργας. οὐτε τραγῳδίας, οὐτε πόρων. ὡς θηλυτὸν
 ζῶν θάνατον, ὅπως γὰρ τοῦ θανάτου ἔστιν. Εὐὰν δὲ μὴ
 ὑπὸ τρεῖς πᾶσι, τότε καὶ τοῖς ἑξήκοντι, ὅπως μάλιστα,
 ὡς μηδὲν κακὸν πάχων. καὶ κατὰ τὸν ἐσὶ, ἀπὸ ἑρχο
 μάς, τί αὐτὸ πρᾶγμα δοκεῖς. μέχρι δὲ με τοῦτον
 ἐδιδόν θάλασσαν, μὲν ἔλθον θάλασσαν. καὶ ὅς τις με ἰσχυ
 λύσει ποιῆν αὐτὸν θέλω. θέλω δὲ καὶ φύσιν τοῦ λόγου
 καὶ καὶ κοινωνικῶς ζῶν.

Οὗτο δὲ οὗτος, κοινωνικῶς. πεποιθὲς γὰρ τὰ
 χεῖρα τῶν ἑταίρων ὄντων καὶ τὰ ἑταίρων ἀλλή
 λους σωθήσεσθαι. ὅπως πᾶσι ἐπέταξε, σωθήσε
 σθαι, καὶ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπὸ τῶν ἑταίρων. καὶ τὰ
 ἑταίρων ὄντων αἰσθάνονται ἀλλήλων σωθήσεσθαι.
 πᾶσι προσγένοιται μέχρι νῦν θείοις, γένεσιν, ἀ
 δελφοῖς, γυναικί, τέκνοις, δίδασκαλοις, τροφού
 σι, φίλοις, οἰκείοις, οἰκισταῖς, ὅπως πᾶσι σοι
 μέχρι νῦν ἐσὶ τὸ μὴ τίτινα εἶναι ἐξαιρέσιον, μὴ τί
 εἶπαι; ἀναμνηστικῶς, καὶ δι' οὗτον διελθόντας,
 καὶ οἷα ἤρκεσθαι ὑπομῖναι. καὶ οἷα πλήρης ἡδονῆς
 σοι ἰσχύει τῷ βίῳ, καὶ τελεία ἡ λειτουργία καὶ
 πόσα ὁ πᾶσι καλὰ, καὶ πόσων μὲν ἡδονῶν καὶ πό
 νων ὑπερέδιδον; πόσα δὲ γένεσθαι πρὸς ὅσον; εἰς ὅ
 σον δὲ ἀγνώμονας ὁ γνῶμον ἐγγίψαι; διὰ τί συγ
 χέουσιν ἄτεχνοι καὶ ἀμαθεῖς ψυχὰς γένεσθαι καὶ
 ἐπιστήμονας; τίς οὖν ψυχὴ γένεσθαι καὶ ὁδὸς ἡμῶν;

ἢ εἰδῶς ἀρχὴν καὶ τέλος· καὶ τὸν δι' ἐπουσίας
 διαφύοντα λόγον, καὶ ὅσα πάντος τοῦ αἰῶνος κα-
 τὰ πόλειός τις τε ταγμαῖας αἰνετομένων τε καὶ πάν,
 ὅσον οὐδέπω ἀποδός, ἢ σκέλεται, καὶ ἄλλο ὄνο-
 μα, ἢ οὐδέ ὄνομα. τὸ δ' ὄνομα, ψόφῃ καὶ ἀπὸ
 χύμα. τὰ δὲ ἐν τῷ βίῳ πολυτίμητα, κενα, καὶ
 βαπτὰ, καὶ μικρά, καὶ κυνίδια διαδιακτόμενα,
 καὶ παιδία φιλονεικία, γελῶντα, ἔτα θυβύς λελαέ-
 οντα. πίσις δὲ καὶ αἰδώς, καὶ δίκη, καὶ ἀλήθεια,
 πρὸς ἑλνμπον, ἀπ' ἁβονὸς θυρυοδέης. τί οὖν ἔτε-
 ρον ἐν ταῦτα κατέχον, εἴγε τὰ μὲν αἰδομένα, εὐμε-
 τάβλητα, καὶ οὐχ ἔσῳτα. τὰ δὲ αἰδομένηρια, ἀ-
 μυδρὰ καὶ εὐπράτυπα. αὐτὸ δὲ τὸ ψυχαι-
 ειον, ἀναδυμίας ἀφ' αἵματός. τὸ δὲ ἐνδοκι-
 μῆν πρὸς τοῖς, κρηόν. τί οὖν ποδὶ μύεις; ἴλωσ
 τῶν εἴτε σβέσιμ, εἴτε μετὰ σκισμ. ἔως δ' ἐκείνης
 ὁ λαὸς ἐφίσταται, τί ἀρκῆ; τί δ' ἄλλο ἢ τοὺς
 μὴν σέβειν καὶ θυφαιμῶν ἀνθρώπους δὲ δὴ ποι-
 εῖν. καὶ ἀνέχεσθαι αὐτῶν καὶ ἀπέχεσθαι. ὅσα δὲ
 ἐκ τῆς ὁρῶν τοῦ λεγαμένου, καὶ τοῦ πνευματίου,
 ταῦτα μεμνησθαι μήτε σὰ ὄντα, μήτε ὑπὸ σοί.
 θιώσας αἰεὶ εὐροῖν, εἴγε καὶ ὁρίδῃν, εἴγε καὶ
 ὁδῶ ὑπολαμβάνειν, καὶ πρῶσιν δύο ταῦτα
 κοινὰ, τῆτε τοῦ θεοῦ, καὶ τῆ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ
 παντός λογικοῦ ζώου ψυχῆ, τὸ μὴ ἐμποδίζεσθαι
 ὑπὸ ἄλλου, καὶ τὸ ἐν τῇ δικαίᾳ διαδέσει καὶ
 πρῶτα

[illegible]

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥ-
τακράτορος τῷ εἰς αὐτὸν
βιβλίον .ς.

ΤΩΝ ὅλων ὁσία, δυνειδής, καὶ δυν-
ταπής· ὁ δὲ ταύτῳ διοικῶν λό-
γος ὁδωμίαν ἐν αὐτῷ αἰτίαν ἔχει
τὸ κακὸν ποιεῖν, κακίαν γὰρ ἐκ ἔχθ-
ρῶς τε κακῶς ποιεῖ· ὁ δὲ βλάπτεται τι ὑπὲρ ἐκεί-
νου, πάντα δὲ κατ' ἐκείνον γίνεται, καὶ πορραίνε-
ται, καὶ ὅσα φέρει πότρου ρίγαν, ἢ θαλάσμιον
ἢ πρὸ πτεν παῖς, καὶ πότρου νυσάξωρ, ἢ ἱκα-
νὸς ἢ πτεν ἔχωρ, καὶ πότρου κακῶς ἀκούωρ, ἢ δὲ
φθιμάκωρ, καὶ πότρου ἀκθνήσκωρ, ἢ πρὸ πτεν
τὶ ἀλλοῖον, μίαν γὰρ βίωλιν πρᾶξιωρ καὶ αὐ-
τὸ δὲ, καὶ ὡς ἀκθνήσκωρ, ἀρεκὲ οὐμ καὶ ὡς
ταύτης ἢ πρὸν δὲ δέδα. ἔσω βλέπε, μηδ' ἑνὸς
πρᾶγματ' ἢ μήτε ἢ ὅσα ποιότης, μήτε ἢ ἀξία
πρᾶτρινέτω σε. πάντα τὰ ὑποκείμενα τάχιστα
μεταβάλλει, καὶ ἢ τοι ἐκθυμαθῆσεται, εἴ πορ ἢ
νωται ἢ ὁσία, ἢ σκεδαδύσεται. ὁ διοικῶν λόγος
οἶδ' ὡς ὁδωμίαν, καὶ τὶ ποιεῖ, καὶ ὡς τὶ-
ν' ὡς ὡς. ἀρεκὲ τρὸς τὸ ἀμύνεσθαι, τὸ μὴ
ὁμοιοῦσθαι. ἐνὶ τέρπου, καὶ προσαναπαύου, τῷ
ἔκ πρᾶξιως κοινωνικῶς μεταβαίνειν ὡς πρᾶ-

ἐν κοινωνικῷ σὺν μένῃ θεῷ. Τὰ ἡγεμονικὰ
εἰσι, τὸ αὐτὸ ἐγέραι καὶ τρέπον, καὶ παύειν καὶ
ἐαυτὸ οἶον αὐ καὶ δέλκ· ποιεῖν δὲ ἐαυτοῦ φαί-
δρα παῦ τὸ συμβαῖνον οἶον αὐτὸ δέλκ. καὶ τὴν
τῶν ὅλων φύσιν ἐκαστα πόρρηνεται, ὃ γὰρ καὶ ἐλ-
λιν γέλυα φύσιν, ἥτοι ἐξωθεν ποδεύουσιν, ἥτοι
περικχομενύω γῆδ' οἶον, ἥ ἐξω ἀπ' ἡρτημνύω, ἥτοι
λευκῶν, καὶ ἀντεμπλοκῇ, καὶ σκεδασμός ἥτοι
οἰς καὶ τάξις, καὶ πρόνοια. εἰ μὲν οὖν τὰ προτι-
ρα, τί καὶ πῶθυμῳ ἐκαίω συζυγείματι, καὶ φου-
μῳ τοῦτῳ γῆδ' αὐτρίβειν, τί δὲ μοι καὶ μέλας ἀλ-
λου ἱνός, ἥτοι ὅπ' αὐποτε αἶα γίνεσθαι, τί δὲ καὶ
ταράσσεται; ἥτοι γὰρ ἐπ' ἐμὲ ὁ σκεδασμός, ὅτι
αὐ ποιδ'. εἰ δὲ θάτορά ἐσι, σέβω καὶ δυσπεθῶ, καὶ
θαυρῶν ἱεὶ διοικῶντι. ὅταν ἀναγκαδῆς ὑπὸ τῶν
ποδεύοντων, οἶον εἰ διαταραχθῆναι, ταχέως ἐ-
πένιθι εἰς ἐαυτὸν, καὶ μὴ ὑπερ τὰ ἀναγκαῖα ἐξί-
σασο τοῖς ῥυθμοῦ. ἴση γὰρ ἐγκρατέσει καὶ ἡλαρ-
νίας ἱεὶ συνεχῶς εἰς αὐτὴν ἐπ' ἀνέχεσθαι. εἰ μὴ
τρυαύ τε ἅμα ἔχεις καὶ μητόρα, ἐκείνῳ τ' αὐτὸ ἐθε-
ράπιδον, καὶ ὁμῶς ἥ ἐπαύοδός σοι πῶς τῶν μη-
τόρα συνεχῆς ἐγίνετο. τὸτό σοι νῦν ἐσιν ἡ αὐλὴ,
καὶ φιλοσοφία· ὥστε πολλὰ κίς ἐπ' αὐτῇ, καὶ προ-
βαναπαύου ταύτη, δι' ἡν καὶ τὰ ἐκεί σοι ἀνατρε-
φαίνετ', καὶ σὺ γὰρ αὐτῇς ἀνεκτός. οἶον δ' ἥ τὸ φασ-
τασίαν λαμβάνειν ὑπὸ τῶν ὁφθαλμῶν, καὶ τῶν ταυρῶν.

τῶν ἐδωδίων· ὅλον κρὸς ἔτθ' ἰχθύθ', ἔτθ'
 δ' ἰ, κρὸς ὀρνιθθ', ἢ χοῖον· καὶ πάλιν ὅλ' ὀφα-
 λήρνθ', χυλαδεῖόν' εἰσι σαφυλίσ· καὶ ἢ πόδι πόρ-
 φυρθ', τριχία προβατία αἵματιῶ λόγχης διε-
 δούμνια καὶ ὑπὲρ τῶν κτλ τῆ σωσοῖαν, γνῶρις
 πρῶτριψις, καὶ μετὰ ἔνθ' αἰσμαῦ μοξαρίσ
 ἑκκρισις. δῖαν δὲ αὐταί εἰσιρ αἰ φαντάσται κα-
 θικνύμεθα αὐτῶν τῶν πραγμάτων καὶ διεξιῶ
 σαι δι' αὐτῶν, ὥστ' ὁρᾶν ἄτιν' ἀποτ' ἐσίη. ὅτως
 δὲ πρὸ ὅλου τοῦ βίου ποιεῖν καὶ ὅπου λίαν ἀξιο-
 πιστότατα πράγματα φαντάζεται ἀργυμνῶν
 αὐτὰ, καὶ πλὴν εὐτέλειαν αὐτῶν λαβορᾶν, κῆ πλὴν
 ἰσορίαν ὑφ' ἢ σεμνύνεται ποδιαρεῖν. δεινὸς γὰρ
 ὁ τυφθ' πρᾶλογισθῆς, καὶ ὅτε δοκῆς μάλιστα
 ποδὶ τὰ σωσοῖα καταγίνεσθαι, τότε μάλιστα
 καταγοητῶν. ὅρα γοῦν ὁ κράτης, τί ποδὶ αὐτῷ
 τῷ Ξηνοκράτης λέγει· τὰ πλεῖστα ὦν ἢ πληθὺς
 θαυμάζει, εἰς γηινώτατα ἀνάγεται, τὰ ὑπὸ ἑ-
 ξίως ἢ φύσεως συνεχόμενα· λίθους, ξύλα, συκᾶς,
 ἀμπέλους, ἐλαίας· τὰ δὲ ὑπὸ τῷ ὀλίγω μετριο-
 τέρων, εἰς τὰ ὑπὸ ψυχῆς. οἶον, ποιμένας, ἀγέλας·
 τὰ δὲ ὑπὸ τῷ ἔτι χαριεστέρων, εἰς τὰ ὑπὸ λογι-
 κῆς ψυχῆς, ὅ μὲντοι καθολικῆς, ἀλλὰ καθὸ τεχ-
 νικῆς, ἢ ἄλλως πως γνῶντρεχῆς, ἢ κτλ φιλόρ, ὅ πλῆ-
 θθ' ἀνδραπόδων λικτῆσθαι. ὁ δὲ ψυχικῶ λογι-
 κῶ καθολικῶ καὶ πολιτικῶ τιμῶν, οὐδὲν
 ὕδι-

ἐπὶ τῷ ἄλλῳ ὠδιστρέφεται, πρὸ πάντων δὲ τῶν
 ἑαυτῷ ψυχῇ λογικῶς καὶ κίνητικῶς ἔχουσιν,
 καὶ κυνολόγῳ διασώζει. καὶ τῷ ὁμογενῆ εἰς ὅσον
 σωεργῆ, τὰ μὲν ἀπὸ δόλαι γίνεσθαι, τὰ δὲ ἀπὸ
 δόλαι γιγνέσθαι. καὶ τοῦ γιγνομένου δὲ ἥδη τί
 ἀπὸ δόλαι, ῥύσεις καὶ ἀλλοιώσεις, ἀνακτοῦ σε
 τὸν ἀπειρον αἰονατὸν κόσμον διηρηκῶς, ὥστε
 ἡ τοῦ χρόνου ἀδιάρκεια πᾶσι φερέσθαι αἰετῶς
 χεῖται. ἐν δὲ τούτῳ ἴσθι ποταμῶν, τί αὖτις τοῦ
 τῶν περὶ τὸν ὄντων τῶν ἐκτεμνέσθαι, ἴσθι οὐκ ἔστι
 ὁκρίσεις. ὥστε εἰ τίς τι τῶν παραπιτομένων
 σφθίον φιλεῖν ἀρχοῖτο, τὸ δὲ ἥδη δὲ ὁφθαλμοῖς
 ἀπὸ λήθης. τοιοῦτον δὲ καὶ αὐτὸ ἡζων ἑκά-
 στου, οἷον ἡ ἀφ' αἵματός ἀναθυμίας, καὶ ἡ ἐκ
 τοῦ αἵματος ἀναπνέουσι, ὅπου γὰρ ὅτι τὸ ἀ-
 παξέλεγκται ῥαγεῖα καὶ ἀκρίβηται, ὅπου πα-
 ρέκασον ποιῆται, ἴσθι τὸν ὅτι καὶ τὸ πᾶν
 ἀναπνέουσι καὶ δυνάμει, ὡς χεῖς καὶ πρῶτον
 ἀκρίβηται ἐκτεμνέσθαι, ἀκρίβηται ἐκτεμνέσθαι τὸ πρῶ-
 τόν ἑαυτάς. ὡς τὰ φυτὰ τίμιον οὐτε τὸ δια-
 πνέσθαι, ὅτι τὸ ἀναπνέειν ὡς τὰ βοσκήματα καὶ
 τὰ θηρία. ὅτι τὸ τυπῶσαι καὶ φαντασίαν. ὅτι
 τὸν δόρυ σακεῖ καὶ ὁρμῇ, ὅτι τὸ συναγαγεῖ
 ζεῖν, ὅτι τὸ ῥέφειν. ὥστε ὁμοίον τῷ ἀκρίβηται
 τὰ πρῶτα ἡμέτερα ὅτι ῥοφῶς τί οὐν τίμιον, τὸ ἀκρί-
 βηται, οὐχὶ οὐκ οὐν οὐδὲ τὸ ἐπὶ γλῶσσῃ

ἐροτῶδ' αἰ γὰρ ἥτ' αὖ τῶν πολλῶν θυφαιμία, κρό-
 τος γλωσσῶν. ἀφῆκας οὖν καὶ τὸ διοξέειον, τί
 καταλείπεται τίμιον; διοκῶ μὲν τὰ ἡβ' ἔξιδίαν
 κατασκύβω κινῆσθαι, καὶ ἰσχεῶς. ἐφ' ὃ καὶ αἱ ὑπὸ
 μέλαιαι ἄγουσι καὶ αἰτέχνηαι. ἢ τε γὰρ τέχνη πᾶ-
 ρα ἑὸν σοχάζεται. ἵνα τὸ κατασκύβαδον ὑδῖτη
 δαίως ἔχη πρὸς τὸ ὄργον πρὸς ὃ κατασκύβα-
 σαι, ὅτε φυτουργὸς ὁ ὑπὸ μελόμενος ἑλᾶμπέλσ,
 καὶ ὁ πολοδίαμνος, καὶ ὁ τοῦ λυνὸς ὑδὶ μελόμε-
 νος ἑὸν ζητεῖ. αἰ δὲ παιδιαγωγία, αἰ δὲ δασκά-
 λια ὑπὸ τὴν αὐτὴν δούλουσιν. ὥστε οὖν τὸ τίμιον. καὶ
 ἑὸν μὲν αὐτὸν ἔχῃ, ὅσον τῶν ἄλλων πῶς ποιήσῃ
 σεαυτοῦ. ὃ παύσῃ καὶ ἄλλα πολλὰ ἱμεῶν; οὐτ'
 οὖν ἐλδύβεσθ' ἴσῃ, ὅτε αὐτάρκης, ὅτε ἀπαθής.
 αὐαγὰ γὰρ φθονῶν, ζήλον τυπῶν, ὑφορᾶσθαι ἑὸν
 ἀφελῆσθ' ἐκείνα διωαμένους. ὑδὶ βουλεύειν τοῖς
 ἔχουσι τὸ ἱμεῶν ὑπὸ σῶ. ὅπως πεφύρβαι ἀνάγ-
 κη τὸν ἐκείνων λυνὸς γνῶναι. προσέτι δὲ πολλὰ καὶ
 τοῖς θεοῖς μέμφεσθ'. ἢ δὲ τὴν ἰδίαν δεινότητος αἰ-
 δῶς καὶ ἱμεῶν, σεαυτοῦ τε ἀρετὴν σε ποιήσῃ, καὶ
 τοῖς κοινωνικοῖς δυνάμεισιν. καὶ τοῖς θεοῖς σύμ-
 φωνον, τουτέστιν, ἐπακροῦντα ὅρα ἐκείνοι δεινέ-
 μουσι καὶ δεινότητάσιν, αὐτῶ, κέρτω, κύκλω φο-
 ραὶ τῶν σοχείων, ἢ δὲ τὴν ἀρετὴν κίνησιν γνῶναι
 μιᾶ τούτων, ἀλλὰ δεινότητόν τι, καὶ ὅσον διυσεπ-
 νόηται προῖσθαι δούδ' αἰ. οἷον ἔσι ὃ παρῖσθαι. αὐτὸ μὲν
 ὑδὶ

ὡς τ' αὐτ' ἤρουν, ἐπεὶ μὲν αὐτὸν ζῶντας αὐθρώπους δι-
 φημὸν ἐθέλοισιν. αὐτοὶ δ' ὑπὸ τ' μαζαγμῶν ἐρωγ δι-
 φημὸν ἔχουσιν, οὐκ ἔστιν ἔσθ' ὅτε, ὅτε ἔσθ' ὅτε, πο-
 πολλὰ ποιῶντες. τὸ δ' ἐγγύς ἐστι τῷ λυσιτελεῖν
 αὐτοῖς, ὅτι οὐκ ἔστι οἱ περὶ γυμνασίου πόριον λόγους διφ-
 ημὸν ἐποιῶντες. μὴ ἔστι αὐτοῖς οἱ δύσκατα πένθος
 τὸ ἀνθρώπῳ ἀδύνατον ὑπολαμβάνειν. ἀλλ' ἔστι
 ἀνθρώπῳ δύναται ἐπὶ οἴκῳ, τὸν δ' οὐκ ἔστιν ἐφικτὸν
 νόμιζε. οὐ γὰρ γυμνασίῳς ἐπὶ οὐκ ἔστιν κατέδρασαν, ἔστι
 καὶ τῇ κεφαλῇ ἐξάγει, πληγὴν ἐποιῶντες. ἀλλ' ἔ-
 στε ὡς οὐκ ἔστιν, ὅτε περὶ οὐκ ἔστιν, ὅτε ὑπο-
 ρώμεθα ὑπερὸν ὡς ἐπὶ βυλόν, καὶ τοὶ φυλαττόμε-
 θα, ὅτι μὴ τοὶ ὡς ἐχθρὸν. ἐπεὶ μὲν ὑποψίας, ἀλλ' ἐκ-
 κλίπας διμύων. τοὶ δ' οὐκ ἔστιν γυμνασίου, ἐπὶ οὐκ ἔστιν
 ποῖς μέρεσι τ' βίβ. πολλὰ πρὸς οὐκ ἔστιν μεθ' ὅτε
 περὶ γυμνασίου. ἔστι γὰρ ὡς ἐφ' ὅτε ἐκκλίναν,
 καὶ μεθ' ὅτε ὑποπτόμεθα, μεθ' ὅτε ἀπέχθεται. εἰ τις με-
 λείπει ἐπὶ πρὸς οὐκ ἔστιν μοι, ὅτι οὐκ ἔστιν ὑπολαμβάνειν,
 ἢ πρὸς οὐκ ἔστιν, χαίρων μετὰ θύσσομαι. (πρὸς γὰρ
 τὸ ἀλὸς ἐστιν, ὑπὸ ἧς οὐκ ἔστιν πρὸς οὐκ ἔστιν ἐλάβη. ἐλάβη
 τὸ ὅτι οὐκ ἔστιν ὡς τ' αὐτὸν ἀπάτης καὶ ἀγνοίας.
 ἐγὼ δ' ἐμαυτὸν καθήκον ποιῶ. τὰ ἄλλα με ἐπὶ πο-
 σὶ, ἢ τοὶ γὰρ ἀψοχα, ἢ ἀλογα, ἢ περὶ πλανημένα, καὶ
 τὸ ὅτι οὐκ ἔστιν ἀγνοῶντα. τοὶ δ' οὐκ ἔστιν ἀλόγοις ζώοις, καὶ καθό-
 λο πρὸς οὐκ ἔστιν καὶ ὑποκείμενοις, ὡς λόγον ἔχων, λό-
 γον μὴ ἔχων, καὶ μετὰ οὐκ ἔστιν ἐλδύθως. τοὶ δ'

ὁ ἀνθρώποις, ὡς λόγον ἔχουσι καὶ κοινωνικῶς. ἐφ'
ἅπασιν ὁ θεὸς ὑπὸ καλῶν, καὶ μὴ διαφέρει πῶς τὸ
πόσον χρόνον ταῦτα πράξει. ἀρκεῖσι γὰρ ἐν τρεῖς
ὥραις βιαῶται. Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδὼν, ἐν ὁρίῳ
κόμῳ αὐτὸν ἀφ' ὀνόματός ἐς τὸ αὐτὸ κατέστησαν. ἢ
τοὶ γὰρ ἐλάβοντο εἰς αὐτὸν αὐτὸν τὸν κόσμον ἀπὸ
πικρῶν λόγων. ἢ διὰ σκεδὰ ἄδωσαν ὁμοίως εἰς τὰς
ἀτόμους. Ενθυμήθητι πόσα καὶ ἡ αὐτὴ ἀκρίβεια
χρόνον ἐν ἑκάστῳ ἡμῶν ἅμα γίνεται. σωματικὰ ὁ-
μῶς καὶ ψυχικὰ, καὶ ὅπως ὁ θαυμάσιος εἰς πολὺ πλείω,
μᾶλλον ὅτι πάντα τὰ γινόμενα ἐν τῷ ἐνὶ τε ἐν
παντί, ὁ δὲ κόσμον ὀνομάζομεν, ἅμα ἐνὶ φέρεται.
ἐάν τις σοὶ πειθῇ πῶς γράφεται τὸ Ἀντωνίου
ὄνομα; μή τι κατεντείνοντος πειθῇ ἑκάστῳ τῷ
στοιχείῳ; τί ἐν ἐὰν ὀργίζωνται, μή τι αὐτοῖς; μή τι
ἐκ δὲ χειρὸς, πρῶτος, πειθῇ ἑκάστῳ τῷ γραμ-
μάτων; ὅπως ἐν ἐνὶ ἀδελφείᾳ μέμνηται, ὅτι πᾶν κα-
θῆκεν δὲ ἀειθρῶν τινῶν συμπληρῶν. τότε δὲ
πρῶτον, ἐν μὴ θεωρεῖται, μηδὲ τοῖς διυχεραῖς
ἐν ἀντιδιυχεραίνοντα, πόρῳ ἐν ὁρίῳ τὸ πει-
κῆμα. πῶς ὁμῶς ὅτι μὴ ὑπὲρ ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις
ὁρῶν ὑπὸ τὰ φαινόμενα αὐτοῖς οἰκῆται ἐν συμφέρον
τα. καὶ τοῖς ὅπως τινὰ ὁ συγχωρεῖ αὐτοῖς τὸ ποι-
εῖν, ὅταν ἀγανακτῇ ὅτι ἀμαρτάνουσι. φέρονται γὰρ
πάντως ὡς ὑπὸ οἰκῆται καὶ συμφέροντα αὐτοῖς. ἀλλ'
ὅτι ἐκ δὲ ὅπως. ὅπως δὲ διὰ σκεδὰ, ἐν δὲ ἀκρίβεια, μὴ ἀγα-
νακτῇ.

πακτ. θάνατον ἀνδραγαθίας αἰδομένης ἀντι-
 παίας, ἐδρηστικῆς νύκτασιν αἰσάσας, καὶ ἀντιπα-
 ριστοῦσιν, καὶ τῷ πῶς τῷ σώματι λατρεῖν. ἀντι-
 παρὶς ὅτι βίον τὸ σῶμα σοι μὴ ἀπαυδῇ, ὅτι τότε τῷ
 ψυχῇ πῶς παυδῇ. Ὁρα μὴ ἀπαυδῇ, μὴ
 βαρύνῃ. γίνε' ὅτι γν. τήρησον δὲ σεαυτὸν ἀπλοῦν, ἀγασ-
 θόν, ἀκέραιον, σεμνόν, ἀκαμψόν, τῷ δικαίῳ φίλον,
 θεοσεβῆ, δυνάμει, φιλόσοφον, ἐξομολογῶν πῶς τὰ
 πρέποντα ἔργα ἀγαθίζει, ἵνα τοιῷτος συμμε-
 νος, οἷόν σε ἠθέλησεν ποιῆσαι φιλοσοφία. αἰδού
 θεοὺς, σώζει ἀνθρώπους, βραχὺς δὲ βίος, ἕως καρ-
 πὸς τῷ ὑδατίνῳ ζωῆς διαβίαις ὅσας, καὶ πρῶ-
 ξας κοινωνικά. πάντα ὡς Ἀντωνίνου μαθητὴς.
 τὸ ὑπερ τῷ κατὰ λόγον πρασσομένῳ δύναντον
 ἑκένου, καὶ τὸ ὁμαλὲς πανταχοῦ, καὶ τὸ ὀσιον,
 καὶ τὸ δυνάμιον τῷ πῶς σου, ἐπὶ τὸ μέλιον, ἐπὶ
 τὸ ἀκνέσιον καὶ τὸ πῶς τῷ κατὰ λόγον τῷ
 πραγμάτων φιλότιμον. καὶ ὡς ἑκένου ὅτι αὐτὸς
 ὅλως περὶ καὶ, μὴ πρότερον δὲ μάλα καλῶν,
 καὶ ὡς νοήσας, καὶ ὡς ἑκένου ὅτι αὐτὸς
 δίκως αὐτὸν μεμφομένους μὴ ἀντιμεμφομένους.
 καὶ ὡς ἐπὶ οὐδὲν ἑαυτοῦ, καὶ ὡς διαβο-
 λὰς οὐκ ἐδέχετο. καὶ ὡς ἀκριβὲς ὡς ἔχεται
 τῆς ἡθῆς καὶ πράξεως καὶ οὐκ ὁνειδιστὴς, ὅτι
 φοδῆς, οὐχ ὑπόπτης, ὅτι σοφιστὴς. καὶ ὡς ὀλίγοις
 ἀρκουμένους, οἷον, οἰκίσας, εὐμενῆ, ἰσχυρῆ, τροφῆ

ὑπερβολή. καὶ ὡς φιλόπονός, ἐμακρόδυνμός, ἐ
 οἶός, μὲν γὰρ τῷ μέχρι ἐσπέρας διατῆλει διαίταν,
 μηδὲ τὸ ἀρκεῖν ἐν τῇ πόδι πώματα πρὸς τὴν σωφρο-
 νίαν χρῆζων, καὶ τὸ βέβαιον ἐμοιον γὰρ ταῖς φιλί-
 ας αὐτῆς· καὶ τὸ ἀνέχεσθαι ἀντιβαινόντων παρρησια-
 στικῶς ταῖς γνώμας αὐτῆς. ἐχάρειν, εἴ τις δὲ κενύοι
 κρεῖττον· ἐὼς θεοσεβὴς χωεῖς δὲ σιδαμονίας, ἔν-
 ῳ τῶς δυσωπειδῆται σοι ὡς τῇ ἐτελεύταία ὥρα
 ὡς ἐκείνῳ. ἀνάνηφε καὶ ἀνὰ καλοῦ σε αὐτῆς, καὶ ὅζοντι
 οἷς πάλιν ἐγνοήσας ὅτι ὄνοιροί σοι ἢ νύχλου,
 πάλιν ἐξηγορῶς βλέπε ταῦτα ὡς ἐκείνα ἐβλε-
 πες ἐκ σωματικῆς, εἴ μὴ καὶ ψυχῆς. ἴσθι μὲν ὅτι σωμα-
 τικῶς, πάντα ἀδιάφορα. ὅδε γὰρ διώαται διαφέρειν.
 τῇ δὲ διάνοια ἀδιάφορα, ὅσα μὴ ὅστις αὐτῆς γνέργη-
 ματα. ὅσα δὲ γε αὐτῆς ὅστις γνέργηματα, ταῦτα
 πάντα ἐπ' αὐτῇ εἰσι. καὶ τούτων μὲν οἱ ἀπὸ μόν-
 ον τὸ πρὸν πραγματεύεσθαι. τὰ γὰρ μέλλοντα ἐπὶ
 πρὸς χηρότα γνέργηματα αὐτῆς, καὶ αὐτὰ ἢ δὴ ἀδι-
 ἀφορα. ὅτι εἰσι ὁ πόνος τῇ χερί, ὅδε ἴσθι ποδὶ πρὸς
 φύσιν, μέχρις αὖ ποιῇ ὁ πόνος τὸ τὸ ποδός· ἐπὶ χεῖρ
 τὰ τὸ χερός ὅπως ὅτι ἀνθρώπου ὡς ἀνθρώπου πα-
 ρὰ φύσιν ὅστις ὁ πόνος, μέχρις αὖ ποιῇ τὰ τὸ ἀν-
 θρώπου. εἰ δὲ πρὸς φύσιν αὐτῇ ὅτι εἰσι, ὅδε κακὸν ὅτι
 εἰσι αὐτῇ. ἢ λήκας ἢ δὴ ὅτι ἢ δὴ λήκας, κινῶν
 οἱ, παρὰ λαοῖαι. ἴσθι οἱ; ὅδε πῶς οἱ ἐάνανσοι
 τεχνίτης ἀρμόζον· μὲν ἄξιονός πρὸς τὴν ἰδιώτα,
 ἐπὶ ἢ ὅτι μὲν οἱ ἀντέχον· τὸ λόγος τὸ τέχνης, καὶ

τότε ἀρεσκῶσαι ἔχ' ὑπομνήσασιν· ἡ δὲ φύσις αὐτῶν οὐκ ἔστι
 κτῶν, καὶ ὁ ἰατρός μᾶλλον αἰδέσθων· ὅτι ἡ ἰδία ἐκείνου
 λόγον, ἢ ὁ ἀνθρώπος τῷ ἑαυτοῦ, ὅς αὐτῷ κοινός ἐστι
 πρὸς αὐτὸν θεὸς, ἢ ἀσία, ἢ εὐρώπη, γωνία τῷ κόσμῳ,
 πᾶν πέλαγος, σῆτος τῷ κόσμῳ, ἄβυσσος βωλάειον τῷ
 κόσμῳ. πᾶν τὸ ζῴον τῷ χρόνῳ, σιγὴν τῷ αἰθέρι.
 πάντα μικρὰ· εὐφροσύνη, γένεσις, φθορά, πάντα
 ἐκείθεν ὀρχεῖται, ἀπ' ἐκείνου τῷ κοινῷ ἡγεμονικῷ ὁρμῇ
 πάντα, ἢ κατ' ἐπακολούθησιν. καὶ τὸ χάσμα ἐν τῷ
 λεοντῷ, καὶ τὸ δολιχὴν ἐν τῷ κύνι, καὶ τὰ κακουργία,
 ὡς ἄκανθα, ὡς βόρβορος, ἐκείνων ἐπιγνήματα. ὅτι
 σεμνῶν καὶ καλῶν. μὴ ἐν αὐτὰ ἀλλότρια τότε εἰσέλ-
 θας φαντασθῇ. ἀλλὰ τῷ πάντων πηγῇ ἐπιλογίζεσθαι· ὅ-
 τι νῦν ἰδὼν, πάντ' αἰῶρα καὶ, ὅσα τε δὲ αἰδίσθ' ἐγέ-
 νητο, καὶ ὅσα εἰς τὸ ἄπλεον ἔσται. πάντα γὰρ ὁμογενῆ
 καὶ ὁμοειδή. πολλὰ καὶ γένεσιν τῷ ὑποσυνέσει
 πάντων τῷ γένει κόσμου, ὅτι καὶ πρὸς ἀλλήλους.
 τρόπον γὰρ εἶναι πάντα ἀλλήλοις ἐπιπίπλεκται,
 καὶ πάντ' ἀλλήλοις φίλα ἀλλήλοις ἐστί. ὅτι γὰρ ἄλλοι ἐξ
 ἑαυτῶν ὅτι ὅτι, ὅτι τῷ τοπικῷ κόνεσιν ἐν σύμπνοιαν,
 ὅτι τῷ γένεσιν τῷ πρὸς αὐτοῦ, οἷς συγκακλῆσαι πρὸς
 μασί, τῷ οἷς συκακλῆσαι σ' αὐτῷ. ὅτι οἷς συκακλῆσαι
 ἀνθρώποις, τότε φιλῶν, ἀλλ' ἀληθινῶς. ὅργανον,
 ἐργαλῆον, σκευὴς, πᾶν, εἰ πρὸς ὁ κατεσκεύασαι
 ποιῶν, ἐν ἑαυτῷ. καὶ τοῖς ἐκείνῳ κατεσκεύασαι ἐκ πο-
 δῶν· ὡς ἡ τῷ ὑποφύσεως συκακλῆσαι, γένεσιν

δε, ἐπεὶ πρῶτον δὲ ἐκαστοὺς ἀνέλεσθαι διώκει. καὶ οὐ
 ἐπὶ μᾶλλον αἰσθεῖσθαι αὐτὸν δὲ καὶ νομίζειν, ἐὰν ἤτι
 ὅτι βέλτερον αὐτοῦ ἔχῃ καὶ διεξάγει ἔχει σοὶ πάν
 τα ἤτι νοῦ. ἔχει δὲ ὅπως καὶ ἑστὶ παντὶ ἤτι νοῦ
 τὰ ἐαυτοῦ. ὅτι αὐτὸν τῶν ἀποβαλλέτων ὑποσέσης ἀν
 θεῖ ἀγαθόν, ἢ κακόν, ἀνάγκη ἤτι τὸν πόριππον
 ἔχει τοῦ κακοῦ ἢ τῆς ἀποτυχίας ἔχει τοῦ ἀγαθοῦ,
 μέμφεσθαι σε θεοῖς, καὶ ἀνθρώποις δὲ μισῆσαι αὐτοὺς
 αἰτίους ὄντας, ἢ ὑποπείθεσθαι ἐσεσθαι τὸ ἀκατά
 ξυνον, ἢ τὸ πᾶσι πᾶσι καὶ ἀδικεῖν καὶ πολλὰ, δεῖ
 τῆς πᾶσι ταῦτα διαφροσύνης. ἐὰν ὅμως τὰ ἐφ' ἡμῶν
 ἀγαθὰ ἐκ κακῶν κινῶμεν, ὅδε μὲν αἰτία καταλεί
 πει, ὅτι θεῶν ἐγκαλέσαι, ὅτι πᾶσι ἀνθρώπων εἶ
 ναι πάντων πελεμῶν. πάντες εἰς τὸ ἀκατάλειπτον
 ἐργάζονται. οἱ μὲν εὐδαιμονίας καὶ πρᾶξι καὶ δικαιοσύνης οἱ
 δὲ αὐτὴν πᾶσι. ὡς περὶ καὶ αὐτὸν καὶ οὐδὲν οἶμαι
 ὁ Ἡράκλειτος ἐργάτας εἶναι λέγει, καὶ συνεργοὺς
 ἐν ἑστῷ κόσμῳ γινόμενων. ἀλλὰ καὶ κατ' ἄλλοι
 ἐργαί, ἐκ πᾶσι δὲ καὶ ὁ μεμφομένη, ἐπὶ αὐ
 ταβαίνειν πρᾶξι, καὶ ἀναιρεῖν τὰ γινόμενα.
 καὶ γὰρ τὸ τοιοῦτον ἔχει τὸν κόσμον. λοιπὸν ἐν
 αὐτῷ εἰς τίνες αὐτὸν κατατάσσεται. ἐκείνῳ μὲν γὰρ
 πάντως σοὶ καλῶς γήσεται ὁ τὰ ὅλα διοικῶν.
 ἢ πρᾶξι βεταί σε εἰς μέρῳ τι τῶν συνεργῶν καὶ
 συνεργητικῶν. ἀλλὰ σὺ μὴ τοιοῦτο μέρος γῆς. οἷος
 ὁ οὐρανὸς καὶ γὰρ εἶναι σὺ τὸ δρᾶμα, ὅτι
 χρύσειον

χαρίσιν παρ' ἑμέμηνται. μήτι ὁ ἄλιος τὰ τ' ἐν αὐτῷ
 ἄριστοι ποιεῖν; μήτι ὁ Ἀσκληπιάδης τὰ τ' ἐν κερποφό-
 ρῳ; τί δὲ τῶν ἄστρον ἔχουσιν. οὐχὶ διάφορα μὲν, συ-
 νεργὰ δὲ πῶς ταυτόν. εἰ μὲν οὖν ἐβουλεύσαντο πόδι ἔ-
 ραι καὶ τῶν ἐμοὶ συμβιῶναι ὀφειλόντων οἱ θεοὶ, κα-
 λῶς ἐβουλεύσαντο. ἄβυσλον γὰρ θεόν, οὐδὲ ἰδιὸν οἴσαι
 ῥ' ἄλιον, κακοπειῆσαι δ' ἐμὴ δ' ἄτινα αἰτίαν ἐμὴν
 λαὸν ὀρμαῖν. τί γὰρ αὐτοῖς ἢ ἴσθ' ἡμεῖς ὅτι μάλιστα πῶς
 νοοῦνται, ἐκ τούτου πόδι γινώσκω; εἰ δὲ μὴ ἐβου-
 λούσαντο κατ' ἰδίαν πόδι ἐμοῦ, πόρι γὰρ τῶν κοι-
 νῶν πάντως ἐβουλεύσαντο, οἷς κατ' ἐπακοῦσθαι
 θεοὶ καὶ ταῦτα συμβαίνοντα, ἀσπάζεσθαι καὶ εὐ-
 γυνὴν ὀφείλω. εἰ δ' ἄρα πόδι μηδ' ἑνὸς βουλευόντα,
 πιστεύει μὲν οὐχ ὅσιον. ἢ μηδὲ θύοιμεν, μηδὲ θυχεύ-
 μεθα, μηδὲ ἐμνύομεν, μηδὲ τὰ ἄλλα πράσσω-
 μεν, ἀπὸρ ἔχαστα ὡς πῶς παρόντας καὶ συμβιῶν-
 τας αὐτὸν θεοὺς πράσσομεν. εἰ δὲ ἄρα πόδι μηδ' ἑ-
 νὸς τῶν καὶ ἡμῶν βουλευόντα ἐμοὶ μὲν ἔξει πε-
 εἰ ἐμαυτ' βουλευέσθαι. ἐμοὶ δ' ἐστὶ σκέψαι πόδι τὰ
 συμφέροντα. συμφέρει γ' ἑκάστω, τὸ κατὰ τ' ἑαυ-
 τὸν κατὰ σκευὴν φύσιν. ἢ δὲ ἐμὴ φύσις λογικὴ
 καὶ πολιτικὴ πόλις καὶ πατρίς, ὡς μὲν Ἀντωνίῳ
 μοι ἢ Ρώμῃ. ὡς γ' ἀνθρώπῳ, ὁ κόσμος. τὰ ταῦς πό-
 λισιν οὖν ταύταις ὀφείλημα μόνον ἐστὶ μοι ἀγαθόν.
 Ὅρα ἑκάστω συμβαίνει, ταῦτα ἴσθ' ὅλα συμφέρει.
 ἢ καὶ ὅτι, ἀλλ' ἐτι ἐκείνο ὡς ἐπίπαν ὅτι παρὰ

φύλαξας, ὅσα ἀνθρώπων ἢ ἑτέροις ἀνθρώποις. καὶ
 νότον ἢ νύκτ' ἢ συμφέρον ἢ τ' ἐμίσων λαμβανέ
 δω, ὅσας περὶ σπῆλαις τοῖς ἀμφὶ τοῦ θεῶ, ὅ
 τοῖς τοῖς χερσίν, ὡς αἰεὶ τὰ αὐτὰ ὁρώμενα, καὶ τὸ
 ὁμοειδὲς πεσοκορῇ τ' ἔθελον ποιεῖ. τ' ὅ καὶ ἡ ὅλη τ'
 βίη πάσῃ. πάντα γὰρ αὐτὸ καὶ τὰ αὐτὰ, καὶ ἐκ
 τ' αὐτ'· μέχρι τίνος ὅν; γινώσκει συνεχῶς πάντοτε ἀν
 θρώπους, καὶ πάντοτε μὲν ὑπὸ τῶν δυνάμεων, πάντο
 τε διαπῶν ἢ ἐβνῶν τε θνήσκουσιν. ὥστε καὶ γινώσκει τ' ὅ μέχρι
 φιλιππίωνος ὁ φοῖβος, ὁ οὐρανίου. μετὰ νύκτ'
 ὑπὸ τὰ ἄλλα φύλα. ἐκείνῃ μετὰ βαλεῖν ἡμᾶς δ' εἰ,
 ὅσων τοῦ τοῦ μὲν οὐδὲν ἔσθ' ὅτε, τοσούτοις ἢ σεμνοὶ φι
 λόσοφοι, Ἡράκλειτος, Πυθαγόρας, Σωκράτης. το
 σούτοις ἢ ἡρώες πρότερον. τοσούτοις ἢ ὑπερομὴ στρατηγῶν,
 τύραννοι. ὑπὸ τούτοις ἢ Εὐδοξος, Ἰππαρχος, Αρχι
 μέδης, ἄλλα φύσεις ὁξείας, μεγαλόφρονες, φιλό
 ποι, πανουργοί, ἀνθαδίδες, αὐτ' τ' ὑπὸ κῆρυ καὶ ἐ
 φημέρι τ' ἢ ἀνθρώπων ζωῆς χλιδασαί, οἷον μέ
 νιππος, καὶ ὅσοι τοῖς τοῖς. πᾶσι πάντων τούτων γι
 νώσκει ὅτι πάλαι κείνται. τί ὅν τοῦ τοῦ δεινὸν αὐτοῖς;
 τί δ' αἰ τοῖς μὴ δ' ὀνομαζομένοις ὅλως. γὰρ ὅσοι
 πολλὰ ἄξιον, τ' μετ' ἀληθείας καὶ δικαιοσύ
 νης ὅσοι τοῖς ψεύσεως ὁ ἀδίκους διαβίου, ὅταν
 δυσφραῖνα: σταντ' θέλεις γινώσκῃ τὰ περὶ τῶν μαῖα
 τ' ἢ συμβιόντων. οἷον τ' μὲν, τ' δραστήριον τ' ἢ τὸ
 αἰδ' ἡμῶν τ' ἢ τὸ ὅσοι μετὰ δόλον, ἄλλοι ἢ ἄλλοι. ὅ
 τε γὰρ ὅσοι δυσφραῖνει, ὡς τὰ ὁμοιώματα τ' ἀρετ'

ἐμφανόμενα τοῖς ἡθροῖς τὸ συζῆντα, ὡς ἀδρόα ὡς
 οἴοντι συμπιπνόντα. διὸ καὶ πρόχαρτα αὐτὰ ἐκτέ-
 ον. μήτε δυσχεραίνεις οὐ τοσούτῃ διέτινων λήθων εἶ,
 καὶ ἱσχυροσύνη; ὅτω δὲ καὶ ὅτι μέχρι τοσούτου εἶ τὸ βε-
 ωτέον σοι, καὶ ὅτι μέχρι πλείονος. ὥσπερ γὰρ τὸ εὐσί-
 ας, ὅσον ἀφώρις καὶ σοι εὐεργοῖς, ὅπως καὶ ἐπὶ τῷ χρέ-
 ος πεφωκωμένον πείθῃ αὐτὸς. Περαιτέρη δὲ καὶ τῶν αἰών-
 των, ὅταν τὸ δίκαιο συγνώμης ὁ λόγος ὅπως ἀγνῶσκει
 μάλιστα εἰς τις προχράμλους ἐνίστη, μεταβάλλει
 ἐπὶ τὸ δυσχεροῦς καὶ ἀλύπον, καὶ συγχρῶ εἰς ἀλλήλων
 ἀρετῶν τῇ καλῶς. καὶ μέμνηται ὅτι μὴ ὑπεξαί-
 σιας ὁρμῆς, ὅτι καὶ τὸ ἀδυνάτωρ ἐκ ὁρέγου. τίς οὖν
 εἴη τὸ τοιαῦτον εἶναι ὁρμῆς. τούτου δὲ τυγχάνεις,
 ἐφ' οἷς προήχθαι, ταῦτα γίνετ'· ὁ μὲν φιλόδο-
 ξος ἀλλοφίαν ἐνέργειαν ἰδίον ἀγαθὸν ὑπολαμβάνει
 νδ. ὁ δὲ φιλόδοξος ἰδίαν πείσιν. ὁ δὲ τοῦ ἔχοντος ἰδίαν
 πρᾶξιν. ἔξισι πρὸς τούτου μὴ ὑπολαμβάνειν, καὶ
 μὴ ὀχλεῖσθαι τῇ ψυχῇ αὐτὰ γὰρ τὰ πράγματα ἐκ
 χει φύσιν· ποιητικῶς τὸ ἡμετέρων κρίσεων. ἔδει-
 σον σεαυτὸ πρὸς τὸ ὑφ' ἐτέρου λεγόμενον γίνεσθαι
 ἀπαρινδυμήτως, καὶ ὡς οἴοντι ἐν τῇ ψυχῇ τὸ λέ-
 γοντ' εἶναι. τὸ καὶ σμῆναι μὴ συμφέρον, ὅθεν τῇ
 μελίαν συμφίρει. εἰ κυβερνῶντες οἱ ναῦται, ἢ ἰατροὶ
 νοσηροὶ κάμνοντες κακῶς ἔλεγον, ἄλλω τίνι αὐ-
 τὸς εἶχον, ἢ πᾶς αὐτὸς ἐνέργειαν, τὸ τοῖς ἐμπλήσει
 σωτῆρι, ἢ τῶν τοῖς θεραπευομένων ὑγιανόντων πόσι.

μὲν δ' ὅν ἄσπελον εἰς τὴν κόσμον ἥσθ' ἀπελαλύθη
 σὺν ἱκτερίῳσι, τὸ μῆλι παρὸν φαίνεται, ὅτε λυσο-
 σθένει τοῦ ὕδατος φοβερὸν· καὶ παιδίους τὸ σφα-
 εῖον καλόν. τί ἔν ὀργίζομαι, ἢ διακῆσαι ἑλαστον
 ἐχρῆμα τὸ διεψύσμενον, ἢ τὸ χολίον ὅθ' ἱκτερίῳ
 τι, καὶ ὁ ἴος τῷ λυσοσθένει, καὶ τὸν λόγον τῆς
 φύσεως, βιοῦν σε ἐδίδασκεν. πῶς τὸν λόγον
 τῆς κοινῆς φύσεως ἐδιδόν σοι συμβήσεται. οἷοι εἰ-
 σὶν οἷς δίδουσι τὸν ἀρίστην, καὶ δὲ οἷα πείθονται
 καὶ δὲ οἷα ὀργίζονται, ὥς παχέως ὁ αἰὼν
 πάντα καλύψει, καὶ ὅσα ἐκεί-
 λυτον ἥσθ'.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥ-
 τοκράτορος τῆς ἑαυτοῦ
 Βιβλίου ζ.

Ἰδὲ κακία· τὸν δ' ἐστὶν ὁ πολλάκις εἰ-
 δέν, καὶ ὅτι πάντες ὅς τ' συμβαίνον
 ὅς πρόσδεον ἔχει, ὅτι τὸ ἐστὶν ὁ πολ-
 λάκις εἰδέν. ὅλως αὖτε καὶ τὰ αὐ-
 τὰ ἐν ῥήσιν, ὅρμισαὶ αἱ ἰσορῖαι αἱ παλαταί, αἱ με-
 λαι, αἱ ὑπόγχοι, ὅρμισαὶ αἱ πόλεις, καὶ οἰκίαι,
 ὅδε καὶ πᾶν τὸ καὶ σωματικὸν ὀλιγοχρόνιον. τὸ δ' ὁ-
 γμάτῃα πᾶς ἄλλως δυνάτ' νικροθῆναι, ἐὰν μὴ αἱ
 κατὰ λαοὺς αὐτοῖς φαντασίαι σβηθῶσιν, ὥς δὲ λέγει
 πῶς

πῶς ἀναζωοπυρεῖν, ὡς σοὶ ἐστὶ. δυνάμει περὶ τούτου
 ὁ δὲ ἔσπευλα μβαύει· εἰ δυνάμει, τί τὰ ῥήματα
 τὰ ἔξω τῷ ἐμῇ ἀνοίας ὑπὲρ ὅλων πῶς τὴν ἐμὴν
 διάνοιαν. ὅσοι πάθει, καὶ ὁρῶς εἰ. ἀναβιδύει σοὶ ἔξω
 σιν. ἴδτε πάλιν τὰ πράγματα ὡς ἰώρας· οὐ γὰρ γὰρ
 ὅτι ἀναβιδύει, πομπῆς κενόσπουδία, ὡς σκλῆρως
 δράματ' αἰ, ποιμένα, ἀγγέλαι, δαδισοραλισμοὶ, κωνι-
 δίοις ὁστέριον ἐξέριμνόν, ψωμόν εἰς ἴας τῷ ἰχθύω
 διεξαμνός· μυρμήκων ἱαλαπωρία, καὶ ἀχθοφορέ-
 αι. μυῖδων ἐπισημνόν δαδισομαί. σιγίλας αἰ
 πδυσσας ἔμνα. χρὴ δὲ οὐ γὰρ ἴσθαι δυνάμει μὲν καὶ
 μὴ φρνα πόμῳ ἔσαναι. πρᾶκο λαθεῖν μὲν οἶ, οὐ γὰρ
 σῶν ἀξίος ἕκαστος ἐστίν, ὅσοι ἀξία ἐστὶ ταῦτα πῶς
 ἀἰσθῶν ἀκον. δὲ καὶ λείπει πρᾶκο λαθεῖν οἷς λεγο-
 μένοις, ὅτι καὶ ἐκείνην ὁρμὴν οἷς γινόμενοις. ὅτι
 πῶς μὲν τῷ ἐτέρῳ, οὐθὺς ὁρᾶν ὡς ἴνα σκοπὸν ἢ ἀνα-
 φορὰ ὑπὲρ τῷ ἐτέρῳ πρᾶκο φυλάσσειν τί τὸ σημαίνον
 μῶν. πότμον ὁζαρκῆ ἢ διάνοιά μου πῶς ὅσοι, ὅτι
 εἰ μὲν ὁζαρκῆ, χρῶμαι αὐτῇ πῶς τὸ ἔργον ὡς ὁρᾶν
 πῶς πρᾶ τῷ ὅλων φύσει δισθῶν. εἰ γὰρ μὴ ὁζαρ-
 κῆ, ἢ τοὶ πρᾶκο τῷ ἔργῳ οὐ δυνάμει κρᾶτῶν
 ὡς ἴνα λέγει, ἰάν ἄλλως ὅσοι μὴ καδῶν· ἢ πρᾶσται
 ὡς δυνάμει πῶς πρᾶ λαβὼν τῷ δυνάμει καὶ πρᾶ
 χρῶν τὸ ἐμοῦ ἡγμῶνι πῶς ποιῶν τὸ εἰς τὴν
 κοινονίαν νῦν καίριον καὶ χρῶσιμον. ὅτι γὰρ αὐτῷ
 μαυτῷ, ἢ σὺν ἄλλῳ ποιῶ, ὡς μόνον χρᾶ σὺν ἑαυτῷ,
 ὡς τῷ κοινῷ χρῶσιμον καὶ δυνάμει. ὅσοι μὲν πῶ

λυόμενοι γινόμενοι, ἥδ' εὖ λήθην παραδέδοντα.
 ὅσοι δὲ τούτους ὑμνήσαντες, πάλαι ἐκ ποδῶν. μὴ
 αἰχμὴν βοηθόμενος. πρόκ' ἔτι γὰρ σοι ὄν' ἐργεῖν τὸ
 ὑπιδάκτορ, ὡς στραπώτῃ ἐν τεχομαχίᾳ. τί ὅν' ἐάν
 σὺ μὲν χαλαίνων ὑπὸ τῆς ἐπαλξίμῃ ἀναβλῶαι μό-
 νος μὴ δυνῇ, σὺν ἄλλῳ δὲ δυνατὸν ἢ τῷ το. τὰ μέ-
 λοντα μὴ ταρασσέτω. ἥξει γὰρ ἐπ' αὐτὰ ἐάν τις
 ἔσθ', φέρων τὸ αὐτὸ λόγον, ὅτι νῦν πρὸς τὰ πρὸντα
 ἔσθ'. Πάντα ἀλλήλοις ἐπιπλέκεται. καὶ ἡ σωδ' εἰς
 εἰς, καὶ σχεδὸν τι ὅδ' ἐν ἀλλόφριον ἄλλο ἄλλο. συγ-
 κατ' ἀτέλει γὰρ ἐστὶν συγκοσμεῖν τὸ αὐτὸ κόσμον. κόσ-
 μος τε γὰρ εἰς δὴ ἀπάντων, καὶ θεὸς εἰς δὴ πάν-
 των, καὶ ὅσα μία ἐστὶ νόμος εἰς. λόγος κοινὸς πάν-
 των τῶν νοεῶν ζώων, καὶ ἀλήθεια μία. εἴ γε ἐστὶ τελεί-
 οτης μία τῆς ὁμογενείας, καὶ τῷ αὐτῷ λόγῳ μετεχόν-
 των ζώων. πάντ' ὅν' ὅλον, ὅρα φανίξετ' ἰάχισα τῇ τῷ
 ὅλων ὅσα. ἐστὶ πᾶν αἶπρον, εἰς τὸ τῷ ὅλων λόγον τάχι-
 σα ἀναλαμβάνει. ἐστὶ πάντος μνήμη τάχιστα ἐγ-
 καταχάννυται τῷ αἰῶνι. τῷ λογικῷ ζῳῷ ἡ αὐτὴ
 πρᾶξις ἢ τῇ φύσει ὅτι, καὶ ἢ τῇ λόγῳ ὀρθός, ἢ ὀρθό-
 μενος ὁἷον εἰς ὅν' ἡνωμένοις τὰ μέλη τῷ σώμα-
 τος, τῷ τοῦ ἔχει τὸν λόγον ὅν' ἀκρίβει τὰ λογικά,
 πῶς μίαν τινὰ συνεργίαν κατεσκεύασμενα.
 μᾶλλον δὲ σοι ἢ τῇ νόκσις πῶς αἰσθάνεται, ἐάν τις
 εἰς τὸ πολλάκις λέγῃς, ὅτι μέλος εἰμὶ τῷ ἐκ τῆς λο-
 γικῆς συστήματι. ἐάν τις δὲ δὴ τῷ ὅτι εἰς τοῦ μέ-
 ρους

ρος τῶν ἐαυτὸ λέγεις, ὅτω ἀπὸ καρδίας φιλεῖς αὐτὸν
 θρώπος· ὅπως καταληπτικῶς δύφραίνει τὸ εὖτε
 γὰρ. ἐπὶ ὧς πρὶς αὐτὸ φιλοῦν ποιεῖς· ὅπως
 αὐτὸ εὖ ποιεῖς. ὁ δὲ ἐξωθεν προσπιπτέτω τοῖς
 παθεῖν ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸς ταύτης δυναμένοις.
 ἐκείνα γὰρ ἐὰν θελήσῃ μίμνηται τὰ παθόντα. ἐγὼ
 ἤϊα μὴ ὑπολάβω ὅτι κακὸν τὸ συμβεβηκός, ἐ-
 πως βλάμμαι. ἔξῃσι δὲ μοι μὴ ὑπολαβεῖν. ὅτι
 αὐτὸς ποιεῖ ἢ λέγει, ἐμὲ δὲ ἀγαθὸν εἶναι. ὡς αὐτὸς ὁ
 χρυσοῦς ἢ ὁ σμάραγδος, ἢ ἡ πορφύρα ὡς αὐτὸς ἐλε-
 γει, ὅτις αὐτὸ ποιεῖ, ἢ λέγει, ἐμὲ δὲ σμάραγδον εἶναι,
 καὶ τὸ ἐμαυτὸν χρῶμα ἔχειν. τὸ ἡγεμονικόν, αὐτὸ ἐαυ-
 τὸν ὅχον ὁχλεῖ. οἷον λέγω, ὅτι φοβεῖται αὐτὸ εἰς ὑβρι-
 σμὴν. εἰ δὲ τίς ἄλλος αὐτὸ φοβῆσαι ἢ λυπῆσαι
 δύναται, ποιεῖται. αὐτὸ γὰρ ἐαυτὸν ὑποληπτικῶς συ-
 τρέφει εἰς τοιαύτας τροπὰς. τὸ σωματικόν μὴ πεί-
 θητι, αὐτὸ μεμνᾷται εἰ δύναται, καὶ λέγει ὅτι τι
 πάχει. τὴν δὲ ψυχάειον, τὸ φοβέμενον, τὸ λυπού-
 μενον, τὸ πᾶσι τούτων ὅλως ὑπολαμβάνον, ὅθεν
 μὴ πάθῃ. ὅ γὰρ ἐξῆς αὐτὸ εἰς κείσιν τοιαύτῃ, ἐ-
 πωσδεῖς ὅτιν ὅσον ἐφ' ἐαυτὸν, τὸ ἡγεμονικόν, ἐ-
 αὐ μὴ ἐαυτὸν γινώσκον ποιεῖ. κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ἀτά-
 ραχον, καὶ ἀνεμπόδισον, ἐὰν μὴ ἐαυτὸ ταρασσῇ καὶ
 ἐμποδίζῃ. θυλακίαν δὲ, δαίμων ἀγαθός, ἢ ἀ-
 γαθός. τίς δὲ ὡς ποιεῖς ὡς φαντασία. ἀπέρχεται
 θεὸς σοι, ὡς ἡλθες, ὅ γὰρ ἡγήσω σε. ἡγήσας δὲ καὶ

τὸ ἀρχαῖον ἔθος. ὅκ' ἐργίζομαι σοι. μόνον ἄπιθι. φο-
 βεῖταί τις μεταβολῶν. τί γὰρ δυνάστη χωεῖς μετα-
 βολῆς γνέσθῃ; τί δαὲ φίλτορον ἢ οἰκειότορον τῇ
 τ' ὅλων φύσει; Σὺ δ' αὖτ' ἐλθέσθαι δυνάσσαι, ἐὰν μὴ
 τὰ ξύλα μετὰβάλλῃ; τραφῶναι δ' δυνάσσαι, ἐὰν μὴ
 τὰ ἰδιόδικα μετὰβάλλῃ; ἄλλο δὲ ἢ τ' χρυσίμων δυνά-
 νασθαι συντελεσθῶναι χωεῖς μεταβολῆς; ὅχ' ὅρας ὅτι
 ὅτι καὶ αὐτὸ τ' σε μεταβαλεῖν ὁμοίον ἐστὶ, ὡς ὁμοίως
 ἀναγκαῖον τῇ τ' ὅλων φύσει. δὲ τ' ὅλων ὁσίας,
 ὡς δὲ χερμαῖς διεκπορεύεται πάντα τὰ σώμα-
 τα, τῷ ὅλῳ συμφυῇ καὶ συνεργῶν, ὡς τὰ ἡμέτερά
 μέντοι ἀλλήλοις. πόσους ἤδη ὁ αἰὼν Χρυσίππου, πό-
 σους Σωκράτους, πόσους Ἐπικτήτους καταπέπαι-
 κεν; τ' αὖτ' ὡς ὅτι πάντες ἐπινοοῦσιν ἀνθρώ-
 πῳ τε καὶ πράγματι πρὸς ἀντιπῆναι. ἐμὲ γὰρ μό-
 νον ποδῶν, μή τι αὖτ' ἐποιήσω, ὅτι κατὰ σκόλον
 τ' ἀνθρώπων ἐθέλει, ἢ ὡς ἐθέλει, ἢ ὅτι ἐθέλει.
 ἐγὼ μὲν ἢ σὴ ποδὶ πάντων λήθῃ. ἐγὼ δὲ
 ἢ πάντων ποδὶ σου λήθῃ. Ἰδιὸν ἀνθρώπου
 φιλεῖν καὶ εἶς πᾶσι. τὸτο δὲ γίνεται,
 ἐὰν συμπροσπίπῃ σοι, ὅτι καὶ συγγενεῖς, καὶ δι' ἄ-
 γνοιαν, καὶ ἄκοντες ἀμαρτάνουσι, ὡς μετ' ὀλίγον
 ἀμφοτέρω τε θνήσκετε. καὶ πρὸ πάντων, ὅτι ὅτι ἐ-
 βλάψῃ σε. ὅ γὰρ τ' ἡγεμονικόν σου χεῖρον ἐποίη-
 σεν, ἢ πρόδωκεν ὡς. ἢ τῷ ὅλων φύσει, ἐκ τ' ὅλης ὁσί-
 ας, ὡς κηρὸς, καὶ μὴ ἰππάρχον ἐπλασε, συγγέλασε

οὐδὲ γὰρ, εἰς ὁμοίου φύσιν συνιγχεύετο τῇ ὕλῃ
 αὐτῇ· ἅτα εἰς ἀνθρωπώριον· ἅτα εἰς ἄλλό τι. ἱ-
 καστον δὲ τούτων πῶς ἐλίγιστον ἴσμεν. δυνάμει
 δὲ οὐδὲν τὸ διαλυθῆναι τῇ κιβωτίᾳ· ὡστε
 οὐδὲ τὸ συμπαλῦναι· τὸ ἐπικρατὸν τῷ προσά-
 που λίαν πρὸς φύσιν, ὅταν πολλάκις γένηται
 σκῆψις ἢ πρόχημα. ἢ τὸ τιλοῦνταῖον ἀπίσβειον, ὡς
 ὅλως ὀξυφθῆναι μὴ δυνάσθαι. αὐτῇ γὰρ τότε πρὸς
 κολουθεῖν περὶ, ὅτι πρὸς τὸν λόγον. εἰ γὰρ καὶ
 ἡ συναίθεσις τῷ ἀμαρτανέει οὐχ ἴσμεται, τίς
 ἔστι τῷ ζῴῳ αὐτίκα; πάντα ὅσα ὁρᾷς, ὅσα οὐκ ὁρᾷς
 μεταβαλεῖς ἢ τὰ ὅλα διοικουῖς φύσις, καὶ ἄλλα
 ἐκ τῶν οὐσίαις αὐτῇ ποιήσεις. καὶ πάλιν ἄλλα ἐκ
 τῶν ἐκείνων οὐσίαις, ἵνα αἰὲν νεαρός ᾖ ὁ κόσμος.
 Οτανύ τις ἀμάρτη τι εἰς σέ, ἔθους ἐνθυμοῦ τι
 ἀγαθὸν ἢ κακὸν ὑπολαμβάνῃς ἡμαρτι. ὡς γὰρ
 ἰδὼν, ἐλεήσει αὐτόν, καὶ οὐτε θαυμάσεις, οὐτε
 ὀργισθήσῃ. ἢ τοι γὰρ καὶ αὐτὸς τὸ αὐτὸ ἐκείνη ἀ-
 γαθὸν ἔτι ὑπολαμβάνεις, εἰ ἄλλο ὁμοειδές. δὲ
 οὐκ ὁμοειδὲς. εἰ δὲ μακίτι ὑπολαμβάνεις
 τὰ τοιαῦτα ἀγαθὰ καὶ κακὰ ῥᾶν δυνάμει ἴσμε
 τοῦ παρορῶντι. μὴ τὰ ἀπὸ πάντα γίνεσθαι ὡς ἡδὲ οὐ
 τα· ἀλλὰ τῇ πρὸντων τὰ δεινότεστα ἐκλογίζε-
 σθαι, ὅτι τούτων χάριν ὑπομνήσκεις, πῶς αὖ ἐπο-
 ζητῶν, εἰ μὴ πρὸν· ἅμα μὴ τοι φυλάσσει, μὴ δὲ
 ὥστε ἀσμενίζειν αὐτοῖς, ἰδίους ἐκίμασθαι αὐτὰ, ὡς
 ἐάν ποτε μὴ πρὸς ταρσυχθήσῃ. εἰς ἐντὶ συναίθε-

φύσιν ἔχει τὸ λογικὸν ἢ γυμνονικόν, ἑαυτῷ ἀρκέ-
 δει δὲ καιροπραγοῦντι, καὶ παρὰ αὐτὸ τοῦτο γαλήνῃ
 ἔχοντι. δὲ ἀλλήλων τὴν φαντασίαν. σῆσιν τὴν νό-
 ροασίαν. πείρην τὸ γινέσθαι τῷ χρόνῳ, γνώ-
 ρισιν τὸ συμβαῖνον, ἢ σοὶ, ἢ ἄλλῳ, δίδει καὶ μετ-
 σου τὸ ὑποκείμενον, εἰς τὸ αἰτιώδεις καὶ ὑλινόν. γνῶ-
 νόσιν τῶν ἐσχατῶν ὥραν. τὸ ἐκείνῳ ἀμαρτηθῆναι,
 ἐκεῖ κατέλιπε, ὅπου ἡ ἀμαρτία ὑπῆεν. συμπρέκ-
 τείναι τῶν νόσιν τοῖς λεγομένοις. εἰσδύει δὲ τὸν
 νοῦν εἰς τὰ γινόμενα καὶ ποιούμενα. φαίδριμον σε-
 αὐτὸν ἀπλότῃ καὶ αἰδοῖ. καὶ τῇ πρὸς τὸ ἀνὰ μέ-
 σου ἀρετῇ καὶ κακίᾳς ἀδιαφορεῖ. φίλησιν τὸ αὐ-
 θρώπινον γένος, ἀκολουθεῖσιν θεῷ. ἐκείνῳ μὲν
 φησιν, ὅτι πάντα νομίζει. ἐπὶ εἰς δαίμονα τὰ σοι-
 χεῖα. ἀρκεῖ δὲ μεμνηδὲς, ὅτι τὰ πάντα νομίζει ἔχει, ἢ
 διηλίκον ὀλίγα. Περὶ θανάτου, εἰς κεδάσμος, ἢ ἄ-
 ῖοι, ἢ κύνῳσις, ἢ τοισβέσις, ἢ μετὰ σάσις. Περὶ
 πόνου τὸ μὲν ἀφόρητον, δὲ ἀγνῶτον. τὸ δὲ χρονίζον, φο-
 ρητὸν. καὶ ἡ διάνοια τῶν ἑαυτῇ γαλήνῃ τῇ ἀπό-
 ληψιν διαθήρῃ, καὶ ἔχει τοιοῦτον γυμνονικὸν γέγονεν.
 Τὰ δὲ κακὰ μὲν αἰετὶ ὑπὸ τῷ πόνῳ, εἴ τι δυνάται
 πόδι αὐτῷ ἀρφύρα δίδω. Περὶ δόξης ἴσθαι τὰς δια-
 νόας αὐτῶν, οἷαι. Ἐὖ οἷα μὲν φεύγουσαι, οἷα δὲ δια-
 κούσαι. καὶ ὅτι ὡς αἰετὶς ἀλλὰ ἐπὶ ἄλλαις ὑδρί-
 φορέμεναι κρύπτουσι τὰ πρότερα· οὕτως γὰρ τοῦ
 βίου, τὰ πρότερα ὑπὸ τῶν ἐπὶ γενεχθέντων τὰ χεῖρα
 ἔκα-

ἐπελύνθη. Πλατωνικόν ὃ οὐκ ὑπάρχει διάνοια
 μεγαλοπρεπὴς, καὶ θεωρεῖα παντὸς μὲν χρόνου,
 πάσης δὲ οὐσίας, ἅρα οἷα τότε μέγα τι δοκῶν
 εἶναι τὸν ἀνθρώπινον βίον; ἀδυνάτογ, ἢ δ' ὅς. οὐ-
 κούμ καὶ θάνατογ οὐ δεινόν τι ἠγῆσέτου ὁ τοι-
 οὔτω; ἢ κισά γε. Ἀντιδεντικόν. Βασιλικόν μὲν εἶ
 πράττειν, κακῶς δὲ ἀκούειν. αἰσχρόν ὅτι τὸ μὲν
 πρόσωπον ὑπὸ ἥλιον εἶναι καὶ σχηματίζειν, καὶ
 κατακροσμεῖν ὡς λιλοῦναι ἢ διάνοια, αὐτὸν δ'
 ὑφ' ἑαυτοῦ μὴ σχηματίζειν καὶ κατακροσμεῖν,
 τοῖς πράγμασι γὰρ, οὐχὶ θυμοῦ δα χειρὶν. μέλει
 γὰρ αὐτοῖς οὐδὲν. ἀθανάτοις τε θεοῖς, καὶ ἡμῶν
 χάριματα δ' οἷνε. βίον δορίζειν ὡς σε λιροπιομ
 εἶχον. καὶ τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μὴ εἶναι ἢ μελήδω ἐκ
 θεῶν καὶ παῖδ' ἐμῶν, ἐχθρὸν λόγον καὶ ἴσον. τὸ γὰρ εἶ
 μεντ' ἐμὸ καὶ τὸ δίκαιον. μη σιωπεπιδρωῖν μὲν
 σφύζειν.

Πλατωνικά.

ΕΓὼ δ' ἴσον δίκαιον αὐτὸν λόγον ἀντάποιμα. ὅτι
 οὐ καλῶς λέγεις ὡ ἀνθρώπε, εἰ οἷα δεινὸν
 κίνδυνον ὑπολογίζεσθαι τῷ ζῶντι, ἢ τεθνῆναι αὐ-
 δρα, ὅτου πῶς σμικρόν ὄφελος. ἀλλ' οὐκ ἐκείνο
 μόνον σκοπεῖν ὅταν πράττει, πότερον δίκαια ἢ
 ἀδίκῃ πράττει. καὶ ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἢ κακοῦ. οὐ
 τῷ γὰρ ἔχει ὡ ἀνδρὶς Ἀθηναῖοι τῇ ἀληθείᾳ, οὐκ αὖ

τις αὐτῶν τάξῃ ἡγεσάμενος βέλτιστον εἶναι, ἢ ὑ-
 πάρχοντος ταχέως, ἐνταῦθα ὡς ἐμοὶ δοκεῖν μέ-
 ροντα κινδυνεύειν, μηδὲν ὑπολογιζόμενος, μήτε
 θάνατον, μήτε ἄλλο μηδὲν πρὸ τοῦ αἰσχροῦ. ἀλλ'
 ὁμακάρει, ὅρα μὴ ἄλλο τι τὸ γυμνασίον, καὶ τὸ ἀ-
 γασθόν, ἢ τὸ σώζειν τε καὶ σώζεσθαι. μὴ γὰρ ἴσως
 μὲν τὸ ζῆναι ὅποσον δὴ χρόνον τὸ γε ὡς ἀληθῶς αὐ-
 θραΐα τέονδῃ, καὶ οὐ φιλοψυχητέον, ἀλλ' ὑπὲρ
 ψαυτα πόδι τούτων τῷ θεῷ, καὶ πισδύσαντα
 ταῖς γυναιξίν, ὅτι τὴν ἐμαρμενίαν οὐδείς αὐτὸν ἐκ-
 φύγοι. τὸ ὡς τούτω σκεπτόμεν, τίνα αὐτῶν τρόπον
 ἴσως μὲν μέλει χρόνον βιώναι ὡς ἄετι βιώνῃ. πόδι
 σκοπεῖν ἄστρον δρόμους, ὥσπερ συμπόδι θεοῦτα-
 κή τὰς τῶν σοιχείων εἰς ἄλληλα μεταβολὰς σινε-
 χῶς γίνεσθαι. ἀρεκαθαίρουσι γὰρ αἱ τούτων φαντα-
 σίαι τὸν ῥύπον τοῦ χαμαὶ βίου. καλὸν τὸ τοιγὰ
 τῶν καὶ καὶ δὴ πόδι ἀνθρώπων αὐτὸς λόγους ποιοῦ-
 μεν, ὡς σκοπεῖν δὲ καὶ τὰ ἐπίγεια, ὥσπερ πε-
 θῆναι αὐθιγὴν ἢ ἀγέλας, στρατεύματα, γεώργια,
 γάμους, θαλύσας γυνέσας, θανάτους, δικαστείων
 θόρυβον, ἐρήμους χώρας, βαρβάρων ἔθνη ποικίλα,
 ἐορτάς, θρήνην, ἀγοράς, τὸ παμμιγὲς καὶ τὸ ἐκ τῶν
 ἐναντίων συγκοσμήσειν τὰ προγεγονότα ἀναβε-
 βρεῖν τὰς ἰσοσύντας τῇ ἡγεμονίᾳ μεταβολὰς. ἐ-
 ξεσι καὶ τὰ ἐσόμενα προεφορᾶν, ὁμοειδὴ γὰρ πάν-
 τως εἶναι, καὶ ὁχλοῖον τε ἐκβῆναι τῷ ῥυθμῷ τῶν νῦν
 γινο-

γινόμενων. ὅθεν καὶ ἴσμεν, ὅτι πλεονέχοντα ἔστι
 σιν ἰσορῆσαι τὸν ἀνθρώπινον βίον, τῷ ὡς ἔστι
 μύετα. τί γὰρ πλείον ὄψαι καὶ τὰ ἐκ γῆς μὲν φέρον
 τα, εἰς γαῖαν· τὰ δ' ἀπ' αἰθέρος βλαστύλα γῆν,
 εἰς αἰθέριον πάλιν ἤλθε πόλον. ἢ ἴσμεν διάλυσιν
 τῶν ἐν ταῖς ἀτόμοις ἀντεμπλοκῶν, καὶ τοιοῦτός
 τις σφοδρισμός τῶν ἀπαθῶν στοιχείων, καὶ οἱ τοιοῦτοι
 καὶ πότισι, καὶ μαγανδύμασι πρὸς ἐκείνου τις
 ὄχετον, ὥστε μὴ θανεῖν· διόθεν δὲ πυνθόντ' αὖθις
 ἀνάγκη τλῆναι καμάρτοις ἀνδύρτις. οὐκ εἰμ
 ἀρχὴ ἴσμεν, ἀλλ' ὅτι ἀνωτέρω τῇ πᾶσι τῇ πλαττωνικῶν
 συλλαφῇ. καὶ βασιλεύς, ἀλλ' οὐκ ἐκ κοινωνοῦτα
 ρος, ὅδε αἰδομένους, ὅδε δὴ ἰσχυρότερος αὐτῶν
 συμβαίνουσιν, ὅδε δὴ ἐκ μὲν ἐστὶ πᾶσι τὰ τῇ πλῆ
 σίον πρὸς ἅμα τα, ὅπου ὅσον αὐτῶν τελεῖται, δυνά
 τα καὶ τὸν κοινὸν θεοῖς καὶ ἀνθρώποις λόγον
 ἐκείνῳ δὲ δεινὸν ὅπου γὰρ ὡφελείας τυχεῖν ἔξει,
 εἰς τὴν ὁδοιούσης, καὶ καὶ τὴν κατασκευῇ προ
 ιούσης ἐνέργειας ἐκείνῳ ὁδοιμίαν βλάβην ὁφθα
 λμῶν. πανταχοῦ καὶ διηγουμένως αὐτῶν σοὶ δεῖ καὶ τῇ
 πρὸς οὐκ συμβάσει θεοσεβείας ὁδοιμίας, καὶ τοῖς
 πρὸς οὐκ ἀνθρώποις καὶ δικαιοσύνην προσφῆ
 ρεῖται καὶ τῇ οὐκ ἐκφαντικῇ ἐμφιλοτεχνεῖν, ἵνα
 μή τι ἀκατάληπτον πρὸς εὐνῇ. μὴ ποτε βλέπου
 ἀλλότρια ἢ γεμονικά· ἀλλ' ἐκείνῳ βλέπε κατ' ὁ
 δόν, ὡς τίς ἢ φύσις ὁδοιμίας. ἢ τε τοῖς ὅλοις εἰς τὴν

συμβαινόντων σοι, καὶ ἡ σὴ δὲ τῶν πρακτέων
 ὑπὸ σοῦ πρακτέον δὲ ἐκείνῳ τὸ ἐξῆς τῇ κατα-
 σκόδῃ. κατασκόδασαι δὲ τὰ μὲν λοιπὰ, τῶν λο-
 γικῶν ἕνεκην, ὡς περὶ καὶ ὑπὸ παντὸς ἄλλου τὰ χεί-
 ρω τῶν κρείττονων ἕνεκην· τὰ τὸ λογικὰ ἀλλήλων
 ἕνεκην. τὸ μὲν οὖν προηγούμενον ἐν τῇ τοῦ ἀνθρώ-
 που κατασκόδῃ τὸ κοινωνικόν ἐστι. δὲ οὗτορον δὲ
 τὸ ἀνγνῶστον πρὸς τὰς σωματικὰς πείσεις. λο-
 γικῆς γὰρ καὶ νοερᾶς λινῆσεως ἴδιον ποδισορίζειν
 ἑαυτῷ, καὶ μέποτε ἡτῶσθαι μήτε αἰδοητικῆς
 μήτε ὀρμητικῆς λινῆσεως· ζωώδους γὰρ ἐκείνορα.
 ἡ δὲ νοερά ἐθέλει πρωτὶς δύνειν, καὶ μὴ κατακρα-
 τεῖσθαι ὑπὸ ἐκείνων δικαίως γε. πέφυκε γὰρ χρῆ-
 σικὴ πᾶσιρ ἐκείνοις. τρίτον ἐν τῇ λογικῇ κατα-
 σκόδῃ τὸ ἀπρόπῳτον καὶ ἀνέξαπᾶττον. τού-
 των οὖν ἐχόμενον τὸ ἡγεμονικόν οὐδένα πῶθεντι
 τῶ, καὶ ἔχει τὰ ἑαυτοῦ, ὡς ἀρτεβνηκότες δέει καὶ
 μέχρι νῦν βεβιωκότες, τὸ λοιπὸν ἐκ τοῦ ποδισόντος
 [κασακῆς] τῆ φύσιν. μόνος φιλεῖν τὸ ἑαυτῷ συμβαῖ-
 νομ [ἐ] συγκλωθόμενον; τί γὰρ ἄρμοδιώτορον ἐφ' ἐκά-
 στα συμβάμασθαι ἐκείνους πρὸ ὁμμάτων ἔχειν, οἷς
 τὰ αὐτὰ σωῖσθαι. ἐπειτα ἡχθοντο, ἐξενίζοντο.
 ἐμέμφοντο. νῦν τὸν ἐκείνοι ποῦ, οὐδισμοῦ. τί ἔρῃ
 σὺ θέλεις ὁμοίως, οὐχὶ δὲ τὰς μὲν ἀλλοτρίας τρο-
 πὰς καταλιπεῖν τοῖς τρεῖς πούσι καὶ τρεῖς πεμῶσις,
 αὐτὸς δὲ ποδὶ τὸ πᾶς χρῆσθαι αὐτοῖς ὅλῳ γίνεσθαι.

χρῆσθ

χρῆσθαι γὰρ καλῶς, καὶ ὕλη σου ἔσαι, μόνον πρόσ-
 χε καὶ θέλε σεαυτῷ καλὸς εἶναι, ὡς πάντες οὗ πρόσ-
 σεις. καὶ μέμνησο ἀμφοτέρω, ὅτι καὶ ἀσφοδρον
 ἐφ' οὗ καὶ πρόσχες ὅσον βλέπει ὅσον καὶ πηγὰς τοῦ
 ἀγαθοῦ, καὶ αἰ ἀναβλύειν διωαμενῆ. ἰαὶ αἰ
 σκάπης. Δεῖ καὶ τὸ σῶμα πεποιηγῆναι, καὶ μὴ
 διεφθῆναι, μήτε ἐν λυγρόν, μήτε ἐν χέσσει. ὅσον
 γὰρ τι ὡς τὸ προσώπου πρόσχες καὶ ἀσφοδρον, σιωπῇ
 τὸ αὐτὸ καὶ δύσχημον σιωπῆσθαι, τριούθου καὶ
 ὡς ὅλον τὸ σῶμα τὸ ἀπατετέον. πάντα δὲ
 ταῦτα σιωπῇ ἀνεπίτηδύτω φυλακτέα. καὶ
 βιωτικὴ τῇ παλαιτικῇ ὁμοιοτέρα καὶ πρὸς τῇ ὁρχη-
 σικῇ. καὶ τὸ πρόσχες τὰ ἐμπύπνοντα καὶ οὐ προεγ-
 νωσμένα, ἐτοιμῶς καὶ ἀπὸς ἔσθαι. σιωπῇ
 ἐφιστάται, τίνες εἰσὶν ὅσοι ὡς μαρτυρεῖται δέ-
 λεις. καὶ τίνα καὶ γυμνικὰ ἔχουσιν. οὐτε γὰρ μέ-
 ψη τοῖς ἀκουσίως πηλίουσιν, οὐτε ὡς μαρτυρεῖται
 σέως διέσσει, εἰ βλέπωμεν τὰς πηγὰς καὶ ὡς πολὺ
 ψέως καὶ ὁρμῆς αὐτῶν. πᾶσα ψυχὴ ἀκουσά φη-
 σιν, εἰρεταὶ ἀληθείας. οὕτως οὖν καὶ δικαιοσύ-
 νης καὶ σωφροσύνης, καὶ ὁμιλίας, καὶ πάντες
 τὸ τοιοῦτον. ἀναγκασιότατον δὲ τὸ διπνεκὸς τοῦ-
 του μνησθῆναι. ἔστι γὰρ πρὸς πάντα πρόσχες.
 ὡς μὲν πάντος πόνου, πρόσχες ἔστω ὅτι οὐκ αἰ-
 χρὸν. οὐδὲ τὴν διάνοιαν τῇ λυβενῶσαι χεῖρα
 ποιεῖ. οὐτε γὰρ κατὰ ὕλην ὅσον, οὐτε κατὰ κίνησιν

νική διαφθείρει αὐτῇ. ὑδὶ μὲν τοῖς τῶν πλείων πό-
 νων, καὶ τὸ τοῦ Ἐπικούρου σοὶ βοηθεῖτω. ὅτι οὔτε
 ἀφόρητον, οὔτε αἰσθητὸν. ἰσὺν δ' ὅρων μνημονεύεις,
 καὶ μὴ προσδοξάζεις. ἡλικίαν σου δὲ μέμνησο, ὅτε
 πολλὰ πόνῳ τὰ αὐτὰ ὄντα, λαμβάνει δυσχερὰ
 νόμῳ. οἷόν τ' ἐνυστάζειν. καὶ τὸ λαυματίζειν· καὶ
 τὸ ἀνορεκτεῖν. ὅτε γὰρ οὐκ ἔστι τούτων δυσχερῆς,
 λέγει αὐτῷ. ὅτε πόνῳ γινώσκῃς· ὅρα μήποτε τοιοῦ-
 τῶν πάθους πρὸς αὐτὰ ἀπανθρώπους, οἷον οἱ ἀνθρώ-
 ποι πρὸς αὐτὰ ἀνθρώπους. πόθεν ἴσμεν εἰς τηλαύ-
 γης Σωκράτης, καὶ διάθεσιν ἡρώων ἡμῶν· οὐ γὰρ
 ἀρκεῖ εἰς Σωκράτης γινώσκοντα ἀπέθανεν, καὶ γὰρ
 τρεχέστερον τοῖς σοφισαῖς διελέγετο, καὶ καρτερι-
 κώτερον γὰρ τῷ πόνῳ διενυκτέρουεν. καὶ τὸν Σα-
 λαμίνιον ἡελυδαῖς ἄγειν, γυνικώτερον ἔδο-
 ξεν αὐτὸ βῆναι. καὶ γὰρ τοῖς ὁδοῖς ἐβρονθύνετο. πόθεν ἔ-
 καὶ μάστιγ' αὐτὸς ὑπεσθῆκεν εἰς πόρ' ἀληθῆς ἡμῶν. ἀλλ'
 ἐκείνο δὲ σκοπεῖν, ποίαν ἔχει τῇ ψυχῇ εἶς Σω-
 κράτης. καὶ εἰ ἐδυνάσθῃ ἀρκεῖν τῷ δίκαιῳ εἶναι τὰ
 πρὸς ἀνθρώπους, καὶ ὅσι' τὰ πρὸς θεοὺς. μήτε εἰ-
 κῇ πρὸς τὴν κακίαν ἀγανακτῶν, μηδὲ μὲν δισ-
 λούων ἑνὸς ἀγνοία. μήτε τῶν ἀρνησιμολύων ἐκ-
 τὸ ὅλον ὡς ξυγγέν' ἐλεγχόμενον, ἢ ὡς ἀφόρητον ὑπο-
 μένων. μήτε τοῖς τοῦ Καρκιδίου πάθεισιν ἐμπό-
 χων συμπαθεῖν τὸν νοῦν. ἡ φύσις οὐχ ὅπως συνε-
 κίερασε τοῖς συγγεγάμεν, ὡς μὴ ἐφείδῃ ποιοεῖ-
 ναι

ξερ' αὐτόν, καὶ τὰ αὐτοῦ ὑφ' αὐτοῦ ποιῶντα.
 πῶς γὰρ ἐνδέχεται θεῶν ἀνδρῶν γινώσκειν, καὶ
 ὑπὸ μηδ' ἑνὸς γνωριῶσθαι. οὐδὲ μνησθῶ αἰ, καὶ
 εἰ ἐκείνου, οἷον γὰρ ὀλιγίστοις κενταὶ τὸ δύσαιμόνως
 βιάσασθαι. καὶ μὴ οἷον ἀπ' ἡλικίας διαλεκτικὸς καὶ
 φυσικὸς ἐσεῖσθαι, δια ὅσον ἀργυρῶς καὶ ἰλιδύθερος,
 καὶ αἰδύμων, καὶ κρινωνικὸς, καὶ δὲ πειθὸς θεῶν.
 ἀβιάσως διαζῆσαι γὰρ πλείους θυμηδίας, ἢ πᾶν
 τὸ καταβοῶσιν ἄλυσιν βύλονται. ἢ τὰ θεῶν
 διασπᾶ τὰ μελὺδρια τοῖς ποδὶ τε βραμμένον τότε
 φερέματ' ὅ. τί γὰρ καλὸν γὰρ πᾶσι τοῖς θεῶν δια
 νοίαν σώζειν αὐτὸν γὰρ γαλήνη, καὶ ἡλὸς τῆς ποδὸς
 τῶν ποδισθητόντων ἀληθεί, καὶ χηρὸς τῶν ὑπο-
 βεβλημένων ἐτοίμη. ὥς τὸν μὲν κείσιν λέγειν
 τῷ προσίπτοντι, ὅσον ὑπάρχεις κατ' ὅσιν, καὶ
 ἡτ' ὅσον ἀλλοῖον φαίνῃ. τὸν δὲ χηρὸν λέγειν ὅσον
 ὑπὸ πίπτοντι, σε ἐξήτερ. αἰ γὰρ μοι τὸ πῶν, ὅ-
 λη ἀρετὴ λογικῆς καὶ πόλιτικῆς. καὶ τὸ σωφρονεῖν τέ-
 χνης ἀνθρώπου ἢ θεοῦ. πᾶν γὰρ τὸ συμβαῖνον, θεῶν ἢ
 ἀνθρώπων ὁμοεικεῖται, καὶ οὔτε κακόν, οὔτε
 δυσμεταχείριστον, ἀλλὰ γνώριμον καὶ δου-
 γίς. ὅσον ἔχει ἢ τελειότης τῶν ἡθῶν, τὸ πᾶ-
 ραν ἡμέραν ὡς τελευταίαν διεξάγειν, καὶ μέ-
 τε σφύζειν, μήτε νερκᾶν, μήτε ὑποκρίνε-
 σθαι. οἱ θεοὶ ἀθάνατοι ὄντες, οὐ δυσχεραί-
 νουσιν, ὅτι γὰρ τοσοῦτον αἰῶνι διήσει αὐτοὺς πᾶν

τῶς ἀειδιούτων ἄντων καὶ ἱσχυύτων φαύλων ἀνὲ
 χειρὸς. προσέτι δὲ, καὶ ἰδόντα αὐτῶν παυθίως.
 σὺ δὲ ὅσον ἐνδὲ πω λέγειν μέλλων ἀπαυδάς, καὶ
 ταῦτα εἰς ὧν τῶν φαύλων γελοῖόν ἐστι τὴν μὲν ἰ-
 δίαν κακίαν μὴ φοβέσθαι, ὃ καὶ δυνατόν ἐστι· τὴν δὲ
 τῶν ἄλλων φοβέσθαι, ὃ πρὸ ἀδυνάτου. ὃ αὖτ' ἡ λογικὴ
 καὶ πολιτικὴ δυνάμις εὐείσκει, μήτε νοερόν, μή-
 τε κρινωτικόν, δυνόγως καὶ ἰδεῖσθαι ἐαυτὸν κεί-
 νει· ὅταν σὺ δὲ πεποιθὼς ᾖς, καὶ ἄλλῃ δὲ πε-
 πονθὼς, τί ἐν ζῇς τρεῖς τρίτον πρὸ ταῦτα ὥσπερ οἱ
 μωροὶ ἢ καὶ δόξαι δὲ πεποιθὲς γινώσκειν, ἢ ἢ ἀμοιβῆς
 τύχῃ. ὃ δὲ εἰς κέμνει ἀφελόμενός, ἀφέλῃ δὲ πρὸ
 φῶς καὶ φύσιν. μὴ ὅρ κέμνει ἀφελόμενός, ὅν ὃ ἀ-
 φελῆς, ἢ τῷ ὅλου φύσις ὡς τὴν προσμοιῖαν ὡρ-
 μισθῇ. οὐν δὲ πρὸι πᾶν ἢ γινόμενός κατ' ἐπακολού-
 θησιν γίνετα, ἢ ἀλόγισκ καὶ τὰ λυειώτατά ἐ-
 σιν, ἐφ' ἃ ποιεῖται ἰδίαν ὁρμὴν τὸ τῷ κόσμῳ ἢ
 γεμονικόν. εἰς πολλὰ σε γαλιωτότερον
 ποιήσεις, ἵνα μνημο-
 νομόμῃ.

ΑΙ ὅτῃ πρὸς τὸ ἀκνόλορον φέρει
 ὅτι ἔκ ἐπιδιώσας τὸν βίον ὅλον
 ἢ τὸν γε ἀπὲς τριότητος φιλόσοφον
 βεβιωπέναι· ἀλλὰ πολλοῖς τε ἄλ-
 λοις, καὶ αὐτὸς σεαυτῷ διὰ τὸ γέγονας, πόρρω
 φιλοσοφίας ὤν. πείφουσαι οὖν, ὥς τι μὲν δό-
 ξαν τι τὸ φιλοσόφου κτήσασθαι, οὐκ ἐλπίσιν ἴσιν
 δίκον. αὐταγωνίζεται δὲ καὶ ἡ ὑπόδοις. εἴ πορ
 οὖν ἀληθῶς εἴδῃς καὶ ποῦ ἔσται τὸ πρᾶγμα, τὸ
 μὲν τί δόξεις, ἄφες· ἀρκέσθης δὲ, εἰ ἔστι τὸ λοι-
 πόν τῳ βίου ὅσον δ' ἔποτε ἢ σὺ φύσις θέλει βιώ-
 σαι. κατανόησον οὖν τί θέλει, καὶ ἄλλο μὲν οὐ
 ποῦ ἀπάτω· πεπείρασται γὰρ ποῦ ποῖα πλάσσει
 θεῖς, οὐδ' αὖ μοῦ ἐν ἑσθ' τὸ εὖ ζῆν. οὐκ γὰρ συλλογισ-
 μοῖς, οὐκ γὰρ πλούτης, οὐκ γὰρ δόξης, οὐκ γὰρ ἀρελάν-
 σαι, οὐδ' αὖ μοῦ· ποῦ οὖν ὅν; γὰρ τῷ ποιεῖν, ἃ ὑπὸ τῆς
 τῆς ἡ τῷ ἀνθρώπου φύσις. πῶς οὖν ταῦτα ποιῇ
 σαι; ἐπ' αὖ λόγματα; ἔχει ἄφ' ἑμῶν αἱ ὁρμαὶ καὶ αἱ
 πράξεις. τίνα λόγματα; τὰ ποῦ ἐγαδῶν καὶ κα-
 κῶν. ὥς οὐδ' ἴσθης μὲν ἀγαθοῦ ὄντος ἀνθρώπου,
 ὃ οὐκ ἔστι ποιεῖν δίκαιον, σώφρονα, ἀνδρῶν, ἡλπί-
 σιν

θερον, ὁ δὲ φησὶ ὅτι κακὸν δ' οὐχὶ ποιεῖ τὰναντία τοῖς
 εἰρημύνοις· καὶ δ' ἐκάστω πρᾶξιν ἐρώτα σεαυτὸν,
 πῶς μοι αὕτη ἔχει. μὴ μετανοήσω ἐπ' αὐτῇ, μι-
 κρὸν καὶ τέβνηκα, καὶ πάντ' ἐκ μέσου. τί πλεον
 ὑπὲρ ἡλῶ, εἰ τὸ πρὸν ὄργον ζώου νοεροῦ καὶ λογισ-
 νικοῦ καὶ ἰσονόμου θεῶ. Αλέξανδρος δὲ καὶ Γα-
 ῖος, καὶ Πομπηΐος τί πῶς διαγένηται, καὶ Ηράκλει-
 του, καὶ Σωκράτους. οἱ μὲν γὰρ εἶδον τὰ πράγμα-
 τα, καὶ τὰς αἰτίας, καὶ τὰς ὕλας, καὶ τὰ ἡγεμο-
 νικά ὡς αὐτῶν ταυτά. ἐκεῖ δὲ ὅσων πρόνοια, καὶ
 διαλεία πόσων, ὅτι οὐδὲν ἢ πῶς τὰ αὐτὰ ποιή-
 σαι, ἡμῶν δὲ ἀρρέα γῆς. τὸ πρῶτον μὴ ταράσθαι.
 πάντα γὰρ κατὰ τὴν τοῦ ὅλου φύσιν, καὶ ὀλίγου
 χρόνου, ὁ δὲ ὁ δαμοῦ ἔση. ὡς αὖτε ὁ δὲ Ἀδριανός,
 ὁ δὲ Ἀνύστος. ἔπειτα ἀτηνίσας εἰς τὸ πρᾶγμα,
 εἶδε αὐτὸν, καὶ συμνημονεύσας, ὅτι ἀγαθὸν σε αὐ-
 θρωπον εἶναι διὰ, καὶ τί τὸ ἀνθρώπου ἢ φύσις ἀπα-
 τεῖ, πρᾶξον ὅσον ἀμετατρέπῃ, καὶ εἰπέ ὡς δι-
 καλότατον φαίνεται σοι, μόνον θυμένως, καὶ αἰ-
 σθητόνως, καὶ ἀνυποκρίτως, ἢ τῶν ὅλων φύσις
 ὅσον ὄργον ἔχει. τὰ δὲ εἶντα ἐκεῖ μεταβιβάζει,
 μεταβάλλει, αἶρει γίνεσθαι καὶ ἐκεῖ φέρει. πάν-
 τα τροπαὶ οὐχ ὥς φοβηθῆναι, μὴ καὶ καινόν. πάν-
 τα συνῆλθαι. ἀλλὰ καὶ ἴσαι αἱ ἀκτινιμήσεις. ἀρκεῖται
 πᾶσα φύσις αὐτῇ θυοδότη. φύσις ὅτι λογικὴ θυο-
 δότη, ὅτι μὲν φαντασίαις, μήτε ψυδαίει μήτε ἀδύ-
 λω

λαοσυγκαταβιβμένη. τὰς ὁρμὰς δὲ αὐτὰ κινεῖ
 νικᾷ ὄργα μόνα ἀπὸ φύσεως, τὰς ὀρέξεις δὲ καὶ
 τὰς ἐκκλίσεις τῶν ἐφ' ἡμῖν μόσος πεποιμένη.
 ἥ δὲ ὑπὸ τῇ κοινῇ φύσει ἀκινετόμνη, πᾶν ἀ-
 παξομένη. μέρεθ γὰρ αὐτῇ ὅση. ὥς ἡ τῷ φύλλου
 φύσις ἐν τῷ φυτῷ φύσεως. πλὴν ὅτι ἐκείμνη ἡ
 τῷ φύλλου φύσις, μέρεθ ὅση φύσεως ἢ ἀνακλι-
 του, καὶ ἀλόγου, καὶ ἐμποδίζεσθαι δυνάμενης·
 ἡ δὲ τῷ ἀνθρώπου φύσις, μέρεθ ἐς ἀνεμποδί-
 στον φύσεως καὶ νοεῖας καὶ δικαίας. εἰ γὰρ ἴσως ἢ
 κατ' ἀξίαν τοῦ μερισμῶς χρόνων, ὅσας, αἰτίου,
 ἐνέργειας, συμβάσεως, ἐκάστοις ποιῆται. σκόπε
 δὲ, μὴ εἰ τὸ πῶς τὸ γὰρ ἴσον εὐρήσεις ἐπὶ παντὶ.
 ἀλλὰ εἰ συλλέβω τὰ πάντα. τῷ δὲ πρὸς ἀ-
 θροῦν τὰ τῷ ἑτέρῳ ἀναγινώσκων ὅτι ἐξείσι· ἀλλὰ
 ὕβρις ἀνέργειαν ἐξείσι, ἀλλὰ ἡδονῶν καὶ πότων
 καθυπερτόρει ἐξείσι· ἀλλὰ τῷ διοφείου ἑσπε-
 ράνῳ εἶν' ἐξείσι· ἀλλὰ ἀνακλιθῆτοισ καὶ ἀχαρίστοις
 μὴ θυμῷ παρ, προσέλι κήδεσθαι αὐτῶν ἐξείσι. μα-
 κέτισον μηδεὶς ἀκούσῃ καταμεμφομένη τὴν γὰρ
 αὐτῇ βίον. μηδὲ σὺ σεαυτῷ. ἡ μετανοοία δὲν ἐ-
 πίληψις ἐς ἑαυτῷ, ὥς χηρσιμόνι πῆρετόθ· ἥ
 δὲ ἀγαθὸν χηρσιμόνι δὲ αὐτῷ, καὶ ὑδμελητόν
 αὐτῷ ὅτι ἀγαθὸν καὶ καλὸν αὐτῷ. οὐδὲν δὲ αὐ-
 καλὸς καὶ ἀγαθὸς αὐτῷ μετανοήσῃ, ὡς ὅτι ἡ
 δονῶν ἵνα πῆρεσθαι, ὅτι ἀγαθὸν χηρσιμόνι, ὅτι ἀ-
 γαθὸν ἡδονῶν. ὅτι τί δὲν αὐτῷ καὶ ἑαυτῷ πῆρεσθαι

παρασκύβῃ. τί μὲν τὸ οὐσιώδες αὐτῷ καὶ ὑλινῶς·
τί δὲ τὸ αἰτιώδες. τί δὲ ποιεῖ ἐν τῷ κόσμῳ· πό-
σον δὲ χρόνον ὑφίσταται. ὅταν δὲ ὕπνου δυσχε-
ρῶς ἐγείρῃ, ἀναμνήσκου, ὅτι καὶ τὴν κατα-
σκύβωσόν σου δὲ, καὶ καὶ τὴν ἀνθρωπικὴν φύσιν,
τὸ πράξεις κοινωνικὰς ἀρδιδιόναι. τὸ δὲ καθύ-
πναι, κοινὸν καὶ τῷ ἀλόγῳ ζῳῳ. ὁ δὲ καὶ φύσιν
ἐκείνην, ὅσο οὐκ εὐτότερον καὶ προσφύεσθαι, καὶ
δὲ καὶ προσφύεσθαι· διηγεῖσθαι καὶ αὐτὴν πάσης
ἐκείνης τε φαντασίας. φυσιολογῆναι, παθολογῆναι,
θεραπεύεσθαι καὶ αὐτὴν γινώσκειν ἐκείνης σαυτῷ
πρότερον. ὅπως, τίνα δόγματα ἔχει πρὸς ἀγαθῶν
καὶ κακῶν. καὶ γὰρ πρὸς ἡδονῆς καὶ πόνου καὶ ποιητι-
κῶν ἐκείνων, καὶ πρὸς δόξης, ἀδοξίας, θανάτου, ζω-
ῆς. ὁ δὲ τίνα δόγματα ἔχει καὶ ἐν θαυμασθῶν καὶ
ἐν μὲν μοι δόξῃ, ἐάν τῃ ἵνα ποιῇ. καὶ μεμνήσομαι,
ὅτι ἀναγκάζει ὅπως πονεῖν. μεμνήσομαι, ὅτι ἀ-
ναγκάζει ὅπως ποιεῖν. μεμνήσομαι ὅτι ὡς αἰχ-
ρὸν ἐκείνης, ἐκείνης καὶ σὺν κα φέρει, ὅπως ἐκείνῳ
καὶ τὰ δὲ ἵνα φέρῃ, ὡς ἐκείνῳ. καὶ ἰατρῶν καὶ
κυβερνήτην, αἰχρὸν ἐκείνης ἐκείνης πύρεχον ὅπως
ἐκείνῳ ἀντίπνοια γεγονέναι. μεμνήσομαι καὶ τὸ μετὰ
θεοῦ καὶ ἐπεὶ αὐτὸς διανοεῖται, ὁμοίως ἐλθῶν
θεοῦ ἐκείνῳ. σὺ γὰρ ἐνέργεια καὶ τὴν σὺν ὁρμῇ καὶ
ἐκείνῳ, καὶ δὲ καὶ καὶ τὴν νοῦν τὸν σὺν πρᾶξι καὶ
ἐκείνῳ αὐτῷ σοί, τί αὐτὸ ποιεῖς, ἐκείνῳ ἄλλῳ, τί-
νὲν ἐκείνῳ; ταῦς ἀτόμοις, καὶ τοῖς διόμοις, ἀμφότερα

μανιώδ' ἢ οὐδ' ἐνὶ μεμπτέον. εἰ μὲν γὰρ δυνάσασθαι
 διορθωσον πόδ' ἐπ' αὐτὸ πρᾶγμα αὐτό. εἰ δὲ οὐκ ἔστι
 δυνάσασθαι, πῶς τί ἐστι σιφίρει τὸ μέγιστα; ἀλλ' ἔτι
 γὰρ οὐδὲν ποιητέον. ἔξω τῷ κόσμῳ τὸ ἀκράνουν
 οὐκ ἐπὶ πῆλ. εἰ ὡς μὲν καὶ μεταβάλλει, ὡς καὶ
 ἀλλυέται εἰς τὰ ἴδια. ἀκοιχεῖ δὲ τῷ κόσμῳ,
 καὶ σ' αὖ καὶ αὐτὰ δὲ μεταβάλλει, καὶ οὐ γογγύζει.
 ἔκαστον πρὸς ἑαυτὸν γέγονεν, ἵππος, ἄμπυλος, τί θαν
 μάζεις; καὶ ὁ ἡλιος ἔρει πῶς τὸ ὄργον γέγονεν, καὶ
 οἱ λοιποὶ θεοὶ. σὺ οὖν πῶς τί; πόσ' ἡ δὲ αἰὶς εἰς αὐτὴν
 χετοῦ ἡ γέννησις. ἡ φύσις ἐσέχεσθαι ἐκείνου. εὐδαιμόνεια
 ἡ ἐλαστον ἢ ἀκράνουν, ἡ ἰσχυρὴ καὶ ἀκράνουν
 φαυλῆς. ὡς ὁ ἀναβάλλων τὴν σφαῖραν. τί οὖν
 ἀγαθὸν ἔστι σφαίρῃ ἀναφερομένη, ἢ κακὸν κα-
 ταφερομένη, ἢ καὶ πεπλησμένη; τί δὲ ἀγαθὸν τῇ
 πομφόλυγι σιωπῶσῃ, ἢ κακὸν ἀλλυθῆσα. τὰ
 ὅμοια ἢ καὶ ὑπὸ λύχνης. ἐκρεψον, καὶ δέσασα οὐρανὸν ἐ-
 σι, γῆρας αὖ ὅσον γίνετ', νοσῆσαι ἢ, πορὸν εὖ ἔχει,
 βραχὺ βίον δὲ, καὶ ὁ ἐπαινὸς, καὶ ὁ ἐπαινούμενος,
 καὶ ὁ μνημονεύων, καὶ ὁ μνημονδύμενος. προ-
 σέλι δὲ καὶ ἐν γωνίᾳ τούτου τῷ κλίματι, καὶ
 οὐδ' ἐν ταῦτα πάντες συμφωτοῦσι, ἀλλ' οὐδὲ
 αὐτὸς ἔστι αὐτῶν. ἀλλ' ὅλη δὲ ἡ γῆ σιγῇ. πρόσ-
 χε τῷ ὑποκειμένῳ, ἢ τῷ λόγῳ, ἢ τῇ ἐνέργειᾳ,
 ἢ ἔστι σημασιολογία. δικαίως ταῦτα πάχους. μᾶλ-
 λον δὲ δέλεις ἀγαθὸς αὐτοῖς γῆρας, ἢ σῆμα-

ρον εἶν' πράσσω τί; πράσσω ἢ π' ἀνθρώπων ὑποῖ-
 ῖαν ἀναφέρω. συμβαίνει τί μοι, δέχομαι, ὕδ' ἑὸς
 θεοὺς ἀναφέρειν, καὶ τὴν πάντων πενήτιν, ἀφ'
 ἧς πάντα τὰ γινόμενα συμπερνεύεται. Ὅποιον
 σοι φαίνεται τὸ λέεσθαι, ἔλασον, ἰδρῶς, ῥύπον,
 ὕδωρ, γλοιῶδες, πάντα σικχαντά. τοῖς τοῦ πᾶν
 μέρεσσι τῷ βίῳ, καὶ πᾶν ἱποκείμενον. Ἰσχυρὰ ἦ-
 ρον, εἴτα ἰσχυρὰ σεκόνδρα, μάξιμον. εἴτα σεκόν-
 δρα, ὕδ' ὑγχανθ' ἰσχυρὸν, εἴτα ὕδ' ὑγχανθ'
 φασίγαν, Ἀντωνῖνος· εἴτα Ἀντωνῖνθ' τοιαῦτα
 πάντα. ἱελερ, Ἀφροδιανόν· εἴτα κέλερ. οἱ δ' ἰσχυροὶ
 ἱελερ, ἢ προγνωστικοὶ, ἢ τετυφωμένοι, πῶς. οἱ οὖν
 ἰσχυροὶ μὲν, χάραξ καὶ Δημήτριθ' ὁ Πλατωνι-
 κός, καὶ Εὐδαιμόμων, καὶ εἴτις τοῖς τῷ. πάντα ἐ-
 φήμερα, τεθνηκότα πάλα. ῥῆγοι μὲν ὅδε ἐπ' ὀλί-
 γον μνημονεύθεντες· οἱ δὲ εἰς μύθους μεταβαλόν-
 τες· οἱ δὲ ἡδονὴν ἐκ μύθων ἰσχυροὶ. τὸ τῶν οὖν
 μεμνημένων ὅτι δέήσει ἡτοὶ σκεδασθῆναι τὸ συγ-
 κειμάνιον σου, ἢ σβεσθῆναι τὸ πᾶν δυνάμιον, ἢ με-
 τασθῆναι, ἢ ἀλλαχῶς καταταχθῆναι. ὁ φροσιώπης
 ἀνθρώπων, ποιῆν τὰ ἴδια ἀνθρώπων. ἰδίῳ δ' ἀνθρώ-
 πῳ ὅνομα πρὸς τὸ ὁμόφυλον. ὑπερόρασις τῶν
 αἰσθητικῶν κινήσεων. διάκρισις τῶν πιθανῶν
 φαντασιῶν, ὑπερόρασις τῶν ὅλων φύσεως,
 καὶ τῶν κατ' αὐτὰς γινομένων. ἴσχυρ' ἔστι· ἢ μὲν πρὸς
 τὸ αἶτιον τὸ ποικείμενον. ἢ δ' πρὸς τὴν θεῖαν αἰτίαν,
 ἀφ' ἧς συμβαίνει πᾶσι πάντα· ἢ δ' πρὸς τοῦ συμ-

Βιόντας. ὁ πόνος ἥτοι ὅτι σώματι κακόν, ἐκὸν
 ἀρφανέω ἢ τῇ ψυχῇ. ἀλλ' ἐφείναυτῃ τῇ ἰδίῳ
 αἰθείῳ ἐγαλήνῳ διαφυλάσσει, καὶ μὴ ὑπο-
 λαμβάνει ὅτι κακόν. πᾶσα γὰρ κρίσις, καὶ ὄρμη,
 καὶ ὄρεξις, καὶ ἐκκλισις, γνῶσις, καὶ ὑπόγνῳ κακόν δι-
 δεῖ ἀναβαίνει. ἀζάλειφε τὰς φαντασίας, συνέχευε
 σεαυτῷ λέγων. νῦν ἐπ' ἐμοί ὅτι, ἵνα γνῶται τῇ
 ψυχῇ μηδεμία πονηρία ἢ, μηδ' ἐυθυμία, μηδὲ
 ὅλως ταραχή τις· ἀλλὰ βλέπωρ πάντα ὅποια ἔ-
 σιν, χρῶμαι ἐκάσθ' κατ' ἀξίαν. μέμνησο ταύτας
 τῶν ὁμοιοτήτων, καὶ φύσιν λαλεῖν, καὶ γνῶσιν συγκρίναι,
 καὶ πρὸς πάντ' ὀντινῶν κοσμίως. μὴ πῶς τράνως
 ὑγιᾶ λόγῳ χρῶσθαι. αὐτὴν αὐγάζει, μὴ, θυγάτηρ,
 ἑγγονοί, πρόγονοί ἀδελφοί, ἀχρίππας, συγγενεῖς,
 οἰκεῖοι, φίλοι, ἀφῶς, μακρύνες, ἰατροί, θυγάτηρ, ὅλη
 αὐτῆς θάνατος. εἴτα ἐπιθεῖ τὰς ἄλλας, μὴ καθ' ἑνὸς
 αὐτῶν θάνατον· οἷον Γομπηίωρ. καὶ κείνο ἃ τὸ
 ὑπὸ γραφόμενόν τοῖς μνήμασι, ἔχατ' τῷ ἰδίῳ
 γένει ὑπεργίγει. πόσα ἐσπείδοντο οἱ πρότεροι
 ἵνα διαδοχόν τινα καταλίπωσι. εἴτα, ἀνάγ-
 κη ἔχατόν τινα γένει. πάλιν ὅδε ὅλου γένους
 θάνατον συντιθέναι δὲ τὸν βίον, καὶ μίαν προ-
 ξιν. καὶ εἰ ἐκάσθ' τὸ ἑαυτοῦ πᾶσι ὡς οἷόν τε ἀρκε-
 ῖν. ἵνα δὲ τὸ ἑαυτοῦ ἀπέχη, ὅδε εἰς σε κωλύσαι
 διώκει. ἀλλὰ σήσεταί τι ἐξωθεν; ὅδε γὰρ, εἰς γὰρ τὸ
 δίκαιως καὶ σωφρόνως καὶ εὐλογίως. ἄλλο δὲ

ἡ ἴσως ἐνέργησιν ἡλυθῆσεται; ἀλλὰ τῇ πρὸς
 αὐτὸ τὸ κώλυμα ὕαρεσθῃ, καὶ τῇ ὑπὲρ τοῦ διδόν-
 τος ὕψους μεταβάσει ὕδους ἄλλη πρᾶξις
 αὐτοκαθίσταται. γὰρ μόσχα εἰς τὴν σὺνθεσιν πῶς
 ἔστι ὁ λόγος. ἀτύφωσ μὲν λαβῆν, ὕλυντος ἄφει-
 ναι. εἰ ποτὲ εἶδες χεῖρα ἀρκενομενῆναι, ἢ πόδια ἢ
 κεφαλὴν ἀρτεμενῆναι χωρὶς τοῦ ποτὲ ἀρτῶ-
 λοιποῦ σώματος κειμῆναι, τοιοῦτον αὐτὸν ποιεῖ,
 ὅσον ἐφ' αὐτοῦ ὁ μὴ θέλων τὸ συμβᾶν, καὶ
 ἀρσχιζὼν αὐτὸν. ἢ ὁ ἀκρινών τὸν ἡ πρᾶσιν
 ἀπὲρρίψαι πρὸς πᾶσι ἀπὸ τῆς φύσιν ἐνώσεως ἐ-
 πεφυκτός γὰρ μέρος. νῦν σεαυτὸν ἀπέκοψας. ἀλλ'
 ὥστε κομψὸν ἐκείνο, ὅτε ἐξελίξοι πάλιν ἐνώσασα
 σεαυτὸν, ὅσον ἄλλω μέρος ὁ δὲνι θεὸς ἐπέτρεψεν, χω-
 ρισθῆναι, καὶ διακοπέντι, πάλιν συνηλθεῖν. ἀλλὰ
 σκέψαι τὴν χρυσότητά, ἢ τετίμηκε τὸν ἄνθρωπον.
 καὶ γὰρ ἵνα τὴν ἀρχὴν μὴ ἀρρῆρα γῆ ἀπὸ τοῦ οὐ-
 οῦτοῦ ἐποίησε. καὶ ἀρρῆρα γῆ πάλιν ἐπανελθεῖν
 καὶ συμφῦναι, καὶ τὴν τοῦ μέρους τάξιν ἀπολα-
 βῆν ἐποίησεν. ὥστε τὰς ἄλλας δυνάμεις ἐκα-
 στε τῇ λογικῇ χειρὶ ὅσον ἢ τῇ λογικῇ φύ-
 σις. οὕτως καὶ ταύτῃ πρὸς αὐτὴν εἰλήφασκε.
 ὁμ τρόπον γὰρ ἐκείνη πᾶν τὸ ἐνίσταται καὶ ἀντι-
 βᾶν, ὡς πῶς τρέπει, καὶ κατατάσσει εἰς τὴν
 ἐμαρμῆναι, ὅσον μέρος αὐτὴ ποιεῖ, οὕτως καὶ
 τὸ λογικὸν ζῶον, δυνάτα πᾶν κώλυμα, ὕλιν
 αὐτοῦ

ἑαυτὸ ποιῆν, καὶ χρησθῆναι αὐτῷ ἐφ' οἷον αὐτὸς ὀρμῇσιν.
μή σε συγχέτω ἡ τοῦ ὅλου βίου φαντασία. μή
συμπόδισαι ἐπιπνοῖα οἷα καὶ ὅσα πιθανόν ὑπὸ γὰ
γενῆσθαι. ἀλλὰ καθ' ἑκάστην τῶν προκείμενων, ἐπὶ ὁρῶ
τασεαυτὸν, τί τοῦ ὄντος τὸ ἀφόρητον καὶ ἀνύ-
παιστον. ἀσχυρῶς γὰρ ὁμολογῆσαι. Ἐπειτα ἀνα-
μνήσκει σεαυτὸν, ὅτι οὔτε τὸ μέλλον, οὔτε τὸ
πρόσθετος βαρεῖ σε; ἀλλὰ αἰετὸν πρόν. ὅσα δὲ κα-
τασχευῶνται, ἐὰν αὐτὸ μόνον προειδέης, καὶ
ἀπελέγχης τῇ διάνοιαν, εἰ πῶς ὅσα φίλον ἀν-
τίχειν μὴ δύναται. μή τι νῦν πρόσκειται τῇ τοῦ
λυομένου σφῶ, πάνθ' αἶψα, ἢ πῆρ' ἀμῶς, τί δὲ τῇ Α-
δριανοῦ, χαυρίας καὶ Διότιμος; γελοῖον. τί δὲ εἰ
πρόκειται τὸ, ἐμελλον ἀδυνατέον; τί δὲ εἰ ἡδονή-
νον το, ἐμελλον ἡδονέον; τί δὲ εἰ ἡδονή, ἐ-
μελλον οὐτοι ἀδύνατοι εἶναι; οὐ καὶ τούτους προ-
σέχοντες μὲν γράμματα καὶ γέροντας γινώσκοντες οὕτως ἐ-
μαρτο, εἴτα ἀρθάνειν, τί οὖν ὑστερον ἐμελλον ἐκεί-
νοι ποιῆν τούτων ἀρθάνοντων. γράσων πάντῃ
καὶ λύθωσιν ἐν θυλάκῳ. εἰ δύνασαι ὅξυ βλέ-
πειν, βλέπει κρίνων φησὶ σοφωτάτοις δικαιο-
σύνης κατ' ἐξαναπαύσειν ἀρετῶν οὐχ ὁρῶσιν τῇ τοῦ
λογικοῦ ζώου κατασκευῇ. ἡδονῆς ὁρῶ, τῇ ἐν
κράτειαν. ἐὰν ἀφέλῃς τῇ σίτῃ ὑπόληψιν ποῦ
το λυπεῖν σε διακονῶντες, αὐτὸς ἄρα ἀσφαλὲς
ἐκτὸς ἐστῇ. τίς αὐτός, ὁ λόγος; ἀλλ' οὐκ εἰμὶ

λόγῳ· ἔστω. οὐκοῦν ὁ μὲν λόγος αὐτὸς ἑαυτῷ μὴ
 λυπέτω, εἰ δὲ τι ἄλλο σοι κακῶς ἔχει, ὑπολα-
 βέτω αὐτὸ πρὸς αὐτὸν. ἐμποδισμὸς αἰσθήσεως,
 κακὸν ζωικῆς φύσεως. ἐμποδισμὸς ὁρμῆς ὁμοί-
 ως κακὸν ζωικῆς φύσεως. ἐσι δ' ἐν ἄλλο ὁμοίως
 ἐμποδισμὸν ἢ κακὸν τῆς φυλικῆς κατασκευῆς. ὅ-
 πως οἶναι ἐμποδισμὸς νῦν, κακὸν νοερῆς φύσεως.
 πάντα δὴ ταῦτα, ὑπὸ σεαυτὸν μετὰ φερε. πόνος,
 ἔδον ἢ ἀπῆται σσ. ὅψις ἢ αἰσθησις ὁρμήσαντι
 ὄψιμα ἐγγύς· εἰ μὲν ἀνυπεξαίρετως ὄρμας ἢ δὴ
 ὡς λογικῶς κακὸν. εἰ δὲ τὸ κοινὸν λαμβάνεις ὅπως
 βέβλαψαι, ὅδε ἐμπεπόδισαι. τὰ μὲν οὖν τοῦ νοῦ
 ἴδμεν ὅδε εἰς ἄλλῳ εἰσθῆναι ἐμποδίζειν. τὰ τὰ γὰρ, ὅ-
 πῃ, ὅ σίδηρος, ὅ τῦραννος, ὅ βλασφημία, ὅχ-
 ὅτι ἄπῃται ὅταν γῆνη σφαῖρα, κυκλοτόρης
 μῦται. ὅκ ἐμὴ ἀξιῶ ἑμαυτῷ λυπεῖν, ὅδε γὰρ ἄλ-
 λον πῶποτε ἐκὼν ἐλύπησα. θυφραίνει ἄλλον, ἄλ-
 λ' ἐμὲ δὲ ἐὰν ὑγιὲς ἔχω τὸ ἡγεμονικόν, μὴ ἄρσεν
 φόμῳ, μήτε ἀνθρώπου ἵνα, μήτε τῷ ἀνθρώποις
 συμβαινόντων· ἀλλὰ πᾶν θυμῶσι ὀφθαλμοῖς
 ὄρωντα, καὶ δεχόμεν, καὶ χρώμεν ἑκάστω κατ' ἀ-
 ξίαν. ὅπως ἴδῃ τὸν χρόνον σεαυτῷ χάρισαι. οἱ τῷ
 ὑπεροφκίαν μᾶλλον δ' ἰώκοντάς, ὅ λογίζονται,
 ὅτι ἄλλοι τοιῶντο μέλλουσιν ἐκείνοι εἶναι, οἷοί εἰσιν ὅ-
 τοι ὅσ' βαρύνται. καὶ ἐκείνοι δ' ἐθνητοί. τί δὲ ὅλως
 πρὸς σὲ αὐτὸν ἐκείνοι φωνᾷς τοιαύτους ἀπηχῶσιν,
 ἢ ὑπὸ

ἢ ἐπὶ λήψῃ τοιαύτῃ ποδὶ σὺ ἔχουσιν. ἄρα καὶ καὶ
 βάλλε ὅπου θέλεις. ἐκὼ γὰρ ἔξω τῶν ἐμῶν θλαίμονα
 ἔλωμαι, τὸ τ' ἐστὶν ἀρκούνθ' εἰ ἔχοι καὶ γνήγοις καὶ
 τὸ ἔξω τῇ ἰδίᾳ κατασκύβῃ. ἄρα ὅσον ἄξιον, ἵνα
 δι' αὐτὸ κακῶς με ἔχῃ. ἢ ψυχὰ καὶ χεῖρας ἑαυτοῦ
 ἢ, ἴα περὶ θυμὸν, ὄρε γομλὴν, σινοδ' νομλὴν, πῆχυρα με-
 νει καὶ πτενέσας τῶν ἀξίων ἀνθρώπων ὅσονι συμ-
 βαίνειν τι δυνάται, ὃ ὅκ' ἐστὶν ἀνθρωπίνου συνέπρω-
 μα. ὅδε βοί, ὃ ὅκ' ἐστὶ βοεινόν· ὅδε ἀμπέλω, ὃ ὅκ' ἐ-
 στὶν ἀμπελικόν· ὅδε λίθω, ὃ ὅκ' ἐστὶ λίθω ἰδίῳ. εἰ
 ὅν' ἐκάστω συμβαίνει, ὃ καὶ εἴωθεν, καὶ πέφυκον,
 τί αὖ δύσχεραίνοις; ὃ γὰρ ἀφόρητόν σοι ἔφερον ἢ
 κοινὰ φύσις. εἰ μὲν δὲ διὰ τὴν ἐκτὸς λυπῇ, ὃ καὶ ἐκὼ
 νό σοι γένηται, ἀλλὰ τὸ σὸν ποδὶ αὐτὸ κέμα. ὅσον
 δ' ἐπὶ δὲ ἡσὶν ὀχλαῖσαι ἐπὶ σοί ὅσον. εἰ δὲ λυπῇ σέ τι
 τῶν ἐν τῇ σῇ δαθείσει, τίς ὁ κωλύων διαρθεῖσαι τὸ
 σλόγμα. ὅμως δὲ καὶ εἰ λυπῇ, ὅτι ὅχι τὸ σέ τι γένη-
 γῆς ὑγιὲς σοι φαινόμενον, τί ὅχι μᾶλλον γένη-
 γῆς ἢ λυπῇ, ἀλλὰ ἰχυρότερόν τι γίγνεται. μὴ
 οὖν λυποῦ. οὐ γὰρ πρὸς σέ ἢ αἰτία τὸ μὴ γένη-
 γῆσαι, ἀλλὰ οὐκ ἄξιον ζῆναι μὴ γένησθαι μένου
 τούτου. ἄπειθι οὖν ἐκ τῶν ζῶν θυμῶν, ἢ καὶ ὃ
 γένηται ἀρδνέσκει ἅμα ἵλωις τοῖς γήισκμέ-
 νοις. μέμνησο ὅτι ἀκαταμάχστον γίνεται τὸ
 ἡγεμονικόν, ὅταν εἰς ἑαυτὸ συσφραγὴν ἀρκεθῇ
 ἑαυτῷ, μὴ ποιούντι ὃ μὴ θέλει λαβὴν ἀλόγως

πῶς ἀτάξεται. τί οὖν ὅταν καὶ μετὰ λόγου πόδες
 σκιμαλύνως κρίνῃ πόριζενθ'. ὅρα ὅσοι ἀκρόπολιν
 ἔστιν ἢ ἐλδύθια παθῶν διάνοια. οὐδὲν γὰρ ὀχυρῶ
 τόφον ἔχει ἀνθρώπων, ἐφ' ὃ καταφυγῶν ἀνάλω
 τῷ λοιπὸν αὐτοῖς. ὁ μὲν οὖν μὴ ἐωρακῶς ὅσοι, ἀ-
 μαθῆς· ὁ δὲ ἐωρακῶς καὶ μὴ καταφύγων, ἀτυ-
 χῆς. Μηδὲν πλεονεκτήσει λέγει, ὅτι αἱ προηγόμε-
 ναι φαντασίαι ἀναγγέλλουσιν. ἡγγελλται ὅτι ὁ δὲ
 να σὲ κακῶς λέγει. ἡγγελλται ὅσοι. τὸ δὲ ὅτι βέ-
 βλαψαι, οὐκ ἡγγελλται. βλέπω ὅτι νοσεῖ τὸ παι-
 δίον. βλέπω, ὅτι δὲ κινδυνεύει, οὐ βλέπω. ὅ-
 τως οὖν μὲν αἰεὶ ὑπὸ τῷ πρώτῳ φαντασιῶν,
 καὶ μηδὲν αὐτὸς γινώσκον ἐπίλεγε. καὶ οὐδὲν σοι
 γίνεται. μάλλον δὲ ἐπίλεγε ὡς γνωρίζων ἕκαστα
 τῶν γὰρ τῷ κόσμῳ συμβαινόντων. σίκυθ' πικρὸς,
 ἄφιος. βάτοι γὰρ τῇ ὁδῷ, ἐκκλινον. ἀρκεῖ. μὴ πῦ-
 σε πέπρος. τί δ' αὖ καὶ ἐγένετο ταῦτα γὰρ τῷ κο-
 σμῳ. ἐπεὶ καταγελαδύθη ὑπὸ ἀνθρώπου φυσιο-
 λόγου, ὡς αὖ καὶ ὑπὸ τέκτονθ' καὶ σκυτέως γε-
 λαδείης, καταγινώσκων ὅτι γὰρ ὅσα ἐργαστήρια
 ξίσματα καὶ ποδιστήματα τῶν κατασκευάζο-
 μένων ὄραται. καὶ τοὶ ἐκείνοι γὰρ ἔχουσι ποῦ αὐτὰ
 εἰσάγουσιν. ἡ δὲ τῶν ὅλων φύσις, ἔξω ὑποδὸν ἔχει, ἀλ-
 λὰ τὸ θαυμαστὸν ἐν τέχνῃ ταύτῃ ὅτι ποδισ-
 τὴν αἰαυτῶν, πᾶν τὸ γινώσκον διαφθείρεται καὶ
 γρηάσκει καὶ ἀχρηστοῦ εἰν δλοκῶν, εἰς αὐτῶν με-
 ταβάλλει.

ταβάλλει. καὶ ὅτι πάλιν ἄλλα τινα εἰς τούτων
αὐτῶ ποιῇ· ἵνα μήτε οὐσίας ἐξωδὸν ᾗ, μήτε
ὅπου ἐκβάλλει τὰ ἑαυτοῦ πρόσθεντα. ἀρ-
κείται οὐρ καὶ χόρα τῇ ἑαυτοῦ, καὶ ὕλη τῇ ἑαυτοῦ,
καὶ τέχνη τῇ ἰδίᾳ· μήτε γὰρ ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ
ρεῖν, μήτε γὰρ ταῖς ὁμιλίαις φύρειν· μήτε γὰρ ταῖς
φαντασίαις ἀλλοδα· μήτε τῇ ψυχῇ καθάπαξ
συνέλπειν, ἢ ἐκθόρνυται, μήτε γὰρ βίᾳ ἐ-
χολεῖται· κτείνουσι, κρεαννομήτοι, κατάραις ἐλαύ-
νουσι. τί οὐρ ταῦτα πῶς τὸ τῷ δianoian μέλει
καθάραι, φρονήσαι, σώφρονα, δικάειν; οἷον εἰ τις
πρᾶξις πηγῇ διαυγεί, καὶ γλυκείᾳ, βλασφη-
μοῖς αὐτῇ, ἢ δὲ ὅτι παύεται πότιμον ἀναβλύσκει.
καὶ πάλιν ἐμβάλλει αὐτὴν πρὶν, τάχιστα διασκε-
δάσει αὐτὰ καὶ ἐκκλύσει, καὶ ὁ διαμῶν βαφθήσεται.
πῶς ἔμπροσθεν ἀγνῶν ἐξεί, καὶ μὴ φρεῖται; φύσει
αὐτῇ πάσης ὥρας εἰς ἐλευθερίαν, μετὰ τὸ θυμε-
νώδης, καὶ ἀπλῶς, καὶ αἰσθημόνως. ὁ μὲν μὴ εἰδὼς
ὅτι ἐστὶ κόσμος, οὐκ οἶδεν ὅπου εἰσὶν. ὁ δὲ μὴ εἰ-
δὼς πῶς ὅτι πέφυκον, οὐκ οἶδεν ὅτις εἰσὶν. οὐ-
δὲ δὲ κόσμος. ὁ δὲ γὰρ τούτων ἀκλιπώρ, ὅδε
πῶς ὁ αὐτὸς πέφυκον εἴποι. τίς οὐρ φαίνεται
οὐδὲ ὅτι τῇ προτέρων ἐπαινον φύγων ἀδίων,
ἢ εἰ οὐδὲ ὅπου εἰσὶν, οὐτε οἷον εἰς γινώσκου-
σιν. ἐπαινεῖται θέλεις ὑπὸ ἀνθρώπου, τρεῖς φη-
σὶν εἰς αὐτὸν καταρωμένου. ἀρεσκαι θέλεις ἀν-

θρώπῳ, ὅς ἔκ ἀρίσκει ἑαυτοῦ; ἀρίστων ἑαυτῷ ὁ με-
 τανοῶν ἐφ' ἀπασιγχεδὸν οἷς πράσσει. μακρὴ μόνον
 συμπνῆν(θ) πόδεχόν τι αἶει, ἀλλὰ ἥδιστα καὶ συμ-
 φρονῆν τῷ πόδεχόν τι πάντα νοεῶν. ὃ γὰρ ἡ π(η)λὴ
 τῷ νοεῖ ἀδύναμις πάντῃ κέχυται καὶ διαπεφοίτηκε
 αἰῶσαι δυναμῶν, ἡ π(η)λὴ ἡ ἀερώδης τῷ ἀναπνέου-
 σαι δυναμῶν· γενικῶς μὲν ἡ κακία ὁδὸν βλά-
 πται τὸν κόσμον· ἡ δ' ἐκ(η) μέρ(θ) ἐδὲν βλάπτει τὸ
 ἔσθρον. μόνῳ δὲ βλαβερά ὅστις τῷ, ὃ ὑδιντέρας
 πῆαι καὶ ἀπὸ λαλῆσαι αὐτῷ, ὅπότεν πρώτ(θ) ὅ-
 τως θελήσῃ. τῷ ἑμῷ προαιρετικῷ τὸ πᾶσι
 προαιρετικὸν ἐπίσης ἀδιάφορον ὅστις, ὡς καὶ τὸ
 πνέματιον αὐτῷ, καὶ τὸ σαρκίσιον. καὶ γὰρ εἰ ὅτε
 μάλιστα ἀλλήλων ἕνεκον γεγονάμεν ὅμοις τὰ ἡ-
 γεμονικά ἡμῶν, ἕκαστος ἑξιδίαν κυεῖαν ἔχει. ἐ-
 πεί τοι ἐμελλεν ἡ π(η)λὴ πλησίον κακία ἑμῷ κακὸν εἶναι,
 ὅπότεν ἐκ ἐσλοξε τῷ θεῷ, ἵνα μὴ ἐπ' ἄλλῳ ἢ τῷ ἐμῷ
 ἀτυχῇ. Ὁ ἡλι(θ) κατακεχύδ(θ) δοκεῖ, καὶ πάντῃ
 γε κέχυται, ὃ μὲν ἐκκίχεται. ἡ γὰρ χύσις αὐτὶ τὰ
 σὺς ὅστις. ἀκτῖνες γὰρ αἱ αὐγαὶ αὐτῷ, ἀπ' αὐτῷ ἐκ-
 τέλλεσθαι λέγονται. ὅποῖον δὲ τι ὅστις ἀκτῖς, ἰσοῖς
 αὐτῷ εἰς διὰ τινος σφῆς εἰς δυνιασμονόρ οἶνον τὸ ἀφ'
 ἡλίου φῶς εἰσδιδόμεν(θ) θεῶν. γίνεται γὰρ κατ'
 οὐδὲν. καὶ ὡς αὖτε διαρῆται διὰ πρὸς τὸ σερέμ-
 νιον. ὅτι αὐτὸ ἀπαντήσῃ δι' εἰργον τὸν ἐπέκεινα ἀ-
 ἔρα. γίνετα ὡς δὲ ἐσθ, καὶ ὃ κατ' αὐτῷ, ὃ δ' ἐπὶ

σε. ὁ αὐτὸς οὖν τὴν ἀνερῶς ἀνέχουσιν. ὁ δὲ
 νοίας εἶναι καὶ μεσσημαίει ἐκχυσὶν· ἀλλὰ τίς, καὶ
 πῶς τὰ ἀπαντῶντα ἐκλήματα μὴ βίαιον, μὴ
 δ' ἐξαγδοῖαν τὴν ἐπίεσιν ποιῆσαι· μεσσημαίει
 κατὰ πίστην, ἀλλὰ ἰσχυρῶς, καὶ ὑπὸ λάμπειν τὸ δέ-
 χεσθαι. αὐτὸ γὰρ ἐαυτὸς ἐκρήσας τ' αὐγὰς τὸ μέγε-
 ρα πέμποι αὐτῷ. ὁ τὸν θάνατον φοβούμενος,
 ἢ τοὶ ἀναμειβόμενοι φοβῆται, ἢ αἰδοῖται ἐπὶ το-
 λῶν. ἀλλ' εἴτε οὐκ εἶτι αἰδοῖται, οὐδὲ κεκοῦ τι-
 νος αἰδέσθαι, εἴτε ἀλλοιοτέρων αἰδοῖται μετῴ-
 σης, ἀλλοῖοι ζῶντες, καὶ τῷ ζῶντι οὐ παύσει.
 οἱ αὐθροῖοι γεγόνασιν ἀλλήλων ὄνικον. δι-
 δασκεῖται, ἢ φέρεται. ἄλλως βέλθω, ἄλλως τῶς φέ-
 ρεται. ὁ μόντοι τῶς καὶ ὅταν ὀυλαβῆται, καὶ ὅ-
 ταν πρὸς τὴν σκέψιν ἐρίφεται, φέρεται κατ'
 οὐδὲ οὐδὲ ἢ ἦτον καὶ ὑπὸ τὸ προκείμενον εἰσιέναι
 εἰς τὸ ἡγεμονικὸν ἰκάνει. πᾶσι δὲ καὶ ἐπὶ
 ὅρα παντὶ εἰσιέναι εἰς τὸ ἑαυτοῦ
 ἡγεμονικόν.

τοκράτορος τῷ εἰς ἑαυτὸν

βιβλίον θ.

ἀδικῶν, ἀσεβῆ. τῷ γὰρ τῷ ὅλῳ φύ-
σεως κατὰ φύσιν ἀκῆς τὰ λογικὰ
ζῶα ὕνεκον ἀλλήλων, ὥς ἐὼφελῆν
μὴ ἀλλήλα κατ' ἀξίαν, βλάπτειν
ἀλλ' ἀμύνειν, ὁ γὰρ βούλημα ταύτης πρὸς βαίνων,
ἀσεβῆ δηλονότι εἰς τὴν πρὸς βυβλάτω τῷ θεῷ.
ἡ γὰρ τῶν ὅλων φύσις, ὄντων ὅτι φύσις, τὰ δὲ γε-
ῶντα πρὸς τὰ ἐπάρχοντα πάντα οὐκ εἰς ἔχει.
ἔτι δὲ καὶ ἀλήθεια αὐτῇ ὀνομάζεται, καὶ τῶν ἀ-
ληθῶν ἀπάντων πρώτη αἰτία εἰς ἡμῶν. ὁ μὲν οὖν ἐ-
κὼν ψυδρόμενος ἀσεβῆ, καθόσον ἔξαπατῶν
ἀδικεῖ· ὁ δὲ ἄκων, καθόσον διαφωνεῖ τῇ τῶν ὅλων
φύσει, καὶ καθόσον ἀκρομεῖ, μαχόμενος τῇ τῶν
κόσμου φύσει. μάχεται γὰρ ὁ οὗτος τὰναντία τοῖς
ἀληθέσι φερόμενος παρ' ἑαυτοῦ. ἀφορμὰς γὰρ πρὸς
εὐφραδίαν τῇ φύσει. ὡς ἀμελήσας οὐχ οἷός τε
ἔστιν οὖν διακρίνειν τὰ ψυδρὸν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν. ὁ
μὲν οὖν τὰς ἡδονὰς ὡς ἀγαθὰς διώκων, οὗτος δὲ πό-
νους ὡς κακὰ φεύγων, ἀσεβῆ. ἀνάγκη γὰρ τῷ οὗ-
τον, μέμφεσθαι πολλὰς τῇ κοινῇ φύσει, ὡς
παρ' ἀξίαν ἡ ἀκρομεύουσα τοῖς φαύλοις καὶ τοῖς

απονοδ' αἰοῖς. ὅτε τὸ πολλάκις ἐσόμενόν φεύλουν ἐν
ἡδοναῖς εἶναι, καὶ τὰ ποικίλα τούτων ἐκτὸς
ἐστὶν δὲ ἀπονοδ' αἰοῖς, πόνου, καὶ τοῖς ποικίλοις τῶ
τοῦ πόνου πίπτειν. ἐπὶ δὲ ὁ φοβόμενος αὐτὸ πόνου,
φοβηθήσεται ποτε τῷ ἐσόμενῳ πόνῳ κόσ-
μου. ὅτε δὲ ἡδὺ ἀσεβείας. ὅτε δ' ἰσχυρὰ τὰς ἡδοναῖς,
οὐκ ἀφίξεταί τῳ ἀδίκῳ. ὅτε δὲ γνῶναι ἀσε-
βείας. καὶ δὲ πῶς ἂν κοινὴ φύσις ἐπίσης ἔχει, ὅ γὰρ
ἀμφοτέρω ἐποίει, εἰ μὴ πῶς ἀμφοτέρω ἐπίσης
ἔχει, πῶς ταῦτα καὶ ἐστὶ τῇ φύσει βουλομένους
ἐπεῖτα, ὁμογνώμονας ὄντας ἐπίσης διακρίναι.
ὅτις οὖν πῶς πόνους καὶ ἡδοναῖς, ἢ θάνατον καὶ
ζωὴν, ἢ δόξαν καὶ ἀδοξίαν οἷς ἐπίσης ἡ τῷ ὅλῳ
φύσις χρῆται, αὐτὸς οὐκ ἐπίσης ἔχει, δι᾿ ἧτον ὡς
ἀσεβῆ. λέγω δὲ τὸ χρῆσθαι τοῖς ἐπίσης τῇ κοι-
νῇ φύσει. ἀντί τῳ ἡ τῷ συμβαίνει ἐπίσης κα-
τὰ τὸ ἐξῆς γινόμενοις καὶ ὑπὸ γινόμενοις ὁρμη-
νι ἀρχαία. ὅτι προνοίας, καθ' ἣν ἀπόλυνται ἀρχῆς
ᾧρησιν ὑπὸ τῷ δὲ τῷ διακόσμησιν, συλλαβῶ-
σαι τὰς λόγους τῷ ἐσόμενῳ, καὶ διωαίμεις γονί-
μους ἀφορίσασθαι, ἑποσάσασθαι τε, καὶ μεταβολῶν
καὶ διαδοχῶν τοιούτων. χαριστέρου μὲν ἢ αὐ-
τοῖς ἀγνοεῖν ψευδολογίας, καὶ πάσης ἑπο-
κείσεως καὶ τρυφῆς καὶ τύφου γρηόμην, ὅτε αὐ-
θρώπων ἀπελθεῖν. τό δ' οὖν ἡμετέραν τά γε τού-
των ἀρπνύσασθαι, δ' ὅτι τὸ πλεονὲς ἢ πονηρῶς

πῶς καὶ θῆκε τῇ κακίᾳ· καὶ ἔπαισε οὐδὲ ἢ πεί-
 ρα πείθει φύγειν ἐκ τοῦ λοιμοῦ· λοιμὸς γὰρ διαβο-
 ρὰ διαβοῖας πολλῶν γέμειν, ἢ πῶρ ἢ τοῖς ποταμῶν
 χυμῶν τοῦτον. τῶν δὲ ματῶν τοιᾶδ' ἐστὶς δυσκρα-
 σία καὶ τροπή αὐτῇ· μὴ γὰρ ζῶον λοιμὸς καὶ θῶ-
 ζῶα. ὅστις ἐκείνη ἡ ἄνω καὶ ὁ ἀνθρώποις εἰσι. Μὴ
 καὶ αὐτὸν θανάτῳ, ἀλλὰ δύσχευδ' αὐτῷ, ὡς καὶ τὸ
 τῷ ἐνὸς ὄντος, ὥρ ἢ φύσις ἐβέλτε. οἷον γὰρ ὅτι τὸ νεῖ-
 σαι, καὶ τὸ γηράσκειν, καὶ τὸ αὐξήσκειν, καὶ τὸ ἀκμα-
 σαι, καὶ ὀφείοντας, καὶ γήριον, καὶ παλαιὰς γυνεῖς,
 καὶ ἀπείρας, καὶ λυοφορεῖν, καὶ ἀρκυῖν, καὶ
 τὰ ἄλλα τὰ φυσικὰ γινεργήματα, ὅσα αἰτῶ σοῦ
 βίῃς ὥρα φέρουσιν, τοιῶν καὶ τὸ διαλυθῆναι. ὅσα
 μὲν ἔρ ἢ ἄνθρωπον δὲ λελογισμένον, μὴ ὁλο-
 χερῶς, μηδὲ ὡσεὶ κῶς, μηδὲ ὑπερφαύως πῆξ τὸν
 θάνατον ἔχειν. ἀλλὰ ποιεῖν ὡς μίαν τὴν φυσι-
 κῶν γινεργειῶν. ὡς νῦν ποιεῖς, πότε ἐμβρυον
 ἐκ τῆς γαστρὸς τῆς γυναικὸς σε δέξεται, ὅπως ἐκδὲ
 χεῖται τὴν ὥραν γνῆ τὸ ψυχάειόν σε τοῖς ἐλύτρῳ
 τούτου ἐκπεσῆται. εἴ δὲ καὶ ἰδιωτικὸν πρῶτον γ-
 μα ἀψικάρδιον θέλεις, μάλιστα σε δύνῃλον πρὸς
 τὸν θάνατον ποιήσῃ, ἢ ἐπίστασις ἢ ὑδὶ τὰ ὑπο-
 κείμενα, ὥρ μέλεις ἀφίσταται. καὶ μετ' οἷον ἡθῶν
 ἐκείνη ἐστὶ ἢ ἐμπεφυμένη. προσκόπτεται μὲν
 γὰρ αὐτοῖς ἡκιστα δέει, ἀλλὰ καὶ κήδεσθαι, καὶ
 πρῶτος φέρειν, μεμνηθεὶς μὲν τοῦ ὅτι οὐκ ἀπ' ἀν-
 θρώπων

Θρώπων ὁμοιοματούνταρσι ἡ ἀπάλη γὰρ ἔ-
 σαι. ὥς γὰρ μόνον εἴπορ ἄρα αὐθελκον αὐ καὶ
 κατῆχον γ' τῷ ζῳῷ, εἰ συζῶντες οἷς τὰ θεία
 τα δόγματα πᾶσι πεποιημένοις. νῦν δ' ὅρῃς δ-
 σθ' ὁ κόπῳ γ' τῇ διαφωνίᾳ τῇ σύμβιωσις,
 ὥς εἰπῆς, δᾶπῳ ἔλθας ὡ θανάτῳ, μή που καὶ αὐ-
 τὸς ὑπὸ λάθῳμαι ἑμαυτοῖ.

Ο ἁμαρτανύων ἑαυτοῖ ἁμαρτανύει. ὁ ἀδικῶν
 ἑαυτὸν κακοῖ, κακὸν ἑαυτὸν ποιεῖν. ἀδικῶ πολλ-
 λάκις ὁ μὴ ποιεῖν τι, οὐ μόνον ὁ ποιεῖν τι. ἀρκῆ
 ἡ πρῶτα ἐπόληψις καταληπτικῇ, καὶ ἡ πρῶ-
 τε πρᾶξις κοινωνικῇ· καὶ ἡ πρῶτα διαδοῖς ὅτι
 ρετικῇ πῶς πᾶν τὸ πρᾶ τὸ ἐκ τῆς αἰτίας συμβα-
 νορ, ὁ ἀλῆψαι φαντασίαν, εἶσαι ὁρμῶν, σβί-
 σαι ὁρεξίμ, ἐφ' ἑαυτῷ ἔχειν τὸ ἡγεμονικόν. εἰς μὲν
 τὰ ἀλογαζῶα, μία ψυχὴ δίκρεται. εἰς δὲ τὰ λό-
 γικὰ μία νοερὰ ψυχὴ μεμείρισαι. ὥσπερ καὶ
 μία γῆ δὲν ἀπάντων τῶν γεωδῶν, καὶ ὅτι
 φωτὶ ὁρῶμεν. καὶ ὅτι αἶρα ἀναπνέομεν, ὅ-
 τε ὁρατικὰ καὶ ἐμψυχὰ πάντα, ὅτι πρῶ-
 τινθ μετέχει, πῶς τὸ ὁμογενὲς ἀνύσει.

Ἐπεὶ τὸ γῶδες πᾶν εἶπε ὑδὶ γλῶ, ὅ ὑγρὸν πᾶν,
 σφῆρον, τὸ ἀερώδες, ὁμοίως. ὥστε χρῆμα
 τῶν διαργόντων καὶ βίαις. τὸ πῦρ ἀναφ-
 ρὲς μὲν, δᾶ τὸ σοιχεῖσθαι πῦρ. παντὶ δὲ

πνεῖ γνῶταῦθα πρὸς τὸ συνεξοπῆσαι ἕξιμον.
 οὕτως, ὥς τε καὶ πᾶν τὸ ὑλικὸν τὸ ὀλίγω ξηρότε-
 ρον, διέξαπτον εἶν, διὰ τὸ ἐλαπτόν ἐγκραδαῖσαι
 αὐτοῖς, τὸ κωλυτικὸν πρὸς ἐξαψιν. καὶ τοῖνυν πᾶν
 τὸ κοινῆς νοεραῆς φύσεως μέτρον, πρὸς τὸ συγ-
 γρηῖς ὁμοίως ἀποδύει, ἢ καὶ μᾶλλον ὅσω γὰρ ὅτι
 κρείττον πρὸς τὰ ἄλλα, τοσούτω καὶ πρὸς τὸ συγ-
 κρινᾶσαι τῷ οἰκείῳ καὶ συγχέειν αἰτιόμοτόρον.
 διὸ οὐ γοῦν ὑπὸ μὴν τῶν ἀλόγων εὐρέθη σμήνη,
 καὶ ἀγέλαι, καὶ νεοαστροφία, καὶ οἷον δρωτὸν.
 ψυχὰς γὰρ ἡδὴ ἡσαν γνῶταῦθα. καὶ τὸ συναγο-
 γὸν γνῶ τῷ κρείττονι ὑπὸ τεινόμεν ἐνείσκειτο. οἷον
 οὐτε ὑπὸ φυτῶν ὡς, οὐτε ὑπὸ λίθων, ἢ ξύλων. ὑπὸ
 δὲ τῶν λογικῶν ζώων, πολιτεία, καὶ φιλία, καὶ
 οἶκοι, καὶ σύλλογοι. καὶ γνῶ πόλεμοις συμβῆκα
 καὶ ἀνοχαί. ὑπὸ δὲ τῶν ἐπὶ κρείττονων, καὶ ἐκδιε-
 σκυτόων τρόπον τινὰ γνῶσις ὑπέρη, οἷα ὑπὸ
 τῶν ἄστρον. οὕτως ἢ ὑπὸ τὸ κρείττον ἐπαναβά-
 σις συμπάθειαν καὶ γνῶσις ἐργαζομένη εἰ-
 δωῖα το. ὅρα οὖν τὸ νῦν γινόμεν. μόνον γὰρ τὰ νοε-
 ρὰ νῦν ὑπὸ λείψαι εἰ πρὸς ἄλληλα ἀπουδίης καὶ
 συνονδύσεως. καὶ τὸ σύρρον ὥς μόνον οὐ βλέ-
 πεται. ἀλλ' ὅμως καὶ τοὶ φύγοντες πόδι κατα-
 λαμβάνονται. κρατεῖ γὰρ ἡ φύσις. ὅψι δὲ ὁ λί-
 γω παραφυλάσσων. θαστόν γοῦν εὐροίς αἰ-
 γωδὲς ἢ μισθιγνός γεώδους προεπαπόμεν, ἢ πρὸ
 αὐθρο-

ἄνθρωπον ἀνθρώπου ἀπεχισμένον. φέρει καρπὸν
 καὶ ἄνθρωπος καὶ θεός, ὁ κόσμος, γὰρ ταῦς οὐ
 κρίνεις ὥσπερ ἕκαστε φέρει. εἰ δὲ ἡ σωτήρια κυρίως
 ἐστὶν ἐπὶ ἀμπελου ὅτι ὁμοίως ἐνδύει τῷ
 ὅτι ὁ λόγος δὲ καὶ κοινόν καὶ ἴδιον καρπὸν ἔχει.
 καὶ γίνεται δὲ αὐτὸ τοιαῦτ' ἐτέρω, ὅπου οἶόν τι αὐ-
 τὸς ὅτι ὁ λόγος. εἰ μὴ δυνάσασαι, μεταδίδοσκει
 καὶ δὲ μὴ, μέμνησο ὅτι πρὸς ὅσον ἡ δυνάμειά σοι δὲ
 ὅτι τοῦ. καὶ οἱ θεοὶ δὲ δυνάμεις τοῖς τοιούτοις εἰσὶν.
 ὡς γὰρ δὲ καὶ συνεργοῦσιν, εἰς ὑγίαν, εἰς πλῆ-
 ρος, εἰς δόξαν. οὕτως εἰς ἰσχυροί. ἔστι δὲ καὶ σοφ-
 εῖα εἰπέ, τίς ὁ πολὺς; πόνει μὴ ὡς ἄβλιος, μηδὲ
 ὡς ἐλεῖσθαι ἢ θαυμάζειν δέλωρ. ἀλλὰ μόνον ἐρ-
 θέλει, κινεῖν καὶ ἰσχεῖσθαι, ὡς ὁ πολιτικὸς λόγος
 ἀξιοῖ. σήμερον δὲ ἤλθον πάσης πόλεως ἕως, μᾶλ-
 λον δὲ δὲ βαλὼν πᾶσαν πόλιν. ἔξω γὰρ οὐκ
 ἔγω, ἀλλὰ ἐνδόν γὰρ ταῖς ὑπολήψεσι. πάντα
 ταῦτα σωθήναι μὴ τῇ πέτρᾳ, ἐφ' ἡμέραν δὲ τῷ χρό-
 νῳ. ὅντιν αὖ δὲ τῇ ὕλῃ. πάντα νῦν οἷα ἐπ' ἐκεί-
 νων, οὐς κατεδάψαμεν. τὰ πράγματα ἔξω θυ-
 ρῶν ἐκκένον, αὐτὰ ἐφ' ἑαυτῶν μὴ δὲ μὴτε εἰδέναι
 πόδι αὐτῶν, μὴτε ἀφαινόμενα. τί οὖν ἀφαινε-
 ται πόδι αὐτῶν; τὸ ἡγεμονικὸν ἔκ γὰρ πέσει, ἀλλ'
 ὅτι ἐργάται τὸ τοῦ λογικοῦ πολιτικοῦ ζώου καὶ
 καὶ ἀγαθόν. ὥστε οὐδὲ ἡ ἀρετὴ καὶ κακία αὐ-
 τῷ γὰρ πέσει, ἀλλὰ ὅτι ἐργάται. τῷ ἀναρρίφῃ καὶ

δοῦναι καὶ κατενεχθῆναι· ἐδὲ ἀγαθὸν τὸ
ἀνενεχθῆναι.

Διέλθε ἔσω εἰς τὰ ἡγεμονικὰ αὐτῶν, καὶ ὅψαι
τίνες κριταὶ φοβῶν, οἷους καὶ πόδια αὐτῶν ὄντας κρι-
τάς· πάντα γὰρ μεταβολῶν. καὶ αὐτὸς σὺν διη-
νεκῇ ἀλλοιωσεί, καὶ ἡττῶν φθορᾷ, καὶ ὁ νόσμος
δὲ ὅλος, τὸ ἄλλου ἀμάρτημα. ἐκεί δὲ καταλι-
πεῖν. γνῆργείας ἀπόληξιν, ὁρμῆς, ὑπολόφειας
παῦλα, καὶ οἷον θάνατος, ἐδὲ καὶ κακόν. μέτιθιν ὦν
αὐτῷ ἡλικίαν, οἷον τὴν παιδικήν, τὴν τοῦ μερα-
κίου, τὴν νεότητα, τὸ γῆρας. καὶ γὰρ τότε τῶν πα-
λαι μεταβολὴ θάνατος, μή τι δεινόν; μέτιθιν ὦν
αὐτῷ βίον τὸν ὑπὸ τοῦ πάππου, ἔτα τὸν ὑπὸ τῆς
μητρὸς, ἔτα τὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς. καὶ ἄλλας δὲ
πολλὰς διαφορὰς καὶ μεταβολὰς καὶ ἀκλήσεις εὐ-
είσκων, ἐπὶ πρώτῳ σεαυτὸν μή τι δεινόν, ὅπως ἴδῃ
τι καὶ ἐπὶ τῷ ὅλῳ τοῦ βίου λῆξιν, καὶ παῦλα, ἐ-
μεταβολή. τρέχε αὐτῷ τὸ σεαυτὸ ἡγεμονικόν, καὶ
τὸ τῷ ὅλῳ, καὶ τὸ τῷ τότε. τὸ μὲν σεαυτὸ. ἵνα νῦν
δικαίον αὐτὸ ποιήσῃς. τὸ δὲ τῷ ὅλῳ, ἵνα συ-
μνημονεύσῃς τίνος μέρους εἶ. τὸ δὲ τούτου, ἵνα
ἠδισθῇς πότερον ἀγνοία, ἢ γνώμη. καὶ ἅμα λο-
γίσῃς ὅτι συγγενὸς ὥσπερ αὐτὸς σὺ πολίτευ-
συσήματός· συμπληρωτικὸς εἶ, ὅντως καὶ πᾶσι
πρᾶξις σου συμπληρωτικὴ ἐσωζωῆς πολιτικῆς.
οἷος ἐὰν νῦν πρᾶξις σου μὴ ἔχῃ τὴν ἀναφορὰν,
ἔτα

ἐπὶ προσώτῳ, ἔτι πόρρωθεν ὡς τὸ φανερὸν
 τέλος, αὐτὴ διασπᾷ τὸν βίον, ὃ ἀρκεῖ ὅτι οὐκ
 καὶ σεσιώδης δὲν, ὥσπερ γὰρ δόμοι ὁ τὸ κατ' αὐτὸν
 τὸν μέγ' ὁ δὲ δάμνηθ'. ἀλλ' ὅτι βιαύτης συμφε-
 ρίας παιδίον ὄργαι, καὶ παίγνια, καὶ πονδύρε-
 ῖα, νεκροὺς βασιλεύοντα. ὥς ἐνέργειον προσ-
 κωμῶν τὸ φινεύας. ἴθι ὡς τὴν ποιότητα τοῦ
 τίου. καὶ ἔτι τὸ ὑλικὸν αὐτὸ πάλιν γράψας θί-
 σαι, ἔτα καὶ τὸν χρόνον πειρίεσθαι ὅσον πλε-
 ον ὑφίσταται πείφκει ὅσον τὸ ἰδίως ποιόν. αὐ-
 τῆς μυρία, δὲ τὸ μὴ ἀρκεῖν τὸ σὺ ἡγε-
 νικῶ, ποιούντι ταῦτα οἷα πεπεσκέυασαι· ἄλ-
 λὰ ἄλλος.

Ὅταν ἄλλος ψέγῃ σε, ἢ μισῇ, ἢ τοιαῦτά ἴσῃ
 ἐκφωνῶσι, ὄρχου ὡς τὰ ψυχάρια αὐτῶν. δὴ λη-
 ῖσω, καὶ ἴδε ποῖοι ἴσιν εἰσίν. ὅψαι, ὅτι οὐ δὲ σα-
 πᾷσαι, ἵνα τούτοις τίποτε πείσῃ σου διακῆ. ὅ-
 νοῖν μόντοι αὐτοῖς δὲ φύσει γὰρ φίλοι. καὶ οἱ θεοὶ
 ἢ παντοίως αὐτοῖς βοκθοῦσι, δὲ ὁνέρωρ, δὲ μα-
 τῶν, πῶς ταῦτα μέντοι πῶς ἂν ἐκείνοι διαφίρον-
 ταί, ταῦτα δὲ τὰ τὸ κόσμον ἐγκύκλια, ἀναισ-
 τῶ, δὲ αἰώνθ' εἰς αἰῶνα. καὶ ἢ τοῖς ἐφ' ἑκάστον ὄρ-
 μα ἢ τὸ ὅλον δ' ἰάνοια ὅπου εἰ ἔστιν, ἀλλ' ἔχει τὸ ἐ-
 κείνους ὄρμητόν, ἢ ἅπαξ ὄρμησι. τὰ δ' ἑλπίσιν
 κατ' ἐπακλόουθισιν· καὶ τί γὰρ τίνι. τρόπον
 γὰρ τινὰ ἔτομοι, ἢ ἀμερῇ, τὸ δὲ ὅλον, ἢ τις

θεὸς εὐχεταί πάντα. εἴτε τὸ εἰκῆ, μὴ καὶ σὺ εἰκῆ
 εἶδῃς πάντα· ἡμᾶς γὰρ καλύνει. ἔπειτα καὶ αὐ-
 τὸ μεταβαλὼν, ἐκείνα εἰς ἀπειρον μεταβαλὼν
 καὶ πάλιν ἐκείνα εἰς ἀπειρον· τὰς γὰρ ὑδρικυμα-
 τώσεις τῇ μεταβολῇ καὶ ἀλλοιώσεως γίνουμι-
 μένος ἔστι, καὶ τὸ τάχθ', πάντος θνητοῦ κατα-
 φρονήσει. χειμῶνους ἢ τῇ ὕλῃ αἰτία, πάντα
 φέρει. ὥς οὐτελὴ δὲ καὶ τὰ πολιτικὰ ταῦτα, καὶ
 ὥς οἶεταί φιλοσόφως πρακτικὰ ἀνθρώπειαν
 ξοῦν μετὰ ἀνθρώπου, τί ποτε ποίησον, ὃ νῦν ἢ φύ-
 σις ἀπαυτεῖ ὁρμησον ἐὰν διδῶται. καὶ μὴ ποῦ
 βλέπον εἷς εἴσεται· μηδὲ τῷ πλάτῳ τοῦ πο-
 λιτείου ἐλπίζει, ἀλλὰ ἀρκεῖν, εἰ τὸ βραχύτατον
 πρόεισι. καὶ τούτου αὐτῷ τῷ ἐκ βασιρ, ὥς οὐ με-
 πρόν τι ἐσίδη νοοῦ. λόγμα γὰρ αὐτῷ τίς μετα-
 βάλλει; χωρὶς δὲ λογμάτων μεταβολῆς, τί ἄλ-
 λο, ἢ δουλεία σενόντων, καὶ πείθεσθαι προσποι-
 ουμένων. ὕπαγε νῦν καὶ Αλέξανδρον, καὶ Φί-
 λιππον, καὶ Δημήτριον τὸν Φαληρέα μοι λέγε.
 ὄφονται εἰ εἶδον τί ἡ κοινὴ φύσις ἤθελε, καὶ ἑα-
 σθὲν ἐπαιδαγωγῆσαν· εἰ ἢ ἐτραγώδησαν, ὅσους
 μελέατα κἀκρικε μίμειδ'. ἀπλοῦν δὲ καὶ αἰδῆμεν
 τὸ φιλοσοφίας ὄργον. μή με ἀπαγεεῖ ὑδῖ σεμνο-
 τυφίαν ἀνωθῇ ὑδῖ θεωρεῖν ἀγέλας μυρίας, καὶ
 τελετάς μυρίας, καὶ πλοῦν παντοῖον, γὰρ χειμῶν
 ἐκ γαλήνης, καὶ σφοδρὰς γινομμένων, συγγινο-
 μέων.

ελόντες, ἀργυρομένους. ὑμῖν δὲ καὶ τὸν ἑσπέρου
 λαοῦ πάλαι βιβιωμένον βίον, τὸν μετὰ σεβασθῶ
 σόμῳ, καὶ τὸν νῦν γὰρ τοῖς βαρβάροις ἔθνεσι βιῶ-
 μῳ. καὶ ὅσοι μὲν οὐδὲ ὄνομα σου γινώσκουσιν, ὅ-
 σοι δὲ τάχιστα ὑπὸ λήθουσιν. ὅσοι δὲ ἐπαινοῦν τὴν
 ἰσῶς νῦν σε τάχιστα ψέξουσιν. καὶ ὡς οὐτε ἡ μνή-
 μη ἀξιόλογόν γε, οὐτε ἡ δόξα, ὅτε ἄλλοτε τὸ σὺν-
 παν. ἀταραξία μὲν πόδι τὰ ἀπὸ τῆς ἐκτὸς αἰτίας
 συμβαίνοντα. δικαίῳ τῆς δὲ γὰρ τοῖς πρὸς τὴν ἐκ-
 σοῦ αἰτίαν γινέσθουσιν. τουτέστιν ὁρμὴ καὶ πρᾶ-
 ξις, καταλήγουσα ἐπὶ αὐτὸ τὸ κοινωνικῶς πρᾶ-
 ξαι, ὡς τὸ τό σοι καὶ φύσιν ὅρ. πολλὰ πόδας πρὸς
 εἰλεῖν τῇ γνῶσιν σου διδάσκει, ὅλα ἐπὶ τῇ
 ὑπολήψει σου κείμενα καὶ πολλὰ δὲ συγχωρεῖν
 πόδι ποιήσεις. ἥ δ' ὅσον σε αὐτὸν τὸν ὅλον κόσμον πόδι
 εἰληφέναι τῇ γνῶσιν, καὶ τὸν ἴδιον αἰῶνα πόδινο-
 εῖν, καὶ τὴν τῇ καὶ μέθ' ἐκείνου πράγματ' ὅ-
 ταχῆαν μεταβολῇ ὑπὸ νοεῖν. ὡς βραχὺ μὲν τὸ
 ἀπὸ γῆσεως μέχρι θάλασσεως, ἀχανὲς δὲ τὸ πρὸς
 τῇ γῆσεως, ὡς καὶ τὸ μετὰ τὴν διάλυσιν ὁμοί-
 ως ἀπειρον.

Πάντα ὅσα ὁρᾷς τάχιστα φθαρήσεται, καὶ οἱ
 φθειρόμενα αὐτὰ ὑπὸ δρόντον τάχιστα καὶ αὐτὰ
 φθαρήσονται. καὶ ὁ ἰσχυρότερος ἀρθάνων εἰς
 ἴσον κατασῆσεται ὅτι προῖται. τίνα τὰ ἡγεμονε-
 κα τούτων, καὶ πόδι οἷα ἰσχυροδιδασκαί, καὶ δι'

οἷα φιλοῦσι καὶ τιμῶσι. γυμνά νόμιζε τὰ ψυχῶ-
 ρια αὐτῶν. ὅτι διακοῦσι βλάπην ψέγοντες, ἢ ὠ-
 φιλεῖν ὀδυμνονῆς, ὅση οἰκοῖς. ἢ ἀρβολὴ οὐδ' οὐ
 ἀλλόθεν, ἢ μεταβολὴ, τότε δὲ χαίρει ἢ τῶν ὁλων
 φύσις, καὶ ὡς πάντα καλῶς γίνεται. ὁμοειδῶς ἐγένετο, καὶ εἰς ἀπειρον φιαῦθ' ἐτόρσε-
 σαι. τί οὐ λέγεις ὅτι ἐγένετό τε πάντα ὁ καὶ πάντῃ
 αἰετῶς ἔσαι, καὶ ὁ δὲ μέγα ἄρα δυνάμις ἐν τοσού-
 τοις θεοῖς ὁδονεῖται ποτὲ ἢ διορθώσεται ταῦτα, ἀλ-
 λά κατὰ κρείττονος κόσμος ἐν ἀδελφείῃ τοῖς κακοῖς
 σιωπῶντας. τὸ ἀπὸ τῆς ῥίε καὶ σὺ ὑποκειμένης ὑ-
 λης, ὑδωρ, κόνις, ὁσάτια, γράσθη ἢ πάλιν, πῶ-
 ροι γῆς, τὰ μέμματα, καὶ ὑποσάβμα, ὁ χρυσὸς, ὁ
 ἀργυρῶν, καὶ τριχία ἢ ἐοδῆς. καὶ αἷμα ἢ πορφύ-
 ρα, καὶ τὰ ἄλλα πάντα φιαῦτα. καὶ τὸ πνεύ-
 ματιον δὲ, ἄλλο τοιοῦτον. καὶ ἐκ τούτων εἰς
 ταῦτα μεταβάλλον. ἅλις τὸ ἀθλίου βίου, καὶ
 γογγυσμοῦ, καὶ πιθηκισμοῦ. τί ταράσσει, τί
 τούτων κακόν; τί σε ὀρίσει; ἢ αἰτιον; ἴδε αὐ-
 τῶν. ἀλλ' ἢ ὑλῆς; ἴδε αὐτῶν. ἔξω δὲ τούτων οὐδὲν ἔ-
 σιν. ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς θεοὺς ἢ δὴ ποτὲ ἀπλού-
 σεσθαι καὶ χρυσότορον γῆμον. ἴσον τῷ ἐκαστῷ ἔτε-
 σιν, καὶ τῷ τρισὶ ταῦτα ἰσορῆσαι. εἰ μὲν ἡμαρτεν,
 ἐκεῖ τῷ κακόν. τάχα δ' οὐχ ἡμαρτεν. ἢ τοῖς ἀρ-
 μιῶν πηγῆς νοεῖας πάντα ὡς ἐνὶ σώματι ὑδι-
 συμβαίνον, καὶ ὁ δὲ τῷ μέρῳ τοῖς ὑπὲρ τοῖς ὅλοις γε-
 νομένοις

θυμῶν μίμριδα, ἢ ἄνθρωποι, καὶ οὐδ' ἄλλο, ἢ κυ-
 κλῶν καὶ σκεδασμός. τί οὖν παράσῃ; τῷ ἡγεμο-
 νικῶλίγῃς, τέθνηκας; ἐφθάρσας; ὑποκρίνῃ, συ-
 ναγαλάζῃ, βόσκη; ἢ τοῖς ἐδιδόν διώαντοῖσι θῆσι ἢ θηρί-
 ωσαι, διώαντῃ. εἰ γὰρ ἔν μὴ διώαντῃ, τί δύνῃ; εἰ δὲ
 διώαντῃ, τί τὶ ἐχὶ μάλλον δύνῃ, διδόναι αὐτοῖς,
 τὸ μὴτε φοβεῖσθαι τι τούτων, μὴτε ἀνθυμῶν ἔ-
 νος τούτων; μὴτε λυπεῖσθαι ἐπὶ ἑνὶ τούτων
 μάλλον ἢ ἐπὶ μὴ πρῆναι ἑνὶ τούτων, ἢ ἢ πρῆναι.
 πάντως γὰρ εἰ διώαντῃ συνεργῶν ἀνθρώποις,
 καὶ εἰς ταῦτα διώαντῃ συνεργῶν ἄλλὰ ἴσως ἐρεῖς,
 ὅτι ἐπ' ἐμοὶ αὐτὰ οἱ θεοὶ ἐποίουν ἔτα, ὃ ἡρεῖσ-
 σον χεῖρα τοῖς ὑπὸ σοὶ μετ' ἐλευθερίας, ἢ διαφῶ-
 ρεῖσθαι πῶς τὰ μὴ ὑπὸ σοὶ μετὰ δουλείας καὶ τα-
 πανότητι; τίς δὲ σοὶ εἶπεν, ὅτι οὐχὶ καὶ εἰς τὰ
 ἐφ' ἡμῖν οἱ θεοὶ συλλαμβάνουσιν. ἀρξαι γοῦρ
 ποῦ τούτων δύνῃ, καὶ ὅψα. οὐτ' οὐ δύνῃ
 πῶς κοιμηθῶ μετ' ἐκείνου. σὺ πῶς μὴ ὑπὸ θυμῶ-
 σαι τὸ κοιμηθῆναι μετ' ἐκείνου. ἀλλ' οὐ, πῶς σε-
 ρεθῶ ἐκείνου; σὺ πῶς μὴ χεῖρ τὸ σερεθῆναι.
 ἀλλ' οὐ πῶς μὴ ἀρβαλῶν τὸ τεκνίον; σὺ, πῶς μὴ
 φοβηθῶ ἀρβαλῶν; ὅλως ὥστε ἐπὶ τρυφῇ πᾶς δο-
 χὰς, καὶ θεώρει τί γίνεται. ὁ ἐπίκουρος λέγει,
 ὅτι ἐν τῇ νόσῳ οὐκ ἦσαν μοι αἱ ὀμιλίαι ποῦ τῷ
 τῷ σωματίου παθῶν. οὐδὲ πῶς αὖ εἰσιόντας
 τοιαῦτά ἡναφκοῖμ' ἐλάλην. ἀλλὰ τὰ προηγμένα

φυσιολόγων διετέλουν. καὶ πρὸς αὐτῷ τῷ τῷ ὄντι,
 πῶς ἡ διάνοια συµμεταλαμβάνουσα τῷ γένει τοῦ
 καρκεδίου τοιούτων λινήσεων ἀπαρκατέ, καὶ ἰ-
 διορ ἀγαθὸν τηροῦσα, οὐδὲ τοῖς ἰατροῖς ἐμπροσ-
 χον φησὶ καταφράττειν, ὥς τι ποιοῦσιν. ἀλλὰ
 ὁ βίβλος ἤρετο δὲ καὶ καλῶς. ταῦτα οὐκ ἐκείνῳ γνῶ-
 νόσῳ ἐὰν νοσῇς, καὶ γνῶσιν ἄλλη τινὶ πόλει ἀσεί. καὶ γὰρ
 μὴ ἀφίσταται φιλοσοφίας γνῶσιν οἷς διήποτε τῆς
 προσηγορίας, μηδὲ τοῦ ἰδιώτη καὶ φυσιολόγου
 συµφλυαρεῖν, πάσης ἀρέσεως κοινὸν· πρὸς μό-
 νῳ τοῦ νῦν πρασομένην εἶναι, καὶ τοῦ ὀργάνου δι-
 οῦ πράσσει. ὅταν πνοαὶ ἀναχύντῃ προσκόπῃς,
 θυβὺς πυνθάτου σεαυτοῖ· δυνάμει οὐκ ἐν τῷ
 κόσμῳ ἀναίχυνται μὴ εἶναι; οὐ δυνάμει. μὴ οὐκ
 ἀπαιτεῖ καὶ ἀδυνάτου. εἰς γὰρ καὶ οὗτος ἐστὶν ἐ-
 κείνων τῶν ἀναχύντων, οὓς ἀνάγκη γνῶσιν τοῦ
 κόσμου εἶναι. καὶ δὲ αὐτὸ καὶ ὑπὸ τοῦ πανούργου, καὶ αὐτὸ
 τῷ ἀπίστου, καὶ παντὸς τοῦ ὁποῦν ἀμαρτανόν-
 τος, ἐσω σοι πρόχειρον, ἅμα γὰρ τῷ ὑπομνησθῆ-
 ναι ὅτι καὶ γὰρ τῶν τοιούτων ἀδυνάτου ὅτι μὴ
 ὑπάσχειν, θυμὸς ἐστὶν ἐστὶ πρὸς αὐτὴν καθεστῆναι. δὲ
 χρῆσθαι δὲ καὶ κείνο θυβὺς γνῶσιν, τίνα ἐδωκεν ἡ
 φύσις τοῦ ἀνθρώπου ἀρετῶν πρὸς ὅσον καὶ ἀμαρ-
 τημα. ἐδωκε γὰρ, ὥς ἀντιφάρμακον, πρὸς μὴ
 καὶ γνῶμονα τῶν πράξεων. πρὸς δὲ ἄλλον,
 ἀλλὰ τινὰ δυνάμει, ὅπως δὲ ἐξεσί σοι μετασβε-
 σθῆκεν

δ' ὁσ' κεῖν τὸν πεπληνημένον. πᾶς δὲ ὁ ἁμαρτανῶν, ἐφαμαρτάνει τὸ προκείμενον, καὶ πεπληννύται. τί δὲ καὶ βέλβλαψαι; ἐνθύσεις γὰρ μηδ' ὄνα τούτων πῶς οὖς προξυνή, πεποιηκότε τί τοιούτων, ὅς οὐκ ἢ διάνοιά σου χείρων ἐμελεῖς γρησέσθαι. τὸ δὲ παχὺ σου καὶ τό βλαβερόν, γὰρ ταῦτα πᾶσαρ τῶν ἁμαρτιῶν ἔχει. τί δὲ παχὺν ἢ ἔργον γέγονον, εἰ ὁ ἀπαίδιδυτός τὰ τ' ἀπαίδιδυτ' πράσσει. ὅρα μὴ σ' αὐτῷ μᾶλλον ἐγκαλεῖν ὀφείλεις, ὅτι οὐ προσέδοκας ἑαυτῷ, ὅσον ἁμαρτῆσέσθαι. σὺ μὲν γὰρ καὶ ἀφορμὰς ἐκ τ' λόγου ἔχεις πῶς τὸ γνῶναι μὴ εἶναι ὅτι εἰκόσθῃ ὅσον ὅσον ἁμαρτῆσέσθαι. καὶ ὁμοιωθῆσαι θέμενος θαυμάζεις εἰ ἡμάρτηκε. μάλιστα δὲ ὅταν ὡς ἀπίστω, ἢ ἀχαίρῃ μὲν φημι, εἰς ἑαυτὸν ὑβριστεύου. προσέγγινος γὰρ σὸν τὸ ἁμάρτημα, εἴνα πᾶσι τοῖς τοιαύτῳ τῶν δ' ἁμαρτιῶν ἔχοντες ἐπίσδουρας ὅτι τῶν πῶς φυλάξει, εἴτε τῶν χάριν διδόντες, μὴ καταληκτικῶς ἐδώκας, μηδὲ ὡς ἐξ αὐτῶν ὅτι σῆς πράξεως ὁυθὺς ἀπειληφέναι πάντα τ' καὶ πόνον. τί γὰρ πλέον θέλεις εἶ ποιεῖς ἄνθρωπος περὶ οὐκ ἀρκῆσαι; καὶ φύσιν τῶν σῶν τί ἐπράξας, τούτου μὲν οὐκ ἔστις. ὡς εἰ ὁ ὀφθαλμὸς ἀμυβλῶν ἀπείκει, ὅτι βλέπει ἢ οἱ πόδες, ὅτι βαδίζουσιν. ὡς γὰρ ταῦτα πρὸς τὸ δ' ἐπὶ γέγονον, ἀπὸρ καὶ τῶν ἰδίων κατασκολῶν γνῶναι γούνα ἀπείκει τὸ ἴδιον, οὕτως καὶ ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἐργετικῶς

πεφυκώς, ὅπότε αὐτὶ ὀυεργετικόν, ἢ ἄλλως εἰς τὰ
 μέγα, σιωεργηλικόν πράξει, πεποίηκε πῶς ὁ κα-
 τεσκόπασαι, καὶ ἔχει ὁ ἑαυτοῦ.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥ-
τοκράτορος τῷ εἰς ἑαυτὸν
βιβλίον ι.

 ΣΗ ποτὲ ἄρ' ὦ ψυχὴ, ἀγαθὴ, καὶ
ἀπλὴ, καὶ μία, καὶ γυμνὴ, φανερω-
τέρᾳ τοῖ πόδικαί μιν σου σώμα-
τι· γούσῃ πετὲ ἄρα τὴ φιλη-
κῆς καὶ σεφντικῆς διαλέσεως; ἔσῃ ποτὲ ἄρα πλή-
ρης καὶ αὐγυδεῆς, καὶ οὐδ' ἐν ὑδὶ ποθοῦσα οὐδὲ
ὑδὶ θυμούσα οὐδ' ἰγίος, οὔτε ἐμφύχο οὔτε ἀ-
ψύγυ πῶ; ἠδ' ἰονῶν ἀρλαυσεις; ὠδὲ χρόνου γνῶ-
σις ὑπὲρ μακρότερον ἀρλαύσεις; οὐδὲ τόπου, ἢ χώ-
ρας, ἢ ἁέρωρ δυκαιρίας· οὐδὲ ἀνθρώπων δυαρμο-
σίας. ἀλλὰ ἀρεκιδήσῃ τῇ πῆρουσῃ καταστάσει, καὶ
ἠδ' ἡτῆ τοῖς πῆρουσι πᾶσι, καὶ συμπίσεις σεαυ-
τῷ, ὅτε πάντα σοι πάρεσι· πάντα σοι δὲ ἔχει.
καὶ πῆρὰ τῶν θεῶν πάρεσι. καὶ δὲ ἔξει ὅλα φίλον
αὐτοῖς, καὶ ὅσα μέλλουσι δ' ὡσεὶ ὑδὶ σωτηρία τοῖ
τελείου ζώου. τοῖ ἀγαθῶ, καὶ δικαίου, καὶ καλῶ,
καὶ γμονῶν τῶ πάντα καὶ σω' χιντῶ, καὶ πε-
εῖχοντῶ, καὶ πόδαμβανοντῶ, διαλυόμενα εἰς
γῆν

γόνεσιν ἐτόρῳ ὁμοίωμ, ὅση ποτὶ ἑραβεύματα,
 οἷα θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις οὕτω συμπολεῖν ἐ-
 ῶσα, ὥς μήτε μέμφειν αἰεὶ κῦβις, μήτε καταγα-
 γῶσκέων ἕως αὐτῶν, πρὸς αὐτῶν τῶν φύσις ἐ-
 ἴσται, ὥς ὑπὸ φύσεως μόνον διακονοῦν, ὅπως
 ποίει αὐτὸ καὶ προσέειπε, εἰ μὴ χεῖρον μέλλει δια-
 τίθεσθαι σου ἢ ὡς ζώου φύσις. ἔξῃς δὲ πρὸς αὐτῶν
 τέον, τί ἔστι ζῆτον σου ἢ ὡς ζῶον φύσις. καὶ πᾶν ὅσον
 πρὸς αὐτῶν, εἰ μὴ χεῖρον μέλλει διατίθεσθαι, ἢ ὡς ζῶον
 λογικὸν φύσις. ἐπεὶ δὲ τὸ λογικὸν οὐδὲν καὶ πο-
 λιτικόν. οὐτοῖς δὲ κανόνες χρῶμεθα μολιγὴ ποιε-
 εργάζου, πᾶν τὸ συμβαῖνον, ἥτοι ὅπως συμβαί-
 νει, ὥς πέφυκας αὐτὸ φέρει, ἢ ὥς οὐ πέφυκας
 αὐτὸ φέρει. εἰ μὲν οὖν συμβαίνει σοι ὡς πέφυκας
 φέρει, μὴ διυχέριαι· ἀλλ' ὡς πέφυκας φέρει. εἰ
 ὡς μὴ πέφυκας φέρει, μὴ διυχέριαι, φθαρεῖ
 σεται γάρ σε ἀπαναλώσας. μίμνησθαι μὲν οὖν οἷον
 πέφυκας φέρει πᾶν, ποτὶ οὖν αὐτῶν τῇ ὑπολήψει
 ἐπὶ τῇ σῇ φορητῶν καὶ ἀνέκτῶν αὐτὸ ποιεῖσαι, καὶ
 φαντασίαν τῶν συμφέρειν ἢ καθεύδειν σεαυτῶν
 ὅσον ποιεῖν. εἰ μὲν σφαλலεταὶ διολίσσασθαι ἐν-
 μενῶς, καὶ τὸ πρὸς ὁρῶμεν διακινῶναι. εἰ δὲ ἀδισ-
 τατέως σεαυτὸν αἰτιᾶσαι, ἢ μηδὲ σεαυτὸν ὅτι
 αὐτοὶ συμβαίνει, τὸτό σοι ἐξ αἰῶνος πῶς κα-
 τεσκόλλετο. καὶ ἢ αὐτὸ πλοκή τῶν αἰτίων σιωπῶ-
 κλωθ, τῶν τε σιωπῶν ἐξέταση ἐξ αἰδίου, καὶ τῶν

τούτου σύμβασις· ἢ τε ἔθμοι, ἢ τε φύσεις, πρὸ
 τοῦ κείδω ὅτι μέρθ' εἰμὶ τοῦ ὅλου ὑπὸ φύσεως
 διοικουμένου. ἔπειτα, ὅτι ἔχω πως οἰκείως πρὸς
 τὰ ὁμογενῆ μέρη. τούτων γὰρ μεμνημένος, καβόλε
 μὲν μέρθ' εἰμὶ, οὐδὲν δύναμαι εἰσὶν τῶν ἐκ τοῦ ὅ-
 λου ἀκνημομένων. οὐδ' γὰρ βλαβερόν τῷ μέ-
 ρει, ὃ τῷ ὅλῳ συμφέρει. οὐ γὰρ ἔχει τί τὸ ὅλον, ὃ
 μὴ συμφέρει ἑαυτῷ. πασῶν μὲν φύσεων κοινὸν
 ἔχουσιν ὅτι· ὅτι δὲ τοῦ κόσμου περὶ σελήφειας,
 τὸ μὴ δὲ ὑπότινθ' ἐξωθῆναι αἰτίας ἀναγκάζεσθαι
 βλαβερόν τι ἑαυτῇ γῆναι. ἢ μὴ δὲ τὸ μεμνη-
 ῖσθαι ὅτι μέρθ' εἰμὶ ὅλου τοῦ τοιούτου, δύναμαι εἰσὶν
 παντὶ τῷ ἀκβαίνοντι. καθόσον δὲ ἔχω πως οἰ-
 κείως πρὸς τὰ ὁμογενῆ μέρη, οὐδ' γὰρ πράξω ἀκω-
 νήνῃ. μᾶλλον δὲ σολάσομαι τῶν ὁμογενῶν, καὶ
 πρὸς τὰ κοινὰ συμφέρον παῖσαν ὁρμὴν ἑμαυτῷ
 ἔξω, καὶ ἀπὸ τούτων ἀπάξω. τούτων δὲ οὕτως
 πόραινομένων, ἀνάγκη τὸν βίον εὐροῖν. ὥς αὖ
 καὶ πολέου βίον εὐροῖν ὑπὸ νόσεως περὶ ὅτι
 εἰς πράξεων τοῖς πολίταις λυσιτελῶν, καὶ ὁ πόρ
 αὖ ἢ πόλις ἀκνήνη, ὅτι ἀσφαζομένου. τοῖς μέρε-
 σι τοῦ ὅλου. ὅτι φημὶ πόλις ἔχειται ὑπὸ τοῦ κόσμου,
 ἀνάγκη φθείρεσθαι. λέγει δὲ ὅτι σημαντικῶς
 τοῦ ἀλλοιοῦσθαι. εἰ δὲ φημὶ κακόν τε, καὶ ἀναγ-
 καστόν ὅτι ὅτι αὐτοῖς, οὐκ αὖ τὸ ὅλον καλῶς διεξά-
 γοιτο, τῶν μερῶν εἰς ἀλλοτρίωσιν ὄντων. καὶ πρὸς
 τὸ

τὸ φθῆναι δὲ αἰσθητὸς καὶ ἀφ' ὧς καὶ τὸ σκότος καὶ τὸ φῶς. πό-
 τερον γὰρ ἐπεχέουσιν ἢ φύσις αὐτὴ τὰ ἑαυτῶν μέρ-
 ρη καὶ τοῦ κακοῦ, καὶ πόθεν πῶς καὶ τὸ κακὸν, καὶ ὅτι αὐτὴ
 γὰρ ἐμὴ πῶς εἰς τὸ κακὸν ποιεῖν, ἢ ἔλαβεν αὐ-
 τὴν τοιαύτῃ ἵνα γινώσκῃ; ἀμφότερα γὰρ ἀπίστα
 να. εἰ δὲ τις καὶ ἀφ' ἑαυτοῦ τὴν φύσιν, καὶ τὸ πε-
 φυκέναι ταῦτα ὁδηγοῖτο, καὶ ὡς γελοῖον. ἅμα
 μὲν φῶς καὶ πεφυκέναι τὰ μέρη τῶν ὅλων μεταβάλλ-
 λειν. ἅμα δὲ ὡς ἐπὶ τῇ τῇ πρὸς φύσιν συμβαί-
 νοντι θαυμάζειν, ἢ διυχεράναι. ἄλλως τε καὶ τὴν
 ἀβελύσειαν εἰς ταῦτα γινώσκῃς, ὅτι ὡς ἑκαστον
 συνίσταται. ἢ τοὶ γὰρ σκεδασμὸς σιγῆων, ὅτι ὡς
 σιωπῆς, ἢ τροπῇ, τὸ μὲν σιγῆς εἰς τὸ γὰρ
 δεῖν. τὸ δὲ πρὸς μαλῶν, εἰς τὸ ἀεὶ δεῖν. ὥς ὅτι
 ταῦτα ἀναληφθῆναι εἰς τὸν τὸ ὅλου λόγον. εἴτε
 καὶ πρὸς τὸν ἐκ πυρρῶν, εἴτε αἰσθητοῖς ἀμοι-
 βαῖς ἀντιπρὸς, καὶ τὸ σιγῆς εἰς τὸ, καὶ τὸ
 πρὸς μαλῶν μὴ φαντάζον τὸ ἀπ' αὐτῆς γινώσκῃς.
 πᾶν γὰρ ὡς ἔχῃς, καὶ ἴτις ἡμῖν, ἐκ τῆς σι-
 γῆς καὶ ἐκ τῶν ἀεὶ καὶ τῶν ἐπὶ τῶν ἑαυ-
 τῶν. ὡς οὐκ ὅτι ἔλαβε, μεταβάλλει, οὐκ ὅτι ἡμῖν
 ἔτι καὶ ἑαυτοῦ δὲ ὅτι ἐκ τῶν σιγῆς προσπλε-
 κει τὸ ἰδίως ποιεῖν. οὐδὲν ὅτι οἶμαι πρὸς τὸ νῦν
 λεγόμενον. ὀνόματα θέμεν τῶν ταῦτα, ἀγα-
 θὸς, αἰσθητὸς, ἀληθὴς, ἐμφρὼν, σύμφρων, ὑπερ-
 φρὼν, πρόσθε μὴ ποτε μετανομάζῃ, καὶ ἀπ' αὐ-

εἰς ταῦτα τὰ ὀνόματα. καὶ ταχέως ἐπαύει ἐπ' αὐ-
 τὰ. μέμνησο δὲ, ὅτι τὸ μὲν ἐμφρον, ἐβούλετό σοι
 σημάνειν τὴν ἐφ' ἑκαστῇ ἀληθειᾷ ἐπίστατον,
 καὶ τὸ ἀπὸ γεννιᾶς μῆτον. τὸ δὲ σύμφρον, τὴν ἐκόν-
 τος ἀπόδεξιμ τὴν ὑπὸ τῇ κοινῇ φύσει ἀκνε-
 μομένην. τὸ δὲ ὑπερφρον, τὴν ὑπερτασιν τῷ
 φρονῶντι μορῇ ὑπὲρ λείαν ἢ τραχείαν κίνησιν
 εἰς σαρκὸς, καὶ τὸ δοξάειον, καὶ τὸν θάνατον καὶ ὅλα
 τοιαῦτα. εἰάν ὅν δὲ εἰς σεαυτὸν γὰρ τοῖς τοῖς ὀ-
 νόμασι, μὴ γληχόμεθα ἢ ὑπὸ ἄλλων ἢ ταῦτα
 ὀνομάζειν, ἐστὶν ἐπὶ. καὶ εἰς βίον εἰσελεύσῃ τε-
 ρον. τὸ γὰρ ἐπὶ τοῖς τοῖς οἷοι μέλει τῶν γεγόνας,
 καὶ γὰρ βίῳ τοῖς τοῖς σαρκί καὶ μολύνειν, λίαν
 ὅσον ἀναδιδῆναι καὶ φιλοψύχῃ, καὶ ἐμοῖς τοῖς ἡμετέροις
 τοῖς θεομαχοῖς. οἱ Ἰουδαῖοι φαμάτων καὶ λυ-
 θεν, πῶς ἀκαλῶσιν ὅμως εἰς τὴν αὔριον φυλαχθῆ-
 ναι, πῶς ἀβλαβήσονται τοῖς τοῖς ὄνυξιν
 καὶ δάγκασιν. ἐμβίβασον ὅν σαυτὸν, εἰς τὰ ὀλί-
 γα ταῦτα ὀνόματα. καὶ μὲν ἐπ' αὐτὸ μὲν δυν-
 νη μὲν ὡς αὐτὸς εἰς μακάρων Ἰουδαίων μετῴκησιν
 μὲν. εἰάν ὅ ἀλλοῖς ὅτε ἐκ πίπῃς, καὶ ὅ πῶς κρατῇς,
 ἀπὸ θάλασσαν εἰς γαλῖαν Ἰουδαῖαν, ὅπου κρατῇς. καὶ
 παντὰ πασι ἐξίθι ἢ βίῳ. μὴ ὑργιζόμενος, ἀλλὰ
 ἀπλῶς καὶ ἐλευθέρως, καὶ αἰδομένως. ὅτι γε τοῦ μό-
 νοι πράξας γὰρ τῷ βίῳ, ὅπως ὅτι πῶς μὲν
 σοι τὸ μὲν καὶ τὸ ὀνόματι, μεγάλως συλλήψο-
 ταί

οὐκ οἶ, τὸ μὲν ἔστιν ἐν ὧν καὶ ὁ πόρ εἰς ἐλπίδα
 ὅτι εἴθε θέλοισιν. ἀλλὰ ὁμοιωθεὶς ἑαυτοῖς τὰ λο-
 γικὰ πάντα. καὶ εἴ, τὴν μὲν συνήν τὰ συνῆς
 ποιῶν τὸν δὲ κύνα, τὰ κυνός. τὴν δὲ μέλισσαν,
 τὰ μελίσης. τὸ δὲ αὐθροπον, τὰ αὐθροπύμιος
 πτόλεμος, πτόια, νάρεκα, δολεία, καὶ ἡμέραν ἄρ-
 λείψεται σὺ τὰ ἱερὰ ἐκείνα δόγματ᾽ αἶα, ὅπου ὁ φυ-
 σιολογὴς φαντάζει καὶ πρὸς πέμπεις. δὲ εἰς τὴν
 ὅτω βλέπει καὶ πράσσει, ὥς καὶ τὸ πόρ εἰς ἑλπίδα
 ἁμασιωτελεῖται, καὶ ἁμα τὸ θεωρεῖν ὁμογενεῖται.
 καὶ τὸ ἐκ τὸ πόρ ἐκείνων ὁδοιμήσας αὐθαδέου σὺ
 ζεῖται. λαμβάνον, ὅχι κρυπτόμενος. πόρ γὰρ ἀπλότῃ
 τὸ ἀπλάσεις. πόρ δὲ σιμνότης. πόρ εἰς τὸ
 ἐφ' ἐκείνου γνώσεως, τί τέστιν κατ' οἴαν καὶ τί
 ναχώραν ἔχει ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ ὡς πόσον πείφυ-
 κεν ὑφίσταται καὶ ἐκ τίνων συγκίεται. καὶ τίσι δυνά-
 τα ὑπάρχει. καὶ τίνων δυνάμει αὐτὸν δίδόναι τε
 καὶ ἀφαιρεῖται. ἀρχήν μὴ ἀνθρώπου, μεγαφρο-
 νεί. ἀλλὰ τὸ λογιστὴν, ἀλλὰ τὸ ὑποχρῆσθαι φύλῳ. ἀλ-
 λὰ τὸ συνίδια. ἀλλὰ τὸ ἀρκῆς. ἄλλος σαρμάτας.
 ὅτοι γὰρ εἰς ἑλπίδα τὰ δόγματ᾽ αἶα τ᾽ αἶα, πῶς
 εἰς ἄλληλα πάντα μεταβάλλει, θεωρεῖν πᾶσι μέ-
 θοδος κτῆσαι. καὶ διενεκῶς πρόσθε, καὶ συγ-
 γυμνάσθαι πᾶσι ὅσοι τὸ μέρ. οὐδὲν γὰρ οὐ-
 τως μεγαλοφροσύνης ποιητικόν. ὅδε δὲ ὕστατον
 τὸ σῶμα. καὶ γινώσκας, ὅτι ὅσον οὐδέπω παρ-
 ῖτα ταῦτα καὶ ἐκ τῶν πόντων ὅδε ἀνθρώπων.

δεῖσθαι, ἀνῆκον ὁλομέαν, δικαιοσύνην ἢ εἰς τὰ ὑφ'
 ἑαυτῷ ἐνεργούμενα. ὃν δ' ἐ τοῖς ἄλλοις συμβαί-
 νουσι, τῇ τῷ ὅλων φύσει. τί δ' ἐρεῖ τις ἢ ὑπολὴ-
 ψεταί ποτε αὐτῷ, ἢ πράξει κατ' αὐτῷ, οὐδ' εἰς
 νοῦν βάλλεταί. διὸ τούτοις ἀρκούντως αὐτὸς,
 δικαιοπραγεῖν τὸν νοῦν πρασομένῃ, καὶ φιλεῖν τὸ
 νοῦν ἀρνεμόμενον ἑαυτῷ. ἀχολίας δ' ἐπάσας καὶ
 παροιδίας ἀφῆκον. καὶ οὐδ' ὅν ἄλλο βούλεται, ἢ δι-
 θεῖαν πορταίνειν διὰ τοῦ νόμου. καὶ διθεῖαν πε-
 ραίνοντα ἐπεθεῖ τῷ θεῷ. τίς ὑπονοίας χρεία, πα-
 ρὸν σκοπεῖν τί δέῃ πραχθῆναι. ἡδὲν μὲν σιωρᾶς
 θυμνωῖς, ἀμετασρεπτεῖ τὰύτη χωρεῖν. ἐὰν ᾗ μὴ
 σιωρᾶς, ἐπέχειν, καὶ συμβούλοις τοῖς ἀείστοις
 χρῆσθαι. ἐὰν δὲ ἐτόρα ἵνα πρὸς ταῦτα ἀντιβαί-
 νη, προΐεναι ἢ τὰς πρῶτας ἀφορμὰς λελογισ-
 μέως, ἐχόμενῃ τοῦ φαινομένου δικαίου. ἀφισορ-
 γῶ κατατυγχάνειν τούτου. ἐπεὶ τοι ἢ γε ἀπό-
 πησις ἀπὸ τούτου. ἐσω, χολαῖόν τι καὶ ἀμαδὺκί-
 νητόν ὅστις καὶ φαιδρόν ἅμα, καὶ σιωπῆτος ὁ τῷ
 λόγῳ κατὰ πᾶν ἐπόμενον. Πυνθάνεσθαι ἑαυτῷ,
 θυβύς ὅς ὑπνου γινόμενον μή τι διοίσεις, ἐ-
 ἀν' ὑπὸ ἄλλου γένηται τὰ δίκαια καὶ καλῶς ἐ-
 χοντα; οὐ διοίσεις. μή τι ὑβηλέλυσαι, ὅτι οὕτοι οἱ
 ὃν τοῖς ποτε ἄλλων ἐπαίνοις καὶ ψόγοις φρεναθό-
 μένοι, τοιοῦτοι μὲν ἂν εἴη κλίνης εἰς, τοιοῦτοι δὲ
 εἰς τὴν τραπέζης, οἷα δὲ ποιῶσιν, οἷα ᾗ φθόγυ-
 σιν,

σιν, οἷα δὲ διώκουσιν, οἷα δὲ κλέπτουσιν, οἷα
 δὲ ἄρπάζουσιν, οὐ χερσὶ καὶ ποσὶν, ἀλλὰ τῷ ἔ-
 μυώταί τω ἑαυτῷ μέρει, ὡς γίνεται ὅταν θέλῃ, πίσις,
 αἰδώς, ἀλήθεια, νόμος, ἀγαθὸς διαίμων. τῇ πάντῃ
 διδούσῃ καὶ ἀκλαμβανούσῃ φύσει, ὅπως πα-
 ρέδωκεν ἡ αἰσθήμων λέγει. διὸς ὁ θέλει. ἀπὸ
 λαβεὶ ὁ θέλει. λέγει δὲ ὅτι οὐ καταδρασινόμε-
 νον, ἀλλὰ περὶ αρχῶν μόνον καὶ ἐννοῶν αὐτῇ. ὁ-
 λίγον ὅτι τὸ ὑπολείπονται ὅτι. ἵππον ὡς γὰρ ὅτι.
 οὐδὲν γὰρ διαφέρει ἐκείνῃ ἢ αἰσθάνεαι πάντα τοῦ
 ὡς γὰρ πόλει τῷ κόσμῳ. ἰδέτωσαν, ἰσορροπία τα-
 ραμ οἱ ἄνθρωποι, ἄνθρωπον ἀληθινόν, ἢ φύσιν
 ζῶντα. ἐμὴ φέρουσιν, ἀρκτενία ταρταρ. κρεῖττον
 γὰρ ἢ οὐτως ζῶν. μπικέθ' ὅπως πᾶσι τῷ οἷον ἵνα ὅτι
 τὸν ἀγαθὸν ἀνδρα διαλέγεσθαι. ἀλλὰ ὅτι τοιοῦ-
 τον τοῦ ὅλου αἰῶνος, καὶ ὅτι ὅλος οὐσίας συν-
 χῶς φαντασία. καὶ ὅτι πάντα τὰ ἢ μέρη, ὡς
 μὴ πρὸς οὐσίαν κινησάμεν. ὡς δὲ πρὸς χρόνον,
 τρυπαίου πόλεως φῶς ἐκαστὸν τῷ ὑποκειμέ-
 νων ἐφιστάτα. ὑπὸ τοῖς αὐτὸ ἢ διαλελυόμεν. ὅτι
 γὰρ μεταβολῇ καὶ οἷον σφύει ἢ σκεδάσει γινόμε-
 νον. ἢ παρὸν ἐκαστὸν πύφυκον ὡς περὶ θνήσκον
 οἷοί εἰσιν, ἐκδίδοντες, παρδύδοντες, ὀχλύοντες,
 ἀρπατῶντες, τὰ ἄλλα. ἔτα οἷοι ἀνδρονόμοι-
 νοι, καὶ γαυρόμοι, ἢ χαλεπαίνοντες, καὶ ὅτι
 ὑπόσχῃς ὑπὸ πλῆθοντες. πῶς λίγος ἢ ἰδὲ οὐκ οὐκ

πόσοις, καὶ δι' οἷα. καὶ μετ' ὀλίγον, καὶ τοιούτοις
 ἔσονται. συμφέρει ἐκάστω, ὅφειται ἐκάστω ἢ τῷ ὅ-
 λω φύσει. καὶ τότε συμφέρει, ὅτε ἐκείνη φέρει,
 ἔρα μὲν ὁμβρε γαῖα. ἔρα δὲ ὁ σεμνὸς αἰθέρ· ἔρα
 δὲ ὁ κόσμος ποιῆσαι ὃ αὐτὸς μέλλει γίνεσθαι. λέγω
 οὖν τῷ κόσμῳ ὅτι σοι συμφέρω. μή τι δ' οὐτῶ καὶ
 κῆνο γίνεται καὶ λέγεται, ὅτι φιλεῖ ὁὗτος γίνεσθαι
 ἢ τοι γνῶταί τις, καὶ ἢ δ' ἡ εἰθικας, ἢ ἔξω ὑπα-
 γεις, καὶ ὁὗτος ἢ διελθῇ. ἢ ἀποθνήσκεις, καὶ ἀπελθῇ
 τέρψας. παρὰ δὲ ταῦτα ὁδὸν. ὅκαρ θυμῷ.
 καὶ ἀργὸς ἔσω αἶψά, τὸ ὅτι τοιοῦτο ἐκείνο ὃ ἀχρὸς ἔ-
 σι. καὶ πῶς πάντα ὅτι τὰ αὐτὰ γνῶσθαι τοῖς καὶ
 ἄκρω ἔσθ' ὅρει, ἢ ὑπὸ τῷ αἰγιαλῷ, ἢ ὅπου θέλεις.
 αὐτὸς γὰρ εὐρήσεις τὰ τῶν πλάτων, σῆκον καὶ
 ὅρει φῆσι πόδι βαλλόμεθα. καὶ βάλλειν βλή-
 ματα. τί ἐσί μοι τὸ ἡγεμονικόν μου. καὶ ποιόν τι
 ἐγὼ αὐτὸ ποιεῖν καὶ πῶς τίποτε αὐτῷ νῦν
 χρῶμαι. μή τι κενόν νῦν ὅστις; μή τι ἀπόλυτον καὶ ἀ-
 πεσπασμένον κοινωνίας; μή τι προστετηκός καὶ ἀ-
 νακεκραμγόν ἔσθ' ἄρκεδίω, ὥς ἐπὶ τῷ σωφρέπε-
 δι. ὁ τὸν λύον φεύγων, δραπέτης. κύνει δὲ
 ὀνόμα. καὶ ὁ παρανομῶν, δραπέτης. ἅμα καὶ ὁ
 λυπόμενος ἢ ὀργιζόμενος ἢ φοβόμενος ὁ βόλε-
 ταί τι γεγονέναι, ἢ γίνεσθαι, ἢ γινέσθαι, τῷ ὑπὸ τοῖς
 ταῖς πάντα διοικῆντος ἰσταγμένον, ὅς ἐστι νόμος.
 νέμων, ὁ αἰεὶ ἐκάστω ὑπὸ βάλλει. ὁ ἄρα φοβόμενος,
 ἢ λυπόμενος, ἢ ὀργιζόμενος, δραπέτης.

Σπέρμα εἰς μέτραν ἀφείλεται πειχέστερος, καὶ οὐ
 πὸν ἄλλαι αἰτίαι πρῶτα λαβῶνται, ἐργάζεται, καὶ οὐ
 τελῶς βρέφει. ὅς οἱ οὖν, οἷον. πάλιν τροφὴν δὲ φά-
 ρυγγος ἀφ᾽ αὐτοῦ, καὶ λοιπὸν ἄλλαι αἰτίαι πρῶτα λαβῶ-
 νται αἰδοῦσιν, καὶ ὀρμὴν, καὶ τὸ ὅλον ζῶν καὶ εὐ-
 μέν, καὶ ἄλλα ὅσα καὶ οἷα ποιῶ. ταῦτα οὖν γὰρ οὐ
 τοιαῦτα ἐγκαλύπτει γενεὴν ἀποφύγειν. καὶ τὴν
 διωκόμεν ὅπως ὁρᾷ, ὥς καὶ τὴν βρέθουσαν. καὶ τὴν
 ἀνωφερὴν ὀρμὴν, οὐχὶ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἀλλ' οὐχ
 ἢ τὸν οὐρανόν. σιωπῶν ἀδύνατον, πᾶσι πάντας τοῖς
 αὐτὰ ὅποια νῦν γίνετο, καὶ πρόδωκεν ἐγίνετο,
 καὶ ἀδύνατον γενεὴν ἀποφύγειν, καὶ ὅλα δράματα καὶ
 σκηνὰς ὁμοειδέας, ὅσα ἐκ πάσης τῆς σῆς, ἢ τῆς
 πρὸς βυτάρους ἐστὶν εἰς ἐγνώσ, πᾶσι ὁμμάτωρ τί-
 θεσθαι, οἷον αὐτὴν ὅλως Ἀδριανὸς, καὶ αὐτὴν ὅλως
 Αὐττονίνος, καὶ αὐτὴν ὅλως Φιλίππου, Ἀλεξάνδρου.
 Κροίσου, πάντα γὰρ ἐκείνα τοιαῦτα ἦν. μόνον
 δὲ ἐτόρῳ φαντάζεσθαι πάντα τὰ ἐφ' ὅποισιν λυ-
 πτόμενος, ἢ διυλαρεῖσθαι, ὁμοιομετῶ θυσιάζοντα χοιρὰ
 δῖον, καὶ ἀκτακτίζοντα καὶ κεκραγόντα. ὁμοιομετῶ καὶ ὁ
 υἱὸς ἐπὶ τῷ κλινιδίῳ μόνος σιωπῶν τὴν ἐνδο-
 σιν ἡμῶν, καὶ ὅτι μόνος ἔσθ' λογικῶς ζῶν διέδοξεν,
 τὸ ἐκείνως ἐπεὶ τοῖς γινόμενοις. τὸ ἢ ἐπεὶ ἀφί-
 λον πάντων ἀναγκαῖον. ἢ τὴν μέντοι ἐφ' ἐκείνους ὅς
 πεισθέντες ἀνάνω, ἐρώτα σεαυτὸν, εἰ ὁ θάνατός τις
 νὸν εἴη τὸ τίς ἐρεῖ. ὅταν προσκόπῃς ἐπὶ ζῶντος
 ἀμαρτῆς θυθῆς

μεταβάς ὑπολογίζου, τί πρόμοιον ἁμαρτανύεις.
 οἷον ἀργύριον ἀγαθὸν εἶναι κείνων, τὴν ἡδονὴν, ἢ
 τὸ δ' οὐκ ἀγαθόν. καὶ κατ' εἶδ' ἔσθ'. τότε γὰρ ὑδὶ βάλ-
 λωμ παχέως ὑδὶ λήσῃ ἢ ὀρεγῆς. συμπιπῶντες
 τὸ ὅτι βιάζεται. τί γὰρ ποιήσῃ; ἢ εἰ δυνάσασαι, ἄ-
 φελε αὐτῷ τὸ βιάζομαι. Κατέρωνά ἰδὼν, Σωκρά-
 τεϊον φαντάζου ἢ ὀτυχιῶν, ἢ ὑμῶν. καὶ δὲ φρα-
 τὴν ἰδὼν, εὐτυχίωνα, ἢ σιλουίνον φαντάζου, καὶ
 ἀλκίφρονα, τροπαιοφόρον φαντάζου. καὶ ἐξοφῶν-
 τας ἰδὼν, κρείτωνα ἢ Σόλωνα φαντάζου. καὶ εἰς
 ἑαυτὸν ἀπιδὼν τῶν κακῶν ἡμιᾶ φαντάζου. καὶ
 ἐφ' ἑκάστου τὸ ἀλόγον. εἴτα συμπροσπιπείτω
 σοι, ποῦ οὐκ ἐκείνοι. οὐδ' αὖ μοῦ, ἢ ὅπου δ' ἢ. οὕτως
 γὰρ συνεχῶς θεάσῃ τὰ ἀνθρώπινα, καπνὸν, καὶ
 τὸ μηδ' ἔν. μάλιστα ἐὰν συμνημονεύσῃς, ὅτι τὸ
 ἀπαξ μεταβαλὼν οὐκέτι ἔσαι γὰρ τῷ ἀπείρῳ χρό-
 νῳ. σὺ οὐκ ἐν τίνι; τί δ' οὐκ ἀρκέσει τὸ βραχὺ
 εἶναι, κοσμίως διαπεράσας; οἷαν ὑλλῶ καὶ ὑπό-
 θεσιν φύγεις; τί γὰρ ὅτι πάντα ταῦτα ἄλλο,
 πλὴν γυμνάσματα λόγου ἐωρακὸς ἀκριβὲς
 καὶ φυσιολόγως τὰ γὰρ τῷ βίῳ; μὲν οὐκ, μέχρι ἐ-
 φοικειώσῃς σαυτῷ καὶ ταῦτα, ὡς ὁ ἐρῶμενός σου
 μαχῶν πάντα ὁμοεικοῖ. ὡς τὸ λαμπρὸν πῦρ, ὅτε
 αὐτὸ βάλλῃς, φλόγα δ' αὐτῷ καὶ αὐγλῇ ποιεῖ. μη-
 δ' ἐνὶ ὁμοίᾳ εἰπεῖν ἀληθεύοντι πόδ' σου, ὅτι οὐχ
 ἀπλοῦς, ἢ ὅτι οὐκ ἀγαθός· ἀλλὰ ψευδέω, ὅτις

τῷ τῷ

τούτων ἡ πρὸς σὲ ὑπολήψεται. πάντες γὰρ ἄνθρωποι
 σοί. τίς γὰρ ὁ κωλύων ἀγαθὸν εἶναι καὶ ἀπλοῦς; σὺ
 μόνον κρεῖνον μηκέτι ζῶν, εἰ μὴ ποιῇς τὸ εἶσθαι. οὐδὲ
 γὰρ αἰεὶ λόγῳ μὴ τοιοῦτον ὄντα. τί δὲ τὸ ἔστι
 ταύτης τῆς ὑλῆς διατάξις; ἢ τὸ ὑγιεῖσθαι πρὸς
 θῆναι, ἢ ῥηθῆναι; ὅτι γὰρ αὐτὸς ἦ, ἐξεστὶν αὐτὸ πρὸς
 εἶναι ἢ εἰπεῖν. καὶ μὴ πεφασίξῃς, ὡς κωλυόμενος. οὐ
 πρότερον πάντας εἶναι, πρὶν ἢ εἶναι πάντας. ὅτι
 εἶόν δὲ τοῖς ἡδοναβῆσιν ἢ τρυφῇ, τὸ τό σοι τὸ εἶ-
 πει εἰ ὑποβαλλομένης καὶ ὑποπιπνούσης ὑλῆς
 ποιεῖν τὰ οἰκῆα τῇ τῷ ἀνθρώπου κατασκευῇ.
 ἀπόλαυσιν γὰρ δεῖ ὑπολαμβάνειν, πάντες ὁ ἔξῃ
 ἢ τὴν ἰδίαν φύσιν γινώσκειν. πανταχοῦ δὲ ἔξε-
 σι. τοῦ μὲν οὐρ κυλίνδρου, οὐ πανταχοῦ δίδοται
 φέρεσθαι τὴν ἰδίαν κίνησιν. οὐδὲ τῷ ὕδατι, οὐδὲ
 πυρὶ, οὐδὲ τοῖς ἄλλοις οἷα ὑπὸ φύσεως ἢ ψυχῆς
 ἀλόγου διοικεῖται. τὰ γὰρ διεργοντα καὶ γινώ-
 σκοντα πολλά. νοῦς δὲ καὶ λόγῳ δεῖ πάντες τῷ
 αὐτῷ πῖπτοντες, οὕτως πορεύεσθαι δυνάτα, ὡς
 πέφυκε, καὶ ὡς θέλει. ταύτῃ τὴν ῥασιόνειον πρὸς
 ὁμιλίαν ὑβρίζοντες καθ' ἡμῶν γινώσκεισθαι ὁ λόγος
 δεῖ πάντων. ὡς πῦρ ἄνω, ὡς λίθος κάτω, ὡς κύ-
 λινδρος ἢ πρηνούς, μηκέτι μηδὲν ὑπὸ ἑαυτοῦ. ἵνα
 γὰρ λοιπὰ ἐγνώματα, ἢ πῖ τῷ σωματικῷ δεῖ τὸ
 νεκροῦ, ἢ χωρὶς ὑπολήψεως, καὶ εἰ αὐτῷ τῷ λό-
 γου γινώσκουσιν, οὐ θράσυναι, οὐδὲ ποιεῖ κακόν, οὐδὲ

Ἰουρ· ἐπεὶ ἔρι καὶ ὁ πᾶχος αὐτῶν, κακὸς αὖ θυβὺς
 ἐγγύς. ἀλλὰ γούρ τῶν ἄλλων κατασκύασμάτων
 πάντων, ὅτι αὐτὸ κακὸν πῆνι αὐτῶν συμβῆ, πρὸς τὸ
 το χεῖρον γίνεται αὐτῶν τὸ πάχος· γνῶταῦτα δὲ εἰ
 δεῖ εἰπεῖν, καὶ κρείττω γίνεται ὁ ἀνδρωπῶς, καὶ
 ἐπαινετὰ τῶν, ὅς θῶς χρώμεθα τοῖς πρὸς πί-
 πῃσι. ὅλως ὁ μέμνηται, ὅτι τὸν φύσει πελίτιν,
 ὁ δὲ γὰρ βλάπτει, ὁ πόλις ὁ βλάπτει. οὐδ' ἐγὼ πόλις
 βλάπτει, ὁ νόμος ὁ βλάπτει· τῶν δὲ τῶν καλῶ-
 μένων ἀμληρημάτων οὐδὲ γὰρ βλάπτει νόμος. ὅτι
 νυν νόμος οὐ βλάπτει, ὅτε πόλις, οὐτε πολίτις.
 ὅς δὲ δεδιγμένον ἔσθ' ὅτι ἀληθῶς λογμάτων, ἀρ-
 καὶ καὶ τὸ βραχύτατον, καὶ γνῶν μέσῳ κείμην εἰς ἔσθ'
 μνησιν ἀλυπίας καὶ ἀφοβίας. οἶον, φύλλα τὰ
 μὲν τ' αὐτῶν χαμάδις χεῖ. ὡς αὐτῶν γένε-
 φυλλάειον δὲ καὶ τὰ τεκνία σου. φυλλάεια δὲ καὶ
 ταῦτα τὰ ὑδιβοῶντα ἀξιοπίσως, καὶ ὑδιφημῶν
 τα· ἢ ἐκ τῶν γνῶντίων καταρώμενα, ἢ ὑσυχῇ ψέ-
 γοντα, καὶ χλοῦάζοντα. φυλλάεια δὲ ὁμοίως, καὶ
 τὰ διαδεξόμενα τῶν ὑσεροφημάτων. πάντα γνῶν-
 τα ἔαρθ' ὡς γίνεται ὥρῃ. εἴτα αὐτῶν καταβί-
 βληκεν ἐπειθ' ἢ ὑλῆ ἔτορα ἀντὶ τῶν φύει. τὸ
 ὅτι ολιγοχρόνιον κοινὸν πᾶσι· ἀλλὰ σὺ πάντα ὡς
 αἰώνια ἰσόμενα φεύγεις, καὶ διώκεις, μικρὸν καὶ
 καταμύσεις. τὸν δὲ ὅσον ἐγνόντα σε ἡδὲ, ἀλλ' ὅ-
 θρηνήσει. τὸ ὑγιαίνοντα ὁφθαλμὸν, πάντα ὁρᾷ
 δεῖ

δὲ τὰ ὄρατά, καὶ μὴ λέγειν τὰ χλωρὰ θέλει. ὅσοι
 γὰρ ὀφθαλμοὶν τὸς δεῖ. καὶ τὴν ὑγιαίνουσαν ἀνο-
 λω, καὶ ὅσφρησιν, εἰς πάντα δὲ τὰ ἀκροῦσά καὶ
 ὅσφραντά, ἐπείμειν εἶν. καὶ τὴν ὑγιαίνοντα σόμα
 χορ πῶς πάντα τρέφειμα ὁμοίως ἔχειν. ὥς μὲν
 λω πῶς πάντα ὅσα ἀλίσσουσα κατεσκόβεται.
 καὶ τοίνυν τὴν ὑγιαίνουσαν διάνοιαν, πῶς παν-
 τὰ δὲ τὰ συμβαίνοντα ἐπίμειν εἶν. ἢ δὲ λέγε-
 σα τὰ τεχνία σωζέτω καὶ πάντων δ', τί αὖ πρὸς
 ξω ἐπαινέτωσαν, ὀφθαλμοὶ δὲ τὰ χλωρὰ ζητῶν
 ἢ ὀδόντων τὰ ἀπαλά. οὐδεὶς δὲ τὴν οὕτως δύσσο-
 μος ὡς ἀκρὸν ἡσυχοντα οὐ πρὸς ἕξοντα ἵνδ' ἀσσε-
 ζόμενοι τὸ συμβαίνον κακόν. αὐτοῖσι καὶ σο-
 φὸς λω, μὴ τὸ πανύστατον ἔσται τις ὁ κατ' αὐτὸν λό-
 γων, ἀναπνέουσιν μὲν ποτε ἀπ' αὐτοῦ τοῦ παι-
 διαγωγῶν. χαλεπὸς μὲν οὐδὲν ἡμῶν λω· ἀλλὰ
 ἡδονόμεν ὅτι ἡσυχὴ κατὰ γινώσκῃ ἡμῶν. ταῦτα
 μὴ ὅτι αὐτὸς ἀπουδαίει. ἐφ' ἡμῶν ἢ πόσα ἀλλὰ δεῖ
 δὲ ἀπολὺς ὁ ἀπαλακλιῶν ἡμῶν. τὸ ὅτι ἡσυχον-
 σεις ἀκρὸν ἡσυχον, καὶ δύκολον τὸν δὲ λω, λο-
 γιζόμενοι, ἐκ τοῦτου βίου ἀπέρχομαι, ὅτι αὐ-
 τοὶ οἱ κοινωνοὶ, ἵππερ ὡς τὰ τοσαῦτα ἡγωνισά-
 μεν, ἡνυξάμεν, ἐφρόντισα, αὐτοὶ ἐκείνοι ἐθέλοσιν
 ἱππὸν γὰρ, ἀλλὰ ἵνα ἵππον ἐκ τῶν τῶν ἡσυχοντων
 ζοντῶν. τί αὖ ὅτι αὐτὸς αὐτὸν τοῦτον ἡσυχοντα μακροῦ
 ρας δὲ τριβῆς, μὴ μὲν τοὶ δὲ τῶν ἡσυχοντων ἐλατῶν
 ἡμῶν

αὐτοῖς ἀπὸ τοῦ ἀλλοῦ ἰσχυροῦ ἐκείνου, φέ-
 λου, καὶ δύνου, καὶ ἰλίου, καὶ μὴ πάλιν ὡς ἀπὸ
 μὲν. ἀλλ' ὥστε ὑπὸ τοῦ θύσανατοντος, ὅμο-
 λως τὸ ψυχάριον ἀπὸ τοῦ σώματος ὀξεῖται, τοῖς
 αὐτοῖς καὶ τῶν ἀπὸ τούτων ἀποχωρήσει διὰ γενέ-
 σθαι. καὶ γὰρ ταῖς αὐτοῖς φύσιν σωματικῇ, καὶ σωμα-
 τικῇ. ἀλλὰ νῦν διαλύει; διαλύομαι, ὡς ἀπὸ οἰ-
 κείων μὲν, ὅμως ἀνθελκόμεθα, ἀλλ' ἀβιάσας.
 ὅτι γὰρ καὶ ὁ αὐτός, ὅτι καὶ φύσιν. ἐθιστοῦ ὑπὸ πάντων
 ὡς οἶόν τε τοῦ πρασομένου ὑπομένει, ὑπομένει
 καὶ σῶμα, ὅτι ὁ αὐτός, ἐπὶ τίνι φέρει. ἀρχὴ ὅτι ἀπὸ
 σῶματος, καὶ σῶματος πρῶτον ὀξεῖται. μέμνησο ὅτι
 τὸ νεύροσπασμα ὅτι ἐκείνο, τὸ γὰρ ἐγκυρ-
 μένους ἐκείνο ἑκτορεῖα, ἐκείνο ζώον, ἐκείνο, εἰ δὲ εἰ-
 πέει, ἀνθρώπου. μηδέποτε συμπροφαντάς
 τὸ πρὸς ἐκείνους ἀγγειώσας, καὶ τὰ ὀργανία ταῦ-
 τα τὰ πρὸς πεπλασμένα. ὅμοια γὰρ ὅτι σκεπᾶν
 νῦν. μόνον δὲ διαφέροντα, καὶ ὅτι προσφυῖ ὅτι.
 ἐπεὶ τοῖς ὅμοιόν ἐκείνων ὅφελός ὅτι τὸ μολών,
 χωρεῖς τὸ κινήσεως καὶ ἰσχύσεως αὐτὰ αἰτίας, ὅτι
 ἐκείνους τὴν ὑφαντρίαν, καὶ τὸ καλὰ μὲν
 ὅτι γράφοντες, καὶ τὸ μασιγίον
 ὅτι ἡνιόχον.

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΤ.

τοκράτορος τῷ ἑαυτοῦ

Βιβλίον ια.

Α ἰσθαρί λογικῆς ψυχῆς ἑαυτῷ
 ὁρᾷ, ἑαυτῷ δὲ ἀδελφοῖ, ἑαυτῷ ὅπως
 ἀνὰ βούληται ποιῇ. Τὸν καρπὸν
 οὐ φέρει, ἀλλὰ τὴν καρποῦν. οὐ γὰρ
 τῷ φυτῷ καρπούς, καὶ τὸ ἀλόγον ὡς τῷ
 ἄλλοι καρποῦνται. τὸ ἴδιον τέλος τυγχάνει,
 ὅπου αὐτὸ τὸ βίου πέρας ὡς. οὐκ ὁσὸν ὡς
 ὁρχήσιος καὶ ὑποκρίσεως καὶ τῷ τοιούτων ἀ-
 τελῆς γίνεται ἢ ὅλη πράξις ἐάν τι ἐγνώσῃ. ἀλλὰ
 ὡς πάντες μέρους, καὶ ὅπου αὐτὸν καταληφθῇ,
 πληρῶν καὶ ἀπὸ σδεῖς ἑαυτῷ τὸ πᾶν ποιῇ.
 ὡς ἐπὶ, ἐγὼ ἀπέχω τὰ ἐμὰ. εἰ δὲ πᾶν ἔρχεται
 τὸν ὅλον κόσμον, καὶ τὸ πᾶν αὐτὸν κενόν, καὶ τὸ
 σχῆμα αὐτοῦ, καὶ εἰς τὴν ἀπειρίαν τὸ αἰὼνιον ἐκ-
 τείνεται, καὶ τὴν πᾶν διὰ πάλιν γενεοῖαν τῷ
 ὅλῳ ἐμπόδι λαμβάνει, καὶ πᾶν οἶ, καὶ δευρῆ.
 ὅτι οὐδὲν νεώτερον ὄντα οἱ μὲν ἡμᾶς, οὐδὲ
 πᾶν ἰσθῶτον οἱ πᾶν ἡμᾶς· ἀλλὰ τρόπον ἵ-
 να ὁ πᾶν ἀκονίζῃ, ἐάν τοῦ ὅπου οὐκ ἔχῃ,
 πάντα τὰ γεγονότα, καὶ τὰ ἐσόμενα εἰρακε κα-
 τὰ τὸ ὁμοειδές. ἴδιον δὲ λογικῆς ψυχῆς, καὶ τὸ

φιλεῖν τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀλήθεια, καὶ αἰδώς, καὶ τὸ μα-
 ρτυρεῖν ἐαυτὸν προῖμα, ὅτι ἴδιον καὶ νόμος. ὅπως αὖ-
 τοῦ διὰ διήνεγκε λόγῳ ὁρθός, καὶ λόγῳ δικαιο-
 σωμῆς· ὡς δὲ αὐτὸς ποῦς, καὶ ἐρχόμεως, καὶ παγ-
 κρατίου καταφρονήσεις, ἐὰν πλὴν ἐμμελῆ
 φωνῶν καταμερίσῃς εἰς ἕκαστον τῶν φθόγων, καὶ
 καθ' ἕνα πύθῃ σεαυτὸν εἰς τοῦτον ἢ τῆν ἑ. διαφρα-
 σάσθαι γὰρ. αὐτὸ δὲ ἐρχόμεως τὸ αὐτολόγον ποιῆσαι
 καθ' ἕκαστον κίνησιν ἢ χέσιν. τό δ' αὐτὸ καὶ ὑπὲρ
 τοῦ παγκρατίου. ὅπως οὐκ χωρὶς ἀρετῆς, καὶ τῶν
 ἀπ' ἀρετῆς, μέμνησο ὑπὲρ τὰς ἡγ' ἡμέρας τρέχειν. καὶ
 τῇ διαίρῃσιν αὐτῶν, εἰς καταφρόνησιν ἵεναι. τὸ δ'
 αὐτὸ καὶ ὑπὲρ τὸν βίον ὅλον μετὰ φέρει. οἷα δὲ καὶ ἡ
 ψυχὴ ἢ ἐθιμοῖς ἐὰν ἡδὴ ἀκλυθῇσαι δ' ἐν τῷ σώ-
 ματι· καὶ ἡδὴ σβεδῇσαι, ἢ σκεδ' αὐθῇσαι, ἢ συμ-
 μέναι. τὸ δὲ ἐθιμον τοῦτο, ἵνα ἀπὸ ἰδιότητος λείσῃς
 ὀρχηται. μὴ ἡγ' φιλήναι πρὸς ἀταξίαν οἱ χριστιανοί,
 ἀλλὰ λελογισμένως, καὶ σεμνῶς. καὶ ὡς καὶ ἄλ-
 λου πείσαι ἀτραγώδως· πεποίηκά τι κοινωνι-
 κῶς. ὅτι καὶ ἐφίλειμαι. τοῦτο ἵνα αἰεὶ πρόχειρ) ἀπὸ
 τῶν καὶ μεθ' αὐτὸς τίς σου ἢ τέχνης; ἀγαθὸν
 εἶν. τοῦτο δὲ πῶς καλῶς γίνετ', ἢ ἐκ θεωρημάτων.
 τῶν μὲν, πόθεν τὸ ὅλου φύσεως· τῶν δὲ πόθεν τὸ
 ἰδίαις τοῦ ἀνθρώπου κατασκύβῃς. πρῶτον αἰτρα-
 γοδία πρὸς ἡχθῆσαν ἐπομνησικαὶ τῶν συμβαι-
 νόντων. καὶ ὅτι ταῦτα οὕτως πέφυκε γίνεσθαι.

καὶ

καὶ οὗτοι οἷς ὑπὸ τῆς σκηνῆς ψευδαγωγῆσθαι, τοῦτο
μὴ ἀχθεῖσθαι ὑπὸ τῆς μέζοντος σκηνῆς. ὁρᾶτε γὰρ, ὁ
ἰόντως δίδει ταῦτα πρᾶντα. καὶ ὅτι φέρου-
σιν αὐτὰ καὶ οἱ κεκραγότες καὶ κυβερῶν. καὶ λέ-
γεταί, διέπεινα ὑπὸ τῆς τὰ δράματα ποιούντων
χρησίμους. οἷον δὲ ἐκείνο μάλιστ'· εἰ δ' ἀμελήθῃ
ἐκ θεῶν καὶ παῶν ἐμῶν, ἔχει λόγον καὶ ἄλλος. καὶ
παλιν, τοῖς πράγμασι γὰρ οὐκ ἔστι θυμοῦ δακρύβιον
δείξαι ὥστε κέρπιδον σάχυν καὶ ὁρατοῦτα
μετὰ δὲ τὴν τραγωδίαν ἢ ἀρχαία κωμῳδία
πρὸς τὴν παιδιαγωγικὴν πρᾶντα ἔχοντα. καὶ
τῆς αὐτοφίας οὐκ ἀχθεῖσθαι δὲ αὐτῇ τῇ εὐθυφροσύ-
νης ὑπομνήσκουσα. πρὸς οἷον καὶ διόγ-
νης ταυτὶ πρὸς ἀλάνθαι. μετὰ ταῦτα τίς ἢ μέ-
ση κωμῳδία, καὶ λοιπὸν ἢ νέα πρὸς τίποτε πρᾶ-
ντα ἔλθῃ, ἢ κατ' ὀλίγον ὑπὸ τῆς ἐκ μιμήσεως
φιλοτεχνίας ὑπερφύνη ἐπίσημον ὅτι μὲν γὰρ λέγε-
ται καὶ ὑπὸ τούτων ἡ ἀχθεῖσθαι, οὐκ ἀγνοεῖται.
ἀλλὰ ἢ ὅλη ὑπὸ βολῇ τοιαύτης ποιήσεως καὶ
δραματουργίας, πρὸς τίνα ποτὲ σκοπὸν ἀ-
πέβλεψε. πρὸς γὰρ πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς πρὸς
ἄλλω βίου ὑπὸ θεῶν εἰς τὴν φιλοσοφίαν οὕτως
ὑπὸ τῆς αὐτοφίας, ὥς ταύτῃ γὰρ ἢ νῦν ὡς τυγχά-
ναι, ἡλπίσθαι τὴν προσεχῶς ἡλπίσθαι ἀποσκοπῆς,

οὐ δυνάσται μὴ καὶ τῷ ὅλου φυτῷ ἀρκεκόφθαι.
 οὕτω δ' ἢ καὶ ἀνθρώπων, ὧς ἀνθρώπων ἀποχι-
 θείς ὅλης τῇ κοινωνίας ἀποπέπρωκε. ἐλάσσειον
 μὲν οὖν ἄλλοι ἀποκόπῃ, ἀνθρώπων δ' ἐαυτὸς
 ἑαυτὸν τοῦ πλησίον χωρίζει, μισήσας καὶ ἀπο-
 σταφείς. ἀγνοεῖ δ' ἐπὶ καὶ τοῦ ὅλου πολιτεύμα-
 τος ἅμα ἀποτέτμηκεν ἑαυτὸν. πλὴν ἐκείνο γὰρ
 δῶρον τοῦ συσχεαμένου τὴν κοινωνίαν Διός. ἔ-
 ξεισι γὰρ πάλιν ἡμῖν συμφῦναι τῷ προσεχῇ, καὶ
 πάλιν τοῦ ὅλου συμπληρώσεως γίνεσθαι. πλεο-
 νάκεις μὲντοι γινόμεθ' ὅτι τὴν τοιαύτην ἀβί-
 ρειαν, δυσγένετον καὶ δύσκαταβίβητον προ-
 χωροῦν ποιεῖ. ὅπως τε οὐχ ὅμοιοι ὁ κλάδιος ὁ
 ἀπ' ἀρχῆς συμβλασέας, καὶ σύμπλους συμ-
 μένας ἴσθ' μετὰ τὴν ἀποκοπὴν αὐτὸς ἐγκρητὴς
 ὁ γένει. ὅ, τί ποτε λέγουσιν οἱ φυτουργοὶ ὁμοθάμ-
 νειν μὲν, μὴ ὁμοδιουματῆιν δ'. οἱ γὰρ ἀμύλοισι προ-
 ἰόντι σοι ἵπτι τὸν ὀρθὸν λόγον, ὥσπερ ἄρ' ἐπὶ ὑγιᾶς
 πράξεως ἀποστρέψαι σε οὐ δυνάσκονται. οὕτως
 μηδὲ τῇ πρὸς αὐτὸς θυμολείας ἐκρυστέτωσαν. ἀλ-
 λά φύλασσε ἑαυτὸν ἐπ' ἀμφοτέρων ὁμοίως. μὴ
 μόνον ὕπτι τῇ δυσπαθοῦς κρίσεως καὶ πράξεως, ἀλ-
 λά καὶ ὕπτι τῇ πρὸς αὐτὸν ἐκλύειν ὕπτι χειροῦντας. καὶ
 ἄλλως διυχεραίνοντας πράσσειν. καὶ γὰρ τὸ
 το ἀδυνάεις, τὸ γαλεπαίνειν αὐτοῖς ὥσπερ τὸ ἄρ'
 εἶναι τῇ πράξεως, καὶ γὰρ οὐνα καταπληγνί-
 τα·

τα ἀμφοτέρω γὰρ ἐπίσπελιν ἀτάκτῃ. ὁ μὲν ἱππο-
 τρέας, ὁ δὲ ἀλλοτριωθεὶς παθεῖ τὴν φύσιν συγγε-
 νῆκαί φίλον. οὐκ ἐσι χείρων ἐδεμία φύσις τέχνης,
 καὶ γὰρ αἱ τέχναι τὰς φύσεις μιμουμένται εἰς τὸ
 εἶναι, ἢ πασῶν τῶν ἄλλων τελειωτάτη καὶ πόσις
 πῆκωτάτη φύσις, οὐκ αὖ ἀρλείπει τοῦ τεχνι-
 κῆς διμηχανίας παθεῖν διέγει τέχνη τῶν κρατύν-
 νων ἡνίκην, τὰ χείρων ποιέουσιν· οὐκοῦν καὶ ἡ ποικί-
 λη φύσις καὶ δὴ ἡ γῆ ἐν μὲν γῆσις δικαιοσύνης, ἀπὸ
 ἧς ταύτης αἱ λοιπαὶ ἀρεταὶ ἐφίσανται. οὐ γὰρ τὸ
 θέσθαι τὸ δίκαιον, ἐὰν ἦτοί διαφερόμεθα παθεῖν τὰ
 μέλα, ἢ διυξάπαλθῃ καὶ πῶ πῶλυ καὶ μὲν ταπῆ-
 τικοὶ ὥμιον. εἰ οὐκ ἐρχετο δὴ σε τὰ πράγματα
 ὅρ ἀειδίξαις ἐφύγει βρομβῶσί σε. ἀλλὰ τρόπον
 ἵνα αὐτὸς ἐπ' ἐκείνα ὄρχῃ. τὸ γοῦν κείμεν τὸ πόσι
 αὐτῶν, ἡσυχάζειτω. καὶ κείνα μὲν αἰτρεμοῦνται, καὶ
 οὔτε διώκων οὔτε φεύγων ὀφθῆσθαι. σφαῖρα ψυ-
 χῆς αὐθιδής, ὅταν μήτε ἐκτείνῃται ἐπὶ ἡμῖν τε
 ἔσω σιωτρίχῃ, μήτε σιωιζαύῃ. ἀλλὰ φασὶ λάμ-
 πηται, ὅτι τὴν ἀλήθειαν ὁρᾷ τὴν πάντων, καὶ τὴν
 ἐν αὐτῇ.

Καταφρονήσῃ μιστὶς; ὀφείτω. ἐγὼ δὲ ὄψομαι,
 ἵνα μήτι καταφρονήσῃς ἄξιον πράσσω ἢ λέγων
 εὐρίσκωμαι. μισθὸς δὲ ὀφείτω. ἀλλὰ ἐγὼ διμύνης
 καὶ δύνους παντί. καὶ τούτῳ αὐτῶν ἐτοιμῶν
 πῶροί μιν δὲ εἶναι. οὐκ ὁπιδιδικῶς, οὐδὲ ὡς κατα

πιδ' ἐκνύμι' ὅτι ἀνέχομαι, ἀλλὰ γνησίως καὶ
 κησῶς, οἷ' ὁ φωκίων ἐκέν'· εἴ γε μὴ προσ-
 ποιῆ'· τὰ ἔσω γὰρ δ' εἴδοι' αὐτὰ ἔν· καὶ ὑπὸ τῷ
 θεῷ βλέπει' ἀνθρώπου πρὸς μηδὲν ἀγανακ-
 τικῶς διαλέμεθ', μηδὲ δεινοπαθοῦντα· τί γὰρ
 σοι κακόν· εἰ αὐτὸς νῦν ποιεῖ τ' ὑπὲρ τῆ φύσεως σου
 οἰκισμόν, ὃ δέχῃ τὸ νῦν τῇ τῷ ὅλῳ φύσει δύναι-
 ρον, ἀνθρώπ'· τεταμέν' πρὸς τὸ γίνεσθαι δι'
 ὅθ' οὐδὲ τ' ἰσότης συμφέρον; ἀλλήλων καταφρα-
 νθόντες, ἀλλήλοις ἀρεσκόμενοι, καὶ ἀλλήλων ὑ-
 πόβριον θέλοντες, ἀλλήλοις ὑποτακτικόμενοι.
 ὡς ἅπασι καὶ λέβηθ' ὁ λέγων, ἐγὼ προί-
 ρημαι ἀπλῶς σοι προσφέρειν. τί ποιεῖς ἀνθρώ-
 πε; ὅτ' οὐδὲν δέει προλέγειν, αὐτὸ φανήσεται· ὑπὲρ
 τοῦ μετώπου γεγράφει ὁ φείλει δυνεὶ καὶ φωνῇ· τοι-
 οῦτορ ἔχει δυνεὶ καὶ τοῖς ὀμμασιν ὁρᾷ· ὡς τῷ ἔ-
 ρασθαι καὶ τῷ βλέμματι, πάντα δυνεὶ γνωρίζει
 ὁ ἐρώμεθ'· τοῖς ὅλως δέει τ' ἀπλῶς καὶ ἀγαθόν
 εἶναι, οἷ' ἡ γράσων· ἵνα ὁ πρῶτος, ἅμα τῷ προσελ-
 θεῖν θέλῃ καὶ θέλῃ αἰσθῆται· ὑπὲρ τῆ δυνεὶς καὶ ἀπλό-
 τητος σκάλμ'· ἐσὶν ὁ δὲ ἐσὶν αἰχίον λυκοφιλίας
 πάντων μάλιστα ὅτ' ἐφύγε, ὁ ἀγαθός, καὶ ἀπλός,
 καὶ θυμολής, καὶ τοῖς ὀμμασιν ἔχουσιν ταῦτα· ὅλως
 θανόν· καλίστα καὶ ζῶν, δυνάμεις αὐτῇ τῇ ψυχῇ, ἐ-
 σὶν πρὸς τὰ ἀδιάφορα καὶ διαφορῇ, ἀδιαφορήσει
 καὶ ἐκαστομὲν τῷ θεωρῇ διακρίνωμεν καὶ ὁλικῶς.
 καὶ

κὴ μεμνημένος, ὅτι ὁ δὲ αὐτὸν ἐπόλεον ποῦ αὐ-
 τὸ ἡμῶν ἐμποιεῖ. οὐδ' ὁρᾷς ἐφ' ἡμᾶς. ἀλλὰ τὰ μα-
 ρμεῖ ἡμεῖς ἴδωμεν, οἵ τ' αὖ ποῦ αὐτὸν κείσιν ἐργονδῶν
 τὰς τῶν οὐ γράφοντες αὐτοῖς. ἔξομ μὲν μὴ γράφω,
 ἔξομ δ' ἐλὼν πλάβη, δὴ θὺς ὁρᾷς αὐτὸν. ὅτι ὁλίγῳ
 χρόνου ἔσται ἡ τοιαύτη προσοχή. καὶ λοιπὸν πε-
 παύσεται ὁ βίος. τί μωροὶ δύσκολον καλῶς ἐ-
 χειρ ταῦτα, εἰ μὲν γὰρ ἡ φύσις ἐστὶ χαῖρε αὐτοῖς.
 καὶ ραδίως ἔσω σοι εἰ δὴ πρὸς φύσιν, ἴστε τί δει-
 σοι ἡ φύσις τὴν σὺ φύσιν. καὶ ὡς αὐτὸν αὐτὸν δὲ κ' αὐ-
 τὸν δόξωμεν. παντὶ γὰρ συγγνώμη τὸ ἴδιον ἀγαθὸν
 ζητοῦν. πύθην ἐλάνυθην ἑκαστον, καὶ ἐκ τίνων ἑ-
 καστον ὑποκειμένω, καὶ εἰς τί μεταβάλλει. καὶ
 οἶον ἔσται μεταβάλλον, καὶ ὡς ὁ δὲ κακὸν πεί-
 σεται. καὶ πρῶτον, τίς ἡ πρὸς αὐτὸν μοιχοῖς.
 καὶ ὅτι ἀλλήλων ἔνεκον γέγοναμεν. καὶ κατ' ἐτε-
 ρον λόγον, προσησόμεθα αὐτῶν γέγονα, ὡς
 κείνους ποιήσαντες, ἢ ταῦτα ἀγέλας. αὐτὸν δὲ ἐπι-
 δι. ἀπὸ τοῦ εἰ μὴ ἄτομοι, φύσις ἡ τὰ ὅλα διαικον-
 ῶν. εἰ αὖτε, τὰ χείρονα τῶν κρείσσονων ἐνεκον. ταῦ-
 τα δὲ, ἀλλήλων. δ' αὐτῶν δὲ, ὅποιοί τινες εἰσιν
 ὡς τὸ τραπέζης, ὡς τὸ κλιναρίου. τὰλλα. μάλιστα
 δὲ, ὅτις ἀνάγκας λογμάτων κειμήλιας ἔχου-
 σιν. ταῦτα δὲ ταῦτα. μεθ' οἷον τύφω ποιου-
 σι. τρίτον, ὅτι εἰ μὲν ὀρθῶς ταῦτα ποιούσιν,
 οὐ δὲ δύσχεραίνον. εἰ δ' οὐκ ὀρθῶς, δὴλα-
 νοῦσι ἀπορροῦ καὶ ἀγνοῦντες. πᾶσι γὰρ ψυχῇ

ἀκούει σέρεται, ὥσπερ τὸ ἀληθὺς, οὕτως καὶ
τὸ κατ' ἀξίαν ἐκείνου προσφέρει. ἄχθοιτο γὰρ
ἀκούοντες, ἄδικοι, καὶ ἀγνώμονες, καὶ πλεονέκται,
καὶ καθάπαξ ἅμα ἱκανοὶ πόδι ὅς πλησίον. τέταρτον
ὅτι καὶ αὐτὸς πολλὰ ἁμαρτανύεις, καὶ ἄλλος τοι
οὕτως εἶ. καὶ εἰ τινων δὲ ἁμαρτημάτων ἀπέχῃ,
ἀλλὰ τίω γε ἐξίην ποιητικῶς ἐξείς, εἰ καὶ δὴ δει-
λίαν, ἢ δ' ὀξυκοπίαν, ἢ τοιοῦτό τι κακόν, ἀπέχῃ τῶν
ὁμοίων ἁμαρτημάτων. πέμπτον, ὅτι εἰ δὲ εἰ ἁμαρ-
τάνουσι κατέληφας. πολλὰ γὰρ κατ' οἰκονομίαν
γίνεται, καὶ ὅλως πολλὰ δίδει πρότερον μαθεῖν.
ἵνα τις πόδι ἀλλοτρίας πράξεως καταλέπῃ καὶ
ἐκφάνηται. ἕκτον, ὅτι ὅταν λίαν ἀγανακτῇς,
ἢ καὶ δυσπαθῇς, ἀκαριαῶς ὁ ἀνθρώπῃ βίος,
καὶ μετ' ὀλίγον πάντῳ διετάθηται. ἑβδόμον,
ὅτι οὐχ αἱ πράξεις αὐτῶν γινώσκουσιν ἡμῖν. ἐκείναι
γὰρ εἰσιν καὶ τοῖς ἐκείνων ἡγεμονικοῖς. ἀλλὰ αἱ ἡ-
μέτεραι ἐπολήψαι. ἄρον γοῦν καὶ θέλησον ἀ-
φῆναι τίω ὡς πόδι δεινοῦ κρίσις, καὶ ἀπὸ τῆς ἡ-
δονῆς. πῶς οὐκ ἄρῃ; λογισάμενος ὅτι οὐκ αἰχρὸν.
εἰ γὰρ μὴ μόνον ἢ τὸ αἰχρὸν κακόν, ἀνάγκη καὶ
σε πολλὰ ἁμαρτανύειν. καὶ λησίων καὶ παντοῖον
γινώσκει. ὅγδοον, ὅσω χαλεπώτερα ὑβριστεύουσιν
αἱ ὀργαὶ καὶ λύπαι αἱ ὑπὸ τοῖς τοιοῦτοις, ἢ πόρ-
ρῳτά ὅτι ἐφ' οἷς ὀργιζόμεθα καὶ λυπούμεθα. ἐ-
πατόν, ὅτι ὁ δυνάμενος ἀνίκητος, εἰ γὰρ γινώσκῃ ἢ καὶ

μὴ σπασθῆς, μηδὲ ὑπόκεισιν. τί γάρ σοι ποιεῖσθαι
οὐ βουλευτότατον, ἐὰν διατελῇς θυμολῆς αὐτῶν,
καὶ ἐκ οὕτως ἐτυχε, πρῶτος πρῶταις καὶ μεταδὲ
δ' ἄσπας, δὴ χολῶν πρὸ αὐτῶν ἐκείνων τῶν καιρῶν,
ὅτε κακὰ ποιεῖς σε ὑποχειρῆ μὴ τέκνον, πρὸς ἄλ-
λο πεφύκαμεν ἐγὼ μὲν ὃ μὴ βλάβω. σὺ δὲ βλά-
πῃς, τέκνον. καὶ δεικνῦναι θυαφῶς καὶ ὀλικῶς,
ὅτι ὅσον οὕτως ἔχει. ὅτι οὐδὲ μέλεισθαι αὐτῶν ποιοῦ-
σιν, οὐδ' ὅρα συναγελασικὰ πύφουκε δὲ δὲ, μὴ
τε εἰρωνικῶς αὐτῶν ποιεῖν, μὴ τε ἐνειδισικῶς, ἀλ-
λὰ φιλοσόφως καὶ ἀσθήκτως τῇ ψυχῇ, καὶ μὴ
ὥς ἐν χολῇ, μηδὲ ἵνα ἄλλῃ παρὰ τὰς θυμα-
σθ' ἀλλ' ἥτοι πρὸς μόνον, καὶ ἐὰν ἄλλοι ἴνθου πε-
ρὶ ἐνέκωσι. τούτων τῶν γένεα κεφαλῶν μέμνη-
σο, ὡς παρὰ τῶν μουσῶν δ' ὦρα εἰληφῶς. καὶ ἄρ-
ξά ποτε ἀνδρῶν πρὸς αὐτοὺς, ὡς ζῆς. φυλακτίον δὲ
ἐπίσης τῷ ὀργίζεσθαι αὐτοῖς, τὸ κολαπδύειν αὐ-
τους. ἀμφοτέρω γὰρ ἀκρογωνία, καὶ πρὸς βλάβῃ
βίω φέρει. πρὸ χειρὸς δὲ ἐν ταῖς ὀργαῖς, ὅτι οὐχὶ
τὸ θυμοῦ δαα ἀνδρικόν, ἀλλὰ τὸ πρῶτον καὶ ἡμε-
ρον, ὥσπερ ἀνθρωπικώτερον, οὕτως καὶ ἀρετικ-
κώτερον, καὶ ἰσχύει καὶ νότον καὶ ἀνδρίας τῷ
τῶ μέτεσι. οὐχὶ ὅτι ἀγανακτοῦν καὶ δύσχε-
ροῦν. ὅσω γὰρ ἀπαθεία ὅσον ὑπεκείνους, τοσοῦ-
τον καὶ δυνάμει. ὥσπερ τε ἡ λύπη ἀδύνοῦς, οὐ-
τως καὶ ἡ ὀργή. ἀμφοτέρω γὰρ τέτρωνται, καὶ ὅτι

δεδωκασιν. εἰ δὲ βούλει, καὶ δέκτετο πρὸ τοῦ
 μουσικῆτος δάδου λαβέ. ὅτι τὸ μὴ ἀξιοῦν ἀ-
 μαρτανεῖν οὐ φαύλεις μαυκόν. ἀδυνατοῦ γὰρ
 ἐφίεται. τὸ δὲ συγχωρεῖν ἄλλοις μὴ εἶναι τοῖς τῆς,
 ἀξιοῦν δὲ μὴ εἰς σὲ ἀμαρτανεῖν, ἀγνωμοσύνη τυ-
 ραννικόν. τέσσαρας μάλιστα τροπὰς τῷ ἡγεμο-
 νικοῦ πρὸς φυλακτέον διηνεκῶς. καὶ ἐπειδὴ φω-
 ρώσης, ἀπαλειπῆιον, ὡς λέγοντα ἐφ' ἑκάστου οὐ-
 τως. ὅσον τὸ φαύτασμα οὐκ ἀναγκαῖον. ὅσον, λυ-
 ζήν κοινωνίας. ὅσον, οὐκ ἀπὸ σαυτὶ μέλους λέγειν.
 τὸ γὰρ μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ λέγειν γινώσκουσιν ἀτοπωτάτοις
 νόμιζε. τέταρτον δὲ δεῖ καθ' ὅσαυτοῦ ἐνδιδίεις,
 ὅτι ὅσον ἐπὶ ὡμολογίου δεῖ καὶ ἐπὶ κατακλινομένου
 τῷ γινώσκου δεισφόρου μέρους, τῇ ἀτιμωτόρᾳ καὶ
 θνήτῃ μοίρᾳ τῇ τῶ σώματι, καὶ ταῖς τούτου
 παχείαις ἡδοναῖς. τὸ μὲν πνεύματόν σου, καὶ τὸ
 πνεῦμα πάντων ὅσον ἐγκέκραται, καὶ τοι φύσει ἀνα-
 φερῆ ὄντα, ὅμως πειθόμενα τῇ τῶν ὅλων διατά-
 ξει, πρὸς κρατεῖται γινώσκουτα ὡς τῷ συγκρίμα-
 τος. καὶ τὸ γινώσκου δὲ τὸ γινώσκου πάντων, καὶ τὸ ὑπερόν,
 καὶ τοι κατωφερῆ ὄντα, ὅμως ἐγὴ γερῆς ἐξήκε
 τὴν ὅχι σαυτὶ φυσικὴν διάσιν. ὅπως ἄρα καὶ τὰ σοιχεῖα
 ὑπακούουσιν ὅλοις, ἐπειδὴ πᾶς κατὰ ταχὺ σὺν
 εἰς μόνοντα, μέχρις αὐτὸ ἐκείθεν πάλιν τὸ γινώσκου
 τὸ διαλύσεως σημήνη. ὁ δεινόν ὅσον μόνον τὸ νοε-
 ρόν σὺ μέρος ἀπειθεῖς εἶναι, καὶ ἀγανακτεῖν τῇ σαυτὶ

χώρα, καὶ τοὶ ὁδοὶ γὰρ βίβιον τότε ὑπὸ τῆς γῆς,
 ἀλλὰ μόνα, ἢ τὴ φύσιν δὲ μὲν ἔσθ' οὐ μόνον αἰετοὶ
 ταῖς, ἀλλὰ τὴν ἐναντίαν φέρονται. ἢ γὰρ ἐπὶ τὰς ἀ-
 δικαίματα καὶ τὰ ἀνομιήματα, καὶ τὰς λύπας,
 καὶ τὰς φόβους κινήσεις, οὐδ' ἄλλοις ἐσμ', ἢ ἀφιστε-
 μένουν τὴ φύσεως. καὶ ἔσαν διὰ τινι τῶν συμβα-
 νόντων διαχεράινει τὸ ἡγεμονικόν, καταλέπει
 καὶ τότε τὴν ἑαυτοῦ χώραν. πρὸς ἰσότητά γὰρ καὶ
 θεοσέβειαν κατισκιδύασται, οὐχ ἡθελόν ἢ πρὸς δι-
 καιοσύνῃ. καὶ γὰρ ταῦτα γινώσκοντες ὅτι οὐδὲν ἐν δυνά-
 μει σφίσι, μᾶλλον δὲ πρὸς βύτορα τῶν δικαιο-
 πραγμάτων. ὅ μὴ εἰς καὶ ὁ αὐτός ἐστιν αἰεὶ τῷ
 βίου σκοπὸς, ὅτι καὶ ὁ αὐτὸς δὲ ὁλοῦ τοῦ
 βίου εἶναι οὐ δύναται. οὐκ ἄρκει τὸ εἰρημνίον, ἐὰν
 μὴ καὶ κῆνος προσθῇ, ὅπως οἶον εἶναι δὲ τῶν τῶν
 σκοπῶν, ὥστε γὰρ οὐχ ἡ πάντων τῶν ὑπὸ
 σοῦν πλείοσι δοκούντων ἀγαθῶν ὑπόληψις ὁ-
 μοία ὅτι, ἀλλ' ἢ τῶν τοιούτων διέτινων, τούτῃσι
 τῶν κρινῶν, οὕτως καὶ τὸν σκοπὸν, διὰ τὸν κρινῶν
 νικῶν καὶ πολιτικὸν ὑποσχεσθῆναι. ὁ γὰρ εἰς ἑαυτὸν
 πᾶσαι τὰς ἰδίας ὁρμὰς ἀπ' αὐθιγῶν, πᾶσαι τὰς
 πράξεις ὁμοίας ἀπερδ' ὡς δ'. καὶ ἢ τῶν αἰεὶ ὁ αὐτός
 ἔσται. τὸν μὲν ἢ ὁρεῖν, καὶ ἢ κατοικίδιον καὶ ἢ
 πῶς τούτῃ καὶ διασώβησιν. Σωκράτης, καὶ τὰς
 πολλῶν λόγους. λαμίας ἐκείλῃ, παιδίῳ δὲ
 μαῖα, λακεδαίμονιοι τοῖς ἢ ἐγγύς γινώσκουσιν θεωρίας

ὑπὸ

ὑπο τῇ σκιά τὰ βάθρα ἐτίθει, αὐτοὶ δὲ οὐ-
 τυχὸν ἐκμαδεύοντο. Ἦν περ δίκαια ὁ Σωκράτης ποθεῖ-
 ναι μὴ εἶναι παρ' αὐτὸν, ἵνα ἔφη μὴ ἦν κακί-
 στω ὁλέθρῳ ἀπόλωμαι. τουτέστι μὴ εἴπαθ' ὅν
 διωκθὲς αὐτὸν ποιεῖσαι. γὰρ τοῖς τ' ἐφεσίῳν γράμ-
 μασι, παρ' ἀγγέλμα ἔκειτο συνεχῶς ὑπομιμνή-
 σκεσθαι τῇ παλαιᾷ ἑνὶ τῇ ἀρετῇ χρησαμένην.
 οἱ Πυθαγόρειοι, ἔωδον εἰς τὸν οὐρανὸν ἀφορεῖν,
 ἐν ὑπομιμνησκόμεθα τῇ ἀεὶ ἡγ' τὰ αὐτὰ καὶ ὡ-
 σαύτως τὸ ἐαυτῇ ὄργον δεικνύοντων. καὶ τὴν τά-
 ξιν καὶ τὴν καθαρότητα, καὶ τὴν γυμνότητα.
 οὐδὲν γὰρ πλεονάζοντα ἔσθ' οἱ Σωκράτης
 τὸ καὶ ἴδιον ὑπεζωσμένῳ. ὅτε ἡ Ξανθίππη λα-
 βοῦσα τὸ ἱμάδιον ἔξω πρὸ ἦλθε. καὶ ἂν εἶπεν ὁ Σω-
 κράτης τοῖς ἐταίροις αἰδεῖσθαι καὶ ἀναχωρεῖν
 σιγῇ, ὅτε αὐτὸν εἶδον ὅπως ἐσταλμένην.

Εν τῇ γράφῃ καὶ ἀναγινώσκειν οὐ πρότερον
 ἀρξαις, πρὶν ἀρχῆς. ὅσον πολλῶ μᾶλλον γὰρ τῷ
 βίῳ. διούλῳ πέφυκας, οὐ μέτεσί σοι λόγου. ἱ-
 μόρ δ' ἐγέλασε φίλον κῆρ' ἐμψύονται δ' ἀρετῇ
 χαλεποῖς βάλλοντες ἐπεσιν. σὺ κορυφαμένῳ ζῇ
 τῇρ, μαινομένῳ. τοιοῦτ' ὅ τὸ παιδίον ζῇ τῇ,
 ὅτε οὐκ ἔτι δίδοται. καταφιλοῦντα τὸ παιδίον
 ἔλεγε ὁ Ἐπίκτητ' ὅτι οὐκ ἔστιν ἀφ' ἑαυτοῦ. αὐ-
 τοῖς ἴσως ἀρεθάνῃ. διὸ σφῆμα ταῦτα; ὅτι οὐκ ἔστι
 φημι ἔφη φυσικὸν ἑνὶ ὄργου σημαντικόν. καὶ

οὐδ' ἐπὶ σέχεται θειοδιδάσκων, ἀλλὰ τῶν ἀνθρώπων· οὐδ' ἐπὶ
 σκηνῇ, σκῆψις, πάντεσσι μαθηταῖς, οὐκ εἰς τὸ μὴ
 ἔσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ οὐ μὴ ἔσθαι. λατρεῖς πρὸς αὐτὸν οὐ γέ-
 νηται, τὸ τῷ Εὐκλείδῳ, τὸ οὐκ εἶναι πρὸς τὸν συγ-
 γκαταπιδέσθαι εὐρεῖν. καὶ οὐ, ἵνα πρὸς τῆς ἀρετῆς
 τύπῃ τὸ πρὸς ἐκείνῳ φυλάσσειν, ἵνα καὶ ἐπὶ τῆς
 εὐσεβείας, ἵνα κοινωνικαί, ἵνα καὶ ἀξίαν. καὶ οὐ-
 βῆτος μὲν πάντας πασι ἀπὸ τοῦ ἐκείνου, ἵνα καὶ πρὸς
 μαθητῶν τῶν οὐκ ἐπὶ αὐτῶν χεῖρας. ἡ πρὸς τῷ τυχόν-
 τῳ ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, ἀλλὰ πρὸς τῷ μαθητῇ, καὶ
 καὶ ὁ Εὐκλείδης εἶπε, τί θέλετε λογικῶν ψυχῶν
 ἔχειν, ἢ ἀλόγων; λογικῶν, τίνας λογικῶν, ὑγιῶν,
 ἢ φεύλων; ὑγιῶν, τί οὐκ ἐστὶν; ὅτι ἔχει-

μεν. τί οὐκ ἐστὶν, καὶ
 ἀφ' ἑαυτοῦ

ΜΑΡΚΟΥ ΑΝΤΩΝΙΝΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟ

ρος τῶν εἰς αὐτὸν βιβλίων ιβ.

ΑΝΤΑ ἔκεινα ἐφ' ἃ εἶπα ποδιδόσω
 δύχῃ ἐλθεῖν, ἥδη ἔχειμ διώσασα,
 εἰὰ μὴ σαυτοῦ φθονῆς. ὅσοι ὅδε
 εἰὰ πάντ' ἡρελθὸν καταλίπης,
 καὶ τὸ μέλλον ὑπὸ τρέφῃς τῇ πεινοίᾳ. καὶ τὸ πα-
 ρὸν μόνον ἀποδιδύμῃς πρὸς ὁσιότητα καὶ δικαιο-
 σσύῃ. ὁσιότητα μὲν, ἵνα φιλήῃς τὸ ἀκνημόμην.
 σοὶ γὰρ αὐτὸ ἡ φύσις ἐφέρει, καὶ σὲ τούτῳ. δικαιο-
 σύῃ δέ, ἵνα ἐλευθέρως καὶ χωρὶς ποδὶ πλοκῆς
 λέγῃς τὰ λεγθῆν, καὶ πράσσῃς τὰ κτλ νόμου, ὅ-
 κατ' ἀξίαν. μὴ ἐμποδίσῃ δέ σε, μήτε κακία ἀλ-
 λοτρίαν, μήτε ὑπόληψις, μήτε φωνή, μηδὲ μὴ
 αἰδοῦσις τοῦ ποδὶ τεθραμμένου σοὶ βαρκιδίου. ὅ-
 ψεται γὰρ τὸ πάχος. εἰὰ οὖν ὅτε δὴ ποτε πρὸς
 ὁδόδ' ὡ γῆν, πάντα τὰ ἄλλα καταλιπὼν, μόνον
 τὸ ἡγεμονικὸν σου, καὶ τὸ ἐν σοὶ θεῖον τιμήσῃς. καὶ
 τὸ μὴ παύσεσθαι ποτε ζῶν φοβηθῆς. ἀλλὰ τό γε
 μηδέποτε ἀρξάσθαι κτλ φύσιν ζῶν, ἔσθ' ἀνθρω-
 πῳ ἀξιῷ τοῦ γηονήσαντος κόσμου, καὶ παύσῃ
 ἐν ᾧ ὡς πατρίδι, καὶ θαυμάζων ὡς ἀ-
 πλοσδόκητα τὰ κατ' ἡμέραν γινόμενα, καὶ κρε-
 μάμεθα ἐκ τῆς δε καὶ τῆς δε. ὁ θεὸς πάντα τὰ ἡγεμο-
 νικά, γυμνά τ' ὑλικὰν ἀγγείων καὶ φλοιῶν καὶ κα-
 θαρμάτων ὁρᾷ. μόνῳ γὰρ τῷ εἰαυτῷ νοερώμενῳ
 ἀπῆται,

φιλεῖ, τῷ δὲ ἑαυτοῖ ποδὶ αὐτοῦ ὑπόλοιπον ἐν ἑλπί-
 ῃ λόγῳ τίθεται, ἢ τὴν τῶν ἄλλων. εἰ γοῦν
 τινα θεὸς ὑδισαῖς, ἢ διδ' ἀκαλθ' ἐμφροῦν κελύσει
 μηδὲν καὶ δ' ἑαυτὸν ἐνθυμῆσαι καὶ διανοεῖσαι,
 ὃ μὴ ἐμά γε γινώσκων ἴξοις, οὐδὲ πρὸς μέαν ἡ-
 μέραν ἴδωρ ὑπομῖναι· οὕτως αὖτε πέλαις μάλλον
 αἰδ' ὅμεθα τί ποτε ποδὶ ἡμῶν φρονήσῃσι, ἢ ἑαυ-
 τούς. πῶς ποτε πάντα καλῶς καὶ φιλανθρώ-
 πως διατάξαντο οἱ θεοὶ, ἴδωρ μόνον παρῆδ' οἱ,
 τὸ γένους τῶν ἀνθρώπων καὶ πάντων ζήσους, καὶ
 πλείστα πρὸς τὸ θεῖον ὥσπερ συμβόλαια βεβλήσας,
 καὶ ὑδὶ πλείστον δ' ὀργῶν ὀσίῳ καὶ ἱερουργίῳ
 σωθήσιν· ὅτι θεῶν γηρομελόνους, ἐπειδ' αὖ ἅπαρ
 ἀρδάνωσι, μηκέτι αὖθι γίνεσθαι, ἀλλ' εἰς τὸ παν-
 τελές ἀπεσβηκέναι. ἴδωρ δὲ εἴ πορ καὶ οὕτως ἔχει,
 οὐκ ἴδι ὅτι εἰ ὥς ἐτόρως ἔχειν ἐδίδει ἐποίησεν αὖ. εἰ
 γὰρ δίκαιον ἔω, ἔω αὖ καὶ δυνάττω· καὶ εἰ καὶ φύ-
 σιν, ἢ νεγκον αὖ αὐτὴ ἢ φύσιν. ἐκ δὴ τῷ μὴ οὕτως
 ἔχειν, εἴ πορ οὐχ ὅτως ἔχει, πιστέω σοι τὸ μὴ διεῖ-
 σαι οὕτως γίνεσθαι. ὁρᾷς γὰρ καὶ αὐτὸς, ὅτι ἴδωρ
 πρᾶξῃ τῶν δικαιολογῆ πρὸς τὸν θεόν. οὐκ αὖ δὴ
 οὕτως διελεγόμεθα τοῖς θεοῖς, εἰ μὴ ἀρίστοι καὶ
 δικαιοτάτοί εἰσιν. εἰ δὲ ἴδωρ, οὐκ αὖ τι ποδὶ εἰδὸν
 ἀδίκως καὶ ἀλόγως ἡμελημένον τῶν ἐν τῇ διακρο-
 μήσει. ἐδίδε καὶ ὅσα ἀργινώσκεις, καὶ γὰρ ἡ-
 χεῖς ἢ ἀεισερά, πρὸς τὰ ἄλλα δὴ τὸ ἀνέβισον ἀρ-
 γός

γὼς οὕτως, τὸ χαλινὸν ἐφραμύνειτορ ἢ ἢ δὲ
 κρατῇ. τοῦτο γὰρ εἶναι. ὅποιον δὲ καταληφθε-
 ναὶ ὑπὸ τοῦ θανάτου, καὶ σῶμα καὶ ψυχὴ τὰ
 βραχύνετα τοῦ βίου. Ἐχάνασαν τὸ ἐπίσκησεν
 πρὸς αἰῶνος, τὴν αἰδιότητα πάσης ὕλης, γυ-
 μνά τ' φλοιῶν θιάζεσθαι τὰ αἰτιώδεια. τὰς ἀναφο-
 ρὰς τ' πράξεων. τί πόνος, τί ἡδονή. τί θάνατος, τί
 λόγος. τίς ὁ ἐαυτῷ ἀχολίας αἴτιος. πῶς οὐδ' εἰς ἑ-
 ἑλθον ἐμποδίζεται. ὅτι πάντα ἐσώληται. ὁμοι-
 ον δ' εἶναι δὲ γὰρ τῇ τῶν λογμάτων χεῖρ, πᾶσι
 κραύασθαι, οὐχὶ μονομαχεῖν. ὁ μὲν γὰρ τὸ ξίφος ἐ-
 χεῖται, ἀκτινίζεται καὶ ἀναεῖται. ὁ δὲ τὴν χε-
 ῖρα αἰεῖ ἔχει, καὶ οὐδ' ἐν ἄλλο ἢ σφύρειται αὐτῷ δὲ
 τοιαῦτα τὰ πράγματα ὁρᾶν διακροῦντα εἰς ὕ-
 λην, αἴτιον, ἀναφορὰν. ἡλίπην δ' ἐξουσίαν ἔχει ἀν-
 θρωπος, μὴ ποιεῖν ἄλλο, ἢ ὅτι μέλλει ὁ θεὸς ἐπα-
 νεῖν. καὶ δέχεσθαι παῦν, ὃ αὐτὸν ἐμὲ αὐτῷ ὁ θεός. τὸ
 ἔξω τῇ φύσει, μήτε θεοῖς μεμπέειν. οὐδ' ἐν γὰρ ἐ-
 κόντ' οὐδ' ἄκοντ' οὐδ' ἀμαρτάνουσι, μήτε ἀνθρώ-
 ποις, οὐδ' ἐν γὰρ οὐχὶ ἄκοντ' οὐδ' ὡς οὐδ' ἐν γὰρ μεμ-
 πέειν. πῶς γέλοιον καὶ ἔγνον ὁ θαυμάζων οὐδ' ἐν
 τῶν γὰρ βίῳ γινομένων.

Ἡ δὲ ἀνάγκη ἐμαρμύνη, ἀπαράβατον τάξις, ἢ
 πρόνοια ἰλάσιμον. ἢ φρυγμός, ἐκίότατον ἀπὸ σκέ-
 πης. ἐμὲν ἀπὸ ἀνάγκης, τί ἀνελτένης. εἰς
 πρόνοιαν δὲ δεχομένη τὸ ἰλάσκεσθαι, ἄξιον αὐτὸν

ποιήσας ὅτι ἐκ τοῦ θεοῦ βουλεύας. εἰ δὲ φυχμὸς αὐτοῦ
γεμόνδυστος, ἀσμελίζει, ὅτε ἐν παντί τῷ ἡλύδῳ
νι, αὐτὸς ἔχεις ἐν σαυτῷ ἡνὰ τοῦ ἡγεμονικῶν.
ἡδὲν ποδὶ φέρῃ σε ὁ ἡλύδωρ, πρὸς ἀφ' ἑτέρου τὸ (αὐ-
κίδιον, τὸ πνεύματιον, τὰλλα· τὸν γὰρ τοῦ ὄντος
παροίσῃ. ἢ τὸ μὲν ἔλχυνσφῶς μέχρι σβωδῆ, φαί-
νει, καὶ τὴν αὐγλὴν ἀκρὴ βάλλει· ἢ δὲ ἐν σοὶ ἀλή-
θεια καὶ δικαιοσύνη καὶ σωφροσύνη, προσπο-
σβύσεται; ὡς τὸ φαντασίαν πρὸς ἀχόντῳ ὅτι
ἡμαρτε. τί δ' αὖ οἶδα εἰ ἄρα ἡμαρτεμα· εἰ δὲ καὶ ἡ-
μαρτεν, ὅτι κατέκεινεν αὐτὸς ἑαυτὸν. καὶ ὅτως
ὁμοιον ἄρα, τῷ καταδύοντι τὴν ἑαυτοῦ ὄψιν.
ὅτι ὁ μὲν θέλων τὸν φαῦλον ἡμαρτανέει, ὁμοιῶ-
τερ μὲν θέλοντι τὴν σκεῆν ὅπου ἐν τοῖς σὺν τοῖς φέ-
ρειν· καὶ τὰ βρέφη κλαυθμυεῖν ἰδοῦν. καὶ τὸν ἡπ-
πομ χρεμετίζειν, καὶ ὅσα ἄλλα ἀναγκαῖα. τί γὰρ
παύθη τὴν ἑξιν ἔχωρ ποιεῖν, εἰ οὐν γοργὸς εἰ-
παύτῳ διεραπύσας. εἰ μὲν καθήκει, μὴ πράξις.
εἰ μὲν ἀληθὲς ὅτι, μὴ εἰπῆς. ἢ γὰρ ὁρμή σου ἔσω, εἰς
τὸ πᾶν αἰὲς ὄρα, τί ὅτι αὐτὸ ἐκείνο τὸ τὴν φαν-
τασίαν σοι ποιοῦν, καὶ ἀναπύσας διαιρηῖντα,
εἰς τὸ αἶλιον, εἰς τὸ ὑλικόν, εἰς τὴν ἀναφορὰν, εἰς
τὸν χρόνον, ἐν τῷ οὐ πεπαῦδα αὐτὸ διεήσῃ.
αἰῶν ποτέ, ὅτι ἡρεῖ πόρτι καὶ διαμονιῶτόρα
ἔχεις ἐν σαυτῷ, τῷ τὰ πάθη ποιούντων, καὶ κα-
θάπαξ τῷ νουθετασθέντων σε· τί μὲν οὖν ὅτι
ἡ δ' αὖ

ἢ δ' αὖτις. μὴ φοβῶμαι ὑποψίας, μὴ δὲ θυμίας,
 μὴ δὲ τοιῶνδε; πρὸς τὸ μὴ εἰπῶ, μετὰ δὲ καὶ
 αὐτοῦ. Λόγῳ, τὸ μὴ εἰπῶ, ἀλλ' οὐκ, ἀλλὰ τὸ κοινὸν
 νικῶν τέλει. Ἄναγωγὴν ποιεῖται. ὅτι μετ' οὐ
 πολλῶν, ὅσοις οὐ διαμοῦνται, οὐδὲ τούτων ἔτι νῦν
 βλέπεις, οὐδὲ τούτων τίς τῶν νῦν βιώντων. ἔ-
 κκοιτα γὰρ μεταβάλλει, καὶ τρέπεται καὶ φθί-
 σκεται πεφυκῆν, ἵνα ἑτέρῳ ἐφίξῃς γίνῃται. ὅτι
 πάντα ἢ ὑπόληψις καὶ αὐτὰ ἐπὶ σοι. ἄρα οὖν
 ὅτι θέλεις τὴν ὑπόληψιν, καὶ ὥστε κάμψαι
 τὴν ἄκραν γαλήνην, σθερεῖ πάντα, καὶ κόλπῳ
 ἀκύμων. μία καὶ ἡμισυ γήρυς καὶ καιρὸς παυ-
 λαμένη, ὅσον κακὸν πάχος, καθ' ὅτι παύεται. ὅ-
 ὃ πρᾶξας τὴν πρᾶξιν ταύτην, κατ' αὐτὸ τῶν,
 καθ' ὅτι παύεται, κακὸν ὑπερπρόσθετον. ὁμοίως ὅν
 τὸ ἐκ πάσῳ τῶν πρᾶξεων σύστημα ἐπὶ ὅσον ὃ
 βίῳ, ἐὰν γὰρ καιρῶ παύσῃται, ὅσον κακὸν πά-
 ρχῃ κατ' αὐτὸ τῶν, καθ' ὅτι παύεται. ὅ-
 ὃ καὶ παύ-
 λαις γὰρ καιρῶ τὸν εἰρμόν ἴσθαι, κακὸς διεπείθεται.
 οὐδὲ καιρὸν, καὶ τὸν ὅσον δίδωσιν ἡ φύσις. ποτὲ
 μὲν καὶ ἡ ἰδέα, ὅταν γὰρ γένηται, πάντως διεπείθεται
 ὅλων. ἢς τῶν μερῶν μεταβαλλόντων, καρὸς αὐτῶν
 καὶ ἀκμαῖον ὁ σύμπας κόσμος ἀγαμέμνιος. καλὸν ὅ-
 ἀείπῃ καὶ ὡραῖον τὸ συμφέρον τῶ ὅλῳ. ἢ ὅσον ἡ-
 τάπανσις τῶ εἶναι, ἐκάστω ὅσον μὲν, ὅ-
 ὅσον. ἔπειτα καὶ ἀπρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπερπρόσθετον

ἀγαθὸν δὲ, εἴ πορ ἔσθ' ὅλα καί εἰς, καὶ συμφέ-
 ρον. καὶ συμφερόμεν. οὕτως γὰρ καὶ θεοφόροισι
 ὁ φερόμενος ἢ τὰ ταῦτα θεῶν. καὶ ὑπὸ ταῦτα τῇ
 γνώμῃ φερόμενος. τρία τοῦτα δεῖ πρόχειρα ἔ-
 χειν, ὑπὸ μὲν ὧν ποιεῖς, εἰ μὲν τε εἰκὴ, μή σε ἄλλως
 ἢ ὡς αὐτὴ δίκη αὐτὴ ἐνθέργησεν. ὑπὸ δὲ τῶν ἔξω-
 θεν συμβαινόντων, ὅτι ἢ τοι κατ' ὥντυχίαν, ἢ
 ἢ τῇ πρόνοιαν. οὐτε δὲ τῇ ὑπὸ τυχίᾳ μεμπέειν
 οὐτε τῇ προνοίᾳ ἐγκλητέον. διδύκτορον, τὸ ὅ ποῶ
 ὁρῆκατόν ἅρ' ἐργάματ' ὅ, μέχρι ψυχώσεως, καὶ
 ἅρ' ψυχώσεως, μέχρι τοῦ τὴν ψυχὴν ἀρδουναί.
 καὶ δὲ οἷον ἢ σύγκεισιν, καὶ εἰς οἷα ἢ λύσιν, τρί-
 τον, εἰ αὐτὸ μετέωρον ἔξαρθεῖς κατασκέψαιο τὰ
 ἀνθρώπεια, καὶ τὴν πολυτροπίαν ὅση κατα-
 νοήσεις· σινοιδῶν ἅμα, καὶ ὅσον τὸ ποσειδονεῦν,
 ἐναιερίων καὶ ἐναιθερίων. καὶ ὅτι ὅσας αὐτὸν ἔξαρ-
 θῆς, ταῦτα ὅψῃ. τὸ ὁμοειδίαι, τὸ ὀλιγοχρόνιον. ἐ-
 πί τούτοις, ὁ τύφ' ὅ. βάλε ἔξω τὴν ἰσχυρίαν,
 σέσωσαι. τίς οὐρ ὅ κωλύων ἐκβάλλει; ὅταν
 διανοφῆς ἐπὶ τῇ ἐπιλάθου τοῦ, ὅτι πάντα κα-
 τὰ τὴν τῶν ὅλων φύσιν γίνεται. καὶ τοῦ, ὅτι τὸ
 ἁμαρτανόμεν, ἀλλότριον. καὶ ἐπὶ τούτοις τοῦ, ὅ
 τι πᾶν τὸ γινόμενόν οὕτως αἰεὶ ἐγίνετο, καὶ γρη-
 σεται, καὶ νῦν πανταχοῦ γίνεται. τοῦ, ὅτι καὶ
 συγγένεια ἀνθρώπου πρὸς πᾶν τὸ ἀνθρώπειον
 γή' ὅ. οὐ γὰρ αἱματίου, ἢ σπέρματιον, ἀλλὰ τοῦ

καὶ τὰς αἰσθητικὰς ἐπελάθου δὲ καὶ τὰς ἀπὸ τοῦ σώματος
 θαλάσσης, καὶ ἐκείθεν ἐρῶντες τὸ, ὅτι οὐκ ἐστὶν ἴδιον ἡ-
 σθητικὸν ἀλλὰ καὶ τὸ πνεῦμα, καὶ τὸ σωματικόν, καὶ
 αὐτὸ τὸ ψυχαιον, ἐκείθεν ἐλθόντων. τὸ, ὅτι
 πάντες ἐπὶ τῇ ψυχῇ. τὸ, ὅτι τὸ πνεῦμα μόνον ἐκαστο-
 ῦ, καὶ οὐκ ἀρβάλας. σωματικὰς ἀναπολεῖται, οὐκ
 ἐπὶ τῇ ψυχῇ ἀγανακτήσαντες, οὐκ ἐν μεγίσταις
 ἀνάγκαις, ἢ συμφοραῖς, ἢ ἐχθραῖς, ἢ ὁποιασὺν τύ-
 χας ἀπεισάντας. ἔτα ἐφιστάμεν, πῶς οὐκ ἐπὶ τῇ
 ἐκείνῃ, καπνός, καὶ ἀπορίε, καὶ μῦθος, ἢ ὅτι μῦθος.
 συμπεροσπιπῆτω δὲ καὶ τὸ πνεῦμα τὸ πᾶν, οἷον,
 φάβηθαι κατὰ τὴν ἐκείνην. καὶ λούεσθαι
 λούεσθαι, καὶ σπορτίνεσθαι ἐν βεῖαις, καὶ τὴν
 εἰς τὴν καπρίαις. καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ ψυχῇ, καὶ ἐ-
 λωσθαι πρὸς ὁποῦν μετ' οἰστικῆς ἀσφοδῆς. καὶ οὐκ
 ἐντελὲς πᾶν τὸ κατὰ τὴν ἐκείνην. καὶ ἐστὶν ἀφελος
 φώτορον τὸ ὡς ἐπὶ τῇ ψυχῇ ὡς ἐπὶ τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ
 σάφροντα, θεοῖς ἐπὶ τῇ ψυχῇ ἀφελὼς πρὸς τὴν ψυχὴν. ὅτι
 ἐπὶ τῇ ψυχῇ τὴν ψυχὴν τὴν ψυχὴν τὴν ψυχὴν χα-
 λειπόμενα. πρὸς οὐκ ἐπὶ τῇ ψυχῇ, πῶς γὰρ ἐ-
 λωσθαι οὐκ ἐπὶ τῇ ψυχῇ, ἢ πόθεν κατὰ τὴν ψυχὴν ἐπὶ
 τῇ ψυχῇ. πρῶτον μὲν καὶ ὅτι οὐκ ἐπὶ τῇ ψυχῇ
 ἐπὶ τῇ ψυχῇ οὐδὲ τὴν ψυχὴν τὴν ψυχὴν ἐπὶ τῇ
 ψυχῇ, καὶ ὅμως πρῶτον οὐκ ἐπὶ τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ
 ψυχῇ, ὅτι οὐκ ἐπὶ τῇ ψυχῇ, καὶ οὐκ ἐπὶ τῇ ψυχῇ, καὶ

οὐτῶν ὅτι τέ εἰσι καταλαμβανόμεναι καὶ αἰσθάνεσθαι
 σωτηρίαν βίου, ἕκαστον δι' ὅλου αὐτῷ τί ὅτιν ὁ-
 ρᾶν. τί μὲν αὐτῷ τὸ ὑλινόν. τί δὲ τὸ ἀπειρώδην.
 ὅς ὅλας τῇ ψυχῇ τὰ δίκαια ποιεῖν, καὶ τὰ ληθῆ
 λέγειν. τί λοιπὸν, ἢ ἀκρῶς τὸ ζῆν, συνάπτον
 τὰ ἄλλα ἐπ' ἄλλω ἀγαθόν, ὥστε μηδέ τὸ βραχύ-
 τας τοῦ διαστήματος ἀκρῶς λείπειν. ὅν φῶς ἡλίου ἡμῶν δι-
 εργηται τοῖς ὅροις, ὅροις, ἄλλοις μυρίοις, μία οὐσία
 κοινή, ἡμῶν διεργηται ἰδίως ποιοῖς σώμασι μυ-
 ρίοις. μία ψυχὴ, καὶ φύσει διεργητῇ μυρίας,
 καὶ ἰδίως πόδε γραφαῖς. μία νοῦν ψυχὴ, καὶ
 διακεκείσθαι δοκῇ. τὰ μὲν οὖν ἄλλα μέρη τῶν εἰ-
 ρικιώνων, οἷον πνεύματα καὶ ὑποκείμενα, ἀνα-
 ἔσθαι καὶ ἀνοικέσθαι ἀλλήλοις, καί τοι καὶ κῆνα
 τῶν νοῦν συνέχει, καὶ τὸ ἔπειτα αὐτὰ βρεῖθον. διὰ-
 νοσία δὲ ἰδίως ὑπὲρ τὸ ὁμόφυλον γίνεται, καὶ συνί-
 σκεται, καὶ οὐ διεργηται τὸ κοινωνικόν πάθος.
 τί ὑπὲρ τῶν εἰρημίων τὸ διαγίνεσθαι; ἀλλὰ τὸ αἰσθάνεσθαι;
 τὸ ὁρμαῖν. τὸ αἰσθάνεσθαι; τὸ λήγειν, αὐθις. τὸ φωνῆ
 ἡρῶναι; τὸ ἀνοεῖναι; τί τούτων πέθου σοι ἄ-
 ξιον δοκεῖ; δὲ ἕκαστα ὁ καταφρόνητα, πρόσθε
 ὑπὲρ τελούτατον, τὸ ἐπεῖσαι ἴσθαι λόγον καὶ ἴσθαι
 θεῶν. ἀλλὰ μάχεται ἴσθαι τιμᾶν ταῦτα, τὸ ἄχθε-
 ῖναι, ἢ δὲ τὸ τεθνηκέναι σερήσεται τις αὐτῶν;
 πότερον μῆρ' τὸ ἀπείρου καὶ ἀχανοῦς αἰῶν'

ἵνα καὶ ἐλκεῖ ἕκαστον, τὸ ἅμα γὰρ ἡμεῖς ποιεῖται
 ἅμα καὶ ἕκαστον. πόσον δὲ εἴ ὅλας οὐσίας πόσον ἢ εἴ
 ὅλας ψυχὰς; ἐν πόσῃ ἢ βαλερίῃ εἴ ἕλες γὰρ ἐλ-
 πεῖς; πάντα ταῦτα ἐνθυμούμεθα, μετὰ μί-
 γα φανταζομεν, ἢ τὸ ὥς μὲν ἢ σὰ φύσις ἄγει, ποι-
 εῖν. πάλαι δὲ, ὥς ἢ κοινὰ φύσις φέρει. πᾶσι ἵνα
 ἅμα γὰρ τὸ ἡγεμονικόν, ἐν γὰρ τούτῳ τὸ πᾶν
 ὅτι, τὰ δὲ λοιπὰ, εἰ προαιρετὰ ὅτι, ἢ ἀπροαιρε-
 τα, νεκρὰ καὶ καπνός, πᾶσι θανάτου καταφρό-
 νησιν ἐγγυκλώτατον. ὅτι καὶ οἱ τῶν ἡδονῶν ἄγχι
 δὲ καὶ ἅμα πόνον καὶ ἄλγος ἐκρίνοντες, ἡμῶς τού-
 του καταφρόνησαν. ὅτι τὸ δύκαιρον μόνον ἄγχι,
 καὶ ὅτι τὸ πλείους ἢ λόγον ὁρᾷ μὲν πρόξας ἀφ' ὧν
 ναί, τῷ ὀλιγοτόμῳ, ἐν ἴσῳ εἰς, καὶ ὅτι τὸν κόσμον
 θεωρεῖσαι πλείονι ἢ ἐλαττοῖν χρόνῳ οὐ διαφέρει,
 τούτῳ ἵνα δὲ ὁ θάνατος φοβερόν. ἀνθρώποι,
 ἐπολιτεύσω ἐν τῇ μεγάλῃ ταύτῃ πόλει; τί
 σοι διαφέρει εἰ πάντεσσι. τὸ γὰρ κατὰ αὐτὸ νό-
 μους, ἴσον ἕκαστον. τί οὖν δ' ἐνὶ εἴ τῃ πόλει εἰς
 πᾶσι σε οὐ τύραννον, οὐδὲ δικαστὴς εἶμι-
 νος, ἀλλ' ἢ φύσις ἢ εἰς ἀγαγῶσα. οἱ δὲ καὶ μὲν
 ἀπλῆτοι εἴ σκηνῆς ὁ πρᾶλαβὼν στρατός. ἀλλὰ τὰ
 εἶπαι τὰ πάντεσσι, ἀλλὰ τὰ τρία, καλῶς εἶπαι,

οὐ μέλει τῷ θεῷ περὶ τῆς ἐλπίδος ἀποκρίσθαι τὸ
 γὰρ τέλος, ἐκείνου δείξαι. ὁ πότε μὲν ἐν συ-
 γείστοις, οὐρ δὲ ἐν ἀμαλύτοις αἵτις, καὶ
 σὺ δὲ ἀνάστηθι ἀμφοτέρων.
 ἀπιδι οὐρ ἰλας. καὶ
 γὰρ ὁ ἀρχὸν,
 ἰλας.